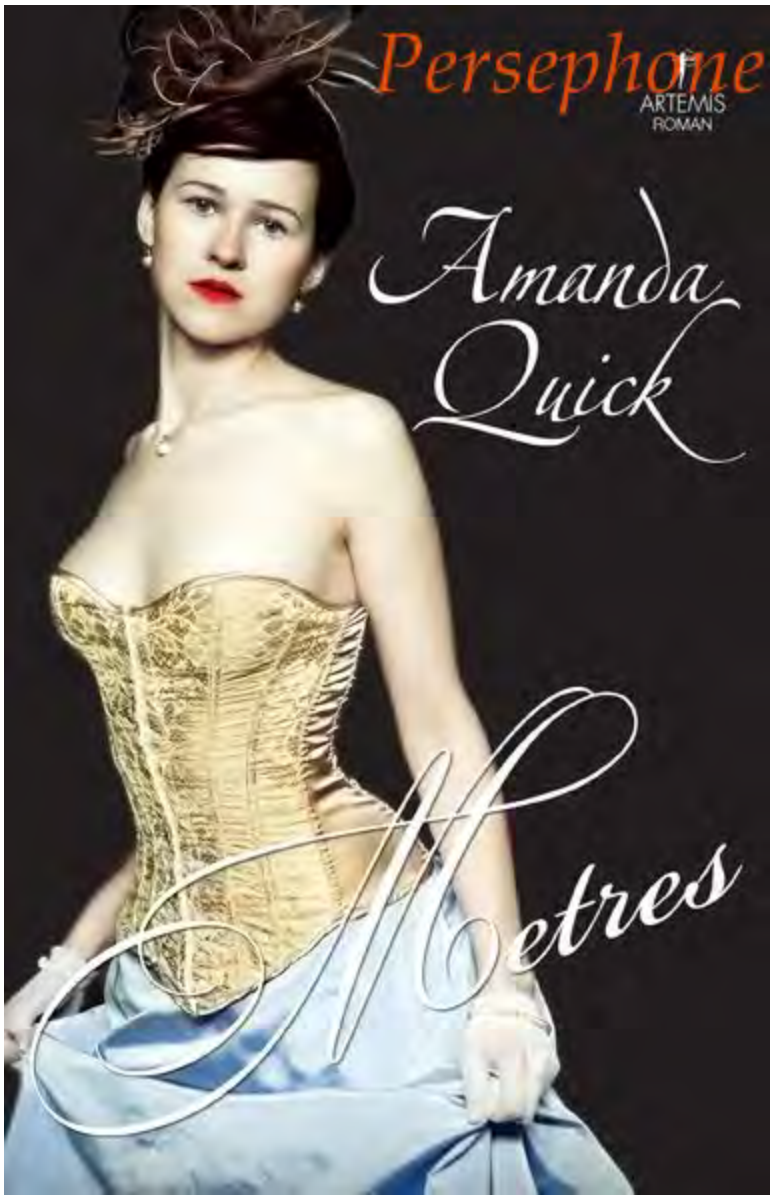

Persephone
ARTEMIS
ROMAN
Amanda Quick
Retres

Prolog

"Son metresiniz Londra'da skandallar yaratıyor, Kont Cloud. Sosyete bu dulu çok eğlenceli buluyor." Şöminenin önünde oturan Charles Trescott, koca bir yudum konyağı yuvarlayıp yılışık bir ifadeyle ev sahibine baktı. "Yılın en hareketli döneminde taşrada gözlerden ırak olmayı tercih ettiğiniz için şehirde neler döndüğünü bilmek istersiniz diye düşündüm."

"Son dedikoduları vermek için yolunu değiştirip buraya kadar gelmen büyük incelik."

"Rica ederim, isminiz herkesin dilindeyken hiç olmazsa bu kadarını yapayım dedim. Bu tür şeylerin sizi sinirlendirdiğini biliyorum." Otuzunda, yapacak işi gücü olmayan, sefahat düşkünü Trescott durdu, suratında gizleyemediği bir beklentiyle Kont'a baktı.

"Yanılıyorsun Trescott. Sosyete sürüsünün çay vaktinde yaptığı dedikodular hiç umrumda değil."

Trescott biraz bozulduysa da yılmadı. Kafesteki aslanı kışkırtmak isteyen küçük bir oğlan gibi, tepki almak için bir darbe daha indirdi. "İtiraf etmeliyim ki kadının terbiyesizliğine neden anlayış gösterdiğinizi herkes kadar ben de merak ediyorum. Sevgililerinizin sağduyulu davranmasını önemsediğinizi bütün dünya biliyor. Bu koşulun en önemli kurallarınız arasında olduğunu sanıyordum."

Masters Kontu Marcus Valerius Cloud, kristal konyak kadehini nasırlı, iri ellerinde ağır ağır döndürdü, alevlerin ışığının kalın kesme kristalde hapsolmasını inceledi. Birkaç ay önce cam ve ışığın ilginç özelliklerine ilgi duymaya başlamış, prizmalar ve aynalarla alakalı kapsamlı deneylere girişmişti.

Bu çalışmalar da Marcus'u, yeni tutkusu olan teleskoplara yöneltmişti. Astronomi öyle büyüleyici gelmişti ki, Kont deneylerine devam edebilmek için bu sene en hareketli döneminde Londra'yı terkedip taşradaki ıssız mekanlarından birine çekilmişti. Kont'un yeni teleskopunun görüşünü engelleyen puslu Londra havasının aksine Yorkshire'da geceleri gökyüzü daima berrak ve pırıl pırıldı.

Marcus hep böyle araştırmacı biri olmuştu. Ailesinin Yorkshire'daki çiftlik evinde geçirdiği çocukluk günlerinde bile mekanik, teknik ve bilimsel meseleler onu daima büyülerdi.

Atlı arabaların tekerleklerinden saatlere, müzik kutularından yıldızlara, her şeyi keşfetmeye, icat etmeye, eşyaların işleyişini anlamaya meraklıydı.

Marcus kuralları severdi, özellikle de kendi kurallarını. Birkaç sene önce bu kuralların bir listesini çıkarmış ve bunları hiç çiğnememişti. Maddeler basit ve kesindi.

Asla tekrar evlenme.

Asla geçmişi konuşma.

Asla yaptıklarını başkalarına izah etme.

Asla hedefinden dönme, kararını değiştirme.

Asla bakirelere ya da başka erkeklerin karılarına bulaşma.

Marcus incelediği konyak kadehinden başını kaldırdı. Trescott'u hiçbir zaman gerçekten önemsememişti. Adam sürünün çoğunluğu gibi, masumları, sosyal statüsü kendininkinden düşük olanları avlayacak kadar mezhebi geniş, rahatına düşkün bir zamparaydı.

"Söyle bakalım, hanımefendi bu konuşmalara sebep verecek ne yapıyor?" dedi umursamaz bir tonla.

Trescott'un gözleri hainlikle parladı. "Söylentilere göre sizi bırakmış, yeni bir sevgili arıyormuş. Bütün Londra da ona talip."

"İnanırım."

"Bayan Bright on beş gün önce sosyeteye katıldı ve fırtınalar kopardı. Kimse bir sevgilinizin sizi öylece terkettiğine inanamıyor. Kurallar konusundaki ününüzü göz önüne alırsak, tabiri caizse, bu çok olağandışı değil mi?"

Marcus hafifçe gülümsedi ama yorum yapmadı.

Kont'un bu tepkisizliğine bozulan Trescott tüm acımasızlığıyla başka bir delikten dalmayı denedi. "Sizin de bildiğiniz gibi, Londra'nın en gizemli, en tehlikeli erkeklerinden biri sayılıyorsunuz."

"Tıpkı güzellik gibi gizem ve tehlike de göreceli bir kavramdır."

"Geçmişinizle ilgili söylentiler tam anlamıyla bir efsane olduğunuzu kanıtlıyor, Masters. Tabii ki sizi silkeleyip atmaya cüret eden her kadın heyecan uyandıracak, ortalığı karıştıracaktır."

"Tabii ki."

Trescott gözlerini kıstı. "Bayım, bu hanımefendinin çok sıradışı olduğunu söylemeliyim, sizin için bile. Böyle şahane bir dulu nereden buldunuz?"

"Onu gördün mü?"

"Tabii." Trescott kıkırdadı. "Bayan Bright her yerde. Onun katılmadığı hiçbir balo veya toplantı başarılı geçmiş sayılmıyor. Sevgiliniz sosyetenin senelerdir gördüğü, gelmiş geçmiş en büyüleyici yaratık."

"Sen de onu büyüleyici mi buluyorsun, Trescott?"

"Kesinlikle. Herkes onu büyüleyici buluyor. Ona *Leydi Starlight*[1] diyorlar, bilmem duydunuz mu?"

"Öyle mi?"

Trescott yüzünü buruşturdu. "Çok güzel olduğundan değil. Tabii siz bunu herkesten iyi biliyorsunuz zaten. Yine de kadında kendine baktıran bir şeyler var, değil mi? Herhalde lakabı da giysilerinden kaynaklanıyor."

1 Yıldız ışığı

"Ah, anladım. Elbiselerinden."

Trescott hainice sırıttı. "Namıyla ün salmış bir lordun metresinin kahrolası bir bakire gibi bembeyaz giysiler içinde dolaştığını düşündükçe... Ne kadar abes."

Marcus elindeki konyak kadehiyle oynamayı bırakıp Trescott'a baktı. "Beyaz da mı giyiyor?"

"Başka hiçbir renk giymiyor ki," dedi Trescott. "Gerçek bir günahkar. Gitme vakti geldiğinde o komik, beyaz yaldızlı faytonu şehrin bütün kadınlarını imrendiriyor. Bahse girerim o araba size epey pahalıya mal olmuştur. Sormamda bir sakınca yoksa, ne kadar ödediniz?"

"Şu an hatırlayamayacağım." Marcus gözlerini ateşe çevirdi. "Herhalde kendisine o kadar çok pahalı ıvır zıvır aldınız ki beyaz arabayla o harika beyaz kısraklara ödediğiniz miktar arada kaynadı gitti, öyle mi?"

"Ben bu tür meselelerle pek ilgilenmem."

Trescott homurdandı. "İyi ki karun kadar zenginsiniz. Alınmayın ama küçükhanım yeni bir sevgili aramaya girişmeden önce o minik pençelerini derinize iyice geçirmiş sanırım."

"Zaten genelde dullara kocalarından yüklü miktarda miras kalır."

"Söylentilere göre merhum Bay Bright epey yaşlıymış ve Devon'da bir yerde, sade bir hayat sürmüş." Trescott keskin gözlerle Marcus'u süzdü. "Ona biraz para bırakmış olabilir

Sweden

tabii ama bütün dünya kadının asıl olarak sizi sömürdüğünden şüpheleniyor."

"Bu işler nasıl yürür bilirsin. Erkeğin bu tür zevklerine para harcaması gerekir."

Trescott gülümsedi, ardından çekinmeden elini iyice aslanın kafesine daldırdı. "Söylesenize, Masters, yatağına sizin yerinize başka bir erkeği almaya kararlı, fettan bir sevgili tarafından aldatılmak nasıl bir duygu?"

"Şu anda hissettiklerimi ifade etmek pek de kolay değil, Trescott."

"Yemin ederim, sosyetede sevgilinizin yatağında sizin yerinizi almaya can atmayan erkek yok gibi."

"Doğrudur."

"Tanıdıklarınızın hepsi diyebilirim, özellikle de arada bir kağıt oynadığınız adamlar, kadının eteğinin dibinden ayrılmıyor," diye devam etti Trescott. "Lartmore, Darrow, Ellis ve Judson sürekli onun yanında. Bir de sırf onunla görünebilmek için kadını eğlendirmeye çabalayan züppelerle cicibeyler var. Mesela Hoyt gibi."

"Bazı erkekler popüler olabilmek için her şeyi yapmaya razı."

"Laf popülerlik ve modadan açılmışken," diye ekledi Trescott, "sevgiliniz, klasik antikalar konusundaki bilgisiyle de bir dolu hanımefendiyi etrafına topladı. Bugünlerde işlerin nasıl yürüdüğünü biliyorsunuz. Sosyetenin bütün hanımları evlerini klasik tarzda döşeme derdinde. Her biri kendi dekorasyonunun diğerlerininkinden daha otantik olmasını istiyor."

"Antikalar," diye tekrarladı Marcus.

"Evet, şu sıra antikaya çok rağbet var ve sizin Bayan Bright görünüşe bakılırsa bu konuda çok bilgili. Söylediğine göre bir sene boyunca İtalyan harabelerini dolaşmış." Trescott kınar gibi başını iki yana salladı. "İtiraf etmeliyim, ben entelektüel kadınlardan pek hoşlanmam."

"Kişiliğin düşünülürse bu çok anlaşılır bir durum."

Trescott hakareti farketmedi bile. "Kadının böyle fütursuzca davranması sizi hiç öfkelendirmiyor mu?"

"Ben bunu..." Marcus doğru sözcüğü bulmak için durakladı. "...çok ilginç buluyorum."

"*İlginç* mi? Tek söyleyeceğiniz bu mu? Tanrı aşkına, şu anda bile metresiniz Londra'nın en şık oturma odalarından birinde sizi küçük düşürmekle meşgul olmalı."

"Tek söyleyeceğim bu olmayabilir ama şu anda söylemek istediğim kesinlikle bundan ibaret. Vereceğin haberler bu kadar mı, Trescott?"

Trescott kaşlarını çattı. "Evet. Bu kadarı yeter de artar diye düşünüyorum."

"Öyle hakikaten. Yeter de artar bile. Hiç şüphesiz artık yola koyulmak için sabırsızlanıyorsundur." Marcus saatine baktı. "Birazdan hava kararacak, en yakın han bile epey uzakta."

Trescott'un dudakları gerildi. Cloud Malikanesi'nde kalmasının teklif edileceğini sanmışsa şimdi büyük hayalkırıklığına uğramış olmalıydı. Ayağa kalktı.

"Size iyi geceler, Masters. Eminim bu gece düşünecek bir dolu şeyiniz vardır. Yerinizde olmadığıma sevindiğimi söylemeden edemeyeceğim. İnsanın metresi tarafından aptal yerine konması çok utanç verici bir durum."

Trescott döndü, uygun adım kütüphaneden dışarı çıktı.

Marcus ziyaretçisinin ardından kapı kapanana kadar bekledi. Ardından ayağa kalkıp pencerenin yanına yürüdü.

Gökyüzü bulutsuz ve berraktı, ilkbaharın belli belirsiz altın ve şeftali renkleriyle pırıl pırıldı. Kont'un yeni teleskobuyla yıldızları gözlemesi için güzel bir geceydi.

Marcus ay sonuna dek Yorkshire'da kalmayı planlamıştı ama görünüşe bakılırsa Londra'ya düşündüğünden daha erken dönmek için harekete geçmek zorunda kalacaktı.

Merakı, ki merak da cinsel arzu kadar kuvvetli bir duyguydu, şimdi iyice kabarmıştı.

İşin aslı, Londra'da dönen dedikodular ne olursa olsun, Kont'un şu sıra sevgilisi yoktu.

Dört aydan beri herhangi bir kadınla birlikte olmamıştı. Yirmili yaşlarının sonunda ve çok güzel bir dul olan son metresinden ayrılalı epey oluyordu. Hanımefendi, Marcus'un yeniden evlenmekle ilgili kuralını bozmaya niyeti olmadığını sonunda idrak ettiğinde ayrılmayı talep etmişti. Güzel dul daha kalıcı ve uzun süreli oyunlar peşindeydi.

Marcus elinde olmadan bu Bayan Bright'ın kim olduğunu merak etmeye başlamıştı. Ancak asıl ilgisini çeken, kadının cesaretiydi.

Sosyetenin kaymak tabakasında onun sevgilisiymiş gibi davranmaya cüret edecek kadar cesur bir kadın gerçekten de ilginç olmalıydı. Belki de yıldızlar kadar ilginç.

Bir

Masters Kontu yaşıyordu.

Kont ışıl ışıl balo salonuna girdiğinde Iphiginia Bright hayatında ilk kez bayılacak gibi oldu. Yaşadığı şokla sarsılırken etrafındaki her şey bir anda dönmeye başladı.

O gece veya herhangi bir gece keşfetmek isteyeceği son şey, Masters'ın resmen hayatta olmasıydı.

Adam ölmemişti.

Şok, yerini müthiş bir sevince bıraktı. Daha önce adamla hiç karşılaşmamış olmasına rağmen, Kont'un sevgilisi rolüne bürünerek sosyeteye girmeye karar verdiğinde on beş gün boyunca araştırma yapmış, adamla ilgili her şeyi baştan sona öğrenmişti.

Araştırmaları sırasında öğrendiği en şaşırtıcı şeyse adamın, hayallerinin erkeği olduğuydu. Daha önce hiç sevmediği kadar sevebileceği bir erkek, rüyalarının beyaz atlı prensi.

Kont'un, sonsuza dek en mahrem fantezilerinin değişmez erkeği olarak kalacağını sanıyordu. Ama işte adam kanlı canlı karşısındaydı.

Ve Iphiginia'nın kim olduğunu, neler yaptığını öğrendiğinde herhalde ondan tiksinmişti.

"Yüce Tanrım, inanmıyorum," diye mırıldandı Lord Ellis. "Masters geldi."

Iphiginia gözucuyla baktı, mavi halıyla kaplı basamaklardan, üzerinde hiç sakil durmayan bir kibirle inen uzun boylu, yapılı adamı gördü. Tam hayal ettiği gibiydi. Siyah saçlı, mesafeli, mağrur, kendi kurallarıyla yaşayan bir adam. Genç kadın gözlerine inanamıyordu.

Belli ki kimse gözlerine inanamıyordu.

Balo salonu bir an için tam anlamıyla dondu. Kalabalığın üzerine bir sessizlik çöktü.

Iphiginia bütün parlak elbiseli kadınların, şık giyimli erkeklerin bir anda kaskatı kesilip onları içine hapseden bir kehribara yakalanmış gibi göründüklerini düşündü. Dev kristal avizelerin içindeki mumların alevleri bile sanki bir an donakalmıştı.

Hemen ardından kehribar yeniden sıvı formuna dönüp hapsettiklerini bırakıverdi.

Tekrar canlanan ışıl ışıl yaratıklar parlak böcekler gibi kımıldanmaya başladı. Cafcaflı kanatlarından heyecan pırıltıları yayılıyordu. Sert, böceğimsi gözlerini açgözlü bir ifade bürümüştü.

Iphiginia etrafındaki insanların içindeki beklenti duygusunu kabartan şeyin ne olduğunu biliyordu. Rezalet çıkmasını bekliyorlardı. Günlerce hakkında konuşabilecekleri bir rezalet.

Kalabalığın şaşkınlığının bu gece Masters'ı görmeyi beklememelerinden kaynaklandığını biliyordu. Adam uzun süreliğine şehir dışındaki malikanelerinden birine gitmişti. Belli ki kimse eski sevgilisinin icabına bakmak üzere onun aniden buralara geleceğini ummuyordu.

Sadece Iphiginia ve onun yakınları Kont'un öldüğüne inanıyordu. Çünkü o korkunç şantaj mektubunda böyle yazıyordu. Mektuba göre, eğer istekleri yerine getirmezlerse sıra Zoe Halaya, yani Leydi Guthrie'ye gelecekti.

Ama işte Masters capcanlı karşısındaydı ve hayatta olmanın ötesinde oldukça da formda görünüyordu. Avının peşinde dolaşan dev bir hayvan gibi etrafına tehlikeli bir enerji yayıyordu.

Belli ki şantajcı yalan söylemiş, Zoe'yi korkutmak için Masters'ın Londra'da bulunmamasından faydalanmıştı.

Iphiginia sevinç ve dehşet arasında gidip gelirken Masters'ın duraksamadan ilerlemesini izledi ve özenle hazırladığı planının aniden feci bir şekilde suya düştüğünü farketti.

Yepyeni bir felaket kapıdaydı, hem kendisini hem de sevdiklerini etkileyecek bir felaket Hiç tanımadığı bir metresinin olduğunu öğrenmek muhtemelen Masters'ın hiç hoşuna gitmemişti. Üstelik sosyete sürüsüne Masters'ın yerini dolduracak birini aradığı izlenimi veren bir sevgili.

Siyadoz.net

Kont tabii ki anında Iphiginia'nın oyununu bozacak, sosyeteye onun bir yalancı olduğunu gösterecekti.

Yanında duran bir grup beyefendinin alçak sesli konuşmalarına kulak misafiri olduğunda genç kadının nabzı daha da hızlandı.

"Masters'ın sinirleri çelik gibidir." Lord Lartmore iskelet gibi sıska suratıyla şampanya kadehini dudaklarına götürüp içkisini bir dikişte bitirdi. "Buna rağmen, Leydi Starlight'ın başrol oynadığı herhangi bir balo salonuna adım atacağı hiç aklıma gelmezdi. Çok onur kırıcı."

"İnanılır gibi değil! Çok ilginç." Ortayaşlı bir adam olan Darrow göbeğini pek gizleyemeyen kötü kesimli ceketiyle döndü, tartan gözlerle Iphiginia'ya baktı.

Herbert Hoyt dokunaklı denebilecek bir koruma hissiyle Iphiginia'ya yaslandı. Her daim cıvıl cıvıl görünen mavi gözleri şimdi üzgün bakıyordu. "Bence durum sevimsiz bir hal alacak gibi. Generaller stratejik geri çekilme denen müthiş faydalı taktiği boşuna bulmadı, hayatım. Bu taktiği uygulamaya ne dersin? Her zamanki gibi senin tarafındayım, her türlü yardıma hazırım."

Iphiginia kendini toplamaya çabaladı. Normal nefes alması mümkün değildi. Olanlara inanamıyordu. Gözleri yanılıyor olmalıydı.

Herbert'ın manşetinin üzerinde duran parmakları titredi. "Saçmalamayın, Bay Hoyt. Masters herkesi eğlendirecek bir rezalet çıkarmak niyetinde olamaz."

"Bu fikre pek güvenme." Herbert, Marcus'un ilerleyişiyle birlikte kalabalığın hareketlenişini izledi. "Ne yapacağı hiç belli olmaz. Adam bir muamma."

Iphiginia kıpkırmızı kesildi. İçinde bulunduğu berbat duruma karşın Kont'u korumaya davrandı. "Muamma filan değil. Sadece özel hayatını korumak istiyor, o kadar. Bu çok mantıklı."

"Fakat sen birdenbire ortaya çıkıp adamı rezil ettin, bütün özel hayatını yerlere serdin, değil mi şekerim? Herhalde bunu anlayışla karşılamasını beklemiyorsun?"

Herbert genellikle haklı çıkardı ve ne yazık ki şimdi de haklıydı.

Iphiginia endişeyle yeni dostunu süzdü. Herbert, Londra sosyetesinin kalleş yanıyla ondan çok daha fazla haşır neşirdi. Adam son iki senedir bu belirsiz sularda yüzüyordu.

On beş gün önce tanışmışlardı ve o günden bu yana Iphiginia adamın yargılarını dikkate almayı öğrenmişti. Görünüşe bakılırsa Herbert herkesin her şeyini biliyor, en basit kokonadan en açıksözlüsüne kadar bu elit dünyanın insanlarının en ufak nüanslarının anlamını kavrayabiliyordu.

Sosyal statüsüne gelince, aslında Londra'nın minik balıklarındandı. Ancak kendilerini ev sahiplerinin davetli listelerinin değişmez ismi, vesveseli validelerin gözbebeği yapmayı başaran çarpıcı ve zarif erkeklerdendi.

Herbert gibi erkekler balolarda duvar kağıdı muamelesi gören kadınlarla dans eder, yaşlı hanımefendilerle çay yudumlar,

kocaları oyun odasında kendinden geçerken kadınlara şampanya ikram ederdi. Sosyeteye yeni katılan gergin kızlarla hiç zorlanmadan sohbet edebilirlerdi. Kısacası bu erkekler daima işe yararlı ve bu yüzden de şehrin en gözde balolarına, en şık gece toplantılarına davet edilmeyi başarırlardı.

Herbert otuzlu yaşlarının ortalarındaydı. Sevimli yüzü, kırmızı yanakları, açık mavi gözleriyle hafif toplu bir adamdı. İyi yürekli ve zararsızdı. Dökülmeye başlayan saçları son modaya uygun kesilmiş ve kıvrılmıştı. Beline biraz fazla sıkı oturan sarı yeleğiyle çok güzel bağlanmış boyunbağı da yine son modaydı.

Iphiginia, Herbert'ten hoşlanıyordu. Adam, Masters'ın Iphiginia'nın hayatındaki sözde yerine göz dikmiş gibi görünmeyen nadir erkeklerdendi. Onun yanında Iphiginia kendini rahat hissediyordu. Herbert sanattan ve mimariden konuşmaktan hoşlanıyordu ve Iphiginia da onun sosyal ilişkiler konusundaki öğütlerine değer veriyordu.

Ancak sosyal ortamlarda duruma uygun bir karşılık üretmekte nadiren zorlanan Herbert bile bu gece şaşalamış gibiydi. Belli ki yaklaşan felaketle nasıl başa çıkacağını bilemiyordu.

Iphiginia çılgın gibi uçuşan düşüncelerini toparlamaya çabalarken beyaz yelpazesini açtı. Onu bu felaketten kurtarabilecek tek şey yine kendi zekasıydı. Kendine bu işteki payını hatırlattı.

"Masters her şeyden evvel bir beyefendidir. Ne beni ne de kendini herkesin ortasında utandırır."

"Sen öyle diyorsan öyledir, hayatım." Herbert kalın kaşlarından birini bilmiş bilmiş kaldırdı. "Seni temin ederim, bana Masters'la olan ilişkinin detaylarını açıklaman gerekmiyor. Şehirdeki herkes seninle Masters arasında ne tür bir yakınlık olduğunu çok iyi biliyor."

"Haklısın." Iphiginia, Kont hakkında fazla cüretkar yorum yapanlara karşılık verirken kullandığı ses tonunu kullanmıştı. Bu ses tonunu Herbert'le konuşurken nadiren kullanmak zorunda kalırdı. Adam diğerlerine kıyasla genelde diline daha hakimdi.

Iphiginia, Herbert ile sosyetenin diğer üyelerinin, Masters'la ilişkisi hakkında varsayımlarda bulunmasından yakınamazdı. Ne de olsa herkes tam da onun istediği sonuçları çıkarmıştı.

Genç kadın, Masters'ın seçkin çevresine adım atabilmek için onların bu sonuca varmasını özellikle istemişti. Bu onun büyük planının olmazsa olmazıydı ve bu geceye dek de planı mükemmel işlemişti.

"Masters'la olan geçmişin düşünülürse," dedi Herbert, "bu gece herkesin sorduğu soru şu: *Şimdi ne olacak?* Yollarınızın ayrılmak üzere olduğu izlenimine varmıştık, hayatım. Ancak Kont'un aniden çıkagelmesi tüm kafaları karıştırdı."

Iphiginia adamın sorgulayan ses tonunun farkındaydı ama buna bir cevabı yoktu. Sonunda, krizin ortasında aklına yapacak başka bir şey gelmediğinden, elindeki tek şıkkı değerlendirmeye karar verdi ve bu tehlikeli maceraya atılırken uydurduğu hikayeye sadık kaldı.

"Masters çıkardığı kavga için özür dilemedikçe aramızdaki ilişkinin devam etmesinin imkansız olduğunu gayet iyi biliyor," dedi teklemeden.

"İnsan Masters'tan bahsederken *imkansız* sözcüğünü kullanmaması gerektiğini bilmeli," dedi Herbert. "Ancak bu durumda, sanırım bu kelimeyi kullanmak mümkün. Şunu gönül rahatlığıyla söyleyebiliriz ki bu gece bu salondaki hiç kimse Kont'un onu bütün sosyetenin önünde rezil eden bir kadından özür dilemesini beklemiyor."

Iphiginia dehşetle irkildi. "Ama ben böyle bir şey yapmadım, Bay Hoyt."

"Öyle mi dersin?"

Iphiginia hızla yelpazesini sallamaya başladı. Birden üzerine sıcak basmıştı. "Sadece aramızdaki ilişkinin artık sona erdiğini ima ettim."

"Ve bunun, onun suçu olduğunu."

"Şey, evet." Iphiginia yutkundu. "Kesinlikle onun suçuydu. Ancak onu dostlarının önünde küçük düşürmeye çalışmadım."

Herbert ona tuhaf tuhaf baktı. "Yapma, hayatım. Biraz dürüst olalım. Masters'la aranızda müthiş bir tartışma çıktığını, bu tartışmayla birlikte *dostluğunuzun* çatırdadığını ima ettin. Sosyeteye daldığında biraz da olsa intikam peşinde olduğunu inkar edemezsin. Herkes senin, onun yerini dolduracak uygun birini aradığına inanıyor."

"Bu doğru değil." Iphiginia gırtlağını temizledi. "Yani, Kont'un bana bir özür borcu var, evet. Ama kendilerinin bu

özrü bahşetmesini hiç beklemedim." *Çünkü insanlar ölülerin özür dilemesini beklemez.*

"Niyetin her neydiyse herkes ilişkiyi senin sona erdirdiğin sonucuna vardı. Senin Masters'a yol verecek kadar gözü pek olduğuna inanıyorlar."

Bütün bunlar planı gereği kendini sosyetenin erkeklerinin gözbebeğine dönüştürmek için uydurduğu yalanlardan ibaretti ama tabii ki bunu Herbert'e açıklaması mümkün değildi. "O ufak yanlış anlamaya gelince..."

"*Yanlış anlama* mı?" Herbert acır gibi Iphiginia'yı süzdü. "Son on beş gündür sosyete senin Londra'nın en cesur kadını mı, yoksa bir tımarhane kaçkını mı olduğuna karar veremedi."

"Bunu ben de merak etmeye başladım desem yalan olmaz," diye mırıldandı Iphiginia. Kendini bu duruma düşürmek için aklını kaçırmış olmalıydı.

"Herkes Masters'ın senin bu intikam harekatına nasıl karşılık vereceğini bekliyor, farkındasın değil mi?"

"Dedim ya, Bay Hoyt, intikam almak gibi bir niyetim yoktu. Aramızda ufak bir anlaşmazlık oldu, o kadar. Sadece bir özür bekliyorum, başka bir şey değil."

"Şimdi bunun adı *ufak bir anlaşmazlık* oldu, öyle mi? Şu ana dek bunun büyük bir kavga olduğunu sanıyorduk."

"Bu tür şeyler hep dedikodularla birlikte abartılır, değil mi?"

"Kesinlikle, hayatım." Herbert elini kızın eline yasladı. "Korkma. Masters nahoşlaşırsa ben yanındayım ve sana yardım edeceğim."

"İçimi ferahlattın."

Ama içinin ferahladığı filan yoktu. Masters ölüler diyarından çıkagelmişti ve Iphiginia şimdi yaptıklarının bedelini ödemek zorundaydı.

Herbert'in olay karşısında verdiği tepki, Iphiginia'nın bugüne dek ünlü Kont'la ilgili öğrendiği her şeyi doğruluyordu. Adam sosyetede olağanüstü tehlikeli ve ne yapacağı belirsiz biri olarak görülüyordu.

Seneler önce bir düelloda Kont'un rakibini öldürmesine ramak kaldığına dair söylentiler dolaşıyordu. Daha beteri, adamın eski ortağı Lynton Spalding'in ölümünden bizzat sorumlu olabileceğine dair fısıltılar vardı. Spalding'in ölümünden sonra, ortağının hayattayken yaptığı karlı yatırımları Masters'ın kendi kontrolü altına aldığı sır değildi.

İddialara göre Spalding'in vefatından sonra Masters sadece adamın yatırımlarını ele geçirmekle kalmamış, Spalding'in dul karısı Hannah'yla da uzun soluklu bir ilişki yaşamıştı. Hatta ilişkileri, Hannah yeniden evlenmesine ve artık Leydi Sands olmasına rağmen bugüne dek sürmüştü.

Kimse bu konularla ilgili gerçekleri kesinkes öğrenememişti çünkü Masters özel hayatı hakkında konuşmazdı. Geçmişinden bahsetmemek ve yaptıklarını kimseye izah etmemek gibi çok kesin kuralları vardı. Olağanüstü ketum bir adamdı.

Aşağılanmanın hiçbir türünü hoşgörüyle karşılamayacak biri olduğu da kesindi.

Iphiginia daha önce de tehlikeli anlar yaşadığını kendine hatırlattı. Geçen sene kuzeni Amelia'yla birlikte İtalya'nın antik kentlerine yaptıkları gezi zaman zaman tehlikeli bir maceraya dönüşüvermişti. Roma'da bir yankesiciyle cebelleşmek zorunda kalmışlar, Pompei'de yine bir o kadar tehlikeli bir haydutla boğuşmuşlardı.

Yine de gayet iyi biliyordu ki daha önce hiç Kont gibi, efsanevi kişiliğiyle nam salmış biriyle uğraşmak zorunda kalmamıştı.

İşin sırrı sakin olup kontrolü elden bırakmamakta, diye düşündü. Tehlikeli olma ihtimali yüksek bir rakiple karşı karşıyaydı ama yaptığı araştırmalardan Masters'ın aynı zamanda hayli entelektüel ve zeki biri olduğunu öğrenmişti. Iphiginia'nın biraz şansı varsa, adam belki de olaya serinkanlılıkla ve mantıklı bir şekilde yaklaşırdı.

Onun hakkında öğrendiklerinden yola çıkarak Kont'un şu andaki duygularının davranışlarına yansımasına izin vermeyeceğinden hemen hemen emindi.

Hemen hemen.

Iphiginia, Herbert'in kaşlarının kalabalığı seyrederken endişeyle çatıldığını farketti. Keskin bir çatırtı duydu. Eline baktığında farkında olmadan yelpazesinin çubuklarından birini kırdığını gördü.

Tam o sırada önündeki grup hareketlendi. Kadının birinin kahkahası aniden yarıda bölündü, erkekler yoldan çekildi. Herbert bile bir iki adım geriledi.

Iphiginia aniden kendini balo salonunun ortasında yapayalnız buldu.

Masters Kontu Marcus, Iphiginia'nın tam önüne gelip durdu. Iphiginia başını eğip elindeki yelpazeye baktığında Marcus'la ilgili gözüne çarpan ilk şey adamın elleri oldu.

Adam koca salonda eldiven takmayan tek erkekti.

Erkeklerde yumuşacık, kibar, zarif ellerin makbul olduğu bir dünyada Marcus'un elleri hava koşullarıyla boğuşan birer savaşçı gibiydi. Bu kocaman, güçlü eller bu dünyada kendi yerini kendi edinmiş bir adamın elleriydi.

Iphiginia adamın, unvanını sadece beş sene önce aldığını hatırladı. Unvan iflas eden bir akrabadan miras kalmıştı. Marcus güç ve varlık denizinde doğmuş filan değildi. Bütün bunları dişiyle tırnağıyla elde etmişti.

Iphiginia güçbela gözlerini Kont'un göz alıcı ellerinden ayırıp başını kaldırdı. Marcus'un yüzü altın paraların üzerine basılmış antik yüzler gibiydi. Güçlü, acımasız, kaba denebilecek kadar cesur, dünyayı fetheden komutanların çehresi gibi.

Marcus zeka fışkıran pırıl pırıl kehribar rengi gözleriyle onu süzdü. Saçları koyuydu, neredeyse siyah denebilecek kadar koyu. Alnından geriye taradığı bu saçların tepesindeki teller hafifçe kırlaşmıştı.

Iphiginia gözlerini onun parlayan gözlerine dikti. Aniden büyük bir şokla durumu kavradı. Haftalardır onu için için kemiren bir şey birden yüzeye fırlayıverdi.

Karşısındaki adam, bir gün yüz yüze gelebileceğini hiç düşünmeden gönlünü kaptırdığı adamdı. Tam Iphiginia'nın hayal ettiği gibiydi.

Kalabalığın nefesini tutmuş, onun vereceği tepkiyi beklediğinin farkındaydı.

"Beyefendi," diye fısıldadı sadece Kont'un duyabileceği bir sesle. "Hayatta olduğunuza çok sevindim."

Tüm kalbiyle bu sözlerinin Kont'u meraklandırmasını umut ederek gözlerini yumdu, zarif bir tavırla bayılmış numarası yaptı.

Marcus yere düşmesine fırsat bırakmadan onu yakaladı. "Çok akıllıca, Bayan Bright," dedi Iphiginia'nın kulağına eğilerek. "Bu düğümden kendinizi nasıl kurtaracağınızı merak ediyordum doğrusu."

Iphiginia gözlerini açmaya cesaret edemedi. Marcus'un göğsüne doğru havalandığını farketti. Kont'un kolları sert ve güçlüydü. Bu kollarda tuhaf bir biçimde kendini güvende hissetti. Adamın kokusu, içinde garip bir dalgalanma yarattı. Iphiginia bu beklenmedik, derin duygularla irkildi.

Şu anda içini saran bu duyguları daha önce hiç hissetmemişti. Kirpiklerini Marcus'un paltosunun siyah manşetinin üzerinde dalgalanan bembeyaz ipek elbisesinin fırfırlı eteklerini görecek kadar araladı. Marcus hiç zorlanmadan onu balo salonunun kapısına taşıdı.

"Kenara çekilin," diye emretti yolundakilere. "Sevgili dostumun biraz temiz havaya ihtiyacı var."

Shadow

Kalabalık adamın önünden kaçıştı.

Iphiginia'nın olaylı bir biçimde balo salonunu terketmesiyle birlikte de salondan mırıltılar, dedikodular yükseldi.

Marcus onu malikanenin dışına taşıdı. Hiç duraksamadan geniş basamaklardan aşağı inip iki siyah aygırın çektiği pırıl pırıl siyah bir arabanın beklediği yere yöneldi.

Siyah üniformalı bir uşak arabanın kapısını açtı. Marcus, Iphiginia'yı arabaya soktu. Kapı kapandı.

Siyah araba gecenin bir yarısı Londra'nın sokaklarında yola koyuldu.

İki

"Sanırım bana bir iki sorunuz olacak, Kont'um."

"Bir iki taneden fazla, aslına bakarsanız." Marcus koltuğuna yerleşti. Iphiginia'nın çabucak doğrulmasını, saçındaki beyaz kuştüyünü ve ardından da eteklerini düzeltmesini izledi.

"Elbette bu soruları bekliyordum ve hepsini cevaplamaya hazırım," dedi Iphiginia. "Fakat her şeyden evvel az önce oyunumu bozmadığınız için size teşekkür borçluyum. Bütün olan biten yüzünden beceriksizin teki olduğumu düşündüğünüzün de farkındayım."

"Hiç de değil, Bayan Bright. Emin olun, bence çok etkileyiciydiniz."

Iphiginia zafer dolu bir gülümsemeyle ona baktı. Marcus bir an kendinden geçti, kızın nasıl olup da bütün dostlarını avcunun içine almayı becerdiğini o an kavradı.

"Neler döndüğünü tam olarak anlayana dek oyunuma k tılmaktan çekinmeyeceğinizi biliyordum." Iphiginia'nın g vıl cıvıl, ela gözlerinde tatmin dolu bir ifade vardı. "Bundan emindim. Hiç acele etmeden olanları ince ince araştıracak kadar akıllı, ileriyi gören, sakin ve anlayışlı biri olduğunuzu biliyordum."

"Bana böyle güvenmenize sevindim. Ancak sizi temin ede rim, bu övgülerinizin beni konumuzdan saptırmasına izin ver meyecek kadar da kafam çalışır."

Iphiginia şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. "İltifat etmeye ç lışmıyordum. Söylediğim her sözcükte samimiydim. Kişiliğiniz konusunda geniş bir araştırma yaptım ve çok zeki bir adam olduğunuz sonucuna vardım."

Marcus bir an ne diyeceğini bilemeden kıza baktı. "Zekamla hayran kaldığınızı ima etmiyorsunuz herhalde?"

"Evet, onu ima ediyorum," dedi kız büyük bir içtenlikle. "*The Technical and Scientific Repository*'deki bütün yazılarınızı okudum ve çok etkilendim. Özellikle de buharlı motorun sunabileceği potansiyellerle ilgili yazınızdan. Harman makinesiyle ilgili önerileriniz de bir o kadar ilginç diyebilirim."

"Aman Tanrım."

Iphiginia kızardı. "Teknik ve mekanik konulardan pek anlamadığımı itiraf etmeliyim. Asıl alanım klasik antik eserler. Son bir sezonu bu konuda araştırma yaparak geçirdim."

"Anlıyorum."

"Ancak memnuniyetle söyleyebilirim ki makinelerin işleyiş prensipleri üzerine yazdıklarınızın çoğunu anladım. Çok anlaşılır tarzda yazıyorsunuz."

"Teşekkür ederim." *Övgülere kanmayacak kadar kafamın çalıştığını söylerken biraz aceleci davranmışım,* diye geçirdi Marcus içinden alayla. Bir an için büyülenmişti. Daha önce hiçbir kadın, onun yazdığı teknik ve bilimsel yazılar hakkında fikir bildirmek bir yana, zekasına iltifat etmemişti.

"Ayrıca inşaat teknikleriyle ilgili yazınız da çok ilgimi çekti," diye devam etti Iphiginia ve yazının belirli noktalarını aktarmaya girişti.

Marcus hayretle onu dinlerken siyah kadife koltukta arkasına yaslanıp kollarını kavuşturdu, arabanın ışığında Iphiginia'nın yüzünü inceledi.

Fenwick'lerin balo salonunda yeni *metresini* köşeye kıstırmaya giderken karşısında bulmayı beklediği kadın ile şu anda karşısında oturan Iphiginia Bright'ın hiç alakası yoktu.

Charles Trescott, bu maceraperest dulun, bekaret sembolü olan beyazı seçerek saflık ve namusla dalga geçtiğini söylerken çok yanılmıştı.

Iphiginia Bright gayet samimi görünüyordu. Katıksız bir hanımefendi, lekelenmemiş bir iffet. Çok şaşırtıcıydı.

Bu etkiyi yaratan, kızın beyaz elbisesi, beyaz eldivenleri ve beyaz ayakkabıları değildi. Kadının içinden saçılan o ışıktı.

O berrak, zeki, dimdik bakışlarında, dikkat çeken burnunda, yumuşacık, zarif, erdemli dudaklarında bir çekicilik

vardı. Saçları koyu bal rengiydi. Bazı yanlarıyla çok çarpı
bazı yanlarıyla çok sönük biriydi. Hiç de öyle güzeller güzeli
denemezdi ama Marcus'un şimdiye dek gördüğü en ilginç
kadındı.

Iphiginia'nın kadınsı bir havası da vardı. Gerçi bu yönü
nü giysileriyle vurgulamayı tercih etmemiş, olağanüstü sade
kesimli bir elbise giymişti. *Akıllı bir seçim daha*, diye zihnine
not etti Marcus. Erkeklerin hayalgücü çok yaratıcı bir meka
nizmaydı ve kadın bu mekanizmayı nasıl harekete geçireceğini
iyi biliyordu.

Iphiginia'nın minik, kalkık, yusyuvarlak göğüsleri, korse
sinin tepesinden dışarı t yordu. Beyaz ipekten fırfırlarla
güzelce gizlenmişlerdi. *Bu tür göğüslere kaba davranılmamalı*,
diye geçirdi aklından Marcus. Bu göğüsler zarafetten anlayan
uzman eller, ressamlarınki gibi ince uzun, duyarlı parmaklara
olan aşıklar için yaratılmıştı.

Farkında olmadan gözleri kendi kaba, yıpranmış parmaklarına kaydı. Ellerinin çiftçi eli gibi olması, narin ve zarif şeylere dokunmaktan hoşlanmadığı anlamına gelmezdi.

Iphiginia ufak tefek ve zayıftı. Yüksek belli elbisesinin etekleri incecik belinden aşağı dökülüyordu. Tiril tiril ipeğin altında dolgun kalçalarıyla yuvarlak baldırları belli belirsiz göze çarpıyordu.

Kızın sosyete sürüsünü etkilemiş olmasına şaşmamalı, diye düşündü Marcus. Ne de olsa Marcus'un dikkatini çekmeyi bile başarmıştı.

Mm...

Gizemli Bayan Bright, en son ne zaman bir kadına böyle ilgi duyduğuna kafa yormaya tenezzül bile etmeyeceği kadar uzun bir zamandan sonra, hiçbir kadının beceremediği kadar ilgisini çekmişti.

Ve Marcus tahrik olduğunu farketti.

Harekete geçen arzularıyla birlikte kasıklarında başlayan tuhaf sızıyı hissedebiliyordu. Gerçi bu o kadar şaşırtıcı bir durum değildi. Bir kadınla beraber olalı dört ay olmuştu ve Iphiginia son iki gündür aklında dönüp duruyordu. Londra'ya gelirken yol boyunca hiç tanımadığı yeni sevgilisinden başka bir şey düşünmemişti.

Aniden, kendine yeni ve ilginç bir metres bulmaya kalkışsa Iphiginia Bright'tan daha iyisini bulamayacağını farketti.

"Çok özür dilerim, lordum," dedi Iphiginia, adamın dergideki makalesinden bu kadar uzun süre bahsetmesinden utanarak. "Sanırım boş konuşup sizi sıktım. Ahşap kazıklarla ilgili teorilerinizi tabii ki siz benden daha iyi biliyorsunuzdur."

"Asıl konumuza dönsek iyi olacak," dedi Marcus pürüzsüz bir sesle. "Ancak önce bana adresinizi vermeniz gerekiyor ki arabacıma ileteyim."

Iphiginia boğazını temizledi. "Adresimi mi?"

"Sizi evinize götürdüğümü düşünürsek işimize yarayabilir."

"Beni eve mi götürüyorsunuz?"

"Herkese sizin yaşamınızdaki yerim konusunda verdiğiniz bilgileri düşünecek olursak," dedi Marcus, "balodan sonra sizi evinize götürmem çok normal bir davranış olur."

"Ama..."

"Beklenen budur," diye vurguladı Marcus. "Bu imtiyazımı kullanmazsam insanlar meraklanacaktır."

"Bunun normal bir davranış olacağından emin misiniz?"

"Kesinlikle eminim."

"Öyle mi?" Iphiginia yumuşacık alt dudağını bembeyaz dişleriyle kıstırıp durumu değerlendirmeye girişti. Ve kararını verdi. "Pekala. Morning Rose Square'de bir evim var. 5 Numara."

Bu bilgi kısa bir süreliğine de olsa Marcus'un ilgisini çekti. "Morning Rose Square daha yeni tamamlanmadı mı? Mimar mükemmel bir iş çıkarıp klasik dekoru İngiltere'nin havasına uyacak konforlu bir tasarımla birleştirmiş. Evler çok iyi yapılmıştı ve hatırladığım kadarıyla hepsi hemen satıldı."

Iphiginia şaşırmış gibiydi. "Bu konuda neler biliyorsunuz?"

"Proje ilgimi çekti çünkü epey kar etti." Marcus doğrulup şoförle aralarındaki bölmeye vurdu. "Bunun gibi bir dolu yatırım hiç para kazanamadan batıyor. Bu tür projelere yatırım yapıp iflas eden bir dolu insan tanıyorum."

Bölme açıldı. "Buyrun efendim?" diye seslendi arabacı.

"Morning Rose Square'e, Dinks. 5 Numara'ya."

"Elbette, Kont'um." Dinks bölmeyi indirdi.

Marcus koltuğuna yerleşti. "Artık açıklamalarınızı dinleyebilirim, Bayan Bright."

"Evet, tabii." Iphiginia omuzlarını dikleştirdi. "Nereden başlasam? Öncelikle hayatta olduğunuzu görünce ne kadar rahatladığımı belirtmek isterim Kont'um."

Marcus gözlerini kısıp bu sözleri değerlendirdi. "Fenwick'lerin balo salonunda da böyle bir şey söylediniz. Bundan kuşkunuz mu vardı?"

"Evet, kesinlikle. Hem de çok kuşkuluydum. Öldürüldüğünüzü sanıyorduk."

"*Öldürüldüğümü* mü?" Marcus kafadan çatlak bir kadınla karşı karşıya olduğundan şüphelendi.

"Evet, Kont'um, öldürüldüğünüzü. Bu yüzden bunca riski göze alıp sevgiliniz rolüne büründüm."

"Peki ölümümden kimin sorumlu olduğunu düşünüyordunuz?" diye sordu Marcus buz gibi bir sesle. "Diğer *yakın* arkadaşlarınızdan birinin mi?"

Iphiginia hayretle ona baktı. "Tabii ki hayır, efendim. Tanrım, ne kadar karışık bir durum. Sizi temin ederim, dostlarımın hiçbiri cinayet işlemeyi hayal bile edemeyecek insanlardır."

"Bunu duymak içimi rahatlattı."

"Zoe Hala biraz olayları abartan bir kadındır, kuzenim Amelia da arada bir pek suratsızdır ama kesinlikle diyebilirim ki ikisi de cinayet işleyecek türde insanlar değildir."

"Bu sözünüze güveneceğim, Bayan Bright."

Iphiginia içini çekti. "Durumun sizin açınızdan oldukça karmaşık olduğunun farkındayım."

"Yolumu bulmak için elimden geleni yapacağım. Belki muhteşem zekam bu konuda bana yardım edebilir."

Kız pırıl pırıl bir gülümsemeyle onu onayladı. "Bu koşullar altında şimdiye dek iyi idare ettiğinizi söyleyebilirim, lordum."

"Ben de aynı kanıdayım."

Kız, adamın alaycı sözlerine yüzünü buruşturdu. "Evet, evet, kesinlikle. Pekala, o zaman devam edelim. Şantajcının sizin icabınıza baktığını sandık..."

"Şantajcı mı? Bu iş her dakika daha da saçma bir hal alıyor. Ne şantajcısı?"

Iphiginia bu sözle bir an durdu. "Yani size şantaj yapılmadı mı?"

Soru Marcus'u sinirlendirdi. "Ben şantajcılara para kaptıracak birine benziyor muyum, Bayan Bright?"

"Hayır, efendim. Tam da bu yüzden sizin öldürüldüğünüze kanaat getirmiştik. Para vermeyi reddettiğiniz için yani."

"Devam edin, Bayan Bright," diye emretti Marcus ifadesiz bir sesle. "Bu iş açıklığa kavuşmadan önce anlatmanız gereken bir dolu şey var anlaşılan."

"Halam para ödemeyi reddedenlere örnek olsun diye sizin öldürüldüğünüzü söyleyen bir not almış. Notta sizin, malikanelerinizden birini değil tahtalıköyü ziyarete gittiğinizin öğrenilmesine ramak kaldığı yazıyormuş."

"Yüce Tanrım."

"Ama bayım, siz de en hareketli mevsimde sosyeteden elinizi eteğinizi çektiniz. Çok alışılmadık bir durumdu."

"Yorkshire'daki malikanemdeydim," diye gürledi Marcus. "Karanlık, taşı bile olmayan bir mezarda değil. Hanımefendi, bu büyük saçmalık. Bu kadarı yeter. Gerçeği duymak istiyorum, hem de Morning Rose Square'e varmadan önce."

Iphiginia kaşlarını çattı. "Ben de gerçeği aktarmaya çalışıyorum, bayım. Kabalaşmanız gerekmiyor. Dediğim gibi, halamın elinde sizin öldüğünüzü ve şantajcının isteklerini yerine getirmediği takdirde sıranın kendisinde olduğunu düşündürecek bir dolu sebep vardı."

"Şantajcıya para mı verdi?"

"Tabii ki. Çok korkmuştu. Bütün bunları parayı vermesinden bir gün sonra öğrendim. Avrupa'da bir yıl geçirmiş ve Londra'ya daha yeni dönmüştüm. Kuzenim Amelia da benimleydi. Zoe Halama gittik ve durumu öğrendik. Ben hemen şantajcıyı bulmak üzere bir plan yaptım."

Marcus şimdi şaşkınlıktan ziyade dehşete düşmüştü. "Benim sevgilim rolüne bürünerek adamı bulmayı mı umut ediyordunuz?"

"Aynen öyle." Iphiginia yine pırıl pırıl bir gülümsemeyle adamı onayladı. "Tabii o sıralar sadece bir şantajcının değil cinayet işleyebilecek bir haydutun peşinde olduğumu sanıyordum. Ne kadar endişelendiğimi tahmin edebilirsiniz."

"Ben ölmedim, Bayan Bright."

"Evet, bunu görebiliyorum," dedi Iphiginia sabırla. "Ve bu işleri toptan karıştırıyor, değil mi?"

"Öyle diyorsanız..."

"Diğerlerinin gözünde sizin sevgiliniz oldum, böylece tanıdıklarınızın, ortaklarınızın arasına karışabilecektim. Planım sizi kimin öldürdüğünü bulabilmek için bu insanlar hakkında gizli araştırmalar yapmaktı."

"Beni öldüren serseriyi avlamaya çalıştığınız için size min
nettarım."

"İtiraf etmeliyim ki bu oyuna sizin intikamınızı almak iç
soyunmadım, Kont'um."

"Bakın şimdi kalbim kırıldı."

Iphiginia'nın gözleri hayalkırıklığıyla büyüdü. "Duyarsız y
da duygusuz biri gibi görünmek istemem ama takdir edersini
ki bu haydutu ilk duyduğumda sizi hiç tanımıyordum. Henü
sizi araştırmamıştım."

"İşte bu durum duygusuzluğunuzun sebebini biraz olsun
açıklıyor."

"Duygusuz filan değilim!" dedi Iphiginia hemen. "Tam ter
sine. Sizi temin ederim, hayatınızın böyle feci bir sonla bitme
sine çok üzülmüştüm." Duraksadı, içten bir dürüstlükle hemen
ekledi. "Yani size özel değil, genel anlamda demek istemiştim."

Marcus gülümsemesini güçlükle bastırdı. "Bana merhamet
duyduğunuz için gerçekten minnettarım. Öldüğümü öğren-
diklerinde en ufak bir üzüntü bile duymayacak dostlarım ve
genel anlamda bir üzüntü bile."

"Saçma. Öldüğünüzü duyan herkesin gerçekten dehşete
düşeceğinden ben eminim."

"Bu konuda bahse girmemenizi öneririm. Tanrı aşkına,
benim sevgilim olduğunuzda ne öğrenebileceğinizi sanıyor-
dunuz?"

Iphiginia öne eğildi. Artık heyecanını içinde tutamıyordu.
"Şantajcının size yakın biri olduğu kanısındayım, Kont'um.

Açığa çıkmasındansa para ödemeyi tercih edeceğinizi umacak kadar berbat bir sırrınızı bilen biri."

Marcus tek kaşını havaya kaldırdı. "Ve aynı insanın ha-
lanızın da berbat bir sırrını bilmesi gerekiyordu. Böyle mi
düşünmüştünüz?"

"Lafı ağzımdan aldınız. Aynen bu kanıya varmıştım. Hatta
bir adım daha ileri gittim. Anladım ki hem sizin geçmişiniz
hem de halamla ilgili bu mahrem sırları bilen her kimse, aynı
zamanda sizin bu ay şehir dışında olacağınızı da biliyordu."
Iphiginia bilerek duraksadı. "Son şantaj notu siz ortadan yok
olmadan bir gün önce gelmişti."

Marcus o tanıdık merak hissiyle kıvranmaya başladığını
farketti. Bu his fiziksel tutkularının asla başaramayacağı bir işi
başarıp geçici olarak Marcus'un mantığını geri plana itti. "Hem
beni hem de halanızı tanıyan çok fazla insan olamayacağına
karar verdiniz, öyle mi?"

"Kesinlikle." Iphiginia gözlerinden fışkıran bir hayranlıkla
adama baktı. "Siz gerçekten çok zeki birisiniz, lordum, tam
tahmin ettiğim gibi."

Marcus, Iphiginia'nın ışıldayan bir yüzle onun zekasına
yağdırdığı övgüleri bu kez duymazdan geldi ve önündeki soru-
na odaklandı. "Bu yüzden de, benim çevreme girebilmek için
metresimmişsiniz gibi davrandınız."

"Bu koşullar altında tek şık bu kalmış gibiydi. Gerçi itiraf
etmeliyim, kendime biçtiğim rol biraz gözümü korkutmadı
değil."

"Buna inanmakta zorlanıyorum, Bayan Bright," dedi Marcus kuru bir sesle. "Herhangi birinden veya bir şeyden gözü korkacak birine benzemiyorsunuz."

"Çoğu durumda haklı olabilirdiniz," diye kabullendi Iphiginia hiçbir tevazu belirtisi göstermeden. "Ancak bu kez insanların benden beklediklerini sunmamın imkansız olduğunu biliyordum."

"Sizden beklediklerini mi?"

"Ne demek istediğimi gayet iyi biliyorsunuz, bayım. Topladığım bilgilere göre bütün metresleriniz olağanüstü hoş kadınlarmış. Şöyle diyelim, Tanrının lütfundan payını almış hanımlar." Iphiginia'nın gözlerinde özlem dolu bir ifade belirdi. "Hepsi çok çarpıcı kadınlarmış, herkes öyle söylüyor."

"Herkes mi?"

"Zoe Hala bütün dedikoduları bilir. Eski sevgililerinize dair detayları toplamak çok da zor olmadı."

"Bu tür bir bilgi bir erkeği bütün gece uykusuz bırakabilir."

Iphiginia utana sıkıla ona baktı. "Bu kadınlarla yarışabileceğimden pek emin değildim, demek istediğimi anlamışsınızdır."

Marcus onun bembeyaz giysilerine baktı. Kıza dedikodularda hem birlikte olduğu kadınların sayısının hem de sevgililerinin egzotik niteliklerinin fazlasıyla abartıldığını söylemeye lüzum görmedi. "Bu yüzden siz de sosyeteyi afallatacak ve böylece yepyeni beklentiler yaratacak bir fantezi oluşturmaya giriştiniz."

"Şok edici bir imaj yaratmak istedim, bu sayede dostlarınız ve tanıdıklarınız beni olduğumdan çok daha gizemli, çok daha çarpıcı biri olarak hayal edecekti."

"Sizi tebrik ediyorum, Bayan Bright. Görünüşe bakılırsa oldukça başarılı olmuşsunuz."

"Şimdiye dek minik oyunum epey iyi gitti," diye itiraf etti Iphiginia kendiyle gurur duyduğunu gizleyemeden.

Eğer azıcık bile olsa alçakgönüllü davranmaya çalışıyorsa fena cezalıyor, diye geçirdi içinden Marcus. "Kesinlikle çok etkilendim. Hatta şaşakaldım bile diyebilirim."

Iphiginia adamın sesindeki alaycı tonu yakalamıştı, gururla pembeleşen yüzü bir anda asılıverdi. "Gözlerinizden anladığım kadarıyla sevgiliniz rolünü oynamayı hiç iyi becerememişim."

"Yerinizde olsam öyle demezdim."

Kız, gözlerini kar beyazı elbisesine dikti. Elmacık kemikleri pembe pembe oldu. "Sizin birlikte olmayı tercih ettiğiniz kadınlara hiç benzemediğimi biliyorum."

"Sevgili Bayan Bright, bunu herkes onaylayacaktır ki ben asla sıradan kadınlardan hoşlanmadım. Sıradışı kadınları daima çok çekici bulmuşumdur."

"Beni eve götürmeniz şart mı?" diye sordu Iphiginia gergin bir tavırla gözlerini gecenin karanlığına çevirerek.

"Siz de biliyorsunuz ki sosyal bir ortamdan çıktıktan sonra bir beyefendinin sevgilisini evine bırakması çok önemlidir. Bizim durumumuzda sizi eve götürmezsem tuhaf kaçar."

"Sanırım öyle."

"Eğer siz koca arayan, hiç evlenmemiş bir genç hanım olsay-
dınız durum tamamıyla değişirdi tabii." Dikkatle kızın yüzünü
inceledi. "Ama bağımsız bir dulsunuz, değil mi?"

"Saçmalamayın lütfen, bayım." Iphiginia gözlerini gecenin
karanlığındaki sokaklara dikti. "Başka ne olabilirim?"

"Kesinlikle." *İsmini korumak isteyen hiçbir masum ya da
saygın bakire böyle akıl almaz bir role soyunmazdı,* diye dü-
şündü Marcus. "Sevgilim gibi davranmış olmasanız bile sizi
evinize kadar bırakmamda herhangi bir sakınca olmazdı bu
halde."

"Haklısınız ama..."

"Sosyetenin dulları en ayrıcalıklı hanımlardır, değil mi?
Mali açıdan bağımsız, kıskanç bir kocayla uğraşması gerek-
meyen, afişe etmedikleri takdirde istedikleri her tür ilişkiye
girebilen hanımlar."

"Dul bir hanımın evlenmemiş bir kadından çok daha özgür
olduğunun farkındayım, bayım. Haklısınız, itiraz etmiyorum.
Ancak sorun şu ki..."

"Evet? Sorun ne?"

Iphiginia daha kararlı bir ifadeyle dönüp ona baktı. "Sorun
şu ki, deyim yerindeyse, bir imaj yaratmak için çok ama çok
uğraştım. Ve bu yanılsamanın büyük kısmını yarattığım talih-
şilmaz kadına borçluyum."

"Evet, bana da öyle söylediler."

"Kont'um, bu geceye dek kimsenin beni evime kadar geçir-
mesine izin vermedim."

"Öyle mi?" Marcus bu işe neden bu kadar sevindiğini anla-
yamadı. "İnce bir düşünce."

"Sevgiliniz rolünü oynadığım sürece bu kuralımı bozmadım."

"Leydi Starlight olarak."

Iphiginia kaşlarını çattı. "Efendim?"

"Bana anlatılanlara göre, size dokunulmaz ve erişilmez
Leydi Starlight diyorlarmış. Geceleri insanları baştan çıkaran,
cezbeden ancak yatağında eskiden benim işgal ettiğim sözde
yeri dolduracak uygun birini ararken bile tam dokunacakken
uzaklaşan pırıl pırıl bir yıldıza benzetmişler sizi."

Iphiginia ağzını açtı, kapattı, yeniden açtı. Sonunda konu-
şabildiğinde nefesi kilometrelerce koşmuş gibi kesik kesikti.
"Sosyetenin insanları etiketlemekte nasıl olduğunu bilirsiniz.
Bana Leydi Starlight demeleri biraz abartı olmuş, size söyleye-
yim. Yine de..."

"Yine de bu durumda takılan isim oldukça uygun."

Iphiginia biraz bozulmuş gibi ona baktı. "Sizce öyle mi?"

Marcus birden çok eğlendiğini farketti. Kedi fare oyunu oy-
nuyorlardı ve o bu oyunda kedi olmak zorundaydı. "Kesinlikle.
Dahası şanslısınız. Ne tesadüf ki daha yeni, baştan çıkarıcı ve
erişilmez yıldızları inceledim. Işığı hapsetmenin birtakım yol-
ları var. Eğer adam çok zekiyse bu ışığı avcunun içinde tutmayı
başarabilir."

"Anlayamadım, bayım."

"Haklısınız, henüz anlayabildiğinizi sanmıyorum. Ama ya-
kında anlayacaksınız. Bu süre zarfında benim de gizemli bir

yönüm olmasına izin verin, Bayan Bright. Ben zaten bu
ünlüyümdür."

Iphiginia şüpheli gözlerle ona baktı. "Zor erkek olacak
değil mi?"

"Göreceğiz."

"Ben de bundan korkuyordum. Lütfen söyler misiniz, oy
dığım oyun sizi gerçekten sinirlendirdi mi, Kont'um?"

"Bunu kendiniz anlayamadınız mı?"

"Anladım, aslında. Sizin derin biri olduğunuzu söyle
lerdi. Bu lafla ne kastettiklerini şimdi daha iyi anlamaya b
yorum. Yaptığım onca araştırmadan sonra bile görüyorum
hala hakkınızda bilmediğim çok şey var."

"Galiba bu ufak iyiliğiniz için size minnettar olmalıy
diye mırıldandı Marcus.

"İğnelemenize gerek yok, bayım," dedi kız incinmiş b
tavırla.

Arabanın altın sarısı ışığında Marcus, Iphiginia'nın durum
baştan beri çok iyi idare edebilmiş olmasına karşın aslında ç
gergin olduğunu görebiliyordu.

Kız kaskatı oturuyordu. Deniz yeşili kocaman, dertli gö
leri arabanın penceresine dönmüş, durmadan kırpışıyord
Marcus'un içinden bir ses, kızın kaçamak bakışlarla yolu izled
ğini çünkü doğruca eve götürülüp götürülmediğini gözledi
söyledi. Sıkı sıkı yelpazesine yapışmıştı.

Marcus, Iphiginia'nın görünmek istediği kadar sakin ve s
rinkanlı olmadığına memnundu. Kıza anlayış göstermeyecek

M...

Bu akşam onu ne hale düşürdüğünü ve bundan sonrasında olacakları göz önüne alacak olursa Iphiginia biraz acı çekmeyi hak ediyordu. Kız hem kendini hem onu, yarın sabahki bütün kahvaltı sofralarına, yarın akşam St. James'teki bütün kulüplere meze etmişti.

"Sizi yeniden tebrik ediyorum, Bayan Bright." Marcus dalga geçer gibi başını hafifçe yana eğdi. "Sosyeteyi kendisinin son sevgilim olduğuna inandırmak her kadının harcı bir iş değil."

Iphiginia dudağını ısırdı. "Teşekkürler."

"Gerçekten muazzam bir başarı."

Marcus, Fenwick'lerin balo salonunda onu ilk gördüğü anı hiç unutmayacaktı. Gördüğü kadarıyla Iphiginia salondaki bütün kadınların kendilerini ya abartılı, ya fazla sade ya da rüküş hissetmesini sağlamıştı. Marcus kızı bu kadar kusursuz gösteren şeyin ne olduğunu tam olarak bilemiyordu ama kendine has tarzı olan bir kadını gördüğü yerde tanıyacak kadar dünyevi tecrübesi vardı. İşin püf noktası, kadının giysileri ya da aksesuarları değil bunları nasıl taşıdığıydı.

"Kıyafetlerinizde bekaret beyazını seçmeniz mükemmel bir fikir," diye devam etti Marcus. "Aşırı. Ama mükemmel."

Iphiginia adamın dalga geçip geçmediğinden emin değilmiş gibi bir an duraksadı, ardından ürkekçe gülümsedi. "Beyazlar içinde dolaşmayı tercih etmemin nedeni sizin giysilerinizde ve pek çok özel eşyanızda siyah rengi tercih ettiğinizi duymamdı." Eldivenli eliyle abanoz ağacıyla süslü siyah arabayı gösterdi. "Görüyorum ki söylentiler doğruymuş."

"Benim tam zıttım birini beğeneceğim varsayımı üzerinde mi hareket ettiniz?"

Iphiginia bu soruyu epey ciddiye aldı. "Ben şahsen bu te oriye katılmıyorum. Bence zıt kişiliklerden ziyade insanlar kendi gibi düşünenleri daha çekici buluyor. Ama sosyeteni bu fikre hiç düşünmeden atlayacağından emindim. Çoğu kişi zıt kişiliklerin birbirini çektiğine inanır."

"Ve ikna edilmesi gereken de sosyeteydi."

"Zoe Hala planımın işlemeyeceğinden korktu ama onu bunun tek seçeneğimiz olduğuna ikna ettim."

"Ah, evet. Şantajcıyı yakalamak için yaptığın şu minik plan. Neredeyse unutmuştum."

Iphiginia öfkeli gözlerle ona baktı. "Söylediklerimin tek kelimesine bile inanmadınız, değil mi? Zeki olduğunuzu biliyordum ve herkes sizin zekanız yüzünden burnu havada biri olduğunuzu söylüyordu ama bu kadar inatçı olabileceğiniz hiç aklıma gelmemişti."

Marcus bu sözleri duymazdan gelmeyi tercih etti. "Bana Zoe Haladan bahsedin."

"Ne öğrenmek istiyorsunuz?"

"Sosyetede birden fazla Zoe var. Halanız bunlardan hangisi?"

Iphiginia'nın kaşları çatıldı. "Leydi Guthrie. Ancak aramızdaki akrabalığı gizli tuttuğumuz konusunda sizi uyarmalıyım. Kimse gerçeği bilmezse bu oyunu daha rahat oynayabileceğimizi düşündüm. İnsanlar onun yeğeni olduğumu

duyarsa hakkımda bir dolu soru işareti doğacaktı, anlıyorsunuz ya."

"Tabii," diye mırıldandı Marcus. "Kibar dünyada gizemli olmanız gerekiyordu."

"Kesinlikle, bayım. Sorular peş peşe dizilecekti ve ben daha amacıma ulaşamadan oyunum ortaya çıkacaktı. En iyi ihtimalle şantajcı benim sizin sevgiliniz olmadığımı öğrenecekti."

"Anlıyorum."

"Sosyete, Zoe ve benim dost olduğumuzu sanıyor. Sık sık görüşebilmemiz için iyi bir bahane."

Marcus kendi çevresindeki insanları şöyle bir aklından geçirdi. Mükemmel bir hafızası vardı. Leydi Guthrie'yle hiç tanışmadığından emindi. "Devam ettiğim bir iki kulübe üye olan bir Lord Guthrie hatırlıyorum. Sanırım geçen sene vefat etti."

"Zoe Hala, Guthrie'nin dul eşi işte."

"Kendisiyle tanışma şerefine erdiğimi sanmıyorum."

"Doğru. İşi karıştıran da bu zaten," dedi Iphiginia hemen. "Zoe Hala bana hiç tanıştırılmadığınızı söyledi. Sizi balolarda ve partilerde uzaktan görürmüş ve Guthrie arada bir isminizden bahsedermiş ama hepsi bu kadar."

"Buna rağmen şantajcı her ikimizin de listesinde olduğunu iddia etti?"

"Evet, çok tuhaf, değil mi?"

"Bence bu oyun baştan sona tuhaf."

"Kont'um, size yemin ederim, bu bir şaka veya oyun değil. Şantajcı gerçekten var ve halamı tehdit ediyor. Sonuç olarak

sizin çevrenizle halamın çevresi arasında bir bağlantı olm
gerektiğine kanaat getirdim."

"Bir şeyi unutuyorsunuz, Bayan Bright," dedi Marcus sak
bir sesle. "Bana şantaj yapılmadı."

Kız kaşlarını çattı. "Bundan emin misiniz, Kont'um?"

"Bana şantaj yapmak kimsenin aklının ucundan geçmez."

Iphiginia yumuşacık dudakları gerildi. "Evet, sanırım hak
lısınız. Peki, şantajcı, halama tehditler savururken neden siz
isminizi verdi?"

Marcus şehrin işlek sokaklarına döndü. "İsmim, tabii ge
çekten geçiyorduysa, belli ki halanızı korkutmak ve para
ödemesini sağlamak için kullanılmış."

"İsminiz gerçekten geçiyordu, bayım."

"Pekala, araştırmalarınızda ne kadar ilerlediniz bakalım?"

"Bakın işte o konuda epey ilerleme kaydettim," dedi kız bö
vesle. "Bay Darrow'la Lord Jason'ın çalışma odalarını arama
becerdim."

"Ne yaptınız, ne yaptınız?"

Iphiginia başını yana eğip soran bakışlarla adama bak
"Darrow ve Jason'ın çalışma odalarını aradım. Evlerindek
akşam toplantılarına davet edildim ve bu fırsatı değerlendir
dim. Toplantı gecesi gizlice odalarına girmeyi ve masaların
karıştırmayı becerdim."

Marcus kızın ciddi olduğunu farketti. "Lanet olsun, kadı
sen aklını mı kaçırdın? Buna inanamıyorum. Adamların od
larını neden arıyorsun ki? Ne bulmayı umuyorsun?"

"Siyah balmumu ve Zümrüdüanka mührü," dedi Iphiginia uzatmadan. "Zoe Halama gelen mektubun üzerinde bunlar vardı."

"Yüce Tanrım." Marcus duyduklarına o kadar şaşırmıştı ki birkaç saniye kafasını toplamayı başaramadı. Sonunda kendine geldi. "Siyah balmumu çok sıradışı bir şey değil. Ben de kullanıyorum."

"Biliyorum ama günlük yazışmalarınızda nadiren kullanıyorsunuz, Kont'um. Çoğu kişi siyah balmumunu yalnızca yas tutarken kullanır. Ayrıca Zümrüdüanka'nın da sıradışı bir mühür olduğunu itiraf etmelisiniz. Aslına bakarsanız her mühür diğerlerinden farklı, belirleyicidir. İnsan sıradan bir şantajcının mektuplarını kapatmak için mühür etiketi kullanmasını bekler."

"Sıradan şantajcı diye bir şey mi var?"

"Ben ciddiyim, bayım. Siyah balmumu ve Zümrüdüanka bir mühür şantajcının kimliği açısından büyük bir delil."

"Ve siz her ikisini birden aramaya başladınız?" Hikaye baştan sona inanılmayacak kadar saçmaydı. Kadın belli ki yalan söylüyordu, başından beri şüphelendiği gibi. *Başka bir açıklaması olamaz*, diye geçirdi Marcus aklından. *Ben de müthiş bir yeteneğin ortaya çıkmasına vesile olduğumu filan sanmıştım*, diye düşündü kendiyle alay ederek. Iphiginia Bright ona güzel bir ders veriyordu.

"Ne yazık ki henüz diğerlerinin kütüphaneleriyle çalışma odalarını araştırmaya fırsatım olmadı."

"Hangi diğerlerinin?"

"Sizin sık sık kağıt oynadığınız diğer kişilerin tabii."

"Kart oynadığım bütün adamların kütüphanesiyle çalışma odasını araştırmak gibi bir niyetiniz mi var?" Marcus kızın yalanlarının nerelere uzanacağını merak ediyordu.

"Hayır, sadece Lord Guthrie'nin de hayattayken birlikte kart oynadığı adamların," dedi Iphiginia tiz bir sesle. Elini kaldırıp parmaklarıyla isimlerini saymaya başladı. "Lartmore, Darrow, Pettigrew ve Jadson. Hem sizin hem de halamın ev halkıyla bağlantısı olan dört adam."

"Hem benimle hem de Guthrie'yle şu veya bu vakitte kart oynamış oldukları için mi?"

Iphiginia iç geçirdi. "Çünkü sizin ve halamın çevresiyle ilgili bulabildiğim tek bağlantı bu. Sonuç olarak Lord Guthrie'yi tanıyan birinin Zoe Halamın bu sırrını öğrendiğini düşünüyorum. Belki de bir hizmetçiden filan. Aynı insan sizin hakkınızda da epey şey biliyor."

"Ama şantaj yapmasını sağlayacak bir sır bilmiyor," diye vurguladı Marcus. "Söyledim ya, bana şantaj filan yapılmadı."

"Belki yapılmadı ama şantajcı sizin uzun bir süre şehir dışında olacağınızı bilecek kadar size yakın biri."

"Bu bir sır değildi ki."

"Öyle mi?" Iphiginia meydan okur gibi adama baktı. "Yaptığınız her şey insanlar için bir sır, bayım. Bir düşünün. Bir aylığına malikanenize gideceğinizi kaç kişi biliyordu?"

"Bir dolu insan," dedi Marcus zorlanmadan. "Muhasebecim mesela. Hizmetkarlarım."

"Ya Londra'dan ayrılmadan kısa bir süre önce birlikte iskambil oynadığınız adamlar?" diye sordu Iphiginia tatlı sesiyle.

"Lanet olsun." Marcus kıza duyduğu hayranlığı bastıramadı. Hanımefendi gerçekten çok zekiydi. "Beni en ince detayına kadar araştırdınız hakikaten, değil mi?"

"Evet, bayım, araştırdım. Araştırma yapmakta ustayımdır. Hemen keşfettiğim birkaç şeyin arasında Londra'dan ayrılmadan bir gün önce kulüplerinizden birinde Lartmore, Darrow, Pettigrew ve Judson'la iskambil oynadığınız da vardı."

"Ve Leydi Guthrie bu adamların kocasıyla da kart oynadığını onayladı."

"Sadece bunu değil," dedi Iphiginia tatminle, "bu adamların Lord Guthrie ölmeden önce yirmi yıl boyunca lordla düzenli olarak kağıt oynadığını da onayladı. Bu süre önemli çünkü halamın sırrı on sekiz yıl öncesine uzanıyor."

Marcus gülümsedi. "Mükemmel, Bayan Bright. Tek kelimeyle mükemmel. Dehşet verici davranışlarınızı açıklamak için gerçekten inanılmaz bir hikaye uydurmuşsunuz. Yaratıcılığınıza ve orijinal fikirlerinize hayran kaldım."

Iphiginia'nın suratı asıldı. "Bütün bunları uydurduğumu sanıyorsunuz, öyle mi?"

"Evet, hanımefendi, öyle." Marcus elini kaldırdı. "Ama bu sizi durdurmasın. Sizi temin ederim, bu oyundan müthiş zevk aldım. Siz olağanüstü yetenekli, insanı kendinden geçiren bir

oyuncusunuz. Tiyatronuzda ufak da olsa bir rolüm olmasın bana tanınmış bir imtiyaz olarak görüyorum."

Iphiginia'nın gözlerinde şaşkın ve epey tedirgin bir ifade belirip kayboldu. "Bana inanmadınız ama öfkelenmediniz değil öyle mi?"

"Açık söyleyeyim, bütün olan bitenle ilgili neler hissettiğimi henüz tam olarak bilmiyorum gerçekten. Hala kafamda evirip çeviriyorum."

"Anladım," diye mırıldandı kız. "Olaylar karşısında neler hissettiğinizi hep böyle uzun uzadıya düşündükten sonra mı bulursunuz?"

Marcus kızın sesindeki buyurgan tonu farkedip gülümsedi. "Kafası ağır çalışan bir öğrenciden cevap bekleyen bir müreb-biye gibi konuştunuz. Sorunuzun cevabı şöyle: Benim bir karar verdim mi artık ondan dönmemek gibi bir kuralım vardır. Ve bu kuralın gerektirdiği üzere karar vermeden evvel bütün verileri toplar, incelerim."

Iphiginia'nın yüzü aydınlandı. "O ünlü kurallarınızı çok iyi biliyorum, bayım. O halde şimdilik veri toplama aşamasında olduğunuzu varsayabilirim?"

"Neden olmasın?"

"İçim rahatladı, bayım." İnsanın içini yakacak bir gülümsemeyle Marcus'a gülümsedi. "Kültürünüze ve zekanıza güvenim tam. Size gerçekleri anlattığımı farkettiğiniz anda şantajcıyı bulmamda bana yardımcı olmak için elinizden geleni yapacağınızı biliyorum."

Marcus arabanın durduğunu farketti. "Emin olun, Bayan Bright, bu olayla ilgili öğrenmem gereken en ufak detayları bile duymak beni çok memnun edecektir."

"Tabii," dedi Iphiginia kaygısız ve sıcak bir ifadeyle. "Mizacınız böyle."

"Biliyor musunuz," diye lafa girişti Marcus arabacı kapıyı açarken, "daha önce kimsenin benim mizacımı araştırdığını sanmıyorum. Eğlenceli miydi?"

"Ah, evet." Arabacı kaldırıma inmesine yardım ederken Iphiginia'nın gözleri ışıldadı. "Pompeii'nin harabelerini incelemek kadar muhteşemdi."

"Mizacımın klasik bir harabeye rakip olabileceğini bilmek ne güzel." Marcus arabadan inip kızın koluna girdi. Gözucuyla Dinks'e baktı. "Biraz bekleteceğim."

Senelerdir onun emrinde çalışan Dinks neşeli bir memnuniyetle başını salladı. "Tabii, lordum. Biz bekleriz."

Iphiginia, Morning Rose Square, 5 Numara'nın basamaklarından yukarı çıkmaya koyulan Marcus'a sert bir bakış fırlattı. "Ne demek istediniz? Beni geçirmek bir dakikadan fazla zamanınızı almayacak ki."

"Hadi, hayatım, tabii ki beni bir kadeh konyak içmek için içeri davet edeceksiniz?" Marcus sokaktaki evlerin önüne yerleştirilmiş yeni gaz lambalarını onaylayan bakışlarla süzdü.

"İçeri mi?" Iphiginia'nın sesi şaşkınlıkla yükseldi. "Saçmalamayın, bayım. Sizi bu saatte evime sokmaya hiç niyetim yok."

"Konuşacak çok şeyimiz var, Bayan Bright ve bunları konuşmak için daha uygun bir vakit ya da yer düşünemiyorum." Marcus pirinç tokmağı kaldırmak üzere elini uzattı.

"Bir saniye, durun, kapıyı çalmayın," dedi Iphiginia telaşla. "Hizmetçime beni beklememesini söyledim. Çantamda anahtar var."

Marcus anahtarı almak için elini uzattı. Iphiginia önce duraksadı, ardından anahtarı adama verdi. Marcus hiçbir şey söylemeden anahtarı alıp kapıyı açtı.

Iphiginia ondan önce karanlık girişe daldı. Yakındaki sehpaya bırakılmış mumu alıp çarçabuk yaktı ve adamı durdurmak için elindeki mumla döndü. "Bayım, gerçekten, içeri girmenizin uygun olacağını hiç sanmıyorum."

Marcus çizmeli ayağını eşiğe koyup gülümsedi. "Sosyeteninin meraklı gözlerinin hikayenize inanmaya devam etmesini istiyorsanız," dedi çok alçak sesle, "korkarım bu gece bir süreliğine içeri girmeme izin vermek zorunda kalacaksınız. Bunu bekliyorlar, anlasanıza."

"Bunu mu bekliyorlar?" Iphiginia gözlerinde alevlenen bir umutla bakışlarını adama dikti. "Yani sizin sevgiliniz gibi davranmama izin mi veriyorsunuz?"

"Neden olmasın?" Marcus içeri girip kapıyı kapattı. "Kimliğiniz bu noktada öğrenilirse araştırmanız yarıda kalır. Maskeniz düşerse sosyeteden atılırsınız ve bir daha girmeniz mümkün olmaz."

"Çok doğru. Bayım, size ne kadar minnettar olduğumu anlatamam. Açıklamalarımı inandırıcı bulmadığınızın farkın-

dayım. Olayı bu kadar açık fikirli ele almanızı inanın takdir ediyorum. Hakkınızda öğrendiğim her şeyi doğruluyor."

"Önemli değil, Bayan Bright. Oyuna bir süreliğine katılmak isterim, en azından sorularıma tatminkar cevaplar alana dek. Kütüphaneniz burası mı?" Marcus koridorun solundaki kapıdan içeri girdi.

"Evet." Iphiginia eteklerini toplayıp telaşla adamın peşinden gitti. "Kont'um, çok cömertsiniz."

"Biliyorum." Marcus içeride karanlıkta uzayıp kısalan gölgeler dışında bir şey göremedi. Şömine olduğunu düşündüğü şeye doğru ilerlemeye başladı.

"Sonuçta size şantaj filan yapılmadığına göre araştırmamda bana yardımcı olmanızı gerektirecek hiçbir geçerli sebebiniz yok."

"Ben sırf gerekli olduğu için bir şeyler yapmayı uzun yıllar önce bıraktım. Çok anlamsız göründü. Ancak hala arada bir böyle saçma sapan işler yapıyorum çünkü Tanrı bana tuhaf şeylere karşı bir merak lütfetmiş... Hay, lanet olsun." Çizmesinin içinde ayak parmağı sert bir şeye çarpıp acıyınca Marcus suratını buruşturdu.

"Dikkat edin, lütfen, lordum." Iphiginia elindeki mumu havaya kaldırdı. "Bu oda şimdilik biraz sıkışık."

"Şimdi görebiliyorum."

Mum ışığı kırık dökük heykeller, iç karartıcı maskeler, garip biçimli kap kacaklar ve dev gibi vazolarla dolu odaya dans eden gölgeler saldı.

Mobilyalar daha da tuhaftı. Pencerelerin önünde, pen
şeklinde ayakları, ejderha başlı kolları olan koltuklar vard
Yeşil kadife kumaş ve altın rengi püsküllerle kaplanmış koc
man Grek tarzı bir kanepe şöminenin önünde duruyor, mum
ışığında şehvet dolu, edepsiz bir görüntü sergiliyordu. Kanepe
nin yanlarına yerleştirilmiş sehpalar aslan başları ve esrateng
büstlerle süslenmişti.

"Dediğim gibi, kuzenimle Avrupa'ya yaptığım çok eğlen
bir geziden daha yeni döndüm," dedi Iphiginia. "Gezinin
sırasında bir dolu antika eser satın aldım."

Marcus, siyah Hessian çizmelerinin boyasını mahvede
yerdeki mermer yığınına baktı. Iphiginia'nın elindeki mum
ışığında mermerin kanatlı mitolojik bir yaratığın bir parça
olduğunu görebiliyordu. "Bu ne böyle?"

"Roma'daki bir dükkandan aldım." Iphiginia elindek
mumu çalışma masasının üzerine koydu. Bir sürtünme sesiyle
birlikte lambayı yaktı. "Büyüleyici, değil mi? Aynı dükkandan
yine bunun kadar ilginç başka şeyler de aldım. En çok da bu
Romalı komutanı beğendim."

Komutan, Marcus'un gördüğü kadarıyla miğferi, kılıcı ve
kalkanı dışında çıplaktı.

"Koca bir arkeolojik harabeyi kütüphanenize taşımış gibi
siniz," dedi.

"Evet. Ve görüntüden çok hoşnutum." Iphiginia tatmin
dolu bakışlarla etrafına bakındı. Eldivenli parmağını sevecen
bir tavırla çıplak komutanın kolunda gezdirdi. "Hem ins

heyecanlandırıyor hem de entelektüel yanını harekete geçiriyor. Sizce de öyle değil mi?"

Marcus gözlerini mermerden kaslar üzerinde kayan parmaklardan ayıramadı. Zaten harekete geçmiş olan kasıklarında ani bir titreşim hissetti. *Komutanın aksine*, diye geçirdi içinden, *ben taştan yaratılmamışım.*

"Bütün bunlarla ne yapmak niyetindesiniz acaba, Bayan Bright?"

Iphiginia düşünceli düşünceli heykele yaslanıp bir kolunu komutanın omzuna attı. Çenesini avcunun dibine dayadı. "Henüz tam emin değilim. Şu aşamada sadece inceliyor ve taslaklarını çiziyorum."

"İnceliyor musunuz?" Marcus kızın eteklerinin heykelin çıplak bacaklarına sürtünüşünü izledi. İpeğin neredeyse kendi bacaklarına sürtündüğünü hissediyordu.

"Amacım, eski motifler ve tasarımlardan evlerin iç ve dış dekorasyonunda rehber olarak kullanılabilecek bir dekorasyon kitabı hazırlamak," diye itiraf etti Iphiginia. Gözleri şevkle parladı. Marcus'un üzerinde yarattığı etkiden habersiz, kalçasını mahrem bir tavırla heykele yasladı.

"Anlıyorum." Marcus'un içine neredeyse başa çıkamayacağı bir huzursuzluk dolmuştu. Bu sevimsiz duygudan kurtulabilmek için boyunbağını çözüp derin derin nefes aldı ama ne yapsa nafileydi.

O sırada Iphiginia'nın gül kokulu parfümü burnuna çarptı ve kafası her zamankinden daha beter bulandı.

"Bugünlerde arkeolojik tasarım diye yutturulanların hepsi asılsız, çoğu da yanlış," dedi Iphiginia.

"Farkettim."

"Gerçekten mi?" Kadın sevinmiş gibi ona baktı.

"Evet." Marcus'un gözleri Iphiginia'nın, heykelin soğuk mermerine yaslanan bacağının yumuşacık çıkıntısına takıldı. Kont yıllardır kontrolünü kaybetmeye bu kadar yaklaştığını hatırlamıyordu.

"Klasik tasarımlardan oluşacak dekorasyon kitabım gerçek gözlemlere ve bu tür gerçek eserlerin eskizlerine dayanacak." Iphiginia odaya serpiştirilmiş sanat eseri yığınını göstermek için zarif bir hareketle elini savurdu. "Bu sayede modayı izleyen ve evlerini antikalarla döşemek isteyen kişiler mimarlarının, dekoratörlerinin Yunan olsun, Roma olsun, Mısır olsun, Etrurya olsun, hangi tarzı seçerlerse o tarzın orijinal versiyonuna sadık kalacağını bilecekler."

"Tabii." Marcus lambanın ışığında kızın bembeyaz tenine bakıp aldından *Acaba tadı nasıldır?* diye geçirdi. Kıza doğru yürümeye başladı.

"Ama tabii önce yapılacak başka işler var." Iphiginia heykele yaslanmayı bırakıp doğruldu. "Projeme başlamadan önce halama şantaj yapan kişinin icabına bakmalıyım. Oyunumun başınıza herhangi bir iş açmayacağından kesinlikle emin misiniz?"

"Tam tersine. Başıma çok işler açacağından eminim." Marcus uzanıp kızın çıplak omzunu tuttu. Sert, nasırlı ellerinin altında kızın teni sıcacıktı. Dokunduğunda Iphiginia irkilmedi. Hatta tersine, bir an kendinden geçmiş gibi göründü.

"Marcus? Şey, lordum?" Küçücük dilinin ucuyla alt dudağına dokundu. "Başınıza iş açmak istemem, efendim." Yine nefes nefese kalmış gibiydi. Gözleri dipsiz bir denizdeki derin, insanı içine çeken girdapları andırıyordu.

"Kendimi emrinize amade etmeye hazırım, Bayan Bright."

"Çok kibarsınız, bayım. Şantaj konusundaki açıklamalarım sizi tam anlamıyla ikna etmiş olmamasına rağmen bana neden yardım etmek istediğinizi sorabilir miyim?"

"Çünkü bir sevgiliye ihtiyacım var."

Dudaklarını kızın dudaklarına bastırdı, Fenwick'lerin balo salonunda onu ilk gördüğü andan beri yapmak istediği şeyi yaptı, onu doya doya öptü.

Shadow

Üç

IPHIGINIA YILDIRIM ÇARPMIŞ GİBİ ŞOKLA SARSILDI.

Mermer savaşçı canlanıp onu kollarına alsa bu kadar şaşırmazdı.

Marcus'un dudaklarını kendi dudaklarında hissedince öyle afalladı ki birkaç saniye inanamadan olduğu yerde kaskatı kalakaldı.

Marcus onu öpüyordu. Omuzlarını tutan güçlü, kuvvetli elleri sırtından aşağı minik heyecan dalgaları yayıyordu.

Tesadüfen yapmak zorunda kaldığı araştırmalarla tanıdığı ve hayran kaldığı o dillere destan adam, nedeyse bir aydır rüyalarını süsleyen erkek şimdi burada, kendi kütüphanesinde, onunla sevişiyordu.

Londra'ya döndüğü günden beri Marcus, Iphiginia'nın uyanık olduğu her dakikasını işgal etmişti. Iphiginia kendini adamın sevişmek isteyeceği bir kişiliğe dönüştürmek için günlerce onun geçmişini araştırmıştı.

Güvenilir kaynaklardan Kont hakkındaki söylentileri, hikayeleri ve birkaç gerçek olayı dinlemişti. Adamın, bulabildiği bütün yazılarını tek tek okumuştu. Onu tanımak, kafasında olabildiğince gerçek bir erkeğe dönüştürebilmek için en ufak detayları bile oturup enine boyuna düşünmüştü.

Bu esnada da kendine özel, hiç kimseye -Amelia'ya, Zoe Halaya bile- anlatmadığı bir fantezi geliştirmişti.

Rolünü oynadığı uzun, gerilim dolu gecelerin ardından yatağına uzandığında Marcus'un sevgilisi olmanın, onun yatağına aldığı, onun sevdiği kadın olmanın nasıl bir duygu olabileceğini düşünerek uyuyamamıştı.

Onun sevdiği kadın.

Uzun zaman önce, büyük tutkular yaşabilecek ya da bir erkekte bu tür duygular uyandırabilecek bir kadın olmadığına karar vermişti. Bu bilgiyle barışmış, bunu kabullenmişti. Aşık olamayacak kadar mantıklı ve kültürlü olduğunu söylemişti kendine.

Yine de, bunu bilmesine rağmen, Marcus'un başrolünü oynadığı fanteziler yazmıştı.

Ne zararı olabilir ki? diye düşünmüştü. Adam nasılsa ölmüştü.

Ama Kont bu gece rüyalarından dışarı fırlayıp hayatına girmişti. Ve adam gerçek haliyle rüyalarında olduğundan bile daha büyüleyiciydi.

Shadow

"Sen çok sıradışı bir kadınsın, Iphiginia. Hiç beklediğim gibi biri değilsin." Marcus'un sesi şehvetten boğuk ve kısık. "Yine de bu gece istediğim şeyin ta kendisisin."

Iphiginia karşılık veremedi, sadece adam yeniden dudaklarına eğildiğinden değil, aynı zamanda tepeden tırnağa titrediğinden. Marcus'un dudakları önce hafif hafif, ardından biraz daha talepkar, ardından da sahiplenir gibi sertçe kızın dudaklarında dolaşırken kolları da sıkıca bedenine dolandı. Elleri kızın omuzlarına kenetlendi.

Iphiginia iç çekerken dudakları aralandı. Marcus buna dilini kızın dudaklarının arasında dolaştırarak karşılık verdi.

İlk şaşkınlığını üzerinden attığında Iphiginia bedeninin alev alev olduğunu ve karşı koymadığını farketti. Vücudunun her kısmı yanıyordu. Olağanüstü bir duyguydu.

Hafifçe inledi, Marcus bundan hoşlanmış gibi parmaklarını kızın etine batırdı. Iphiginia içinde o muhteşem ürpertinin yeniden harekete geçtiğini hissetti.

Ellerini kaldırıp adamın uzun, beyaz boyunbağının sarkan uçlarını yakaladı. "Bu hakikaten inanılmaz bir şey, lordum."

"Öyle gerçekten, değil mi?" Adam onun çenesini, burnunun ucunu öptü. "Emin ol, sen de en az benim kadar inanılmazsın."

"*Lordum.*"

"İsmim Marcus."

"Ah, Marcus." Kendini iyice heyecanın alevlerine kaptırıp adamın boyunbağını çıkardı, kollarını sıkı sıkı Kont'un boynuna doladı.

Bu hareketle bedeni adamın bedenine yapıştı. Şimdi vücudu iyice adamın vücuduna yaslanıyordu. Göğüsleri Kont'un göğsünde eziliyordu. Marcus'un pantolonunun altında zorlanan, dehşet verecek kadar kaskatı erkekliğini hissedebiliyordu.

Adam upuzun parmaklarıyla onun ensesini okşadı.

Iphiginia karşılığında hafifçe inledi. Bacaklarının arası ıslanmaya başlamıştı. Başını adamın koluna doğru geriye attı, Kont'un dudakları boynunu buldu.

"*Marcus.* Yüce Tanrım." Parmaklarını adamın saçlarına geçirdi. Duyularının kontrolünü kaybetmiş gibiydi. Mantığı işlemiyordu.

"Bence bana mükemmel bir sevgili olursun, hayatım." Marcus yeşil ve altın sarısı, geniş Yunan kanepesine doğru bir adım attı, Iphiginia'yı da kendiyle birlikte çekti.

Adamın çizmesi yerdeki kırık mermer yığınına çarptığında tuhaf bir ses geldi.

"Hay, lanet olsun."

"Aman Tanrım." Iphiginia adamı geri çekmeye çalıştı. "Lütfen dikkat edin, lordum. Canınızı acıtacaksınız."

"Ona hiç şüphe yok ama buna değeceğine inanıyorum." Marcus taşın yanından geçip kendini kanepenin üzerine bıraktı.

Tek ayağını yerden kaldırmadan Iphiginia'yı yavaşça üzerine çekti. Kız onun sert, kaslı bedeninin üzerine serildi, bacaklarının arasına hapsoldu. Uçuşan etekleri bir iki saniye karşı çıkar

gibi dalgalandı, ardından sessiz bir fısıltıyla teslim olmuş gi
Marcus'un bacaklarının arasına yerleşti.

Marcus'tan yayılan şehvetle Iphiginia kendini alev almış gi
hissediyordu. Hiç bu kadar yoğun duygular tatmamıştı.

Marcus onun yüzünü iki eliyle kavrayıp dudaklarını d
daklarına çekti.

Derken, kapının girişine yakın bir yerlerden gelen dehş
dolu bir haykırışla donakaldılar. "*Iphiginia*. Neler oluyor?"

Marcus'un ateşiyle alev alev kendinden geçmiş olan Iphig
nia yavaşça başını kaldırdı. "Amelia?"

"Aksi şeytan," diye gürledi Marcus. "Bu ne böyle?"

"Bırak onu hemen, terbiyesiz herif. Beni duydun mu? Tan
aşkına, hemen çek ellerini kızın üzerinden."

"Amelia, dur. Bir saniye." Iphiginia ellerinin üzerinde doğ
rulup başını karanlık girişe doğru çevirdi. Basma geceliğiy
Amelia'yı gördü. Kızın siyah saçları omuzlarına dökülüyo
heykellerle mobilyalar arasında koşturuyordu.

"Amelia, dur, açıklayayım." Iphiginia yerinden kalkmay
çabaladı.

Amelia şöminenin önünde durdu ama sadece bir an, sonra
elindeki ocak süngüsüyle öne atıldı. Demiri öfkeli gözlerle
Marcus'a doğru salladı. "Hemen o kızı bırak, hayvan herif!
Yoksa beynini dağıtırım. Yemin ederim, çekinmem."

Marcus çevik bir hareketle Iphiginia'yı kenara itip kanepe
den kalktı. Hızla uzanıp Amelia daha ne olduğunu anlayama
dan süngüyü kızın elinden kaptı.

Amelia hayalkırıklığıyla tiz bir çığlık patlattı.

"Amelia, sakin ol." Iphiginia çabucak ayağa fırladı, Marcus'u geçip kuzenine koştu. Kollarını öfkeli kıza doladı. "Sakin ol, lütfen. Ben iyiyim. Bana zarar verecek bir şey yapmıyordu, yemin ederim."

Amelia başını kaldırıp anlamamış gibi Iphiginia'ya baktı. Ardından gözlerini Marcus'a dikti. "Kim bu? Burada ne işi var? Planının çok tehlikeli bir hal alacağını biliyordum. Er ya da geç birinin senden faydalanmaya kalkışacağından emindim."

Iphiginia yatıştırmak ister gibi kuzeninin elini okşadı. "Amelia, seni Masters Kontu'yla tanıştırayım. Lordum, kuzenim Bayan Amelia Farley."

Marcus elindeki demiri kenara bırakırken tek kaşını havaya kaldırdı. "Sizinle tanışmak büyük zevktir, muhakkak."

Amelia'nın ağzı açık kaldı, kocaman gözlerini adama dikti. "Ama sizin ölmüş olmanız gerekirdi."

"Ben de öyle duydum." Dudakları hafifçe kıvrıldı. "Ancak tam tersini gösteren deliller gittikçe artıyor."

Amelia hızla Iphiginia'ya döndü. "Demek şantajcı onu öldürmemiş?"

"Belli ki hayır." Iphiginia kızardı, telaşla eteklerini düzeltti. Saçına taktığı tüylerden birinin Marcus'un ayaklarının dibinde durduğunu farketti. "Bir katille uğraşmadığımızı öğrenmek insanın içini rahatlatıyor, değil mi?"

Amelia gözlerini şüpheyle kısıp Marcus'a döndü. "Bundan pek emin değilim. Peki, burada neyle uğraşıyoruz o zaman?"

"Mükemmel bir soru. Hayaletimle uğraşmadığınız kes
Marcus yere eğilip beyaz kuştüyünü aldı, Iphiginia'ya uzat
"Sorularınıza daha detaylı cevaplar verebilmek beni çok mut
edecektir, Bayan Bright. Ancak vakit epey geç olduğuna
gecenin büyüsü birkaç dakika önce olanlar sayesinde bozul
ğuna göre sanırım ben artık gitsem iyi olacak."

"Şey, tabii, lordum." Iphiginia kuştüyünü Marcus'un el
den kaptı. "Ama sevgiliniz gibi davranmaya devam etmem iç
izin verdiğinizi söylerken ciddiydiniz, değil mi?"

"Her kelimesinde çok ciddiydim, Bayan Bright." Marcus'u
gözleri lambanın ışığında parladı. "Öyle ki bu aldatmacan
gerçekmiş gibi görünmesi için elimden geleni yapacağım, kim
se gerçekliğinden şüphe etmeyecek."

"Çok kibarsınız, bayım." Iphiginia minnet duygularını
kabardığını hissetti. "Sizi bu oyuna teşvik eden entelektüel
merakınız mı, yoksa her zamanki centilmenliğiniz mi?"

"Size yardım etmek istememin nedeninin centilmenliğim
olduğundan epey şüpheliyim, hanımefendi."

"O halde entelektüel yanınız olmalı," dedi kız sevinçle.

Marcus kapıya doğru ilerlerken alaycı bir gülümsemeyle ona
baktı. "Beni çok iyi tanıyorsunuz."

"Çok normal." Amelia alev alev gözlerle adama baktı. "Sizi
en ince ayrıntısına kadar araştırdı, lordum."

"Şeref duydum." Marcus koridora çıktı. Durup düşünceli
gözlerle Iphiginia'ya baktı. "Ben çıktıktan sonra kapıyı kilitle
meyi unutmayın."

Iphiginia gülümsedi. "Tabii, lordum."

Marcus gecenin karanlığına adım atıp kapıyı arkasından sessizce kapattı.

Kütüphanede kısa, gergin bir sessizlik oldu. Bir dakika sonra Kont'un siyah arabasının tekerlekleri arnavut kaldırımında ilerlemeye başladı.

Amelia kaygıyla Iphiginia'ya döndü. Kendini toplamıştı ama gözlerinde hala o eski korkunun izleri duruyordu.

Yirmi altı yaşındaydı, Iphiginia'dan bir yaş küçüktü. Pek çok yönüyle, düzgün yüz hatları, pırıl pırıl kahverengi saçları, muhteşem gözleriyle Iphiginia'dan daha güzeldi. Ama onu uzak ve erişilmez kılacak kadar soğuk bir yanı vardı.

"Sana zorla sahip olmaya çalıştığını sandım," diye fısıldadı Amelia.

"Biliyorum. Endişeni anlıyorum. Ama sadece beni öpüyordu, Amelia."

Amelia sekiz sene önce, on sekiz yaşında bir mürebbiyeyken başından geçen o korkunç olayın berbat ayrıntılarını bugüne dek sadece Iphiginia'ya anlatmıştı.

Amelia'nın annesi onu doğururken vefat etmişti. Kızı eğitimli ancak fakir babası büyütmüş, ona kendinde bolca bulunan tek şeyi, bilgisini çekinmeden sunmuştu. O öldüğünde Amelia'yla babasının tek geçim kaynağı olan azıcık maaşları da aniden kesilmişti.

Dünyada tek başına kendi yolunu bulmak zorunda kalınca Amelia iyi bir soydan gelen ancak parası olmayan pek çok

genç kadının yaptığını yapmış, bir evde mürebbiye olarak işe başlamıştı.

İşvereninin bir misafiri, Dodgson isminde bir adam onun ırzına geçmişti.

Evin hanımı, Dodgson işini bitirdikten birkaç dakika sonra içeri girmiş, gördüğü manzarayla kendini kaybetmiş, hiç düşünmeden Amelia'yı işten çıkarmıştı.

Tecavüz, zaten beş parasız olan Amelia'yı işinden etmekle kalmamış, yeni bir iş bulmasını da imkansız hale getirmişti. Onu tecavüze uğradığı eve gönderen şirket başka bir iş ayarlamayı reddetmişti.

Şirketin müdürü ona, seçkin müşterilerle çalışmaktan gurur duyan ve en iyi ailelere kusursuz mürebbiyelerle refakatçiler göndermesiyle ünlü bir şirketle çalışabilecek kadar saygın bir hanımefendi olmadığını belirtmişti.

Iphiginia o korkunç gecenin Amelia'da açtığı derin yaraların kabuk bağladığının ama tamamıyla iyileşmediğinin farkındaydı.

"Seni öpmesine izin mi verdin?" Amelia hayretle başını salladı. "Ama adam bir yabancı. Üstelik ölü olması gereken bir yabancı."

"Biliyorum." Iphiginia, Roma tarzı sandalyelerden birine çöktü. Elindeki kuştüyüne baktı. "Ama bana yabancıymış gibi gelmedi. Onu Fenwick'lerin balo salonunda ilk gördüğümde aklımdan ne geçti, biliyor musun?"

"Ne geçmiş bakalım?" diye sordu Amelia kaygıyla.

Iphiginia gülümsedi. "Tam olması gerektiği gibi göründüğünü düşündüm."

"Saçmalama. Adamın kişiliğini araştırmak için bence gereğinden fazla zaman harcadın."

"Belki de."

Amelia sinirle kaşlarını çattı. "Fenwick'lerin balosuna geldi, öyle mi?"

"Evet. Bu arada şantaj olayıyla ilgili hiçbir şey bilmiyor. Kesinlikle böyle bir tehdit almadığını iddia ediyor."

"Yüce Tanrım. Buna rağmen oyununu hiç açık etmedi, öyle mi?"

"Etmedi. Belli ki etrafa yaymaya çalıştığımız dedikoduların hepsi kulağına gitmiş. Bu gece herkesin önünde kavgamızı telafi ettik diyebilirsin."

"Neden bu saçma oyunu devam ettirmek istiyor acaba?" diye düşündü Amelia.

"Masters çok meraklı, olağanüstü geniş fikirli bir entelektüel. Belli ki mantık yürütüp aradığım şeyi bulana kadar beni açık etmemek gibi akıllıca bir karara vardı."

Amelia burnundan soludu. "Öyle mi?"

"Onun kadar bilgili bir entelektüel tabii ki serinkanlı ve mantıklı davranışlar sergileyecektir. Öyle hemen bir sonuca varmayacaktır."

"Çok mantıksız," diye yapıştırdı Amelia. "Bu iş hoşuma gitmedi. Bahse girerim sana yardım etmek istemesinin arkasında başka bir sebep yatıyor."

"Başka ne gibi bir sebep olabilir ki?"

"Seni gerçekten metresi yapmayı kafaya koyduysa hiç şaşırmam."

Iphiginia nefesini tuttu. "Şey, ben hiç..."

"Çok doğru." Amelia ona sertçe baktı. "Bu iş ortaya çıktığından beri mantıklı düşünemez oldun. Hah. Adam niye söylendiği gibi ölü değil ki?"

"Taşradaki malikanelerinden birine gitmiş, şehre sadece benimle ilgili söylentileri duyduğu için dönmüş."

"Demek şantaj parasını ödemediği için Masters'ın öldürüldüğü sadece Zoe Halamı korkutmak için uydurulmuş bir yalanmış?"

"Görünüşe bakılırsa öyle. Bütün bunlar çok tuhaf, Amelia."

"Doğrusunu söylemek gerekirse senin bu olayı çözmek için yaptığın plan bana en başından beri çok tuhaf geliyor."

"Senin onaylamadığını biliyorum," dedi Iphiginia. "Ama bence gayet iyi gitti."

"Masters ölüler diyarından geri dönene kadar, evet. Bazı insanlar da pek düşüncesiz oluyor canım. Ee, şimdi ne yapmayı planlıyorsun?"

"Masters'ın sevgilisiymişim gibi davranmaya devam etmekten başka çarem yok." Iphiginia eldivenli parmağını büzdüğü dudaklarına hafifçe vurdu. "Hala elimizde ilk planımdan öte bir şey yok ve bence bu durumda her şeye rağmen iyi bir plan. Gerçek kimliğim ortaya çıkarsa Masters'ın çevresine girmem imkansız olur."

"Bana sorarsan hiç de büyük bir kayıp değil," diye söylendi Amelia.

"Sana katılmıyorum. Masters Kontu'nun sevgilisi, gizemli Bayan Bright olarak dilediğim her yere girip istediğim herkesle konuşabiliyorum."

"Ama evde kalmış, eğitimli Bayan Bright, Genç Hanımlar Akademisi'nin eski yöneticisi Bayan Bright olarak çok yüzeysel ilişkilere girmek durumunda kalıyorsun. Haksız mıyım?"

Iphiginia yüzünü buruşturdu. "Korkarım öyle. Artık mali durumumun çok iyi olduğu doğru, emlak yatırımlarımız sağ olsun."

"Yani senin mimariyle ilgili engin bilgin, Bay Manwaring'in de iş bitirme yeteneği sağ olsun demek istedin," diye düzeltti Amelia.

"Ve senin de mali konulara yatkınlığın," diye ekledi Iphiginia. "Kendi katkılarını da unutma."

"Şey, güzel de konumuz bu değildi."

Iphiginia gülümsedi. "Demeye çalıştığım, mali durumuma rağmen, Iphiginia Bright olarak Masters'ın çevresine girebilecek sosyal çevre ve statüden yoksunum."

"Ve hala şantaj yapan kişinin halamızı tanıdığı kadar Masters'ı da tanıdığına inanıyorsun."

Iphiginia elindeki beyaz tüyle oynadı. "Bundan eminim. Her kimse, belli ki Kont'un bu aylarda neler yapacağını iyi biliyordu. Tehdit mektubunu Zoe Halama çok iyi bir zamanlamayla gönderdi."

Shadow

"Evet, farkındayım ama..."

"Ve Zoe'nin geçmişindeki sırrı biliyor. Masters'la Zoe arasındaki tek bağlantı vakti zamanında Guthrie'yle, şimdi de Masters'la kart oynayan adamlar."

"Ama Zoe'nin sırrını Guthrie bile bilmiyordu ki."

"Guthrie hep öyle sarhoştu ki burnunun ucunda dönenleri görmek şöyle dursun, kart oyunlarını kazanacak kadar bile kafası yerinde değildi. Ama ona yakın olan biri Zoe'yle Lord Otis arasında olan biteni çok rahat tahmin edebilir ve Maryanne doğduğunda ikiyle ikiyi toplayıp bir sonuca varmış olabilir."

"On sekiz sene sonra da şantaj yapmayı akıl etmiştir herhalde, öyle mi?"

"Evet. Unutma ki Maryanne'in aslında Guthrie'nin değil Lord Otis'in kızı olduğu gerçeği, birkaç ay önce Sheffield Kontu ona evlenme teklif edene kadar para etmiyordu."

Iphiginia'nın detaylara girmesine gerek yoktu. İkisi de Maryanne'in ismiyle ilgili bir skandal çıktığında Sheffield'ın teklifinden döneceğini biliyordu.

Sheffield ailesi, olağanüstü saygın bir aileydi. Varislerinin Maryanne gibi bir kızla evlenmek istemesi zaten yeterince şüphe çekmiş olmalıydı. Evet, Maryanne'e hatırı sayılır bir miras kalmıştı ama koca bir servet filan değildi. Maryanne çok tatlı kız olsa da ailesi de Sheffield'ların yanında biraz sönük kalıyordu.

Sheffield çok daha varlıklı bir ailenin kızını alabilirdi, bunu herkes biliyordu. Maryanne'i seçmesinin tek nedeni ona olan

aşkıydı ve sosyetede aşk anlamsız bir evlilik sebebi olarak görülürdü.

"Bilemiyorum, Iphiginia," dedi Amelia bir dakika sonra. "Bu plan Kont'un öldüğünü sandığımızda bile yeterince tehlikeliydi. Şimdi adamın hayatta olduğunu gördüm ve içimden bir ses işlerin sarpa saracağını söylüyor."

"Doğru." Iphiginia gözucuyla çıplak savaşçıya baktı. "Ama adamın ölmediğine çok sevindiğimi söylemeden edemeyeceğim, Amelia."

"Bunu görebiliyorum." Ayağa kalkarken Amelia'nın dudakları incecik oldu. "Buna hiç şaşırmadım doğrusu. Haftalardır ona aşık olmakla meşguldün."

Iphiginia yüzünün yanmaya başladığını hissetti. "Abartıyorsun."

"Seni herkesten iyi tanırım. Hatta kardeşinden ve Zoe Haladan bile. Hiçbir erkeğe böyle davrandığını görmedim. Richard Hampton'a bile."

Kardeşinin çiçeği burnunda kocasının ismi geçtiğinde Iphiginia yüzünü buruşturdu. "Seni temin ederim, Richard bana hiç Lord Masters kadar..." Doğru kelimeyi bulmaya çabaladı. "...*ilginç* gelmemişti."

"Sana kur yaptığı dönemde bile mi?" diye sordu Amelia yumuşacık bir tonla.

"Richard bana hiç gerçekten kur yapmadı ki," dedi Iphiginia tiz bir sesle. "O sıralar adamın niyetini yanlış anlamışım. Feci bir karışıklık olmuş. Neyse ki hatayı hemen farkettik."

Richard'ın aslında kardeşi Corina'ya aşık olduğunu anladığında Iphiginia yerin dibine geçmişti.

"Sık sık ziyarete gelmesini yanlış anlayan kişi tek sen değildin," dedi Amelia. "Hepimiz yanlış değerlendirdik. Aslına bakarsan ben hala adamın ilk hedefinin sen olduğunu düşünüyorum. Sonra sonra, Corina'nın serpilip güzelleştiğini görünce fikrini değiştirdi."

"Haksızlık ediyorsun, Amelia. Richard sığ erkek değildir."

"Bundan o kadar emin olma derim. Ayrıca sana bir şey daha söyleyeyim. Sen kardeşine mirasından sağlam bir pay vermesen Corina'ya asla evlilik teklifinde bulunmazdı. Ailesi, Corina'nın aileye bir miktar para getireceğine inanmasa bu izdivacı hiçbir şekilde onaylamazdı."

"İşin o kısmında haklısın." Iphiginia tiksinir gibi burnunu kırıştırdı. Richard'ın annesiyle babasını zaten hiç sevmezdi.

Iphiginia, Richard'ı çocukluğundan beri tanırdı. Aynı yaştaydılar. Hampton'larla Bright'lar Devon'da Deepford adında bir kasabada birbirine komşu evlerde oturuyordu.

Richard'dan hep hoşlanmıştı, oğlan ona karşı hep kibar ve ilgiliydi, özellikle de Iphiginia'nın anne babasının denizde kaybolduğu o zor dönem boyunca.

Anne babasının ölümünün ilk korkunç şokunu atlattığında Iphiginia dokuz yaşındaki kızkardeşiyle kendisini geçindirmek zorunda olduğunu farketmişti.

Ne yazık ki Bright'lar miras olarak geride pek bir şey bırakmamıştı. Iphiginia'nın annesi yaptığı resimlerden pek para kazanamamıştı. Yetenekli bir mimar olan babası zarif tasarımlarını gerçeğe dönüştürecek girişimcilikten yoksundu.

İnşaatların görünmeyen masrafları, iş ortağı seçmekteki yeteneksizliği, laf üzerine bina kurmanın getirdiği sayısız sorunlar sonucunda Bright'ların parası eriyip gitmişti.

Zaten Iphiginia'nın anne babası para kazanmaktan ziyade sanatçı ruhlarını Mısır'ın, İtalya'nın, Yunanistan'ın harabeleriyle zenginleştirmeyi tercih eden insanlardı.

Bright'lar farklı vakitlerde Avrupa'nın farklı yerlerindeki savaş risklerini tamamıyla göz ardı ederek senelerce seyahat etmişlerdi. Iphiginia ve kardeşi de bu yolculuklarda onlara eşlik etmişti.

Ancak dik kafalı Bright'lar son yolculuklarına çıktıklarında Iphiginia ve Corina evde kalmıştı. Anne babalarının denizde hayatını kaybettiği haberi sevgili kızlarının suratında tokat gibi patlamıştı.

Kendine ve Corina'ya bakmak durumunda kalınca Iphiginia cesur bir adım atmıştı. Annesinin resimlerinden ve babasının tasarım kitabından kazandığı parayı kuruşu kuruşuna biriktirmiş ve bu ufak sermayeyle genç kızlara bir okul açmıştı. Yatırımı başarıyla sonuçlanmıştı.

Richard, babasını okul için binalarından birini kiraya vermeye ikna ederek projeye katkıda bulunmuştu. Kiranın fahiş bir miktar olmamasını sağlamıştı. Hatta kendini aşıp bir iyilik daha yapmış, annesini, Iphiginia'nın okulunu arkadaşlarına tavsiye etmeye ikna etmişti.

Bunun için Iphiginia daima Richard'a minnettar kalac
onun her zaman kalbinde özel bir yeri olacaktı. Richard
huylu, sevimli, yakışıklı bir adamdı.

Iphiginia, Richard'a iyi bir eş olamayacağını ancak
anlıyordu. Adam belli ki bunu ondan çok daha önce k
mıştı.

Gerçek şuydu ki Iphiginia hayatı boyunca Deepfor
kalmak zorunda olsa perişan olurdu. Geçen sene kasab
ayrılana dek coşkulu, bağımsız, entelektüel kişiliğini ne k
dizginlemek zorunda kaldığını hiç farketmemişti.

Şimdi kendini kozasından fırlayıp kanatlanmış bir yaz
gibi görüyordu.

Şu son bir senede anne babasının o aykırı, sanatçı yö
nın ona da geçtiğini görmüştü. Taşra kurallarıyla yaşay
edepli bir eş olmakta ne kadar zorlanacağını şimdi daha
anlıyordu.

Halbuki kardeşi, Deepford'daki yaşamından çok memn
du. Corina yeni anne babasını bile seviyormuş gibi göz
yordu.

"Iphiginia?"

Iphiginia düşüncelerinden sıyrıldı. "Efendim?"

"Bu yeni gelişme beni çok endişelendirdi."

"Ne demek istiyorsun?"

"Bu iş tehlikeli olmaya başladı."

"Saçmalama. Şantajcıyı bulacağız, sonrasında hepimiz k
dimizi daha iyi hissedeceğiz."

"Ben şantajcıdan bahsetmiyorum." Amelia, Iphiginia'yı tepeden tırnağa süzdü. "Senin durumundan bahsediyorum. Oynadığın bu dillere destan dul kadın rolü fazla riskli olmaya başladı. Bu gece olanlara baksana."

Iphiginia'nın yanakları yanmaya başladı. "Doğru söylüyorum, Amelia, gerçekten, sadece öpüştük."

Amelia kaygılı gözlerle onu süzdü. "Kendi iyiliğin için söylüyorum, bu tür pervasız oynaşmalara girişmemeye dikkat et. Masters lafla ya da kaş çatmakla durdurabileceğin zararsız bir taşra oğlanı değil. İstediğini elde etmeye alışmış, güçlü bir erkek."

"Ve bir beyefendi," diye itiraz etti Iphiginia.

"Onun statüsündeki erkekler arzuladıklarını alır, arada kimi ezip geçtiklerini umursamazlar."

Iphiginia verecek bir karşılık bulamadı. Amelia'nın acı deneyimleriyle konuştuğunu çok iyi biliyordu.

Önündeki tehlikeli günler boyunca rolünü icra ederken, aslında o heyecan verici, egzotik dul, sosyetenin dillere destan Masters Kontu'nun gizemli metresi Bayan Bright olmadığını aklından çıkarmaması gerekiyordu.

O, bekar Bayan Bright'tı. Evde kalmış, eğitimli, klasik tasarım öğrencisi Bayan Bright.

Ve yakalaması gereken şantajcı hala ortalıkta dolaşıyordu.

Kız büyüleyiciydi, diye geçirdi içinden Marcus, evinin kapısına çıkan basamaklarda. Kültürlü, ateşli ve diğer kadınlardan muh-

teşem farklılıkları olan bir kız. Mevsim boyunca Marcus için çok ilginç bir sevgili olabilirdi, hatta şansı yaver giderse belki daha da uzun bir süre.

Marcus içinde ancak ümit diye tanımlayabileceği bir kıpırtı hissetti. Akıllı ve kültürlü bir kadınla inişsiz çıkışsız son derece dengeli, uzun süreli bir ilişki yaşamak ona çok iyi gelecekti.

Onun kurallarını kabullenen, evlenmek için ona baskı yapmayacak, onu çocuksu kaprislere, sinir bozucu fevrilliklere maruz bırakmayacak biri.

Onun entelektüel ilgi alanlarının gerektirdiği taleplere ayak uydurabilecek biri.

İlgi çekmeye çalışarak üzerinde çalıştığı projeden, okuduğu kitaptan onu alıkoymayacak biri.

Şehvet ateşi tatmin edildikten sonra gerçekten iki laf edip konuşabileceği biri.

Marcus tepedeki basamağa eriştiği anda Lovelace kapıyı açtı. "İyi akşamlar, efendim. Geceniz iyi geçmiştir umarım."

"İlginç bir geceydi, Lovelace." Marcus paltosunu çıkarıp şapkasıyla birlikte uşağına uzattı.

Lovelace'in genelde Mısır heykelleri kadar ifadesiz bakan suratı bir an şaşkınlıkla kırıştı. "Bunu duyduğuma sevindim efendim. Sosyal ortamlardan her zaman bu kadar neşeli dönmezsiniz de."

"Biliyorum, Lovelace. Bu geceki ortam, nasıl desem, biraz tuhaftı." Marcus kütüphaneye geçti. Çizmelerinin sesi, altın ve

rısı damarlı siyah mermerde yankılandı. "Odana çekilebilirsin. Lambaları ben söndürürüm."

"Teşekkürler, efendim." Lovelace bilerek durakladı. "İletmem gereken bir haber var."

"Neymiş?"

"Akşam erken saatte kardeşiniz uğradı. Bir saat kadar önce gitti. Sanırım kulübüne gidiyordu."

"Bennet burada, Londra'da mı?" Marcus kaşlarını çattı. "Arkadaşlarını ziyaret etmeye İskoçya'ya gittiğini sanıyordum."

"Evet, lordum, biliyorum."

"Pekala, onunla sabah konuşurum." Marcus kütüphaneye girdi. "İyi geceler, Lovelace."

"İyi geceler, efendim." Lovelace sessizce kapıyı kapattı.

Marcus köşedeki sehpaya doğru ilerledi. Kristal şişedeki kaliteli Fransız konyağı tatlı bir kehribar rengindeydi.

Marcus kendine bir kadeh konyak doldurup geniş, konforlu berjerine yerleşti. Farkında olmadan kadehinden gelen keskin kokuya doğru üflerken yeni bir ilişkiye girmek üzere olduğunu düşündü.

İşin şaşırtıcı yanı, bu kez nedense içinde büyük bir beklenti hissi vardı.

Bu çok garipti.

Bir ilişkinin kaçınılmaz sonuyla birlikte gelen o sevimsiz duygulardan hiçbir zaman hoşlanmamıştı. Ancak son zamanlarda yeni bir ilişkiye girmek için harcanan zaman ve çabayı da gereksiz bulmaya başladığını farketmişti.

İnsan işlerin nasıl sona ereceğini çok iyi bildiğinde bir şeye heves etmesi zorlaşıyordu. Marcus'sa ilişkinin tam olarak ne zaman biteceğini tahmin etmekte bile epey ustalaşmıştı.

İlişkileri arasındaki süreyi gittikçe uzatmaya başlamıştı. Fiziksel gereksinimleri göz ardı edemeyeceği kadar artana dek bekliyordu.

İşin zor yanı, Tanrının çekinmeden bahşettiği, mükemmel işleyen erkeksi arzularıyla başa çıkmaktı. Melankolik anlarında bazen tutkularından arınmış olmanın nasıl bir şey olduğunu düşünürdü. Böylece romantik bağların kasvetli dünyasından elini eteğini çekip kendini tamamen entelektüel uğraşların getireceği tatminlere adayabilirdi.

Bu düşüncesine sırıttı. Bu gece keşfettiği bir şey varsa o da bedeninin yakın gelecekte onu tutkularından azat etmeyeceğiydi. Kasıkları hala tatmin olamayan arzularının pençesinde inliyordu.

Ancak işin en ilginç yanı, önünde onu bekleyen *dil döküp nağme yapma* sürecinin canını sıkmamasıydı. Hatta çok, çok uzun zamandır ilk kez, bunu dört gözle bekliyordu.

Bütün sezgileri ona Iphiginia'yla her şeyin yepyeni, bambaşka olacağını söylüyordu.

Dahası ilişkinin sonunu şimdiden göremiyordu.

İlk kez ne zaman ve nasıl sonlanacağını bilmediği bir ilişkiye adım atıyordu. Bu bile iştahını kabartmaya yeterdi.

Marcus konyağından bir yudum alıp sürprizler, bilinmezler vaat eden bir ilişkinin ne zevkli olabileceğini düşünmeye daldı.

Kızın şu saçma sapan, şantajcıyı yakalama planı hikayesinin ne kadar daha sürdüreceğini merak etti.

Iphiginia'nın yaratıcılığına tam not verdi. Kız kendini sosyeteye en üst seviyeden sokmak için mükemmel bir boşluk bulmuştu.

Belli ki Marcus'un o ay Londra'ya dönmeyeceğini ummuştu ki bu paralı bir sevgili bulması için yeterli bir süreydi. Ya da belki de başından beri aslında Marcus'un dikkatini çekmeye çalışmıştı.

Bu son olasılık ilginçti. Ve Kont'un koltuklarını kabartıyordu.

Marcus konyak kadehini elinde ağır ağır döndürdü. Kızın şantajcıyı yakalama oyununu dilediği kadar oynamasına göz yumacaktı. Hiçbir zararı olmayacağı gibi, kızın bu maskaralığı ne kadar sürdürebileceğini de merak ediyordu.

Ancak bu arada onun Iphiginia Bright'la oynayacağı daha ilginç oyunlar olacaktı.

Tuhaf bir ıslaklık hissiyle Marcus paltosunun önüne baktı. Pahalı kumaşta yayılmaya devam eden lekeyi görünce homurdandı.

Ayağa kalktı, paltosunu çıkardı, elini iç cebine soktu. Cebindeki metal nesneyi alıp tiksinir gibi inceledi.

Belli ki insanın güvenle cebinde taşıyabileceği hidrolik dolmakalemler üretmek için daha sıkı çalışması gerekiyordu.

Bu, son iki haftada rezil ettiği üçüncü paltoydu.

Dört

Ertesi sabah Marcus tam tabağına servis masasındaki tepsiden biraz yumurta almıştı ki Bennet kahvaltı odasına daldı.

"Günaydın, Marcus."

"Günaydın. Lovelace, Londra'ya döndüğünü söyledi. Seni beklemiyordum." Marcus kardeşine dönüp gülümsemeye yeltendi, ardından şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. "Hay aksi. Saçına ne oldu?"

"Saçıma bir şey olmadı." Bennet'in yakışıklı yüzü alınmış gibi buruştu. Servis masasına gidip servis tabaklarının kapaklarını kaldırmaya başladı. "Şu sıralar bu saç moda."

"Evet, Byron ve eşrafı için öyle olmalı." Marcus kardeşinin itinayla kıvrılmış buklelerine baktı. Bennet'in saçı normalde Marcus'unki gibi dümdüzdü. "Uşağına söyle de kıvırma

maşasını dikkatli kullansın. Dikkat etmezse kafanı ateşe verebilir."

"Hiç komik değil. Kek kaldı mı?"

"Galiba en sondaki tabakta." Marcus tepeleme doldurduğu tabağını alıp masanın başına oturdu. "Bütün bir ayı İskoçya'da arkadaşın ve ailesiyle geçireceğini sanıyordum."

Bennet kek tabağından başını kaldırmadı. "Ben de senin bütün bir ayı Yorkshire'da geçireceğini sanıyordum."

"Fikrimi değiştirdim."

"Ben de öyle."

Marcus kaşlarını çattı. "Planını değiştirecek bir şey mi oldu?"

"Hayır." Bennet başka bir servis tabağından kendi tabağına yumurta koymaya girişti.

Marcus canı sıkkın halde, arkadan kardeşini izledi. Bennet'i çok iyi tanırdı. Oğlan hiçbir zaman ondan bir şey saklamamıştı. Ortada tuhaf bir şeyler dönüyordu.

On sekiz sene önce anneleri öldüğünde Marcus, Bennet'i tek başına yetiştirmişti. Doğru, o zamanlar Marcus'un babası hala hayattaydı ama George Cloud küçük oğluna hiçbir zaman büyük oğluna gösterdiğinden daha fazla ilgi göstermemişti. George tazılarını, avlanmayı ve kasabanın tavernasındaki dostlarını aile hayatının can sıkıcı yükümlülüklerine tercih ederdi.

Bennet'i yetiştirecek başka kimse yoktu, bu yüzden Marcus tıpkı çok genç yaşta aile çiftliğinin sorumluluğunu yüklendi-

ği gibi Bennet'in de sorumluluğunu yüklenmek durumunda kalmıştı.

Marcus'un aletlerle, gübrelerle, sabanlarla ve çiftleştirme teknikleriyle ilgili başarılı deneyleri sağ olsun, çiftliğin geliri her sene daha da artmıştı.

George artan gelirin büyük bir kısmını daha iyi köpeklerle daha iyi kızaklara yatırmıştı. Annesi mahcup mahcup Marcus'un Oxford ya da Cambridge'e gitmesi için izin istediğinde babası bu fikri hemen reddetmişti. Kendini bölgenin en iyi çiftliğinin gelirinden mahrum etmeye hiç niyeti yoktu.

George arada bir Marcus'un sırtını sıvazlamış, işe yarar bir oğul ürettiğini söyleyerek kendi kendine kıkırdamıştı. Nadir eşref dakikalarında da Bennet'e şefkat bahşetmişti.

Muazzam bir tatminle her iki oğlunun bünyesi de kendisininkine benzediği için çok şanslı olduğunu söyleyip durmuş, mesela Bayan Cloud'unki gibi hastalıklı bir bünyenin başa bela bir şey olduğunu söylemişti. Ancak oğullarının hayatındaki babalık rolü bundan öteye gitmemişti.

Genelde pek belirgin şikayetleri olmayan, yorgunluk ve melankoli gibi semptomlardan muzdarip annesi, Marcus on sekizine bastığında çok kötü ateşlenmiş, birkaç saat içinde ruhunu teslim etmişti. Hayata gözlerini yumduğunda Marcus kollarında iki yaşındaki kardeşiyle onun yanı başındaydı.

Babasıysa tilki avında.

Cloud acı bir kayıptan çok, av planlarını bozan bir hadise olarak gördüğü karısının ölümünün ardından bir sene kadar

daha yaşamıştı. Ancak çok uzun süredir boşladığı karısının verem ateşine yenik düşmesinden on bir ay sonra yeni kızağı çite takılınca düşüp boynunu kırmıştı.

Papaz babasının öldüğünü bildirmeye geldiğinde Marcus adamlarıyla birlikte tarlada çalışıyor, yeni hasat makinesinde yaptığı değişikliklerin etkilerini inceliyordu.

Papazın mırıldanarak taziyelerini dile getirmesini dinlerken içinde beliren o garip ayrılık hissini hala unutmamıştı.

Bir sene önce annesinin ölümünün ardından tek başına odaya kapanıp ağlamıştı. Ama babası gömüldükten sonraki sabah tek bir damla gözyaşı bile dökemedi.

Ayrılık acısının arkasından kısa süreli, bomboş bir öfke fırlamıştı.

İçindeki bu öfkenin sebebini çözememiş, bu yüzden kızgınlığını çarçabuk içine, derinlerde bir yere gömmüştü. Ve bir daha asla su yüzüne çıkmasına izin vermemişti.

Küçük Bennet babasının yokluğunu hiç hissetmemişti. Bütün ilgisini, bütün sevgisini hayatında daima varolan tek insana, ağabeyi Marcus'a çevirmişti.

Marcus anıları bir kenara itip Bennet'in kahvaltı masasının etrafında dolanmasını izledi.

"Harry de ben de İskoçya'da sıkıldık," dedi oğlan. "Mevsimi Londra'da geçirmeye karar verdik."

"Anlıyorum." Marcus ekmeğine reçel sürdü. "Mevsimin burada çok sıkıcı geçtiğini söylediğini hatırlıyorum."

"Şey, evet. Ama o geçen seneydi."

"Tabii."

Geçen sene Bennet daha on dokuzuna yeni basmıştı. Politika ve şiire düşkün genç bir adam olarak Oxford'dan yeni gelmiş ve yılın en gösterişli günlerini yaşayan Londra sosyetesinden tiksinmişti. Marcus onu yeni şiirlere, yeni politik teorilere tutkun başka genç erkeklerin bulunduğu bir kulübe üye yapıncaya kadar da keyfi yerine gelmemişti.

Marcus'un buna sevinmediği söylenemezdi. Sosyete sürüsünün yüzeysel eğlenceleriyle kardeşinin ayaklarının yerden kesilmediğini gördüğüne içten içe çok memnun olmuştu.

Oxford, görevini başarıyla yerine getirmişti.

Marcus, Bennet'i Oxford'a iyi eğitim alsın diye göndermemişti. Zaten kardeşine evde mükemmel bir eğitmenden dersler aldırmış, sürekli genişleyen kendi kütüphanesini oğlanın emrine amade etmişti.

Genç bir adam ne Oxford'a ne de Cambridge'e iyi bir eğitim almak amacıyla giderdi. Buralara çevreyi genişletmek ve yaşamının ileriki günlerinde iş yapacağı genç erkeklerle tanışıp kaynaşmak için gidilirdi. En iyi ailelerin, eninde sonunda bir gün aralarından kendine uygun bir eş seçeceği ailelerin evlatlarıyla dostluk kurması için.

Marcus kardeşinin onun gibi çiftlik yaşamı dışındaki yaşamlardan habersiz, saf, törpülenmemiş bir taşra oğlanı olmaması için elinden geleni yapmaya kararlıydı.

Kendisi bunun bedelini ağır ödemişti. Bennet'in de aynı kaderden muzdarip olmasını istemiyordu. Bu dünyanın kurbanı olmamak için insanın hayallerinden, yanılsamalarından olabildiğince çabuk arınması gerekiyordu.

Marcus ekmeğinden koca bir lokma ısırdı. "Dün gece nereye gittin?"

"Harry'yle birlikte kulüpteydik," dedi Bennet dalgın dalgın. "Sonra Harry birkaç ilginç partiye katılmayı önerdi."

"Hangilerine?"

"Tam hatırlamıyorum. İlki Broadmore balosuydu sanırım. Galiba Foster'ların partisine de şöyle bir uğradık."

"Eğlendin mi?"

Bennet bir an başını kaldırıp Marcus'un suratına baktı, ardından başını çevirip omuz silkti. "Eh, sayılır."

"Bennet, bu kaçamak cevaplara bir son verelim. Bir şey olduysa lütfen söyle."

"Bir şey yok," diye çıkıştı Bennet. "En azından benim için."

"Ne demek bu şimdi?"

"Pekala, Marcus, açık konuşacağım. Anladığım kadarıyla dün gece kendini rezil etmişsin."

"Rezil mi etmişim?"

"Lanet olsun. Dediklerine göre yeni sevgilini Fenwick'lerin balo salonundan dışarıya kollarında taşımışsın. Tanrı aşkına, bir de olay yaratmamaktan bahsedersin."

"Ah, sorun bu demek." Marcus elindeki çatalı iyice sıktı. "Seni utandırdım mı?"

"Marcus, hayatının geri kalanını sosyeteyi garip davranışlarınla çalkalayarak mı geçireceksin?"

"Seni gerçekten utandırmışım." Marcus çatalındaki sosisten bir ısırık alıp ağır ağır çiğnedi. "Bunu çok kafana takmamaya çalış, Bennet. Emin ol, sosyete çok daha beter sahnelere maruz kalmıştır."

"Konumuz bu değil ama, değil mi?" Bennet çöreğinin üzerine tereyağı sürdü. "Sorun şu ki senin yaşında bir adamın artık görgü kurallarına uygun davranması gerekir."

Marcus'un çiğnediği sosis neredeyse boğazında kalıyordu. "Benim yaşımda bir adamın, öyle mi?"

"Otuz altı yaşındasın. Seneler önce tekrar evlenip çocuk çocuğa karışman gerekirdi."

"Kahretsin. Ne zamandan beri benim çoluk çocuğa karışmamla ilgileniyorsun? Bir daha evlenmemeye kararlı olduğumu gayet iyi biliyorsun."

"Peki ya unvanına karşı sorumluluğun?"

"Unvanımın sana geçmesi beni yeterince mutlu eder."

"Unvanını dört gözle beklediğimi söyleyemeyeceğim, Marcus. Unvan senin ve bence oğluna miras kalmalı." Bennet belirgin bir çaresizlikle kaşlarını çattı. "Sorumluluklarını hatırlaman çok yerinde ve uygun bir davranış olurdu."

"Görüyorum ki dün geceki davranışımla seni gerçekten küçük düşürmüşüm," dedi Marcus kupkuru bir sesle.

"İtiraf etmelisin ki insanın otuz altı yaşındaki bekar kalan ve kont unvanı taşıyan abisinin sosyeteye dedikodu malzemesi olması tuhaf bir durum."

"Bu ilk değil ki."

"Şık bir balo salonunun ortasında *ilk kez* olay yarattın."

Marcus tek kaşını havaya kaldırdı. "Sen nereden bileceksin ki? Sosyetede neredeyse hiç vakit geçirmedin."

"Bayan Dorchester bu kadarını söylemekten çekinmedi," diye gürledi Bennet damarına basılmış gibi.

Marcus tutulup kaldı. "Juliana Dorchester mı?"

"Dün gece onunla dans etme şerefine erdim," diye mırıldandı Bennet.

"Anladım."

"Bu tonla *anladım* dediğinde onaylamadığın bir şey yaptım demektir. Sakın bana Bayan Dorchester hakkında kötü bir şey söyleme, Marcus. Skandallara konu olmayı aklından bile geçirmeyecek kadar ince düşünen, çok güzel bir hanımefendi."

"Bu Juliana Dorchester'ın sosyetedeki ikinci senesi," dedi Marcus asık yüzle. "Bu sene kendine bir koca garantilemesi lazım çünkü Dorchester'ların üçüncü bir seneyi karşılayacak paraları yok. Beni anlıyor musun, Bennet?"

"Beni kıza karşı uyarmaya çalışıyorsun, değil mi? Hemen söyleyeyim, işe yaramayacak. O kadınlığın kusursuz bir örneği ve dün gece yanında olmama izin verdiği için sonsuza dek ona minnettar kalacağım."

"Biz burada tartışırken kız hiç şüphesiz onu farkettiğin için şans yıldızına teşekkür etmekle meşguldür. Bu gece hangi balo salonuna girersen gir yanında olabilmek için entrikalar planlıyordur."

"Lanet olsun. O asla entrikalar planlayacak biri değil. Entrika çeviremeyecek kadar masum, tatlı, kibar bir kız."

"Şimdi, şu anda plan yapmakla meşgul. İnan bana."

"Nereden biliyorsun?"

"Dorchester'ların kızı ve ben Dorchester'ı tanırım. Adam Juliana'yı evlendirip üzerinden para kazanmak için her şeyi yapar. Ayrıca annesi ailenin bir unvan edinmesini öyle çok istiyor ki kızının bunu bilmemesi mümkün değil." Marcus çatalını Bennet'e doğru kaldırıp gözlerini kıstı. "Sen evlilik sözleşmesi açısından mükemmel bir balıksın, Bennet. Zenginsin ve herkes unvanın sana geçeceğini biliyor. Bunlara karşı kendini koruman gerek."

Bennet peçetesini masaya çarptı. "Çok çirkin sözler bunlar. Bayan Dorchester para ve unvanda gözü olan biri değil."

"Buna inanıyorsan kesinlikle sandığımdan çok daha safsın demektir."

"Saf filan değilim. Ama senin gibi kuralları olan, katı ve soğuk yaradılışlı biri de değilim, Marcus. Ayrıca senin şu Bayan Bright gibi ahlaksız kadınlarla takılmayacağım kesin."

"Bayan Bright'ın ismini saygıyla an veya hiç anma, anlaşıldı mı?"

"Gerçekten sevgilin demek, aman Tanrım."

"Çok iyi arkadaşım."

"Bunun ne demek olduğunu herkes biliyor. Bayan Dorchester'ı eleştirmen büyük cesaret. Senin Bayan Bright'a söyle de Bayan Dorchester'dan biraz terbiye dersi alsın."

Marcus kahve fincanını çarparak masaya bıraktı. "Sana soran olmadı."

Kahvaltı odasının kapısı açıldı, Lovelace göründü. Eldivenli elinde küçük bir gümüş tepsi vardı.

"Size bir not var, lordum. Az önce geldi."

Marcus notu tepsiden alırken kaşlarını çattı. Çabucak içinden okudu.

M,

Sizi hemen görmem lazım. Çok acil. Parkta. Onda. Çeşmede.

Sevgiler.

H.

Marcus gözucuyla Lovelace'a baktı. "Zeus'un semerini takmalarını ve dokuz buçukta kapıya getirmelerini söyle. Sanırım parkta bir gezintiye çıkmam gerekiyor."

"Tabii, lordum." Lovelace gerileyerek kahvaltı odasından çıktı.

"Not kimden?" diye sordu Bennet.

"Bir arkadaşımdan."

"Bayan Bright'tandır."

"Hayır, doğrusunu söylemek gerekirse Bayan Bright'tan değil."

Bennet'in dudakları gerildi. "Sevgililerin konusunda bu kadar alıngan olduğunu hiç hatırlamıyorum."

Shadow

"Bayan Bright benim arkadaşım." Marcus peçetesini masaya fırlatıp ayağa kalktı. "Bunu unutma, Bennet."

Saat ona beş kala Marcus güçlü siyah aygırı Zeus'un üzerinde parka girdi. Yeni biçilmiş devasa yeşilliğin ortasına uzanan taşlık patikada ilerledi. Bu patika diğer bir dolu patikanın arasında en seyrek kullanılanıydı.

Hannah, yani Leydi Sands, iki tekerlekli, üstü açık minik arabasında onu bekliyordu. Üzerinde koyu kahverengi bir pelerin vardı. Elbisesinin süslü boğazlı yakası zarif boynunu vurguluyordu. Güzel yüzü koyu kahverengi, hoş bir şapkanın peçesi ardında gizlenmişti.

"Marcus. Tanrıya şükür geldin." Peçesini açıp endişeli bakışlarla adama baktı. "Günlerdir iyi değildim. Bu sabah şehre geri döndüğünü duyunca not gönderdim. Bu kadar kısa sürede benimle görüşemeyecek kadar meşgul olmandan korkuyordum."

"Senin için her işimi erteleyeceğimi bilirsin, Hannah." Marcus kadının narin hatlarına yerleşen sıkıntıdan, gri gözlerinde gördüğü gölgelerden hoşlanmamıştı.

Hannah yirmi dokuz yaşındaydı, tatlı bir adam olan Lord Sands'le evliydi ve kısa süre önce bir oğlu olmuştu. Yedi sene önceyse dul kalmıştı ve üç sene önce yaptığı evlilik gayet iyi gidiyor gibi görünüyordu. Marcus onun adına mutluydu. Kadının korkulu günlerinin geride kaldığını düşünmeye başlamıştı ama bu sabah Hannah'nın gözlerinde o eski dehşet ifadesi vardı.

"Ne oldu, Hannah?"

"Biri bana şantaj yapıyor," diye fısıldadı. Suratı çaresizlik içinde büzüştü. "Marcus, birileri olan biten *her şeyi* biliyor."

Marcus kımıldamadı. "Bu imkansız."

"Doğru söylüyorum." Kadının gözlerinde yaşlar belirdi. "Yüce Tanrım, adam *biliyor*, beni anlayabiliyor musun? Spalding'in nasıl öldüğünü biliyor. Benim öldürdüğümü biliyor."

"Hannah, kendine gel. Bana birilerinin senden para sızdırmak istediğini mi söylüyorsun?"

"Evet. Beş bin sterlin. Çoktan ödedim bile. Mecburen küpelerimi sattım."

"Lanet olsun."

"Korkarım devamı gelecek."

"Evet." Marcus elindeki minik kamçıyı çizmesine indirdi. "Sanırım devamının geleceğinden emin olabiliriz. İnsan bu işe bir kere bulaştı mı devamı mutlaka gelir."

"Yüce Tanrım, çok korkuyorum, Marcus."

"Hannah, beni iyi dinle. İlk notu ne zaman aldın?"

"Altı gün önce. Sana hemen not gönderecektim ama nereye gittiğinden haberim yoktu. Sadece uzun bir süreliğine şehir dışına gittiğini biliyordum."

"Cloud Malikanesi'ndeydim."

"Perişan haldeyim. Günlerdir uyuyamıyorum. Sands bir şeyler döndüğünün farkında. Bana devamlı sorup duruyor. Doktora görünmem gerektiğini söylüyor. Ne yapacağım?"

"Şimdilik hiçbir şey," dedi Marcus şefkatle. "Bu işle ben ilgileneceğim."

"Ama sen ne yapabilirsin ki? Marcus, beni duydun mu? Bu adam benim... Adam benim bir katil olduğumu biliyor."

"Şşş, Hannah, sakin ol. Sen Lyndon Spalding'i öldürmedin. Senin yaptığına kendini korumak denir. Bunu asla unutma."

"Kimse inanmayacak. Sands gerçeği öğrenirse ne der?"

"Bence kocan bu konuda düşündüğünden çok daha anlayışlı davranacaktır," dedi Marcus. Hannah'yı daha önce de ilk kocasının aslında nasıl öldüğünü Sands'e anlatması için ikna etmeye çalışmıştı. Ama Hannah onun öğüdünü tutmamakta direniyordu.

"Ona söylemeye cesaret edemem, Marcus. İlk kocasını öldüren bir kadınla evlendiğini asla kabul edemeyecektir. Sen onun yerinde olsan böyle bir şeyi öğrendiğinde ne yapardın?"

Marcus omuz silkti. "Spalding'i ve sana yaptıklarını bilen biri olarak mükemmel bir nişancı olduğun için seni kutlardım."

Hannah gergin gergin ona baktı. "Ne olur, yalvarırım, dalga geçmeyi bırak."

"Dalga geçmiyorum. Doğruyu söylüyorum. Bence kocan fazla hafife alıyorsun."

"Onu senden daha iyi tanıyorum. Benim örnek bir kadın olduğumu düşünüyor. Şimdi kalkıp gerçeği itiraf edemem."

"Belli ki şantajcı da bunu biliyor," dedi Marcus. "Çok ilginç."

"Ne yapacaksın?"

"Galiba bu konuda sandığımdan çok daha fazlasını bilen biriyle oturup uzun uzun konuşacağım."

"Ne diyorsun, Tanrı aşkına?" diye inledi Hannah. "Marcus, bundan kimseye bahsetmemen lazım."

"Hiç endişelenme. Sırrını açık etmeyeceğim. Ancak dün gece sormadığım birkaç soruyu bugün sormak niyetindeyim."

"Anlayamadım."

"Anlıyorum ki biraz aceleci davranmışım. Nadiren yaptığım bir şey yapıp acele karar vermişim." Marcus kımıldanmaya başlayan Zeus'u sakinleştirdi. "Çok yaratıcı ve ipe sapa gelmez bir hikayenin içine çekildiğimi sanmıştım."

"Neler diyorsun, Marcus?"

"Boşver. Uzun hikaye, şimdi anlatacak vaktim yok. Ama için rahat olsun, bu işe hemen el atacağım, Hannah. Bana danışmadan sakın bir kuruş daha ödeme, anladın mı?"

"Tamam." Hannah'nın eldivenli zarif elleri yulara kenetlendi. "Seninle konuşmak beni çok rahatlattı. Aklımı kaçırmak üzereydim."

"Her şey yoluna girecek. Söz veriyorum."

Hannah gülümsedi. "Spalding'in cesedini yok etmeme yardım ettiğin gece de böyle söylemiştin."

"Ve yanılmadım, değil mi?"

Kadın tuhaf tuhaf ona baktı. "Sırrımı sakladın ama sana çok pahalıya mal oldu. Hala ortalıkta onu yatırımları için gözünü kırpmadan öldürdüğüne dair söylentiler dolaşıyor."

Marcus gülümsedi. "Kimse uşaklardan birinin öldürmediğini kanıtlayamadı ama. Önemli olan da buydu. Söylentiler beni hiç ilgilendirmiyor, Hannah. Çoktan alıştım."

Hannah'nın dudakları kıvrıldı. "Bazen hiçbir şeyin seni ilgilendirmediğini düşünüyorum." Durakladı. "Sabah gazeteleri okudum. Elimde olmadan dün gece Fenwick'lerin balo salonunda olay yarattığına dair dedikodular gördüm."

"Öyle mi?"

Hannah soran bakışlarla ona baktı. "Yapma, Marcus. Bu çok eski dostuz. Bana açılabilirsin. İkimiz de hiçbir kadının senin aklını başından alamayacağını biliyoruz. Bayan Bright gerçekten balo salonundan dışarı kollarında mı taşıdın?"

"Bayılmıştı."

"Bu tür oyunlara asla bulaşmazsın, Marcus. Sevgililerinden ketum olmalarını istemenle ünlüsündür."

"Bayan Bright sevgilim değil," dedi Marcus buz gibi bir sesle. "Çok iyi bir dostum. Bayıldı ve ben de kendine gelmesi için temiz hava alsın diye onu dışarı çıkardım. Hepsi bu kadar."

Hannah iç geçirdi. "Bugün bir garipsin." Uzanıp peçesini yüzüne indirdi. "İşine karıştığım için özür dilerim. Bayan Bright'la aranda olanlar tamamıyla senin sorunun."

"Evet."

"Gitmem lazım. Sands'e sabah alışverişine çıkacağımı söyledim."

Marcus daha kibar bir tonla karşılık verdi. "Şantajcıyı kafana takmamaya çalış, Hannah. O işle bizzat ilgileneceğim."

"Teşekkürler." Dönüp yeniden adama gülümsedi. "Senin gibi güvenilir bir dostum olduğu için çok şanslıyım." Yularları şaklatıp mıcırlı patikada yola koyuldu.

Marcus uzun bir süre pırıldayan çeşmeyi izledi, ardından Zeus'un kafasını çevirip parkın batı girişine doğru ilerledi.

"Ama ölmüş olmalıydı," diye inledi Leydi Zoe Guthrie. "Niye ölmemiş?"

"Şşş, Zoe Hala." Iphiginia girdikleri kumaş mağazası Hornby&Smith'in tenha teşhir odasında telaşla etrafına bakındı. Neyse ki Zoe'nin yakınmasını kimse duymamış gibiydi. "Bilmiyorum ama sence de cesaret verici bir gelişme değil mi?"

"Bana sorarsan işleri karıştıran bir gelişme," dedi Zoe.

Pek sevdiği pazen elbiselerinden birine bürünmüş olan Amelia onaylar gibi başını salladı. "Zoe Hala haklı. Bütün her şey baştan sona arapsaçı gibi. Hiç hoşuma gitmiyor."

"N'olur alçak sesle konuşun, ikiniz de. Birileri duyacak." Iphiginia yeniden tedirgin tedirgin etrafına bakındı.

Dükkan sahipleri mağazanın gerisindeki tezgahın arkasında belirdi. İri, tombul bir adam olan Bay Smith insanın tüylerini ürperten pespembe bir yelek ve son moda ekose bir pantolon giymişti. Sıska, kambur, kel olma yolundaki Hornby'nin üzerindeyse şal desenli bir yelek vardı. Mor paltosuyla çarpıcı bir tezat oluşturuyordu.

Hornby hevesle Iphiginia, Amelia ve Zoe'nin desen kitapçığını incelediği yere doğru baktı. Hamle yapmak için fırsat

kolladığı çok açıktı. Adamı zaten iki kez geri çevirmişlerdi ama Iphiginia üçüncü bir yardım teklifinin gelmek üzere olduğunun farkındaydı.

Uzun teşhir odasının duvarları evlerini son modaya uygun döşemek isteyen müşterilere önerilerde bulunmak amacıyla çizimlerle, desenlerle kaplanmıştı. Odanın uzak köşesine en yeni stilde üretilmiş sandalyeler, masalar dizilmişti.

Sehpaların bazılarının üzerine evlerin bütün odalarına göre en şık, en pahalı tasarımlar içeren dekorasyon dergileri yerleştirilmişti.

Iphiginia, Zoe ve Amelia kombine heykel salonuyla çalışma odası tasarımlarına bakıyormuş gibi yapıyordu. Ancak Hornby&Smith'te buluşmalarının asıl nedeni düğümdeki son gelişmeleri konuşmaktı.

"Belli ki şantajcı Masters'ı öldürdüğünü uydurmuş," dedi Iphiginia. "Seni korkutmak, istediği parayı senden alabilmek için, Zoe Hala."

"Başardı. Beş bin sterlinlik bir başarı," diye mırıldandı Zoe. "Bu çok fahiş bir miktar. Senelerce Guthrie'nin atlara, kadınlara yedirmesini izledikten sonra sonunda param yeniden benim hakimiyetime geçiyor ama hale bak. Bu sefer de ahlaksız bir şantajcı çıkagelip paramı elimden almaya çalışıyor."

"Seni çok iyi anlıyorum, Zoe Hala. Adamı bulacağız ve bu işe bir son vereceğiz. Söz veriyorum," dedi Iphiginia alçak sesle.

Halasını çok severdi ve kadını şantajcının pençesinden kurtarmak için elinden gelen her şeyi yapmaya hazırdı.

Zoe kırk beşinde, enerji dolu, capcanlı ve olayları abartmaya biraz meyilli bir kadındı. Bir zamanlar Iphiginia'nınki gibi koyu kahverengi olan saçlarını şimdi göz alıcı aklar süslüyordu. Ailenin Bright soyundan gelen kadınlarının tümü gibi o da berrak, belirgin yüz hatlarına sahipti.

Yirmi beş sene önce Zoe sadece çekici bir kadın değil aynı zamanda bir varisti. Ailesinin biricik kızlarına ayırdığı hatırı sayılır miras Lord Guthrie'nin gözünden kaçmamıştı. İş işten geçene kadar kimse Guthrie'nin neredeyse meteliksiz olduğunu farketmemişti. Durumu keşfettiklerinde Zoe çoktan evlenmiş, Guthrie karısının parasının kontrolünü ele geçirmişti.

Göz diktiği paraya kavuşur kavuşmaz da genç karısını ihmal etmeye başlamıştı. Şükürler olsun ki biraz akıllılık etmiş, Zoe'nin mirasının tümünü har vurup harman savurmamıştı. Ancak aylık gelirlerin tamamını tüketmiş, tam anaparaya el atmaya başladığı sırada da yerinde bir gelişmeyle felç geçirmişti.

Zoe'nin bir zamanlar Iphiginia'ya anlattığı üzere son yolculuğuna çıkarken bile Guthrie karısını aşağılamaktan çekinmemiş, son nefesini genelevde vermişti.

Zoe'nin bu evlilikten elde ettiği tek güzel şeyin sevgili kızı Maryanne olduğunu cümle alem biliyordu. Maryanne'in yakışıklı ve Zoe'nin üzerine basa basa dile getirdiği *varlıklı* Sheffield'la yapacağı izdivaç annesini çok mutlu etmişti.

Guthrie'yle sürdürdüğü mutsuz evliliğinin upuzun seneleri boyunca Zoe, Lord Otis'le yaşadığı ilişkide teselli bulmuştu. Otis tanıştırıldıkları andan itibaren Zoe'ye tapmıştı. Hiç ev-

lenmemişti. Ancak adamın Maryanne'in asıl babası olduğu gerçeği, şantajcı durumu bir şekilde keşfedene kadar derin karanlık bir sır olarak kalmıştı.

Göz alıcı, iyi kalpli gencecik bir kız olan Maryanne, Otis'e olağanüstü düşkündü. Adama çok sevdiği bir dayısıymış gibi davranıyordu. Otis de kızın üzerine titriyordu.

Kocasının ölümünden sonra Zoe sosyetenin pek çok dul gibi sonunda özüne dönmüş, öncelikle mirasından kalanları toparlamıştı. Paranın tamamını Iphiginia'nın ilk emlak önerisine, Morning Rose Square'e yatırmıştı. Geçen sene bu yatırımının ilk meyvesini aldığında da hemen Maryanne'e cömert bir pay ayırmıştı. Birlikte gardıroplarını modası geçmiş elbiselerden arındırıp Fransız çizgileri taşıyan zarif giysilerle donatmışlardı. Her şey hazır olduğunda Maryanne sosyeteye sunulmuştu. Kızın katıldığı ilk balonun hemen ardından da Sheffield'dan teklif gelmişti.

Heykel salonuyla çalışma odası tasarımlarını incelerken Zoe'nin dudakları gerildi. "Otis çok yakında tekrar para isteyeceklerini söylüyor. Şantajcılar sülük gibiymiş. Kurbanlarının kanını kurutana kadar dönüp dolaşıp geri dönerlermiş."

Iphiginia ürperdi. "Ne ürkünç bir benzetme. Ama duyduğum kadarıyla haksız değil." Kafası halasının derdiyle meşgul, dekorasyon kitabına bakarak kaşlarını çattı. "Masters'ın meseleyi baştan sona gülünç bulması ne kötü."

"Sana inanmadığından emin misin?" diye sordu Zoe.

"Bütün hikayeyi oyunumu izah edebilmek için uydurduğumu düşündüğünü oldukça açık ifade etti."

Zoe homurdandı. "Bu ne talihsiz bir durum. Senin sevgilisiymiş gibi davranmaya devam etmeni onaylamasını bir türlü aklım almıyor."

"Onayladı ve bu yüzden ona minnettar olmalıyız. Böylece şüphelilerin çalışma odalarıyla kütüphanelerini araştırmaya devam etme olanağım olacak."

"Bütün bunların vakit kaybı olduğuna inanmaya başladım," dedi Zoe. "Şimdiye kadar hiçbir şey bulamadın."

Iphiginia eldivenli parmağıyla çizimlerden birinin üzerine hafifçe vurdu. "Buna katılmıyorum. Darrow'la Jodsun'u olası şantajcılar listesinden elemeyi başardım."

Zoe iç geçirdi. "Bilmem ki. Bana çok belirsiz geliyor."

"Şimdilik yapabileceğimiz daha iyi bir şey yok." Iphiginia gözucuyla mor bir karaltı gördüğünde aniden durdu. "Merhaba, Bay Hornby. Gördüğünüz gibi çizimlerinizi inceliyoruz."

"Tabii." Potansiyel müşterileri teşvik etme dürtüsüne hakim olamayan Hornby yavaşça onlara yanaştı. "Ben yardımcı olabilir miyim?" Riyakar bir gülümsemeyle Zoe, Iphiginia ve Amelia'ya baktı.

Iphiginia hemen atıldı. "Böyle bir şöminenin üzerine bu tür bir dekorasyon çok sıradışı olmuş, Bay Hornby."

Hornby kocaman gülümsedi. "Eski bir harabenin tam tamına kopyası, hanımefendi. Kütüphaneye odanın kullanım amacına uygun, ağır ve ciddi bir hava katıyor."

"Anlıyorum," dedi Iphiginia.

"Çok ilginç." Zoe çizime biraz daha dikkatli baktı. "Şu lambaların altına konmuş yaratıklar da neyin nesi, Tanrı aşkına?"

"Sfenksler, hanımefendi. Günümüzün modası bu, biliyorsunuz. Mısır hiyerogliflerıyle kaplı duvar kağıtlarıyla çok hoş duruyor."

"Evet, tabii."

Amelia kaşlarını çattı. "Tavandan sarkan kumaşlar nedir, Bay Hornby?"

"Türk otağlarında kullanılan kumaşlar, hanımefendi. Odaya çok egzotik bir hava veriyor, müşteriler bayılıyor."

"Eminim bayılıyorlardır," diye mırıldandı Iphiginia. Resme dikkatle göz gezdirdi. "Odada sanki epey karışık bir antika vazo koleksiyonu var."

"Hepsi Etrüsk tarzında yapılmış orijinallerinin tıpatıp kopyası ürünler, hanımefendi. Şimdi bunlar çok moda."

Iphiginia adama üzerindeki şal desenli yelek ne kadar Etrüsk tarzındaysa vazoların da ancak o kadar Etrüsk tarzında olduğunu belirtmemeyi tercih etti. "Peki, kitaplar nereye konuyor?"

"Kitaplar mı?" Bay Hornby afallamış gibiydi.

"Burası bir kütüphane, değil mi?" diye sordu Iphiginia.

Hornby kibar ancak üstünlük taslayan bir havaya büründü. "Hanımefendi, modayı takip eden pek az kişinin bugünlerde kütüphanesini kitap okumak amacıyla kullandığını unutmuş sanırım."

Iphiginia gülmemek için kendini zor tuttu. "Tabii, haklısınız. Aklıma birden neden kitap meselesi geldi, hiç bilmiyorum."

"Hiç önemli değil, hanımefendi," dedi Hornby. "Tam da bu tür dekorasyon hataları yapmamak için insanlar Hornby&Smith gibi işini bilen mağazalara danışıyor."

Amelia kaşlarını çattı. "Belli ki Bayan Bright'ın antik dekorasyon konusunda uzman sayıldığından haberiniz yok, Bay Hornby."

Hornby'nin gözleri büyüdü. "Ece, hayır, bilmiyordum. Bağışlayın, hanımefendi. Anlayamadım."

Iphiginia elini sallayarak adamın özrünü geçiştirdi. "Önemli değil."

Antikalar konusundaki bilgisi sosyetede oynadığı oyunda Iphiginia'nın çok işine yaramıştı. Zoe söylentilere bir de gizemli Bayan Bright'ın ev dekorasyonunda günün modası olan antik stil konusunda bir uzman kadar bilgili olduğu haberini eklemişti.

Bunun üzerine Iphiginia birden bütün balolara davet edilir olmuştu çünkü evini nasıl döşemesi gerektiği konusunda nasihat almak isteyen hanımların sayısı hiç de az değildi. Evin modaya ayak uydurması, giyilen elbisenin *au courant*[1] olması kadar önemliydi.

Hornby'nin daha fazla dil dökmesine fırsat kalmadan mağazanın kapısının tepesindeki minik çan çaldı. Ortayaşlı, kısa

1 Son moda. (D.N.)

boylu, toplu bir kadın dükkana girdi. Kadın hareket eden koca bir top beyaz keten gibiydi.

Elbisesi ve üzerine giydiği kısa ceket bembeyazdı, kafasında kocaman beyaz bir şapka, şapkanın üzerinde dev gibi beyaz çiçekler vardı. Elinde beyaz dantelden bir şemsiye ve kar beyazı bir çanta tutuyordu.

"Yüce Tanrım," diye mırıldandı Zoe. İçeri giren kadına bakarken ağzı açık kalmıştı. "Leydi Pettigrew kocaman bir kartopuna dönmüş."

"Benim suçum değil," diye fısıldadı Iphiginia.

Amelia tek kaşını kaldırdı. "Tabii ki senin suçun. Buna Leydi Starlight modası deniyor. Bir dolu hanımefendi artık böyle giyiniyor."

"Ah, Bayan Bright," diye seslendi Leydi Pettigrew. "Arabanızı sokakta gördüm gibi gelmişti. Ne büyük şans. Sizinle konuşmak istiyordum. Bir dakikanızı alabilir miyim acaba?"

"Günaydın, Bayan Pettigrew." Iphiginia tombul, silik, tuhaf bir kadın olan Leydi Pettigrew'la birkaç sosyal ortamda birarada gelmişti. Kadının kocası şantajcılar listesinde olsa da Leydi Pettigrew'dan hoşlanıyordu. "Sizi dostum Leydi Guthrie ve kuzenim Bayan Farley'yle tanıştırayım."

"Çok memnun oldum." Leydi Pettigrew masum bir gülümsemeyle Zoe ve Amelia'yı selamladı. "Sanırım siz de klasik tarz ve moda konusunda Bayan Bright'ın fikirlerine başvuruyorsunuz, değil mi Leydi Guthrie? Ben de aynısını yapmayı arzuluyorum."

"Aslına bakarsanız antika vazolarımı eve nasıl yerleştirmem gerektiği konusunda Bayan Bright'ın fikrini alıyordum," dedi Zoe bozuntuya vermeden.

Leydi Pettigrew gülümsedi. "Bayan Bright'ın arkeolojik dekorasyon konusunda uzman olduğunu hepimiz biliyoruz. Ben de kendisine bizim Vesta Tapınağı konusunda danışacaktım."

Kadının son sözleri Iphiginia'nın ilgisini çekti. "Antik bir tapınak mı yaptırıyorsunuz, Leydi Pettigrew?"

"Aslına bakarsanız tapınak halihazırda mevcut," dedi Leydi Pettigrew sesinde en ufak bir gurur kırıntısı olmaksızın. "Hampshire'daki taşra evimizin bahçesindeki meyve ağaçlarının arasına dikilmiş şahane bir harabe."

"Kaç senelik?" diye sordu Iphiginia.

"Otuz sene kadar önce Pettigrew'un babası yaptırmış. Sorun şu ki ben orijinaline tam anlamıyla sadık kalındığından pek emin değilim. Aslına uygun olarak düzeltilmesini istiyorum."

Önünde onu bekleyen çok daha önemli meselelere rağmen Pettigrew'un harabesini inceleme fikri Iphiginia'ya cazip geldi. "Şansa bakın ki İtalya'dayken gerçek bir Vesta Tapınağı harabesinin orijinal ölçülerini edinip aslına uygun bir taslak çıkarmıştım. Elimdekileri sizin harabenizle karşılaştırmayı çok isterim, Leydi Pettigrew. Aslına daha uygun bir yapı olması için size önerilerde bulunabilirim."

"Mükemmel. Harika. Haftaya küçük bir ev partisi veriyorum. Size bir davetiye göndereceğim. Malikanemiz Londra'dan sadece bir günlük mesafede."

"Çok naziksiniz. Gelmeyi çok isterim."

Bu harika bir fırsat olur, diye geçirdi aklından Iphigini sevinçle. Ev partisinde Lord Pettigrew'un taşradaki evinin kütüphanesini araştırma imkanı bulabilir, siyah balmumu ve Anka kuşu mührü bulunup bulunmadığını kontrol edebilirdi. Aynı zamanda Vesta Tapınağı'nı da görebilirdi. *Bir taşla iki kuş.*

Aniden mağazanın çanları öyle bir güçle çıngırdadı ki minik çan şiddetle titreyip koptu ve yere yuvarlandı. Çan hafif, gergin bir sesle son kez çınladı, ardından sesi kesildi.

Herkes kapıya döndü.

Marcus dükkana daldı. Üzerinde siyah bir binici ceketi, siyah dar bir pantolon ve abanoz rengi Hessian çizmeleri vardı. Başında şapka yoktu, siyah saçları rüzgarda dağılmıştı.

Adamın kehribar rengi gözleri insanın kanını donduran bakışlarla Iphiginia'nın üzerine dikildi. Dekorasyon dergilerinden, son moda kumaş desenlerinden fırlamış kaba, tehlikeli bir yaratık gibi kızın üzerine üzerine yürümeye başladı.

Iphiginia tuhaf bir rahatsızlıkla kımıldandı. *Belli ki ortada sevimsiz bir durum var,* diye geçirdi içinden. Üzerine doğru gelen kişi onu dün gece öpen, hoşgörülü, esprili adam değildi.

Marcus'un içeri dalmasıyla birlikte dükkana çöken gergin havayı ilk bozan Leydi Pettigrew oldu. Neşeyle adama övgüler yağdırmaya girişti.

"Masters," diye haykırdı, "sizi görmek ne güzel. Ben de yakın dostunuz Bayan Bright'la sohbet ediyordum."

"Gerçekten mi?" Marcus gözlerini Iphiginia'dan ayırmadı. "Benim de kendisine söyleyecek bir iki lafım var."

Iphiginia adamın ses tonunu duyunca gözlerini kırpıştırdı. Amelia'nın da gözlerinin kısıldığını farketti.

Satır aralarını okumaktan aciz Leydi Pettigrew pırıl pırıl gülümseyip bilmiş bilmiş Marcus'a baktı. "Kendilerini haftaya taşradaki evimde vereceğim ufak bir toplantıya davet ettim. Belki siz de katılma lütfunda bulunursunuz? Ev partilerinden pek hoşlanmadığınızı biliyorum..."

"Haklısınız, hiç hoşlanmam."

"Ama bu ilginizi çekebilir, lordum." Leydi Pettigrew tek kaşını kaldırdı. "Eminim siz ve Bayan Bright taşrada çok eğlenirdiniz. *Gözlerden uzak*, demek istiyorum."

Iphiginia'nın Leydi Pettigrew'un neden *gözlerden uzak* lafını üzerine basa basa söylediğini anlaması birkaç saniyesini aldı. Kadının ne demek istediğini anladığında da suratının yandığını hissetti. Leydi Pettigrew, Marcus'a onların taşradaki evinde sevgilisiyle rahat rahat oynaşabileceğini ima ediyordu.

Marcus'un gözleri gönülsüzce Iphiginia'dan Leydi Pettigrew'un yerinde duramayan kartopumsu gövdesine döndü. "Çok naziksiniz, Leydi Pettigrew. Davetinizi dikkatle değerlendireceğim."

Leydi Pettigrew'un suratı zafer dolu bir gülümsemeyle aydınlandı. "Bunu duyduğuma çok sevindim, lordum. Bayan Bright'ın Vesta Tapınağı'nı bir an evvel görmesini istiyorum.

Harabenin orijinaline ne kadar sadık olduğu konusunda onun fikrini almam gerekiyor."

Marcus, Leydi Pettigrew'a aniden kadının kendisinin de arkeolojik bir nesne kadar ilginç olduğunu farketmiş gibi dikkatle baktı. "Vesta Tapınağı mı?"

"Harabeyi biliyorsunuzdur, lordum." Iphiginia yardımcı olabilmek umuduyla araya girdi. "Tivoli'de çok hoş bir örneği var. Yuvarlak, şahane bir yapı. Söylentiye göre bölgedeki kutsal ateşe Vesta'nın Bakireleri vesile olmuş."

"Bakireler, Bayan Bright," dedi Marcus, "hayatımın hiçbir döneminde ilgimi çekmemiştir."

Beş

"Bayan Bright'la özel konuşacağım," dedi Marcus. Iphiginia, Zoe ve Amelia'ya Hornby&Smith'in kapısına doğru eşlik ediyordu. "Kendisiyle konuşmak istediğim bazı meseleler var."

Zoe'yle Amelia bakışıp gözlerini Iphiginia'ya çevirdi.

"Siz beni beklemeyin," dedi Iphiginia hemen. "Benim arabamı alın. İkinizle de akşamüstü görüşürüz."

"Emin misin?" Amelia duvar gibi bir yüzle Marcus'a baktı.

"Evet, Amelia." Marcus'un sesindeki kabalık Amelia ve Zoe gibi Iphiginia'nın da dikkatinden kaçmamıştı. Ancak bunu burada, Pall Mall'un ortasında mesele etmemeyi daha uygun buldu.

"Pekala." Zoe, Marcus'a şüpheli gözlerle son bir bakış fırlattı, ardından Amelia'ya başıyla komut verdi. "Hadi gidelim."

Shadow V

Marcus, Amelia'yla Zoe'nin Iphiginia'nın beyaz arabasın yürüyüşünü izledi. Üstü açık zarif arabanın yanlarında altı yaldızlı şeritler vardı ve arabayı iki beyaz kısrak çekiyordu. Hay vanların örgülü yeleleri kuştüyleriyle süslenmişti. Yaz güneşi de atların yularları pırıl pırıl parlıyordu. Arabacının üzerind de altın düğmeli beyaz bir üniforma vardı.

"Sizin arabanız sanırım?" dedi Marcus, Iphiginia'ya.

"Nereden bildiniz?"

"Lanet peri masallarından fırlamış gibi de oradan."

"Çok uygun olacağını düşündüm. Sizin arabanızı tarif et tiklerinde gözümün önüne korkunç bir devin arabası canland Tam aksi etkiyi yaratmak istedim."

"Korkunç bir dev ha? Bu durumda siz ne oluyorsunuz, sevgili Bayan Bright? Peri masalı prensesi mi?"

"Sizi temin ederim, peri masallarındaki prenseslere hiç benzemem."

"Hiç olmazsa buna şükredelim o zaman." Marcus, Iphiginia'nın koluna iyice yapıştı. İnsanların son moda ürünler satan dükkanların arasında gezindiği geniş alışveriş caddesinde hızla yürümeye başladı. "Şu sıra yeterince derdim var zaten."

Iphiginia bembeyaz, alçak topuklu botlarının içinde kaskatı dikildi. "Eğer dertlerinizi benimle paylaşmak istiyorsanız, ki niyetinizin bu olduğunu düşünüyorum, adımlarınızı yavaşlatmak durumunda kalacaksınız, lordum. Pall Mall'da sizin peşinizden koşturmaya hiç niyetim yok."

Marcus kaşlarını çattı ama adımları yavaşladı. "Bu kadar saçmalık yeter artık. Sen kimsin ve neyin peşindesin?"

"Efendim?" Iphiginia beyaz dantel şemsiyesini açmaya girişti. "Ne ses tonunuzu ne de ne ima etmeye çalıştığınızı anlayabilmiş değilim, lordum. Dün gece size her şeyi anlattım."

"Dün gece," dedi Marcus, "kendine sosyetede yer edinmek için akıllıca bir oyun oynadığına inanmıştım."

"Böyle düşündüğünüzü biliyorum."

"Bu sabah sadece eğlenceli bir oyun planlamadığın gerçeğiyle yüzleşmek mecburiyetinde kaldım. Ve ne yapmak niyetinde olduğunu harfi harfine öğrenmek istiyorum."

Iphiginia sabırlı olmaya çabaladı. "Size anlattım ya. Halama şantaj yapan kişiyi bulmaya çalışıyorum. Sizi bu sabah kim böyle altüst etti?"

"Altüst olmuş filan değilim. Sanki olayı ben abartıyormuşum gibi konuşuyorsun. Sadece müthiş öfkeliyim."

"Öyle mi?"

Marcus buz gibi gözlerle ona baktı. "Kendini savunmak için söyleyebileceklerin bu kadar mı?"

Iphiginia bir an durup düşündü. "Size çok zahmet olmayacaksa niye bu kadar, eee, öfkelendiğinizi öğrenmek isterim."

Adam sanki ne kadarını ona anlatabileceğini hesaplıyormuş gibiydi. "Yakın bir arkadaşıma şantaj yapıldığını öğrendim."

Iphiginia şaşalayarak gözlerini adama dikti. "Yüce Tanrım. Sonuçta tek şantaj yapılan kişi halam değilmiş demek. Bu gerçekten çok ilginç bir gelişme, lordum."

Sıradışı

"Öyle gerçekten, değil mi?"

"Bayım, iğneli sözlerinizin sebebini anlamıyorum. Size anlattığım hikayenin doğru olduğunu ve sizin bir arkadaşınızın da aynı şantajcının kurbanı olduğunu düşünmenizi beklerdim. Bana neden öfkelisiniz, anlayamadım."

"Sinirimin sebebini sen bana anlat bakalım."

"Efendim?"

"Bir tahmin yürüt, Bayan Bright, sadece bir tahmin yürüt."

Iphiginia'nın ağzı bir karış açıldı. Şimdi adam iğnelemekten de öteye geçmiş, basbayağı kabalaşmıştı. İki şık sosyete erkeğinin gözucuyla kendisine baktığını farkedince kendini toparladı. Şemsiyesiyle adamların görüş alanını kapattı.

"Anlayamıyorum, Masters. Bana neden sinirlendiniz?"

"Çünkü şantajcının sen olduğun kanısına vardım."

"Siz neler diyorsunuz?" Iphiginia aniden durdu. Kolunu adamın elinden kurtarıp Masters'ın karşısına geçti. "Çok ileri gidiyorsunuz, bayım. Siz beni ne sandınız?"

"Çizmeyi aşan, akıllı ve komplocu minik bir maceraperest." Marcus'un sesi yumuşacık ancak çelik gibi ağırdı. "Dün gece o aptal oyununu eğlenceli bulmuştum."

"Lordum, lütfen..."

"Bir an oyuna katılmayı bile düşünmüştüm. Hayatımın bir noktasında yolumun kesiştiği en ilginç kadın olduğunu düşündüğümü itiraf edeceğim. Ancak bu sabah gerçeği öğrendiğimde hiç de o kadar eğlenceli bir kadın olmadığınıza karar verdim, hanımefendi."

"Artık eğlenceli olmadığıma mı karar verdiniz? Bu ne aptalca, ne kadar salakça bir laf. Belli ki ne dediğinizin farkında değilsiniz. Burada durup suçlamalarınızı dinleyecek halim yok, bayım." Iphiginia topuklarının üzerinde döndü. Aylak aylak dolanan sosyete takımının sessiz kahkahalarını duyabiliyordu.

Marcus elini uzatıp onu kolundan yakaladı. "Bu kadar çabuk kurtulamazsın. Önce sormam gereken birkaç sorum olacak, Iphiginia."

"Sizin küstah sorularınızı cevaplamaktansa yapacak daha önemli işlerim var."

"Ne gibi?"

"Şantajcıyı bulmak gibi," diye tısladı Iphiginia. "Bırakın gideyim, lordum, yoksa yemin ederim çığlık atarım."

"Hadi canım, Drury Lane'de miyiz? Rica ederim rol yapmayı kes." Marcus kızı zorla yanına çekti, Iphiginia mecburen Marcus'la yeniden yüz yüze kaldı. "Tabii burada yaşadığımız minik rezilliğin bu gece bütün şehre yayılmasını istemiyorsan."

"Ne önemi var ki? Şehirdeki herkes zaten bizi konuşuyor."

"İnan bana, çok daha beter dedikodular yayabilirim. Bu işlek caddede benimle tartışmaya devam edersen de aynen öyle yapacağım."

Iphiginia kızardı. "Bu bir tehdit mi, Masters?"

"Evet, tehdit. Sen bir hanımefendi gibi davranırsan ben de beyefendi gibi davranmaya devam ederim. Ama dönüp gitmeye çalışırsan yemin ederim seni omzuma alır, bu konuş-

mayı etrafımızda izleyiciler olmadan yapabileceğimiz bir yere götürürüm."

Iphiginia öfkeden kudurmak üzereydi. "Buna cesaret edemezsiniz."

"Bahse girmeye ne dersin, Iphiginia?" diye sordu Marcus en yumuşacık sesiyle. "Dün gece Fenwick'lerin balo salonundan dışarı, önümde bayılan bir hanımefendiyi taşımam ayrı bir şeydi, şimdi seni şurada patates çuvalı gibi sırtlanıp götürmem apayrı bir şey olur."

Iphiginia birkaç saniye seçeneklerini gözden geçirdi. Onlardan tarafa dönen gözlerin çoğaldığının farkındaydı. Dönüp bakan kafalar iyice artmıştı. Masters'la yeni sevgilisi arasında geçen tartışmayı duymak için bir dolu kulak havaya dikilmişti.

Çenesinin amansız görüntüsünden, dudaklarının acımasızca gerilmesinden Marcus'un tehlikeli bir ruh halinde olduğu belliydi. Iphiginia onun istediği gibi davranmazsa adam hiç çekinmeden Pall Mall'un moda düşkünü alışveriş ahalisini eğlendirecek epey komik bir sahne yaratmaya hazır gibiydi.

"Pekala, lordum." Eldivenli parmaklarını hafifçe adamın koluna dayarken dönüp incecik gülümsedi. "Korkunç dev rolü oynamakta ısrar ediyorsanız, öyle olsun."

"Mükemmel bir karar. Bana sık sık dev rolü biçilmiştir ve seni temin ederim rolümü olağanüstü gerçekçi icra edebilirim."

"Bundan hiç şüphem yok. Hemen belirteyim, bayım, bu sene anakıtaya yaptığım yolculuk sırasında bile bu kadar kaba

davranışlarla karşılaşmadım. Roma'da karşımıza çıkan terbiyesiz sokak hırsızı bile daha edepliydi."

"Belki bir gün bundan ders alma fırsatım olur. Dediklerine göre gezilere çıkmak epey yaygın bir aktivite haline gelmiş. Hadi gel, burada yeterince dikkat çektik." Marcus'un parmakları kızın koluna daha da sıkıca yapıştı. Yeniden Pall Mall'u hızlı adımlarla katetmeye giriştiler.

"İnsanlar bize bakıyor."

"Buna şimdiye kadar alışmışsındır sanıyordum. Söyle bakalım, şantajcının sen olmadığını nereden bileceğim?"

"Önce siz bana şantajcının ben olduğum kanısına nasıl vardığınızı söyleyin."

Marcus suratında anlaşılmaz bir ifadeyle ona döndü. "Sen olağanüstü akıllı bir kadınsın. Beni öyle güzel araştırıp öyle iyi tanıdın ki sosyeteyi benim sevgilim olduğuna inandırdın."

"Herkesin kendine has yetenekleri vardır."

"Senin bu kendine has yeteneklerini göz önüne alarak başkalarının da geçmişini böyle didik didik araştırıp uygun şantaj malzemeleri bulabileceğini düşünüyorum."

Iphiginia öfkeden çıldırmak üzereydi. "Dostunuza şantaj yapabileceğim malzemeler mi?"

"Aynen öyle."

"Böyle bir şey asla aklımdan geçmez." Iphiginia öfkelendiği kadar incindiğini de hissetti ama nedenini bulamadı. Marcus'un onunla ilgili tahminleri, içinde bulundukları koşullar altında çok da mantıksız değildi. Yine de nedense iftiralar

kalbini kırmıştı. "Beni tanısaydınız, lordum, böyle iftiralar yöneltmezdiniz."

"Ama seni tanımıyorum, değil mi? Senin hakkımda bildiklerine kıyasla ben senin hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Ve bu durum, hanımefendi, sonunda beni endişelendirmeye başladı."

"Size masumiyetimi nasıl kanıtlayabilirim bilmiyorum, böyle bir girişimde bulunup kendimi küçük düşürmeyeyim hiç niyetim yok."

"O halde derdimiz var demektir, hayatım." Marcus enfiye dükkanından ona selam veren bir tanıdığa doğru başını hafifçe yana eğdi.

Iphiginia dükkanlardan birinin vitrininde duran eldivenlere bakıyormuş gibi yaptı. Enfiye dükkanının önünde duran adamın meraklı bakışlarını üzerinde hissediyordu. Aslında bir çift değil bir düzine gözün üzerine dikildiğinin farkındaydı.

Burada, şehirde, özel hayat diye bir şey neredeyse yoktu. İnsanın kimliğini gizlemesi imkansızdı, hele ki ismi Masters Kontu'yla birlikte anılan bir kadının.

Hemen hemen Deepford'da yaşamak kadar berbat, diye geçirdi aklından Iphiginia küskün küskün. Ama Londra'da hiç olmazsa papazın vaazlarını ya da kardeşinin kayınvalidesiyle kayınpederinin eleştirilerini dinlemek zorunda kalmıyordu.

Burada sadece Marcus'un vaazları vardı.

"İşi büyütüp olduğundan daha zor bir duruma getiriyorsunuz," dedi Iphiginia güçlü bir sesle. "Öte yandan içimden bir ses sizin çok zor bir adam olduğunuzu söylüyor."

"Bu zorluğa bir an evvel alışsan iyi olur o zaman. Bu iş çözülene kadar birlikte bolca vakit geçireceğimizden emin olabilirsin."

"Bu ne demek oluyor, lordum?"

"Şantajcının sen olmadığından emin olana kadar seni yanımdan ayırmayacağım, demek oluyor." Marcus yüzünde en ufak bir neşe belirtisi olmaksızın gülümsedi. "Gözümün önünde olacaksın. Benim sevgilimmiş gibi davranmaya kalkışman ne büyük şans. Yanından ayrılmamam için şahane bir mazeret."

Iphiginia ürperdi. "Peki ya artık sevgilinizmiş gibi davranmaktan vazgeçersem?"

"Bu minik oyundaki rolünden vazgeçmekte çok geç kaldın." Marcus başını belli belirsiz eğip bir tanıdığı daha selamladı. "Artık oynadığın role gömülmüş durumdasın."

"O halde sizi araştırmalarıma devam edeceğim konusunda uyarmalıyım. Şantajcının kimliğini bulmaya kararlıyım."

"Ne garip bir tesadüf. Ben de kendime aynı hedefi biçmiştim."

Iphiginia ateş püsküren gözlerle bir an durup adamı izledi. "O halde oyunumuza devam ediyoruz demektir?"

"Evet." Marcus kitapçıdan çıkan yaşlı bir hanımın selamına karşılık verdi. "Bayan Osworth."

"Masters."

Iphiginia bu hanımı tanıyordu. Kadına kibarca gülümsemeyi başardı. "İyi günler, Bayan Osworth."

Sinoda

"Size de iyi günler, Bayan Bright." Bayan Osworth kesk gözlerini Marcus'a çevirdi. "Çok hoş bir gün, lordum, değ mi?"

"Öyle gerçekten."

"Herhalde ikinizi de bu gece Lartmore'ların balosunda gö rürüz?" diye mırıldandı Bayan Osworth.

"Şüpheli," dedi Marcus uzatmadan.

"Ben kesinlikle katılmayı düşünüyorum," diye atıldı Iphi ginia. Gözucuyla Marcus'un dudaklarının onaylamayan bi ifadeyle inceldiğini gördü. Kasıtlı olarak kocaman gülümsed "Anladığım kadarıyla Lord Lartmore'un bayağı geniş bir heykel koleksiyonu var."

"Evet, sanırım öyle," dedi Bayan Osworth. "Bir ara kocam bahsetmişti. Ben hiç görmedim gerçi. Eski heykellere pek me raklı olduğum söylenemez. Aman Tanrım, izninizle. Gitmem gerek."

"Evet, tabii," dedi Iphiginia.

"Wycherley Ajansı'nın göndereceği bir kadınla görüşmem var. Kendime yeni bir refakatçi arıyorum da."

"Öyle mi? Bilmiyordum," dedi Iphiginia.

"Son refakatçim yaşı küçük, aklı bir karış havada bir kızd İki gün önce sıradan bir adama kaçtı. İnanabiliyor musunuz Onun için yaptıklarımdan sonra hem de. Nankör şey. Bu se fer yaşı daha büyük birini alacağım. Ve çok daha sade birini Akşama görüşürüz o zaman, hayatım."

"İyi günler, Bayan Osworth."

Marcus, Bayan Osworth'un onları duyamayacak kadar uzaklaşmasını bekledi. "Lartmore'ların balosuna gidip ne yapacaksın? Ne kadar sıkıcı olur kim bilir."

"İki sebepten gideceğim," dedi Iphiginia kararlı bir sesle. "Birincisi Lord Lartmore'un heykel koleksiyonunu görmeyi çok istiyorum."

"Koleksiyonunu sadece en yakınlarının ve bir de, eee, uzmanların görmesine izin veriyor."

"Adamı ikna etmeyi umuyorum."

"Çok ilgini çekmeyecektir. Çoğu kötü kopyalar."

Iphiginia bir an Marcus'a öfkeli olduğunu unuttu. "Siz gördünüz mü?"

"Evet, ve sözüme güvenebilirsin. Lartmore'un heykel salonunda ilgini çekecek hiçbir şey yok."

"Ne kötü. Halbuki görmeyi çok arzuluyordum."

"Vaktini hiç boşa harcama. Katılmak istemenin ikinci sebebi ne?"

"Tabii ki araştırma yapmak. Adamın ismi sizin dünyanızı halamın dünyasıyla birleştiren kişiler listesinde. Ayrıca Yorkshire'a gitmeden önceki gece, kulübünüzde Lartmore'la birkaç el kağıt oynamışsınız."

Marcus ona düşünceli gözlerle baktı. "Neler yaptığım konusunda gerçekten epey kapsamlı bir araştırma yapmışsın."

"Alışkanlıklarınız üzerine detaylı bir araştırma yaptığımı söylemiştim."

"Lartmore şantaj yapacak biri değil."

"Nereden biliyorsunuz?"

"Adam oldukça varlıklı. Şantaja başvurmasını gerektirecek hiçbir sebep yok."

"Belki de son zamanlarda gerçekten ciddi mali sorunlar yaşıyordur."

"Pek muhtemel değil," dedi Marcus. "Ancak bu gece kulüpte yemek yemek niyetindeyim. Sonra da biraz kart oynayacağım. İnsan oyun masalarında bir dolu şey öğrenebilir. Bakalım Lartmore'un mali durumuyla ilgili dedikodu duyabilecek miyim?"

Iphiginia dudaklarını büzdü. "Keşke ben de beyler kulübünde kart oynayabilseydim. Neler öğrenirdim neler."

"Hiç heveslenme," dedi Marcus. "Mümkün değil, bunu sen de biliyorsun. Seninle on bir gibi Richardson'ların balosunda buluşurum. Sana öğrendiklerimi aktarırım."

"Lartmore'ların balosuna gitmemi engellemeye çalışıyorsunuz, değil mi?"

"Bayan Bright, bu konuda epey açık konuştuğunuz için ben de açık konuşacağım. Size Lartmore'ların balosuna gitmemenizi emrediyorum."

"Pekala, lordum. Size bir sorum var."

"Evet?"

"Bana dostunuza tam olarak ne konuda şantaj yapıldığını söyleyebilir misiniz?"

"Hayır, söyleyemem," dedi Marcus sözünü sakınmadan. "Herhalde size bu kadar güvenmemi beklemiyorsunuz."

"Hayır, tabii beklemiyorum. Sadece dostunuza ne konuda şantaj yapıldığını bilirsem halama karşı kullanılan gizli bilgiyle karşılaştırabilirim diye düşünmüştüm. Elimde olmadan arada bir benzerlik olup olmadığını merak ediyorum."

Marcus gözlerini kıstı. Bütün şüphelerine rağmen meraklanmış gibiydi. "Leydi Guthrie'ye yapıldığını iddia ettiğiniz şantajın ne konuda olduğunu da sanırım siz bana söyleyemezsiniz?"

"Hayır, söyleyemem."

"O halde hanımefendiye şantaj yapıldığından şüphelenmeye hala hakkım var."

Iphiginia mağrur bir edayla gülümsedi. "Siz kendi sırlarınız konusunda bana güvenemeyeceğinizi açık açık belirtmişken benden kendi sırlarım konusunda size güvenmemi bekleyemezsiniz."

Marcus'un güçlü elleri Iphiginia'nın koluna daha da sıkı yapıştı. "Bana güvenmemen birlikte çalışmamızı biraz güçleştirecek."

"Kesinlikle," diye onayladı Iphiginia. "Sizin de bana güvenmemeniz çabalarımızı aynı derecede baltalayacak."

Marcus sinir bozucu bir gülümsemeyle kıza baktı. "Aramızdaki güven kapısını açabilmek için çok daha yakından tanışmamız gerektiği ortada, Bayan Bright."

"Daha yakından tanışmak için ne yapmayı önerirdiniz, bayım?"

"Şöyle başlayalım, Bay Bright'a ne olduğunu anlat mesela."

"Efendim?"

Marcus tek kaşını havaya kaldırdı. "Kocanızdan bahsediyordum."

"Ah, o mu?"

"Belli ki artık yas tutmuyorsunuz."

"Yas tutmamı istemezdi." Iphiginia güçlükle yutkundu. *Bu adamın yanındayken hızlı düşünmeyi öğrenmen gerekiyor,* diye uyardı kendini. "İnsanın kötü olayları geride bırakması gerektiğine inanırdı. Tabii belirli bir süre yas tuttuktan sonra."

"Tabii. Siz de ölümünden sonra belli bir süre yas tuttunuz."

"Şartları göz önüne alırsak, olabildiği kadarıyla, evet. Bay Bright yaşça benden epey büyüktü," diye mırıldandı Iphiginia.

"Anlıyorum."

"Dopdolu ve aktif bir yaşam sürdü."

"Herhalde sizinle evlendikten sonra yaşamı daha da aktifleşmiştir."

Iphiginia ona ters bir bakış attı. "Bu konuda konuşmak istemiyorum. Eminim anlayışla karşılarsınız, lordum. Çok acı veriyor."

"Anlıyorum," dedi Marcus.

"Anlamanız gerekir tabii. Sanırım sizin geçmişten konuşmamak gibi bir kuralınız vardı."

"Evet, Bayan Bright. Böyle bir kuralım var gerçekten."

"Ben kurallardan pek hoşlanmam ama sanırım ben de kendime bir kural koyacağım." Iphiginia, Pall Mall'un daracık sokaklarından birinin köşesinde belli belirsiz bir tabela gördü.

"Ah, bakın, Dr. Hardstaff'ın müzesi. Bay Hoyt geçen gece buradan söz etmişti."

"Neden acaba?"

"Lord Thornton'ın geçenlerde Dr. Hardstaff tarafından tedavi edildiğinden bahsetti." Iphiginia tabelayı dikkatle inceledi.

DR. HARDSTAFF'IN ERKEKSİ DİNÇLİK TANRILARI MÜZESİ
ESKİ TANRILARIN OTANTİK ZİNDELİK SIRLARINI ÖĞRENİN

Marcus gözucuyla tabelaya baktı. "Dr. Staff'ın müzesiyle senin hiç işin olmaz, Iphiginia."

"Ama antikalar daima çok ilgimi çekmiştir." Iphiginia tabelaya yeniden bakmak üzere başını çevirirken Marcus kızı çekiştirdi. Iphiginia kaşlarını çattı. "Hangi eski tanrıların erkeksi güçleri temsil ettiğini bildiğimi sanmıyorum."

"Beni şaşırtıyorsunuz, hanımefendi. Halbuki ben her şeyi bildiğinizi sanıyordum."

O gece saat onu biraz geçe Marcus en sevdiği kulübün oyun odasından çıktı. Çoğu zaman olduğu gibi yine kazanmasına rağmen içinde tuhaf bir sıkıntı vardı.

Kazanmak ona zevk vermemişti. İnsanın rakiplerinin kafası, ellerindeki kartlara hakim olamayacak kadar şarap kadehlerine gömülüyken ortada gerçek bir rekabet olamazdı.

İçindeki sıkıntının kart oyunuyla bir alakası yoktu. Hannah'yla parkta buluştuğundan beri içine bir sıkıntı düş-

müştü. Iphiginia'yla konuşmasının ardından sıkıntısı daha da büyümüştü.

Mantığı kıza güvenemeyeceğini söylüyor ama içinde gitgide büyüyen şehveti durdurmaya ne mantığı ne de sağduyusu yetiyordu.

Onu istiyordu.

Marcus gözucuyla upuzun saate baktı, Iphiginia'yı Richardson'ların balosunda yakalama vaktinin neredeyse geldiğini farketti. Kızın bütün gece ne yaptığını merak etti. Masum masum kendince araştırma diye nitelendirdiği faaliyete mi girişmişti, yoksa şantaj yapacak birilerini mi bulmaya çalışmıştı?

İnsan düşününce Bay Bright'a acıyor, diye geçirdi içinden. Iphiginia'yla evlenen her erkek hiç şüphesiz vaktinden önce yaşlanır giderdi.

"Seni burada bulabileceğimi düşünmüştüm, Masters."

Marcus omzunun üzerinden arkasına baktı. Hannah'nın kocası Edward'ı, Lord Sands'i arkasında gördüğünde okkalı bir küfür savurmamak için kendini zor tuttu.

Marcus normal şartlar altında Sands'le çok iyi anlaşabileceğini düşünürdü. Adamın sağlam, güvenilir bir havası vardı. Dürüstlüğünden ödün vermeyen bir karaktermiş gibi görünürdü. İnsanın savaş alanında yanında olmasını isteyeceği türden biriydi. İnsanın birlikte iş yapabileceği türden bir adam.

Ama Hannah ve Hannah'nın sırrı aralarında olduğu müddetçe Sands'le arasında gerçek bir dostluğun gelişemeyeceğini biliyordu.

"İyi akşamlar, Sands." Marcus başıyla Sands'i selamladı. "Seni hangi rüzgar buralara getirdi? Bu kulübe nadiren uğrarsın."

"Seni bulmaya geldim." Sands'in hoş, dürüst yüz hatları taştan oyulmuş gibi kaskatıydı.

Marcus buna hiç şaşırmadığını farketti. Yine de bu görüşmeden paçayı sıyırabileceğini ummuştu. "Sana nasıl yardımcı olabilirim?"

Sands'in eldivenli eli bedeninin yanında yumruk oldu, ardından yumuşadı. "Hannah'dan uzak durabilir, gözlerini ondan ayırabilirsin. Bu sabah parkta buluştuğunuzu biliyorum. Buna göz yumamam."

"Hannah benim çok eski arkadaşım," dedi Marcus yumuşak bir sesle. "Bunu biliyorsun."

"Beni iyi dinle, Masters, hem de çok iyi dinle. Ben Hannah'yla tanışmadan önce ikinizin arasında her ne geçtiyse bu seni ilgilendirir. Ama o beni seçti, hem de Tanrının önünde. Karım oldu ve artık senin onunla oynamana izin vermeyeceğim. Anlaşıldı mı?"

"Beni azıcık tanısan, Sands, masumlar ve başkalarının kanları ile ilgili çelik gibi kurallarım olduğunu bilirdin. Ben kurallarımı asla bozmam."

"O ünlü kurallarını duydum," dedi Sands kaba bir tonla. "Dedikodulara göre sevgililerini hep sosyetenin en çekici, en ilginç kadınları arasından seçermişsin. Ama bunun yanına Hannah'nın tek istisna olduğunu da ekliyorlar."

"Dedikodulara inanmak sana yakışmıyor," dedi Marcus.

"Karımla baş başa buluştuğunu bir daha duyarsam yemin ederim seni düelloya davet ederim, Masters. Blöf filan yapmıyorum. İyi nişancı olduğum söylenir."

"Sana inanıyorum," dedi Marcus serinkanlılığını kaybetmeden.

"Senin bir vakitler düelloda adamın birini öldürmekten beter ettiğini söylüyorlar ama beni bununla korkutamazsın."

"Seninle bu tür bir karşılaşma yapmaya hiç niyetim yok, Sands."

"O zaman Hannah'dan uzak dur."

"Bu sabah buluştuğumuzu sana Hannah mı söyledi?"

"Onun söylemesine gerek kalmadı. Bir tanıdıktan öğrendim. Biri sabah erken saatte sizi parka girerken gördüğünü söyledi."

Marcus yüzünü buruşturdu. "Hanımına karşı herhangi bir ilgim olmadığına dair sana burada şeref sözü veririm. Söylentilere kulak kabarttığına göre şu sıra Bayan Bright adında, oldukça çekici bir hanımla birlikte olduğumu da duymuşsundur."

"Senin şu Leydi Starlight'ını duydum, evet. Tam senin kalemin işte. Aklın varsa git onunla ilgilen."

"Ben de tam öyle yapmak niyetindeydim." Marcus gözucuyla tekrar saate baktı. "İzin verirsen gidip hanımefendiyi bulacağım. Kendisiyle Richardson'ların balosunda buluşmaya sözleşmiştik. İyi geceler, Sands." Marcus kibarca başını eğip Sands'in yanından geçerek kapıya yöneldi.

Iphiginia Bright'ın hayatıma kattığı renk saymakla bitmiyor, diye geçirdi aklından birkaç dakika sonra siyah arabasına binerken. Şimdi her şeyin üstüne bir de kıskanç bir kocayla uğraşmak zorunda kalmıştı.

Yarım saat sonra Marcus, Richardson'ların evinin basamaklarından aşağı indi. Artık kafası Iphiginia'nın başına açtığı dertlerle meşgul değildi. Öfkeden köpürüyordu.

Kızın Richardson'ların balosunda buluşmaları üzerine verdiği emri yerine getirmeyeceği aklına bile gelmemişti. Marcus buyruklarının göz ardı edilmesine hiç alışkın değildi. Ama dahası vardı.

Onu asıl öfkelendiren Iphiginia'nın Lartmore Malikanesi'ne gitmiş olması ihtimaliydi.

Marcus arabasına binmek üzereyken durakladı. Londra sokakları çeşit çeşit arabalarla ağzına kadar doluydu. Sezon ortası ve geceyarısıydı, herkes bir buluşmadan diğerine koşturuyordu. Arabayla Lartmore Malikanesi'ne varması kırk dakika kadar sürerdi.

"Yaya gideceğim," diye seslendi Marcus, Dinks'e. "Beni Lartmore'ların evinin önünde bekle."

"Tabii, lordum," diye mırıldandı Dinks şoför mahallinden. "Arkanızı kollayın. Geceleri bu sokaklarda her şey olabilir."

"Dikkat ederim."

Marcus hızla kalabalık sokağı arşınladı. Yol, şehrin bu bölümüne yeni yerleştirilmiş gaz lambalarıyla aydınlanmıştı.

St. James'in kumar batakhanelerine giden sarhoş beyler... tiyatrodaki oyunculara satışmak üzere pırıl pırıl giyinmiş küme küme züppelerin ve Byron'vari bir bıkkınlıkla macera arayan arka sokaklara yönelmiş genç adamların arasından geçti. Marcus bu son grubun içinde Bennet'in olmamasını umut etti.

Fahişeler orada burada, karanlık kapı eşiklerinden geçen geçeni içeri davet ediyordu. Hain suratlı, bol pantolon giyen kasketli bir adam Marcus'un şık giysilerini süzdü ama onu bulaşmaya cesaret edemedi.

On beş dakika yürüdükten sonra Marcus, Lartmore Malikanesi'nin geniş basamaklarından yukarı çıktı. Kapıdaki uşak onu görünce başıyla selam verdi, davetiye filan istemedi. Marcus doğruca kalabalık balo salonuna tepeden bakan bir kona yöneldi.

Ellerini tırabzana dayayıp ışıl ışıl salona göz gezdirdi. Kalabalıkta gözleri bakire beyazına bürünmüş bir pırıltı aradı.

"Sanırım onu heykel salonunda bulabilirsiniz, Master... Lartmore'un şeyini, eee, koleksiyonunu görmeye gitti," diye kıkırdadı Herbert Hoyt, Marcus'a doğru ilerlerken. "Yerinizde olsam endişelenmezdim. Lartmore'la tek başına baş edebileceğinden eminim."

Marcus, Herbert'in alaycı suratına döndü. Adamı iyi tanımıyordu ama bu tipleri iyi bilirdi. Hoyt zararsızdı. "Bayan Bright'ın şu an nerede olduğunu nereden biliyorsunuz?"

Herbert dolgun bacağını tırabzana yaslayıp tombul eliyle tuttuğu şampanya kadehinden bir yudum aldı. "Çünkü

Lartmore'dan koleksiyonunu görmek için izin isterken yanındaydım."

"Anladım."

"Bayan Bright klasik heykeller ve arkeoloji konusunda uzman biliyorsunuz."

"Evet, biliyorum."

"Kendisiyle eski mimariler üzerine büyüleyici sohbetler yaptım. Geçenlerde bana Grayson'ın *Illustrations of Classical Antiquities* kitabını ödünç verdi. Siz okumuş muydunuz, bayım?"

"Hayır, okumadım." Marcus şu anda herhangi bir erkeğin konuşmasını kaldıracak halde değildi, zararsız Herbert Hoyt, Iphiginia'yla olan dostluğundan bahsediyor olsa bile. "İzninizle."

Herbert özür diler gibi Marcus'a baktı. "Lartmore'un klasik koleksiyonunu görmek istemeyebileceği konusunda onu uyardım ama kafasına koymuş bir kere. Kendi deneyimlerimle söylüyorum, Bayan Bright'ı istediğini yapmaktan alıkoymak neredeyse imkansız."

"Öyle görünüyor." Marcus adamın yanından geçmek üzere hareketlendi.

"Sizi tebrik ederim, bayım. Bayan Bright kadınların en büyüleyicisi. Ve ben aslında göründüğü gibi olmayan kadınlara daima bayılmışımdır."

Marcus durup adama döndü. "Sen ne demeye çalışıyorsun, Hoyt?"

Herbert bir elini kaldırıp alelacele ağzındaki şampanyayı yuttu. "Çok özür dilerim. Kötü bir şey ima etmek istemedim, emin olun. Etrafa yaydığı o gizemli havadan bahsediyordum. Hanımefendiye cezbedici, ulaşılmaz bir hava katıyor, sizce de öyle değil mi?"

"Bayan Bright sadece bazılarına göre gizemli," dedi Marcus alçak ve sakin bir sesle. "Benim içinse okuduğum bir kitap gibi. Birbirimizi çok iyi anlıyoruz."

"Anlıyorum." Herbert'in kaşları afallamış gibi çatıldı. "O halde hiç şüphesiz kendisinin Lartmore'un koleksiyonuna ilgi duyduğunu biliyordunuz. İtiraf etmeliyim, ben biraz şaşırdım duyduğumda."

Herbert Hoyt zararsız olsun olmasın, Marcus herifi alıp tırabzandan aşağı fırlatmamak için kendini zor tuttu. Kendi kendine bunun gereksiz olacağını söyledi. Hoyt, Iphiginia Lartmore'un koleksiyonunu görmek istediğinde başka bir dolu insanın aklından geçenlerin ötesinde bir şey söylemiş değildi ki.

Marcus topuklarının üzerinde döndü, tek kelime etmeden yürüyüp gitti. Iphiginia'yı nerede bulacağını biliyordu. Lartmore'un erotik heykel koleksiyonu *sürünün* erkekleri arasında çok ünlüydü.

Altı

"Bunun ismi Kendinden Geçiş. Kadın bedeninin nasıl cesaretle sergilendiğini görüyorsunuz, sevgili Bayan Bright." Lord Lartmore sıska elleriyle taştan kadının olağanüstü büyük göğüslerinden birini okşadı. "Eski heykeltıraşlar işlerine çok güçlü bir etki yansıtabilmişler." Heykelin göğüs ucunu sıktı. "Günümüz sanatçılarının bu canlılığı yitirmiş olması çok yazık."

Iphiginia yutkunup gözlerini heykele dikti. Suratındaki şok ifadesini gizlemeye debelendi. Birçok heykeltıraşın çalışmasını epey yakından görmüştü. Ancak gördüklerinin hiçbiri Lartmore'un heykel salonundakilerle karşılaştırılabilecek türden değildi.

Iphiginia'yı irkilten Lartmore'un şehvetle okşadığı koca göğüslü heykelin çıplak olması değildi. Bir dolu çıplak klasik

heykel görmüştü. Kızın küçük dilini yutmasının sebebi heykelin verdiği pozdu.

Taştan kadın bacaklarını açmış, yatan erkeğin üzerine oturmuştu. Baldırları kalçasının yarığını vurgulayacak biçimde açılmıştı. Sırtı yay gibi, başı arkaya düşmüş, gözlerini kapatmış ve ağzı ancak acı kelimesiyle tarif edebileceği bir ifadeyle açılmıştı.

Erkek heykel de kalçalarını yukarı kaldırırken aynı acıdan muzdarip gibiydi. Taştan erkekliğinin mermerden kadının içine gömülmüş olduğu su götürmezdi.

"Ne kadar ilginç," diyebildi Iphiginia titrek bir sesle. Lambanın ışığının yüzünün nasıl yandığını gizlemesi için dua etti.

"Ayrıca insanın şehvet duygularını kabartıyor, değil mi?" Lartmore yaşlı eliyle loş odayı gösterdi. Gözleri ışıl ışıl parladı. "Göreceğiniz üzere, koleksiyonum eşsiz ve sıradışı ürünlerle dolu. Topladığım her parçanın duyguları olduğu gibi yansıtmasına çok önem veririm."

Iphiginia adama heykellerinin hiçbirinin duygularla alakası olmadığını söyleyip söylememekte tereddüt etti. Yandaki figürleri tarafsız bir gözle incelemeye çabaladı.

Kolay iş değildi. Lambaların loş ışığında, önünde taştan ve mermerden heykellerle dolu bir oda duruyordu ve hepsinin tek bir ortak noktası vardı. İnsanın dudağını uçuklatacak kadar mahrem ve olağanüstü tuhaf pozları.

Dolgun bir kadın emekler pozisyonda eğilmiş, kalçalarını havaya kaldırmıştı. Erkek onun arkasına geçmiş, kadını kalçalarından kavrayarak içine giriyordu.

"Bunun ismi de *Dizginlenemeyen Şehvet*," diye mırıldandı Lartmore. "En sevdiklerimden biri."

"Çok güzel hakikaten." Iphiginia söyleyecek başka bir şey bulamamıştı.

"Şuradaki de *Hazzı Tadış*."

Iphiginia taşa oturmuş kadına baktı. Kadının iyice ayırdığı dizlerinin arasına bir adam oturmuştu. Adamın suratı kadının taştan ve dolgun bacaklarının arasına gömülmüştü.

"Anladım."

"Bu da *Hayatın İksiri*." Lartmore taştan bacağa dokunup Iphiginia'ya gülümsedi.

Iphiginia heykele bakarak kaşlarını çattı. Önce kadının dua ettiğini sandı. Çıplak kadının aslında kocaman bir erkeklik uzvunu ağzına almış olduğunu farkedince kıpkırmızı kesildi.

"Yüce Tanrım," diye fısıldadı.

"Yeni edindiğim parçalar en sevdiklerim." Lartmore bir dizi başka heykelin durduğu salonun diğer ucuna yürüdü. Suratı gururla aydınlandı. "Bunlar hakkında değerli fikirlerinizi öğrenmek isterim, Bayan Bright. Herkes sizin bu konuda uzman olduğunuzu biliyor."

Iphiginia heykelleri gördüğünde önce içi rahatladı. İlk birkaç heykel diğerlerine kıyasla çok daha edepliydi. En azından üzerlerinde giysileri vardı.

Biraz rahatlayarak loş heykellere daha yakından bakmak için bir iki adım yaklaştı. Serinin ilk heykeli, taştan bir banka oturmuş ve namuslu giysilere bürünmüş genç bir kadın ile

onun yanında oturan, yine düzgün giysileri olan bir adamdı. Kibar kibar sohbet ediyor gibiydiler.

Sonra Iphiginia adamın elinin, eteğin altından kadının bacağına uzanmış olduğunu farketti.

"Bunun ismi ne?" diye sordu Iphiginia gergin bir tonla.

"Bu serinin tamamının ismi *Kızlık Zarının Yırtılması*. Her bir heykelde figürlerin daha da mahremleştiğini, sonuncudaysa işin bitirildiğini göreceksiniz. Çok eğlenceli, değil mi?"

Iphiginia adama yan bir bakış attı. Lartmore'un rengi kaçmış gözlerinin keskin bir pırıltıyla parladığını gördü. Kelleşmeye başlayan kafasında ter damlacıkları belirmişti. Bu arada adam ona iyice yaklaşmıştı. Kadavra gibi bedeni şimdi Iphiginia'nın beyaz eteklerine sürünüyordu.

Balo salonuna dönme zamanının geldiği kesindi. Iphiginia itiraf etmekten hoşlanmasa da Marcus'un hakkı vardı. Buraya gelmekle büyük hata etmişti. Lartmore'un kütüphanesine girmenin başka bir yolunu bulması gerekecekti.

Iphiginia otoriter bir tavırla gırtlağını temizledi. "Heykelleriniz hakkındaki düşüncemi sorduğunuz için kendimi bunu söylemek zorunda hissediyorum, lordum, ne yazık ki elinizdeki örnekler orijinallerin berbat kopyaları."

"Sevgili Bayan Bright, bunu nasıl söylersiniz?" Lartmore çok alınmış gibiydi.

"Daha da açık konuşmak gerekirse bu tarzın antik sanatçıların tarzıyla hiç ilgisi yok. Bu heykellerin hiçbirinde ne Roma ne Yunan ne de Etrüsk motifleri var."

"Bayan Bright, kesinlikle yanılıyor olmalısınız."

"Hayır, bayım, yanılmıyorum. Sizi temin ederim, pek çok orijinal antik heykel gördüm ve hiçbirinin bunlarla uzaktan yakından alakası yoktu."

Lartmore acı çekiyormuş gibi elini göğsüne dayadı. "Olamaz." Iphiginia'ya doğru bir adım daha attı.

"Herhalde bu heykellere büyük paralar ödemediniz." Iphiginia yana doğru hızlıca bir adım atıp Lartmore'un etrafından dolaştı. "Ödedinizse kazıklanmışsınız demektir."

"Bayan Bright, izin verin size koleksiyonumun geri kalanını da göstereyim." Lartmore kızı durdurmak ister gibi uzun parmaklarını uzattı.

"Ne yazık ki oyalanacak vaktim yok." Iphiginia çevik bir hareketle yana kaçarak adamın elinden kurtuldu.

"Israr ediyorum." Lartmore atılıp kızı yakalamaya çalıştı.

Iphiginia eteklerini toplayıp kaçmaya başladı.

Emekler pozisyondaki kadının arkasında duran adamın etrafından dolaştı, taş yükseltinin üzerinde cinsel birleşme halindeki adamla kadını koşarak geçti ve hemen ardından yolunun üzerindeki iri, kaskatı bir nesneyle tokuştu.

Bu erkek figürü kesinlikle taştan yapılmamıştı ama salondaki heykeller kadar amansızdı.

"*Marcus.*" Tepkisi anlık ve duygusaldı. Sendeleyip düşmemek için adamın koluna yapışırken kocaman bir şekilde gülümsedi. "Sizi gördüğüme ne kadar sevindiğimi anlatamam, lordum."

"Sizi arıyordum, Bayan Bright." Ama Marcus kıza bakmıyordu. Gözlerini Lord Lartmore'a dikmişti. "Sizinle Richardson'larda buluşmak üzere sözleştiğimizi sanıyordum."

"Şey, evet, buradan çıkar çıkmaz oraya gitmeyi planlıyordum, bayım." Iphiginia beyaz güllerin hala yerinde olup olmadığına bakmak için saçını kontrol etti. "Lord Lartmore büyük bir incelik yapıp beni heykel salonuna davet etti, o yüzden biraz geciktim."

"Anlıyorum. Ne büyük şans."

Iphiginia adamın sesindeki alayı farkedince yüzünü buruşturdu. İşler iyice sarpa sarmaya başlamadan ortalığı sakinleştirmeye çalıştı. "Şey, peki o zaman, siz burada olduğunuza ve ben de gitmeye hazır olduğuma göre neden hemen yola koyulmuyoruz?"

"Birazdan," dedi Marcus dalgın dalgın. "Önce halletmem gereken bir mesele var."

Lartmore hemen savunmaya geçti. "Masters, sizi temin ederim, bu minik heykel turunun hiçbir kötü amacı yoktu. Sadece Bayan Bright'ın koleksiyonum hakkındaki fikirlerini öğrenmek istedim. Hepsi bu."

"Demek hepsi bu," diye tekrarladı Marcus sertçe.

"Kesinlikle." Marcus'un buz gibi gözleriyle olduğu yere mıhlanan Lartmore olduğundan daha sıska ve daha da kadavra gibi görünüyordu. Kemikleri fırlamış parmaklarından birini boyunbağının altına sokup kaskatı kolalanmış kumaşı açmaya girişti. "Turumuzu tam bitirmek üzereydik, Masters. Bayan Bright'a balo salonuna doğru eşlik etmek üzereydim."

"Bir daha asla böyle bir tur olmayacak," dedi Marcus.

"Tabii, tabii olmayacak." Lartmore acıklı gözlerle Iphiginia'ya bir bakış fırlattı.

"Lord Lartmore'a heykel koleksiyonu hakkındaki fikrimi belirttim," dedi Iphiginia serinkanlı bir sesle. "Korkarım bence biraz düşük kalitede ürünler. Gerçek antik özelliklerden tamamıyla yoksunlar."

"Evet," dedi Marcus yumuşacık bir sesle. "Sanırım kalitesinin pek iyi olmadığı ve senin de pek ilgini çekmeyeceği konusunda seni uyarmıştım."

"Ah, evet," diye hızla öne atıldı Iphiginia. "Evet, uyarmıştınız, lordum. Ama ben kendi kararlarını kendi vermek isteyen biriyim."

"Belki verilen öğütleri tutmayı öğrensen daha akıllıca olur."

Iphiginia kaşlarını çattı ama bir şey söylemedi. Marcus'a Deepford'da yeterinden fazla öğüt ve nasihat dinlemek zorunda kaldığını, bundan böyle kimsenin öğüdünü dinlemeye niyeti olmadığını belirtmenin ne yeri ne zamanıydı.

"Şimdilik izninizle." Lartmore çiftleşen heykellerin arasından süzülüp kapıya yöneldi. "Ziyaretçilerimin yanına geri dönmeliyim."

Iphiginia uzaklaşan Lartmore'a alev alev yanan gözlerle baktı. Adam hayalet gibi ortadan kaybolduğunda Marcus'la hesaplaşmak üzere döndü.

"Bana öğüt verdiğinizi hatırlamıyorum, lordum. Sanırım daha katı bir tarzda söylenmişti. Sözüm ona öğüdünüz fazlasıyla baskıcı bir emir niteliğindeydi."

Marcus kıza doğru bir adım attı. Yüzü lambaların gölgesinde acımasızdı. "Londra'da benim sevgilimmiş gibi dolaşma fikri senden çıktı, değil mi?"

Iphiginia gözlerini kırpıştırıp bir adım geriledi. "Şey, evet, öncelikle benim fikrimdi diyebilirim. Ancak..."

"Bak, bir şeyi senin için açıklığa kavuşturayım. Şehirde benim sevgilim olarak gezip tozduğun müddetçe benim sevgilimin davranması gerektiği gibi davranacaksın."

Iphiginia adamın sesindeki o tehlikeli yumuşaklıktan korktuğunu belli etmek istemese de bir adım geriledi. "Şimdi, lordum, bunun sadece bir rol olduğunu anlamanız gerek. Yani ben sizin sadece lafta sevgilinizim."

"Bu oyunu oynamana izin vermemi istiyorsan öğütlerimi harfiyen yerine getireceksin."

Iphiginia çenesini kaldırdı. "Emirlerinizi demek istediniz?"

"Evet, hanımefendi. Emirlerimi demek istedim."

Iphiginia çekinerek bir adım daha geriledi. Bacağı arkasında çiftleşen soğuk heykellere çarptı. "Ben bir erkeğin emirlerini yerine getirmeye alışkın değilim, bayım."

"Belli. Zavallı Bay Bright ipleri senin eline tutuşturup istediğin gibi at koşturmana izin vermiş anlaşılan. Ancak beni sosyetenin önünde rezil etmene izin vereceğimi sanıyorsan ne yazık ki yanılıyorsun."

Iphiginia bir an içinde bir suçluluk duygusu hissetti. "Lordum, bu oyunla birlikte sizi talihsiz bir konuma soktuğumu inkar edemem ama emin olun, sizi küçük düşürmek istememiştim."

"Sadece benim öldüğümü sandığın içindi."

"Evet, şey, haklısınız. Ancak..."

"Dün gece bu küstahlığını biraz eğlenceli bulmuştum. Ancak bu gece çizmeyi aştın ve eğlendiğimi söyleyemem."

Iphiginia'nın anlık suçluluk duygusu öfkeye dönüştü. "Bunu sizi eğlendirmek için yapmıyorum, bayım."

Marcus ona doğru bir adım attı. "Sen ve ben bu tiyatroyu kapatana kadar, hanımefendi, kendinize mukayyet olacaksınız."

"Mukayyet mi olacağım?" Iphiginia daha fazla gerileyemedi. Arkasındaki taştan çiftin oynaşan bacakları arasında sıkışıp kalmıştı. "Bayım, bu rolü nasıl uygun görürsem öyle oynayacağım."

"Hayır, hanımefendi." Marcus uzanıp bir elini heykelin ayağına, diğerini de omzuna koyup Iphiginia'yı kollarının arasında hapsetti. "Bu rolün hükümdarı benim. Ben olmasam rolünüz de olmayacaktı. Haksız mıyım?"

"Sanırım bu bir tartışma konusu olabilir ancak..."

"Tartışmanın çıkma *sebebi* benim. Rolü ben yarattım. Bu sebeple de sizi bu rolde ben yönlendireceğim."

Dudaklarını kızın dudaklarına yapıştırıp Iphiginia'yı taştan bacağa mıhlayıverdi.

Iphiginia hayretle nefesini tutmak yerine sessizce nefesini bıraktı. Adamı itmekten çok dengesini bulmak amacıyla Marcus'un omuzlarına yapıştı. Kont'un bedeninin baskısıyla mermere yaslanırken başı dönmeye başlamıştı.

Tıpkı dün gece olduğu gibi koca bir heyecan dalgası bedenini sardı, bütün duyularını bir anda harekete geçiriverdi.

Marcus'un inlediğini duydu. O kaba, ürkütücü inilti adamın göğsünün derinliklerinden kopmuş gibiydi. Marcus iyice yaklaştı. Bedeni heykelinki kadar sert ama ona kıyasla sıcacıktı.

Rol yapıyorum, diye hatırlattı kendi kendine Iphiginia. Ama şimdi her şey aniden fazlasıyla gerçekti.

Ürpererek tıpkı bir gece önce yaptığı gibi kollarını adamın boynuna doladı. Adamın bedeninin her santimini hissediyordu. Çok güzel, çok güçlü bir histi ve Marcus tam aradığı erkekti.

Yoğun şehvetin kollarında kendinden geçti.

Hayatı boyunca bu duyguların özlemini çektiğini farketti.

Marcus dudaklarını çekti. Gözleri arzu ve meraktan pırıl pırıldı. "Sen beni deli edeceksin, değil mi?" Parmaklarını kızın zarif bir biçimde toplanmış saçlarının arasından geçirdi, bir tutamı avcuna dolayıp hafifçe geriye çekti. Kızın boynunu öpmeye başladı.

Iphiginia bedenine üşüşen hazla birlikte titredi. Sonra nereden çıktığını anlayamadığı bir tutkuyla adamın öpücüklerine karşılık vermeye başladı. Kont'a dokunmaya, onu tatmaya, hissetmeye çabaladı.

Dudaklarında Marcus'un tenini hissetmek çok güzeldi. Adamın kokusu başını döndürmeye başlamıştı. Ellerindeki güç Iphiginia'yı kendinden geçiriyordu.

"*Marcus.*"

"Dün gece sana gerçek bir sevgiliye ihtiyacım olduğunu söylemiştim."

Elini kızın beline kaydırdı, ardından parmaklarını kalçasının üzerinde açıp bembeyaz elbiseyi kırış kırış yaparak kalçalarını avuçladı. Iphiginia inlediğinde avcunu aşağı kaydırıp elbiseyi avcunda topladı, kumaşı kızın bacaklarının yukarısına kaldırdı.

Iphiginia bacaklarının arkasında heykelin soğuk dokunuşunu hissedince irkildi. Afallamış, zihni dağılmış halde gözlerini açtı.

"Ben..."

"Şşş." Marcus kızın yarım ağız itirazlarını kesmek için dudaklarına eğildi.

Kızı arkasındaki heykele yapıştırdı. Elini daldırıp Iphiginia'nın jartiyerli çorabını geçti, parmaklarını kızın çıplak baldırlarına gömdü.

Iphiginia kasıldı.

Marcus onu şaşırtarak hemen durdu. "Dokunuşlarım sizi rahatsız mı etti? Ellerim yumuşacık teninize kaba mı geldi, Bayan Bright?"

"Hayır," demeyi başardı Iphiginia incecik bir sesle. Adama sarıldı. "Elleriniz çok hoşuma gidiyor, bayım." Marcus'un çenesini öptü. "Bence çok..."

"Evet?" Marcus kaba elleriyle kızın bacağını okşadı.

Iphiginia nefesini tutup yüzünü adamın göğsüne gömdü. "Çok heyecan verici," diye fısıldadı.

Marcus rahatlamış gibiydi. "Heyecanlanmana memnun oldum." Kızın kulağına minik bir öpücük kondurdu. Parmakları kızın bacağını sardı.

Iphiginia güçlükle nefes alabiliyordu. Daha önce hiçbir erkek ona böyle dokunmamıştı. İçinde dalgalanan duygulara inanamadı.

Marcus seni deneyimli bir dul sanıyor, masum bir bakire değil, diye hatırlattı kendine. Adamın onun bu kadarcık sevişmeyle kendinden geçtiğini farketmesine izin vermemeliydi.

"Bayım, bu tür şeylerin ne yeri ne de zamanı. Birileri içeri girebilir." Iphiginia adamın durmasını aslında hiç istemediğinin farkındaydı. Sadece daha yavaş ilerlemesini istiyordu. Ama adama, tutkuları paylaşma yöntemlerinin bu yeni ve tedirgin edici taleplerine alışması için zamana ihtiyacı olduğunu söyleyemezdi.

"Rahat ol, Iphiginia. Odada yalnızız. Kimsenin içeri dalacağı filan yok."

Marcus aniden kızın bacağını havaya kaldırıp mermerden kolun üzerine attı. Kızın etekleri bacaklarının gerisine kaykıldı, bedeninin alt kısmı meydana çıktı. Marcus'un eli doğruca Iphiginia'nın bacaklarının arasındaki sıcacık, nemli noktaya kaydı.

Iphiginia hayretle nefesini tuttu. "*Lordum.*"

Marcus kızın ağzından fırlayan alçak, dehşet dolu sesi bastırarak onun dudaklarına eğildi, uzun uzun öperken onu okşamaya girişti.

Iphiginia dondu. Parmakları adamın omzuna sıkı sıkı yapıştı. *Ben deneyimli bir kadınım, görmüş geçirmiş bir kadın...*

"Tanrım, çok hoşuna gitmiş gerçekten," diye fısıldadı Marcus boğuk bir sesle. Sevinmiş ve biraz da şaşırmış gibiydi. "Hep böyle hazır mısındır?"

Iphiginia cevap vermeye çabaladı ama konuşamadı. Alev alev yanan yüzünü Marcus'un omzundan ayırmadan başını iki yana salladı.

"Hayır mı? Yaşlı Bay Bright seni bu kadar heyecanlandırmıyordu demek?"

Iphiginia başını kaldıramadı. Çılgın gibi kafasını iki yana salladı. "Hayır."

Marcus parmağını kızın yumuşacık, dolgun katlarının arasına soktu. "Peki ya aradaki sevgililerin? Hiçbirinde böyle çabucak sırılsıklam ve sıcacık olmuş muydun?"

Iphiginia şimdi neredeyse kendinden geçmek üzereydi. Parmaklarını adamın paltosuna öyle bir geçirmişti ki paltoyu nasıl delmediğine hayret etti.

"Olmuş muydun, Iphiginia?" Marcus o en hassas noktaya dokundu.

"*Hayır,*" diye çığlık attı kız paltonun kumaşının arasından. "Hayır, lordum. Gerçekten, ben..."

"Çok var mıydı?"

Iphiginia'nın artık kafası işlemiyordu. "Ne çok var mıydı?" diye sordu saçmalayarak. Aman Tanrım, adam o özel noktacığına bir şeyler yapıyordu. Okşuyordu, ağır ağır bastırıyordu, parmağıyla daireler çiziyordu. Iphiginia'nın bedeninin altı kaskatı bir düğümle bağlanmış gibiydi.

"Kocan öldükten sonra çok sevgilin oldu mu?" Marcus parmağını azıcık içeri soktu.

"Hayır. Ah, *hayır*."

"Neden bu kadar sıkı olduğun anlaşılıyor." Ağır ağır parmağıyla kontrol etti. "Gerçekten çok sıkı. Üzerime pantolonlarımdan daha sıkı oturacak gibisin."

Iphiginia adam onu tutmasa, heykele doğru yaslamasa cıvıyan balmumu gibi odanın zeminine yapışacağının farkındaydı.

"Yüce Tanrım," diye fısıldadı.

Hayatında hiç kendini bu kadar edepsiz, bu kadar duygu yüklü hissetmemişti. Belli ki annesiyle babasından devraldığına inanılan o kontrolsüz sanatçı ruhuna neredeyse teslim olmak üzereydi.

Deepford'da yaşadığı seneler boyunca bir dolu kişi bu tür eğilimlerin insanın kanından geldiği ve bunlara karşı sürekli tetikte olması gerektiği konusunda onu uyarıp durmuştu. Ama Marcus çıkagelene kadar tetikte olmasını gerektirecek herhangi bir eğilimi olmadığını keşfedip hayalkırıklığı yaşamıştı.

"Kocan öldükten sonra dizi dizi sevgililerin olmadığına sevindim." Marcus kızın kulak memesini dişlerinin arasına aldı. "Deneyimsiz kadınlarla hiç işim olmaz ama sevgililerini belli kriterlere göre seçen kadınları her zaman tercih etmişimdir."

"Ben fazlasıyla seçiciyimdir, bayım."

"İçimden bir ses geçkin Bay Bright'ın pek talepkar olmadığını söylüyor."

"Ah, hayır, değildi." Marcus daha hızlı okşamaya başladığında neredeyse bir an nefes alamayacağını sandı. "Hayır, değildi. Hayır, kendileri çok… naziktiler." *Bu da ne demekse.*

"Çok yazık." Marcus parmağını biraz daha içeri daldırıp yokladı. "Sizi temin ederim ben aynı hataya düşmeyeceğim."

Iphiginia bir çığlık patlattı. Bütün bedeni Marcus'un parmakları etrafına dolanmış gibiydi. Hayatı buna bağlıymış gibi Marcus'a sıkı sıkı yapıştı, hayatında hissettiği en anlatılmaz duygular bedenini sarsarken yüzünü adamın omzuna iyice gömdü.

"Vay, vay, vay," diye nefesini bıraktı Marcus kız kollarında titrerken. "Demek yıldızlara dokunmak böyle bir şeymiş."

Iphiginia artık konuşamıyordu. Kendini bırakırken nefes almaya debelendi.

Marcus'un yumuşacık kahkahasında boğuk, erkeksi bir tatmin vardı. Elini kızın bacaklarından yavaşça çekti, düşmemesi için kızın dengesini bulmasını bekledi, ardından pantolonunu çözmeye girişti.

Iphiginia adamın niyetini anlamadı bile. Bedenini yavaş yavaş terketmeye başlayan o inanılmaz duygulara hayret etmekle meşguldü.

"Olağanüstüydü."

"Evet. Fevkaladeydi. Bir sonrakinde içinde olacağım ve çok daha ilginç olacak."

"İçimde mi?" Iphiginia adamın söylediklerine odaklanmaya çabaladı.

"Merak etme. Yanımda kondom var. Fransız malı tabii ki. En iyisini onlar yapıyor, değil mi? Tam verdiğim ölçülere göre yapılmış. Biraz araştırma yaptıktan sonra orijinal tasarımı azcık da olsa değiştirmeye karar..."

"Aman Tanrım, lütfen, bayım."

Marcus yüzünü buruşturdu. "Bağışla. Bu tür teknik detayların ne yeri ne de zamanı, değil mi? Bazen bilimsel ve teknik konulara merakım yüzünden saçmalıyorum. Ama için rahat olsun, sana çok iyi davranacağım."

Iphiginia ağzını açamadı. Kondomları duymuştu. İtalya'da çekici bir bayan, çay sırasında ona ve Amelia'ya bunların nasıl şeyler olduğunu izah etmişti. Koyun bağırsağından yapılıyor, kırmızı iplikle tutturuluyordu.

Karanlık eşikten garip bir ses geldi. Ardından bir kadının kıkırtısı duyuldu. Adam onu susturdu, ardından sarhoş sarhoş kendisi kıkırdadı.

"Lanet olsun." Marcus telaşla pantolonunu çekiştirdi.

"Ne oldu?"

"Birileri geldi." Marcus kızın eteklerini indirip hafifçe silkelodi.

"Birileri mi geldi? Bu odaya mı?"

"Evet. Sen iyi misin?" Tuhaf bakışlarla kızı süzdü.

"Evet, tabii, iyiyim." Iphiginia sanki havada uçuyordu, böyle utanç verici halde yakalanma ihtimali bile umrunda değildi neredeyse.

Olan bitenler ve Lord Lartmore'u aslında neden bu heykel salonuna getirdiği aniden aklına geldi. Durakladı, salonun öteki ucundaki kapıya baktı.

"Saklanmamıza gerek yok." Marcus'un sesi dalga geçer gibiydi. "Hiç dokunulmamış gibisin." Parmağını kızın çıplak omzunda gezdirip gülümsedi. "Az önce bu heykellerden birini taklit ettiğin hiç anlaşılmıyor."

"Ama buraya gelmemin bir sebebi vardı."

Marcus'un ifadesi bulandı. "Öyle mi?"

"Evet. Bu fırsatı kaçıramam. Belki başka fırsatım olmaz. Bu taraftan, bayım. Hadi."

Kapının eşiğindeki sarhoş kahkahalar arttı. Gelenler ilk erotik heykeli incelemek üzere durmuştu.

"Ne yapmak niyetindesin, Tanrı aşkına, Iphiginia?"

"Salonun diğer ucunda başka bir kapı var. Lartmore bana kapının doğruca kütüphanesine açıldığını söyledi."

"Neden adamın..." Aniden kavradı. "Hayır. Hayır, kesinlikle olmaz. Bu gece senin o saçma sapan planlarınla uğraşmayacağız."

"Bir daha böyle bir şans elime geçmeyebilir."

"Lanet olsun, Iphiginia, bu delilik. Gel şuradan çıkıp başladığımız şeyi bitirebileceğimiz bir yer bulalım."

"Nasıl? Dahası da mı var?"

Marcus yüzünü buruşturdu. "Hiç komik değil, hanımefendi. Burada acı çekiyorum."

"Bence zımba gibi görünüyorsunuz, bayım. Bu yöne gidiyoruz." Iphiginia adamın elini yakalayıp heykellerin arasında ilerlemeye başladı.

Marcus teslim oldu, Iphiginia'nın peşinden heykel salonunun diğer ucuna yürüdü. "Bunu yaptığıma sonra çok pişman olacağım, değil mi?"

"Saçmalamayın." Diğer çift önce boğuk bir kahkaha atıp ardından sessizce işlerine devam ederken Iphiginia kapıyı buldu.

"İşte geldik," diye fısıldadı. Kapının tokmağını döndürdü. Kapı hiç zorlanmadan açıldı.

Lartmore'un herhangi bir çalışma odasından daha büyük olmayan minik kütüphanesi karanlığa gömülmüştü. Dışarıdan gelen ayışığı, çalışma masasının üzerindeki muma vuruyordu.

Karanlık salonun öteki tarafından adamın boğuk inlitisi duyuldu. "Tam bu heykel gibisin, Tanrım. Tam bir heykel gibi."

"Kahretsin," diye mırıldandı Marcus. "Artık o tarafa geri dönemeyiz."

Iphiginia'yı kütüphaneye itti, peşinden içeri girdi, çabucak kapıyı kapattığında kadının çığlık gibi inlitisi duyulmaz oldu.

"Endişelenme, Marcus. Burada olduğumuzu bilmiyorlar."

Marcus hızla döndü. "Pekala, hanımefendi. Bizi buraya soktun. Şimdi ne yapacağız?"

"Sadece Lartmore'un masasına şöyle bir göz atmak istiyorum." Iphiginia mumu yakıp havaya kaldırdı.

Marcus'un suratı asılmıştı. "Siyah balmumuyla Zümrüdüanka mührü mü arıyorsun, Iphiginia, yoksa çalacak değerli bir şeyler mi?"

Iphiginia bu iftiraya alınarak gözlerini Marcus'a dikti. "Benim hakkında pek hoş düşünceleriniz var, değil mi bayım?"

"Durumunun biraz şaibeli olmadığını söyleyemezsin."

"Ve siz de tabii hemen sorgulamaya geçmelisiniz."

"İlişkimizin, eee, sıradışı niteliğini göz önüne alırsak, yaptıklarını ince eleyip sık dokuma hakkım var."

"Benimle sevişmek istiyorsunuz ama bana güvenmiyorsunuz, öyle mi?"

"Iphiginia..."

"Ağzınızı yormayın, lordum." Iphiginia gururla çenesini kaldırdı. "Sizi anlıyorum. İçiniz rahat olsun, buraya gümüşleri aşırmaya gelmedim. Araştırma yapacağım."

"Sana şantajcının Lartmore olma olasılığının sıfıra yakın olduğunu söylemiştim."

"Evet, fikrinizi belirttiğinizi hatırlıyorum, lordum. Ama benim de kendi fikirlerim var." Iphiginia balmumu şişesini bulmaya çalışarak masaya göz gezdirdi. Aradığını hemen buldu.

"Anlıyorum." Marcus kalçasını masaya yaslayıp kollarını göğsünde kavuşturdu. Mührün desenini, eritilip tekrar katılaşmış kırmızı balmumu artıklarını inceleyen Iphiginia'yı dikkatle süzdü. "Sen hep başkalarının fikrini göz ardı mı edersin?"

"Senelerce başkalarının fikirlerini dinlemek zorunda kaldım, lordum. Hatta bu fikirleri uygulamak zorunda kaldım. Ama artık bağımsız bir kadınım."

"Bağımsız bir kadın, ha?"

"Evet. Lanet olsun. Bu balmumunun çiçeğimsi bir deseni var, Anka kuşuyla alakası yok."

Marcus ilgisiz gözlerle mühre baktı. "Ne bulmayı bekliyordun? Sadece aptallar şantaj mektuplarının üzerinde belirgin bir mühür ve balmumu kullanır. Yoksa insanlar mektuptaki mührü hemen tanır."

Iphiginia öfkeli gözlerle ona baktı. Adam haklıydı. Ve belli ki fazlasıyla kendini beğenmişti.

"Aklıma şantajcının iki mührü olabileceği geliyor ve sevimsiz notlarında bunlardan birini kullandığını düşünüyorum," dedi. "Hatta iki farklı renkte balmumu kullanıyor bile olabilir. Birini günlük yazışmalarında, diğerini şantaj mektuplarında."

"Yani?"

"Yani hiç şüphesiz saklı tuttuğu ikinci bir mühür bulmayı umuyorum ya da balmumu şişesinde diğer mührün kalıntılarını bulmayı."

"Şişe. Tabii." Marcus kıza saygı dolu bir bakış fırlattı. "Adamın ikinci bir şişesi olması olasılığı çok düşük."

"Kesinlikle. İki farklı renkte mührü olsa bile ikisini de aynı şişede eritiyordur." Iphiginia, Lartmore'un masasındaki balmumu şişesini inceledi. Sadece kırmızı balmumu kalıntıları görebildi.

"Ece?" diye sordu Marcus tatlı tatlı.

"Siyah balmumu kalıntısı görmüyorum."

"Sanırım sana bulamayacağını söylemiştim. Lartmore nevi şahsına münhasır bir adamdır ama şantajcı değildir."

Iphiginia balmumu şişesini yerine bıraktı. "Birinin sürekli, *sana söylemiştim*, demesi kimsenin hoşuna gitmez, lordum."

Marcus'un dudakları hafifçe kıvrıldı. "Bunu aklıma yazacağım."

"İyi olur."

Marcus kızı süzdü. "Şantajcının balmumunun rengi ve Anka kuşu mührü dışında, elinde araştırabileceğin başka bir şey var mı?"

"Hayır." Iphiginia ters ters adama baktı. "Olsaydı bile bana güvenmediğinizi bile bile bu bilgiyi sizinle paylaşır mıydım bilmiyorum."

"İlişkimizin çok karmaşık olacağı açık, Bayan Bright."

"Bana göre çok basit halbuki."

"Öyle mi?"

"Evet," dedi Iphiginia soğuk bir sesle. "İkimizin de ortak bir ilgi alanı var. İkimiz de şantajcının kim olduğunu bulmak istiyoruz, gerçi siz anladığım kadarıyla sadece suçlunun ben olduğumu kanıtlayacak deliller arıyorsunuz."

"Tam tersi, Iphiginia. Bizi şantajcı kadar birbirimize bağlayan başka bir unsur daha mevcut."

Masanın çekmecelerinden birini açmaya çalışırken adama tedbirli bir bakış fırlattı. "Neymiş o?"

"Tutku, sevgili Bayan Bright. Saf, dizginsiz, içten bir tutku. Yoksa heykel salonunda olanları çoktan unuttunuz mu?"

Iphiginia kızardı. "Hayır, unutmadım. Çok ilginç bir deneyim olduğunu itiraf etmekten çekinmeyeceğim."

"Teşekkürler." Adam başını alaylı bir tavırla yana eğdi. "Ancak ben gelecekte bu tür deneyimlerden kaçınmanın çok daha iyi olacağını düşünmeye başladım."

Marcus'un gözleri mum ışığında parladı. "Bunu başarabileceğini zannediyor musun?"

"Zamanla göreceksiniz, lordum, ben iradesi olağanüstü güçlü bir kadınımdır. Kafama koyduğum şeyi genelde yaparım." Mumu yerine bıraktı. "Hadi çıkalım. Burada ilgimizi çeken bir şey yok."

"Sana katılmıyorum." Masanın üzerinden doğrulurken Marcus'un sesi meydan okur gibi yumuşacıktı. Kızın kolunu yakaladı. "Benim ilgi alanım iyice bilendi diyebilirim, sevgili Bayan Bright. Ve tıpkı senin gibi ben de genelde kafama koyduğum şeyi alırım."

Yedi

İki gün sonra Iphiginia, kütüphanesindeki masasında oturmuş, evlerin ilk katının tasarımını gözden geçiriyordu. Üzerinde çalıştığı tasarım Amelia'yla birlikte yürütecekleri yeni bir inşaat projesiydi.

Sitenin ismi anne babasının anısına Bright Place olacaktı. Projenin ismini Iphiginia'nın birkaç akrabası ve işlerini yürüten Adam Manwaring dışında henüz kimseye açıklamamıştı. Oynadığı oyun bitene dek Iphiginia sitenin isminin bilinmesini istemiyordu. Çıkacak söylentilerden korkuyordu. Hiçbir şey olmasa bile, partilerde muhtemelen yatırımcılar tarafından soru yağmuruna tutulacaktı. Ya da daha beteri, insanlar geçmişini soruşturmaya başlayacaktı.

Bright Place'teki evler bugünlerde İngiliz mahallelerinde yapılan evlere hiç benzemeyecekti. Iphiginia'nın tek bir klasik

Shadow V

tarz yaratmaya niyeti yoktu. Daha ziyade antik ve modern tarzın karışımı bir proje üretmek istiyordu.

Hem iç hem dış etmenleri göz önüne almaya dikkat ediyordu. İngiltere'nin havasını göz ardı etmemeyi hedefliyordu. İnşaat malzemelerinin kalitesi mükemmel olacaktı. Teknik tasarıma gelince, araştırmaları sırasında Marcus'un inşaat teorilerinden edindiği bilgileri de kullanmayı planlıyordu.

Babası gibi klasik tarzın kölesi olmamaya yeminliydi. Ama annesinden aldığı yaratıcılığını dibine kadar kullanıp ortaya saçma sapan bir karışım da çıkarmayacaktı.

İşin püf noktası bu ikisinin zarif bir sentezini yapmakta yatıyordu. Babasının ona öğrettiklerini tabii ki kullanıyordu; perspektifi, mimari detayları, klasik unsurlarla ilgili bilgisini. Ancak annesinden ona miras kalan o cesur tarzı da işin içine katıyordu.

Morning Square Rose'taki başarısının sırrının İngiliz iklimini asla aklından çıkarmaması olduğunu biliyordu. Pek çok mimarın düştüğü hataya düşmemeye kararlıydı. Yunanistan'ın, Roma'nın sıcak, kuru iklimine uygun evleri İngiliz kasabalarına dikmeye çalışmayacaktı. Muhtemel alıcıların İngiltere'nin nemli havasına, soğuk kışına dayanıklı evlere ihtiyacı vardı.

Yeni tasarımını eleştirel gözle şöyle bir inceledi. Bütün odalar yüksek tavanlıydı ve geniş, orantılı pencereleri vardı. Bunlar babasından yadigar öğelerdi. Adam Paladyan geleneklerine hayrandı.

Iphiginia'nın yeni tasarımı, anonim klasik hatların yanında, mesela zarif merdivenler de içeriyordu ve ağır antik tarzın aksine geniş ve havadardı. Sanatçı sezgileri bu tür bir karışımın hoş bir sonuç yarattığını söylüyordu.

Kalemini bırakıp penceren dışarı, sokağa baktı.

Genellikle zihnini tasarımına odakladığında kafasını toplayabilir, berrak düşünebilirdi. Ne zaman alakasız bir meseleyi kafasına taksa, köşesine çekilip bir kütüphane veya oturma odası tasarlamaya girişirdi. Ancak bu sabah bu yöntem işe yaramıyordu.

Kafası karmakarışıktı.

Dün sabah da farklı geçmemişti.

Aslında Marcus, Fenwick'lerin balo salonuna dalıp onu kucağında sevgiyle gecenin karanlığına çıkardığından beri hiçbir şeye odaklanamadığını farketmek çok ama çok canını sıkıyordu.

Dirseğini masaya dayayıp çenesini avcuna yasladı. Hayatı boyunca Corina'yı yetiştirmekten Amelia'yla birlikte çıktığı gezide başına gelenlere kadar bir dolu sorunla boğuşmak zorunda kalmıştı. Ancak hiç Marcus gibi biriyle uğraşmak zorunda kalmamıştı.

Adamın Lartmore'un erotik heykelleri arasında ona nasıl dokunduğunu her hatırladığında hala alev alev oluyordu. Acaba Marcus da ara sıra o gece olanları hatırlıyor muydu, yoksa bunlar onun için çok normaldi de çoktan unutup gitmiş miydi?

Marcus son iki günde bundan hiç bahsetmemişti. Iphiginia o gece kollarında titrediği, eriyip aktığı andan itibaren adam tam bir beyefendi gibi davranmaya başlamıştı.

Belki de güvenmediği bir kadınla sevişmek konusunda farklı düşünceleri vardı.

Gözleri sokaktan savrularak geçen bir sebze arabasında kaşlarını çattı. Marcus'un bir daha ona öyle aklını başından alacak şekilde dokunmasına izin vermeyecekti.

En azından Iphiginia'ya gerçekten güvenene, saygı duyana ve evet, bir miktar da şefkat besleyene dek.

Çok fazla şey istediğini sanmıyordu. Sonuçta adama aşık olmuştu. Marcus da hiç olmazsa ona karşı biraz sıcak davranabilirdi.

Ne yazık ki Marcus'un, karşısındaki kişinin ona beslediği aşkı farkedebilecek türden bir adam olduğunu sanmıyordu.

Hayat deneyimleri belli ki adamı kimseye kolay kolay kapılmayacak kadar ihtiyatlı, bencil ve kontrollü yapmıştı. Duvarlarını yıkacağını hissettiği duygulara kendini açarken olağanüstü temkinli olacaktı.

Şimdiye dek Iphiginia onun bu tavrında geçmişte yaşadığı ne tür olayların etkisi olduğunu çözebilmiş değildi ama gerçek ortadaydı. Marcus derin yaralar almıştı.

Bir noktaya kadar Kont'a anlayış göstermeye hazırdı. Hatta birkaç hamlesine göz yummayı bile göze almıştı. Ama Marcus ona güvenmediğini açık açık belirtmişken Iphiginia'dan onun sevgilisi olmasını bekliyorsa fena halde yanılıyor demekti.

Iphiginia, *acaba bu konuda ne kadar kararlı olduğumun farkında mı?* diye merak etti. Sonuçta Marcus oldukça zekiydi. Belki de bu yüzden o geceden beri kızı sıkıştırmaya hiç yeltenmemişti.

Adımlarını atmadan evvel uzun uzadıya düşünen biriydi.

Kütüphanenin kapısı açıldı.

"Iphiginia?" Amelia onu yirmi altı yaşından çok daha yaşlı gösteren dik yakalı gri elbisesiyle içeri girdi. "Bayan Shaw çay getiriyor."

"Bir fincan çaya hiç itirazım olmaz. Bay Manwaring gelmeden kafamı toplamam şart."

"Birazdan burada olur." Amelia saate baktı. "Dakiktir, biliyorsun. Bu arada hemen söyleyeyim, yeni maceramızda bize katılabilecek olası dul ve evde kalmış bekar hanımların kaba bir listesini çıkardım."

"Hepsi Morning Rose Square'e yatırım yapan kişiler mi?"

"Çoğu öyle ama ikisi yeni. Bayan Sanders ve Bayan Crest. Onlarla geçen hafta müzede tanıştım. İkisi de yatırım yapacak bir miktar parayı kenara koymayı başarmış birer refakatçi."

"Mükemmel." Iphiginia bir şey hatırladı. "Aklıma geldi, geçen gün Pall Mall'da Bayan Osworth'le karşılaştım. Yeni bir refakatçiyle randevusu olduğundan bahsetti. Kadın Wycherley Ajansı'ndanmış."

Amelia yüzünü buruşturdu. "Hiç şaşırmadım. Wycherley Ajansı, Osworth'ler gibi ailelerle çalışır. Çok seçkin ailelerle."

"Ajansın ismi sanki tanıdık geldi. Sana iş bulan ajans bu değil miydi?"

"Evet." Amelia'nın dudakları gerildi. "Senelerdir bu işin içindeler."

Kütüphanenin kapısına belli belirsiz vuruldu. Iphiginia kapıya baktı. "Bayan Shaw?"

Kadın güçlü kuvvetli bedeniyle klasik harabelerden biri gibi kapıda belirdi. "Bay Manwaring sizi görmek istiyor, Bayan Bright."

"Lütfen içeri alın."

Bayan Shaw kenara çekilerek ziyaretçiye yol verdi. Iphiginia'yla Amelia sıcak bir gülümsemeyle adamı selamladı.

"Geldiğinizi duymadım, Bay Manwaring," dedi Iphiginia.

"Hava öyle güzel ki yürümeyi tercih ettim." Adam Manwaring her iki hanıma da gülümsedi. Gözleri, ona karşı tamamen kayıtsız görünen Amelia'nın üzerinde birkaç saniye fazla oyalandı.

Adam Manwaring yirmi yedi yaşında azimli, ciddi bir erkekti. Kuzeyde toprakları olan bir taşra beyefendisinin en küçük oğluydu. Babasının mallarından pay alma umudu olmadığından hayatta kendi yolunu kendi çizmek durumunda kalmıştı. Kafası rakamlarla detaylara çok iyi basıyordu ve şu sıralarda yürüttüğü sekreterlik ve muhasebecilik pozisyonunu bu sayede edinmişti.

Iphiginia ve Amelia üç sene önce onun seçkin işverenleri olmuştu, o da kendini onlara adamıştı. Bu sadakatinin sebebi,

iki genç kadın onu işe aldığı sırada Adam'ın iyi bir iş bulma umudunu neredeyse yitirmiş olmasıydı. Genç olduğundan ve sağlam bağlantıları bulunmadığından müşteri edinmesi kolay olmamıştı.

Adam'ın Iphiginia ve Amelia'ya olan bağlılığı artık minnet duygusunun epey ötesindeydi. Şimdi ortada sağlam mali çıkarlar da vardı. Morning Rose Square'e o da para yatırmış, yatırım ortaklığını kuran dul bayanlar ve evde kalmış hanımlarla birlikte Adam da büyük karlar etmeye başlamıştı.

Iphiginia, Adam'a çok güvenmesine rağmen ona şantajcıyı yakalama planından bahsetmemişti. Ona sadece kimliğinin gizli kalması gerektiğini söylemiş, Adam da kızın yatırım ortaklığında hisseleri olan kişiler tarafından rahatsız edilmemek için ismini gizli tutmak istediğini sanmıştı.

Sosyal ortamlarda bulunan biri değildi, dedikodularla da pek ilgilenmezdi. Ancak sosyetede kimin kim olduğu, daha önemlisi de bu kişilerin mali durumları konusunda epeyce bilgi sahibiydi.

"Buyrun oturun, Bay Manwaring." Iphiginia, Adam'ın Amelia'ya bakarken yanaklarının pembe pembe olduğunu görmezden geldi.

Iphiginia kuzenini bir güzel sarsmak istiyordu. Acaba Amelia, Adam'ın onun için biçilmiş kaftan olduğunun farkında değil miydi?

Iphiginia birkaç hafta önce Amelia'yla birlikte ilk kez Adam'la yüz yüze tanıştıklarında ikisinin birbirine çok uy-

duğunu hemen farketmişti. Birkaç hafta öncesine kadar Adam hanımların bütün işlerini posta aracılığıyla yürütüyordu.

Dürüst, berrak yüz ifadesinden aklından geçenleri okumak çok kolaydı. Henüz dile getirmeye cesaret edememesine rağmen Amelia'dan hoşlandığı da su götürmezdi.

"Bright Place'le ilgili işler nasıl gidiyor?" diye sordu Iphiginia muhasebecisi masanın karşısına otururken.

"İlk adımın neredeyse sonuçlanmak üzere olduğunu gönül rahatlığıyla söyleyebilirim." Adam'ın suratı ciddi bir ifadeye büründü. Elindeki özenle tutturulmuş kağıtları Iphiginia'nın masasına bırakmak üzere eğildi. "Arazinin satın alınmasıyla ilgili bir iki ufak işlem var. Ayrıca Morning Rose Square'de bizimle çalışan müteahhitle de bir anlaşma yaptım. Geriye sadece yatırımcıların listesini tamamlamak kaldı."

"İlgilenen kişilerin kaba bir listesini çıkardım," dedi Amelia.

"Mükemmel." Adam'ın yanakları daha da pembeleşti. "Her zamanki isimler sanırım?"

"İki de yeni isim eklendi."

Adam hayran hayran gülümsedi. "Çok güzel. Bu arada sırası gelmişken söyleyeyim, araziyi kapattığımıza dair söylentiler yayılmaya başladı. Morning Rose Square'e yatırım yapanların elde ettiği karları duyan varlıklı beyler beni soru yağmuruna tutuyor. Yeni projemizle epey ilgileniyorlar."

Iphiginia sertçe ona baktı. "Projenin başında benim ve Bayan Farley'nin bulunduğundan haberleri yok, değil mi?"

"Hayır, hayır, tabii ki yok," dedi Adam hemen. "Bu konuda bana olan güveninizi asla sarsmayacağımı biliniz. Bu konuda ne zaman bir soru gelse proje sahibi genç yatırımcıların, isimlerinin gizli tutulmasını arzu ettiğini belirtiyorum."

Iphiginia rahatladı. "Güzel. Sosyal ortamlarda olası yatırımcılar tarafından rahatsız edilmek istemiyorum. Hiç hoş bir durum değil."

"Çok iyi anlıyorum," dedi Adam.

Amelia elindeki tüy kalemle önündeki beyaz kağıda hafifçe vurdu. "Yeni projemize yatırım yapmak isteyen beyler kimler acaba?"

"İsimleri yanımda." Adam, Iphiginia'nın masasına koyduğu kağıtlardan birine uzandı. "Bakalım. Matthews, Conklin, Jenerette, Dodgson..."

Amelia donakaldı.

Iphiginia gözlerini Adam'a dikti. "Dodgson mu dediniz?"

Adam kaşlarını çatıp soran gözlerle ona baktı. "Evet, Bay Anthony Dodgson. Söylentilere göre şu sıralar adamın mali durumu pek iyi değilmiş ve durumu karlı yatırım ortaklıklarıyla düzeltmek istiyormuş. Kendisini tanır mısınız?"

"Hayır." Iphiginia, Amelia'nın bembeyaz suratına bakmamaya özen gösterdi. "Onunla hiç karşılaşmadım. Ancak hakkında epey şey duydum. Birlikte iş yapmak isteyeceğimiz türden biri olmadığı kesin, değil mi Bayan Farley?"

"Evet." Amelia'nın sesi belli belirsizdi. Bariz bir biçimde yutkunup yeniden denedi. "Evet, öyle."

Iphiginia gözlerini Adam'a dikti. "Bay Dodgson'a projemize yatırım yapmasını uygun görmediğimizi belirtebilirsiniz. Listenizdeki diğer isimler üzerinde konuşacağız ancak ben şahsen varlıklı ve nüfuzlu beyleri ortaklığımıza almama taraftarıyım. Bu tipler daima ipleri ele geçirme hevesinde oluyor. Biz kendi başımıza işimizi gayet iyi yürütüyoruz."

"Pekala." Adam gözucuyla Amelia'nın kaskatı suratına bakıp yüzünde endişeli bir ifadeyle Iphiginia'ya döndü. "Dodgson'un neden alınmadığını sorabilir miyim? Benden mutlaka bir açıklama bekleyecektir."

Iphiginia üzerinde Bright Place'in çizimleri olan bir kağıdı önünde düzeltti. "Bay Dodgson'a bu projeye yatırım yapanların çoğunun dul hanımlar ve evde kalmış hanımlar olduğunu söyleyebilirsiniz."

"Evet, bunu ona zaten belirttim," dedi Adam.

"Dodgson'a dul ve evde kalmış hanımların çoğunun refakatçi ya da mürebbiye olarak çalışmak zorunda kaldığını da hatırlatmanızda bir sakınca görmüyorum. Bay Dodgson bu tür hanımlara yaptığı terbiyesizlikleriyle ünlü olduğundan, yatırımcıların onunla iş yapmak istemediğini söyleyin."

"Anlıyorum." Adam'ın gözleri kısıldı. "Onun böyle kaba ve terbiyesiz biri olduğunu bilmiyordum. Kendisine yatırım ortaklarının onu aralarında görmek istemediğini söylemekten büyük bir zevk duyacağım."

Amelia belirgin bir rahatlamayla gevşedi ama suratı hala asıktı. Elindeki kağıt parmaklarının arasında tir tir titriyordu.

"Bu meseleyi hallettik o halde." Iphiginia önündeki çizime eğildi. "Hadi işimize bakalım."

Marcus pırıl pırıl siyah faytonunu fiyakalı bir tavırla Iphiginia'nın evinin önünde durdurdu. Yularları seyisine fırlatıp kaldırıma zıpladı.

"Birkaç dakika sonra dönerim."

"Tabii, efendim." Arabacı genç, kıpır kıpır aygırları zaptetmeye çalışıyordu.

Marcus basamakları tırmanmaya başladığı anda evin kapısı açıldı, kapıda efendi giyimli, ciddi suratlı bir adam göründü.

"Müsaade eder misiniz?" Adam, Macus'u farkedip durdu, gün ışığında birkaç kez gözlerini kırpıştırdı. Ardından gözleri siyah faytonun altın sarısı işlemelerine kaydı. "Lordum." Başını nezaketle yana eğdi, telaşla basamaklardan inmeye girişti.

Marcus tek ayağı basamağın üzerinde olduğu yerde kalakaldı. Döndü, alelacele sokağa fırlayan adamın arkasından baktı. Çenesi gerilmişti.

Lanet olsun, diye geçirdi aklından. Hissettiği kıskançlık olamazdı. Marcus asla kimseyi kıskanmazdı. Iphiginia'nın kapısının önünde başka bir erkekle burun buruna gelmek sinirine dokunmuş olmalıydı sadece.

Bu çok normal bir tepki, dedi kendi kendine. Onun durumunda hangi erkek olsa sinirlenirdi. Tabii koca şehirde onun durumunda olan başka bir erkek daha varsa.

Çok ufak bir ihtimal.

Büyük olasılıkla koca İngiltere'de sözde sevgilisi olan tek erkek oydu.

Marcus dalgın dalgın elindeki bronz rengi eldivenleri çıkardı. Sadece at binerken veya arabasını sürerken eldiven giyerdi. Bunun dışında modayı takip ettiği filan yoktu. Kaba iş tutmaktan yıpranmış ellerini sosyetenin gözlerinden uzak tutmayı reddetmesini kişiliğinin o tuhaf, sapkın yanıyla ilişkilendiriyordu.

"Yardımcı olabilir miyim, bayım?" diye sordu hizmetçi, kapının girişinden.

Marcus yavaşça kadına döndü. "Bayan Bright'a Masters'ın onu görmeye geldiğini bildirebilir misiniz lütfen?"

"Tabii, lordum. İçeri gelin, lütfen. Bayan Bright kütüphanede."

Marcus koridorun solundaki kapalı kapıya doğru baktı. "Aslına bakarsanız vazgeçtim, bir şey söylemenize gerek yok, ben kendim girerim."

"Ama lordum..."

Marcus kadını dinlemedi. Kütüphanenin kapısını açıp kocaman adımlarla odaya daldı. Iphiginia masasının başında oturuyordu. Beyaz ketenlere bürünmüştü ve başında beyaz dantelden minicik bir başlık vardı. Her iki kadın da şaşkın şaşkın ona baktı.

"Masters." Iphiginia'nın gözleri bir an sıcacık bir pırıltıyla ışıldadı, hemen ardından pırıltının yerini panik aldı. Telaşla masanın üzerinde duran kağıtları kocaman bir desen kitabının altına tıkıştırdı. "Sokakta bir araba sesi duydum ama sizin arabanız olduğunu anlamadım. Saat bire kadar sizi beklemiyordum."

"İyi günler, hanımlar." Marcus kapıyı kapatıp doğruca masaya ilerledi. Ne yazık ki Iphiginia'nın kitabın altına sokuşturduğu kağıtlara göz atmakta gecikmişti. "Güne erken başlarsak müzede bir dolu vaktimiz olabilir diye düşündüm."

"Evet, tabii." Iphiginia, Amelia'ya baktı. "Ben yukarıdan pelerinimle şapkamı alırken Kont'la sen ilgilenebilir misin lütfen?"

"Tabii ki," diye mırıldandı Amelia.

Iphiginia ayağa fırlayıp telaşla odadan çıktı.

Marcus'la Amelia birbirini süzdü. Marcus numara yapmaya gerek olmadığına karar verdi, kadının ondan hoşlanmadığı belliydi.

"Geldiğim sırada kapıdan çıkan beyefendi kimdi?"

"Bay Manwaring."

"Anladım. Sanırım kendisini tanımıyorum."

"Sizin çevrenizden olduğunu sanmıyorum, lordum." Amelia, Marcus'a sert bir bakış fırlattı. "Beklerken bir çay arzu eder miydiniz?"

"Hayır, teşekkürler. Biraz telaşlı görünüyordu."

"Kim?"

"Bay Manwaring."

"Ha, öyle mi?" Amelia bir tomar kağıt alıp düzeltmeye girişti. "Belki de bir iş randevusu vardır."

Okudum

"Muhasebeci ya da sekreter tipli biriydi."

Amelia duraksadı. "Hiç şüphesiz muhasebeci olduğundandır. Çay istemediğinizden emin misiniz, lordum?"

"Evet, teşekkürler." Marcus kütüphanenin raflarındaki kitapların başlıklarına şöyle bir göz gezdirdi. Saygın ve pek çok baskı yapmış klasik mimari kitapları: Desgodetz'in *Les Edifices Antiques de Rome*'uyla Langley'in *Ancient Architecture Restored&Improved*'unun yanında Hope'un *Household Furniture and Decoration*'ı ve Halfpenny'nin *The Art of Sound Building*'i duruyordu. "Ne kadar süredir kuzeninizle oturuyorsunuz, Bayan Farley?"

"Yaklaşık beş senedir." Amelia ağzından çıkan her kelimeyi tartıyormuş gibi dikkatli konuşuyordu.

"Kocası hayattayken de onlarla birlikteydiniz o halde?" dedi Marcus zorlanmadan.

"Ah, evet. Evet, beraberdik."

"Hayal meyal, bir zamanlar bir Bright Ailesi'yle tanıştığımı hatırlıyorum." Marcus sanki çok eski bir anıyı hatırlamaya çalışır gibi durakladı. "Sanırım Lake District'tenlerdi."

Amelia kaşlarını çattı. "Arada bir bağlantı olduğunu sanmam. Bayan Bright'ın kocasının Lake District'te akrabası yoktu."

"O halde Yorkshire Bright'larıyla bir akrabalığı olmalı," dedi Marcus rahat bir tavırla.

"Hayır," dedi Amelia hemen. "Aile Devon'lu."

"Anladım. Devon'lu Bright'ları da tanırım. Plymouth taraflarında oturuyorlar."

"O halde farklı Bright'lar olmalı," dedi Amelia kendinden emin bir sesle. "Bay Bright'ın ailesi kuzeydendi."

"Barnstaple'dan demek."

"Hayır, Deepford'dan," diye yapıştırdı Amelia. "Çok ufak bir kasabadır."

"Bildiğimi sanmıyorum."

Amelia bunu duyduğuna rahatlamış gibiydi. "Deepford'lu Bright'lar çok küçük bir aileydi," dedi sohbet eder gibi şen şakrak bir tavırla. Bay Bright soyunun son ferdiydi."

"Ne talihsiz bir durum. Demek bir varisi olmadı?"

"Hayır."

"Londra'da yaşamak sizin hoşunuza gidiyor mu, Bayan Farley?"

"Evet, bence çok ilginç." Amelia konuyu değiştirdiği için adama neredeyse minnettar görünüyordu. "Çok eğitici."

"Taşradan çok farklı."

"Öyle gerçekten."

"Anladığım kadarıyla Bay Bright hayattayken siz ve Bayan Bright şehre pek sık gelemiyordunuz?"

"Bay Bright'ın sağlığı pek yerinde değildi. Yolculuk yapamıyordu."

"Anladım." *Buradan bir yere varamayacağım*, diye geçirdi içinden Marcus. Farklı bir taktik denemek zorundaydı. "Evet, belki biraz çay alsam iyi olacak."

Amelia ayağa fırladı. "Bayan Shaw'a söyleyeyim taze çay getirsin."

Marcus'la Amelia çayın gelmesini beklerken kütüphanede bir sessizlik çöktü.

Çay geldiğinde Marcus kendisine uzatılan fincanı aldı, ağır Iphiginia'nın masasının yanındaki pencerenin önüne doğru ilerledi. Güneşli sokağa şöyle bir göz gezdirdi.

"Gezmek için güzel bir gün." Marcus bilerek elindeki fincanı eğdi, masanın ucunda duran *Morning Post*'un üzerine çayının yarısını boca etti.

"Aman Tanrım," diye nefesini tuttu Amelia.

"Ah, lanet olsun. Ne kadar da sakarım."

Amelia ayağa fırladı. "Mobilyanın cilasını mahvedecek."

"Hizmetçiyi çağır," diye emretti Marcus karşısındakinin anında emrine uymasını istediği zamanlarda kullandığı ses tonuyla. Daima işe yarıyor gibiydi ve Marcus zamanla karşısındakinin hemen karşılık vermesine alışmıştı. *Iphiginia dışında tabii*, diye hatırladı çarpık bir gülümsemeyle. Kız emirleri yerine getirmek konusunda pek iyi değildi.

"Bayan Shaw'u çağırayım." Amelia telaşla kapıya yöneldi.

Marcus cebinden mendilini çekip çıkardı ve çayı silmeye girişti. "Elini çabuk tutarsan masayı kurtarabiliriz."

"Umarım." Amelia omzunun üzerinden Marcus'a kınayan bir bakış fırlattı. "Iphiginia o çalışma masasını çok seviyor. Tasarımını babası yapmış." Kapıyı açtı. "Bayan Shaw, hemen gelebilir misiniz? Çay döküldü."

Marcus belli etmeden desen kitabının ucunu kaldırdı, kitabın altında duran tomarın en üst yaprağına göz gezdirdi.

Baktığı şeyin bir sitedeki dizi dizi evlerin mimari çizimleri olduğunu kavradı. Resmin altında "Bright Place" yazıyordu.

Tam Amelia arkasına döndüğünde kitabı yerine bıraktı.

"Bayan Shaw geliyor," dedi Amelia.

"Sanırım çayın çoğunu sildim. Geri kalanını da gazete emdi zaten." Marcus çaya bulanan mendilini katladı.

Bayan Shaw telaşla içeri girdi. Elinde bir bez vardı. "Pekala, çay nereye döküldü?"

"Buraya." Marcus masadan birkaç adım uzaklaştı. "Tamamıyla benim hatam. Neyse ki çoğunu temizledim sayılır."

Iphiginia kapıda belirdi. Beyaz keten elbisesinin üzerine beyaz bir pelerin giymişti. Bir elinde beyaz hasır bir şapka, diğerinde kocaman bir önlük vardı.

Kütüphanedeki kargaşaya endişeyle kaşlarını çattı. "Ne oldu?"

Marcus birkaç saniye gözlerini kızdan ayıramadı. Iphiginia bir kar tanesi kadar saf ve temiz görünüyordu. Ne yazık, masumiyet koca bir yanılsamadan öte bir şey değildi.

Çabucak kendini toparladı. "Ufak bir kaza oldu. Çayı döktüm. Ama masanıza bir şey olmadı."

"Bunu duyduğuma sevindim." Iphiginia şapkasını başına geçirip iplerini bağladı. Neşeyle gülümsedi. "Pekala, o halde artık gidelim mi? Müzenin Yunan amforaları koleksiyonunu görmek için sabırsızlanıyorum."

"Hadi o zaman," dedi Marcus. Kızın elindeki önlüğe baktı. "O ne için?"

Iphiginia yüzünü buruşturdu. "Beyaz bazı durumlarda çok etkili bir renk ancak dezavantajları yok değil."

Yarım saat sonra Marcus, Iphiginia'yla birlikte koca bir mezara benzeyen loş müze salonundaydı.

Yüksek tavanlı oda kırık heykeller, koca koca taşlar, eski harabelerden getirilmiş paramparça antikalarla doluydu. Tepedeki pencerelerden gelen gün ışığında toz zerreleri dans ediyordu. İçeride sanki ölüm sessizliği vardı.

Iphiginia önünde önlüğüyle etrafındaki boğucu havaya aldırmaksızın şen şakrak heykellerin arasında dolaşıyordu. *Kızın neşesi bulaşıcı*, diye geçirdi içinden Marcus.

Klasik tarzın ilginç yapısal inceliklerini bir vakitler yüzeysel de olsa incelemiş olmasına rağmen antik tarz hiçbir zaman Marcus'un ilgisini çekmemişti. O modern çağın adamıydı. Genel olarak ilgi alanları astronomi ve buharlı makinelerdi.

Ancak bugün tuhaf bir biçimde arkeolojiye ilgi duyduğunu farkediyordu.

Iphiginia'nın bir dizi antik vazonun desenlerini incelemesini seyretti. Kız böyle düşüncelere gömülmüşken ne kadar güzel görünüyordu. Neredeyse geçen akşam Lartmore'un heykel salonunda kollarında eridiği anki kadar güzel.

Aksini bilmese, kızın bir erkek sayesinde ilk kez böyle bir zirveye tırmandığını filan zannederdi.

Hiç beklemediği bir anda Marcus'un bedeni aniden alev alev yanmaya, o tatlı şehvet duyguları bedenini sarmaya başladı. Sarsılmış ve yarı uyarılmış vaziyette kalakaldı. Kendi kendine sinirlendi.

Bu ani, şiddetli tutku dalgaları son günlerde daha sık tekrarlanmaya başlamıştı. Dalgalar bedeninde her kırıldığında daha da güçleniyor gibiydi. Bu sabah şafak vakti uyanmış ve kendini mermerden bir heykel gibi kaskatı bulmuştu.

Bu akşamüzeri Iphiginia'nın müzede dolaşmasını seyrederken bile şehvetten başı dönüyordu. Bu kadar rahatsızlık verici olmasa belki işi dalgaya vurabilirdi.

İçinde gittikçe büyüyen beklenti hissi o kadar yoğunlaşmıştı ki artık neredeyse dayanamıyordu. *Yakında*, dedi kendi kendine, *çok yakında*. Çok yakında onunla sevişecekti.

Çok yakında gerçekleşmeliydi, yoksa tımarhaneyi boylamasına ramak kalmıştı.

Kendini kızın dikkatini çeken kocaman bir vazoya odaklanmaya zorladı. "Etrüsk işi, değil mi?"

"Hayır, kesinlikle Yunan." Iphiginia başını kaldırıp tozla kaplı başka bir vazoya döndü. "Muhteşemler, değil mi? Biçimleri olağanüstü mükemmel, olağanüstü gerçek. Tasarımlarda muazzam bir zeka ve sanat birleşimi var."

"Çok etkileyici gerçekten," diye onayladı Marcus gözleri kızın göğüslerinin kıvrımlarına kayarken.

Iphiginia başını çevirdi ve Marcus'un onun göğüslerine baktığını farketti. Suratı kıpkırmızı kesildi. "Şu ana dek faydalı bir şeyler öğrendiniz mi, lordum?"

"Yunan vazoları hakkında mı?"

"Tabii ki. Şu anda konumuz bu, değil mi?"

Marcus bir taş yığınına yaslanıp kollarını göğsünde kavuş-turdu ve gözlerini vazolardan birine dikti. "Çok şey öğrendim gerçekten, Bayan Bright, ama tam istediğim kadarını öğrene-medim."

Kız pırıl pırıl bir suratla adam sanki sevdiği bir öğrencisiy-miş gibi gülümseyerek onu onayladı. "Sürekli öğrenme isteği doğanızda var, lordum. Entelektüel tutkuları doyurmak ne zor, değil mi?"

"Öyle gerçekten. Neyse ki bazı tutkuları dindirmenin bir-takım yolları var, Iphiginia. Sadece doğru yer ve doğru zaman gerekli."

Marcus'un tıknaz, gözlüklü muhasebecisi Barclay o akşamüzeri saat dördü biraz geçe, telaşla işvereninin kütüphanesinin kapı-sından içeri daldı. Nefes nefeseydi. Kelleşmeye başlayan kafası ter damlacıklarıyla doluydu.

"Beni çağırtmışsınız, efendim?"

"Evet." Marcus yazdığı yazıdan başını kaldırdı. "Hemen geldiğin için teşekkürler."

"Hiç önemli değil, lordum." Barclay minnet dolu bir tavırla oturdu, mendilini çıkarıp kaşlarını sildi. "Bilirsiniz, size yar-dımcı olmaktan daima gurur duymuşumdur. Ne istemiştiniz?"

"İki şey. Birincisi, Bright Place isminde bir inşaat projesi hakkında bilgi edinmeni istiyorum. Projeyle ilgili pek bir bil-gim yok ama sanırım yeni bir yatırım alanı."

"Arazi burada, Londra'da mı, lordum?"

"Emin değilim. Sanırım Bath'te olabilir." Marcus, Iphi-ginia'nın masasının üzerinde gördüğü çizimleri kafasından geçirdi. "Bu iki yerden biri muhtemelen, gerçi arazinin kendisi başka bir büyük kasabada da olabilir. Gördüğüm bina çizimleri koca bir şehir büyüklüğünde bir siteye aitti, demek istediğimi anlatabiliyor muyum?"

"Anlıyorum." Barclay hafifçe iç geçirdi, gözlüğünü düzeltti ve not aldı.

"İkincisi, şu Bay Bright hakkında ne kadar bilgi toplayabi-lirsen topla, bana getir."

Barclay aniden temkinli gözlerle başını kaldırdı. Dikkatle boğazını temizledi. "Eee, bu Bay Bright acaba şu vefat eden Bay Bright mı?"

"Evet, o Bay Bright."

"Morning Square Rose'ta ikamet eden Bayan Iphiginia Bright'ın sizlere ömür eşi?"

Marcus serinkanlılıkla gülümsedi. "Seni benim için değerli kılan şeylerden biri de, Barclay, son dedikodularla söylentileri hiç kaçırmaman."

Barclay bu lafı duymazdan geldi. Kaşlarını çattı. "Benden ölü bir adam hakkında bilgi toplamamı mı istiyorsunuz, lordum?"

"Aynen öyle." Marcus koltuğunda geriye yaslandı. Yeni ge-liştirilmiş hidrolik hazneli kalemini eline alıp çelikten ucu dikkatle inceledi. Akıtıyormuş gibi görünmüyordu. "Elbette bunu gizlice yapacaksın."

"Elbette." Barclay mendiliyle yeniden alnını sildi. "Bay Bright hakkında bilgi toplamaya nereden başlamamı öneriyorsiniz?"

"Sanırım araştırmanı Devon'dan başlatmanda fayda var."

"Devon epey büyük bir yer, lordum. Devon'un neresinden başlamam gerektiği konusunda herhangi bir fikriniz olabilir mi acaba?"

"Deepford isimli küçük bir kasabadan başlamayı deneyebilirsin."

Sekiz

IPHIGINIA O AKŞAMÜZERİ SAAT ÜÇÜ ON GEÇE ETEKLERİNİ SÜrüyerek Zoe'nin oturma odasına daldı. Amelia da peşindeydi.

"Haberi alır almaz geldik." Iphiginia önce Roma tarzı kırmızı kadifeden yeni kanepesine yayılmış halasına baktı, ardından gözleri odanın öbür ucunda kendine bir kadeh konyak doldurmakla meşgul olan Lord Otis'e çevrildi.

"Tanrıya şükürler olsun, geldin," dedi Zoe, Yunan tragedyası oynuyormuş gibi bir sesle.

Beyaz saçları, kalın kaşlarıyla kısa boylu, tıknaz, kibar yüzlü bir adam olan Otis, dertli dertli Iphiginia'yla Amelia'ya baktı. "Felaket yine vurdu."

"Tanrı aşkına ne oldu?" Iphiginia kabarık, fırfırlı beyaz şapkasının iplerini çözmeye girişti. "Notunuzda feci bir şey olduğu yazıyordu, Zoe Hala?"

Shadow V

"Bir şantaj mektubu daha aldım," dedi Zoe. Yanındaki bezyaz kağıdı çekip Iphiginia'ya uzattı. "Al kendin oku."

Iphiginia notu aldı. Üzerinde Anka kuşu amblemi bulunan tanıdık siyah balmumundan mühre göz attı, sonra kağıttakileri yüksek sesle okumaya başladı.

Hanımefendi,

Malum mesele hakkında sessiz kalınmasını istiyorsanız Reeding Mezarlığı'na Bayan Eaton'ın yeni yaptırılmış mezarının içine beş bin sterlin bırakmalısınız. Bu gece tam on ikide gelin ve parayı mezarın içine bırakın.

Yalnız gelin, yoksa gelecek sefere miktarı iki katına çıkarırım.

Saygılar,

Zümrüdüanka

Amelia kendini koltuğa bıraktı. "Demek haklılarmış. İlki sadece bir başlangıçmış."

"Size bunun olacağını söylemiştim," diye mırıldandı Otis karamsar bir sesle. Odanın diğer tarafına, Zoe'nin yanına yürüyüp güven vermek ister gibi elini kadının omzuna koydu. "Şantajcılar hep geri döner ve daha fazla para ister. İşin doğası böyle."

"Peki, ben ne yapacağım?" diye inledi Zoe. "İlk ödemeyi toparlayabildim, hadi ikincisini de toparlayabilirim diyelim.

Şantajcı görünüşe bakılırsa ödenebilecek miktarlar talep etmeye özen gösteriyor. Ama hayatım boyunca şantaj parası ödeyemem ki. Er ya da geç kanımı emecek."

"Hayvan herifi bulacağız," diye yemin etti Otis. "Bulduğumuzda da boynunu kendi ellerimle kopartacağım."

Zoe minnet dolu bir tavırla elini Otis'in eline uzattı. Iphiginia'ya baktı. "Keşfettiğin yeni bir şey var mı?"

Iphiginia pençe biçiminde ayakları olan bir koltuğa oturdu. "Sanırım on sekiz sene önce Guthrie'yle kart oynayan ve aynı zamanda Masters'ın çevresinde bulunan üç adamı elemeyi başardım."

"Hangileri onlar?" diye sordu Otis.

"Lartmore, Judson ve Darrow. Adamların kütüphanelerine ya da çalışma odalarına sızıp balmumlarıyla mühürlerini incelemeyi başardım. Üçü de siyah balmumu kullanmıyor. Ayrıca üzerinde Anka kuşu olan bir mühür de bulamadım."

"Balmumuyla mührü saklıyor olabilir," dedi Amelia.

"Evet, biliyorum," dedi Iphiginia. "Masters da bu ihtimale değindi. Ama masalarını iyice araştırdım. Her koşulda elimizden bu araştırmaya devam etmekten başka bir şey gelmiyor. Siyah balmumuyla Anka kuşu elimizdeki tek ipucu."

"Ama şimdiye kadar bunlarla hiçbir yere varamadık." Zoe kendini koltuğun koluna doğru atıp abartılı bir iç çekti. "Benim beynim artık işlemiyor. Ne yapacağız?"

"Dur bakalım, dur bakalım, hayatım." Otis kadının omzunu okşadı. "Bir yolunu bulacağız."

Shadow

Iphiginia notu açıp mühre bakarak düşündü. "Acaba Masters'ın arkadaşına da bir mektup gitti mi?"

Amelia kaşlarını çattı. "Mükemmel bir soru."

"Masters'ın tanıdığından neler isteniyor hiçbir fikrim yok," diye mırıldandı Zoe. "Ancak benim hemen harekete geçmem gerektiğini iyi biliyorum. Notta paranın belirtilen mekana bu gece tam on ikide götürülmesi gerektiği yazıyor."

"Gecenin bir yarısı bir mezarlığa," dedi Iphiginia dalgın dalgın. "Ne kadar ürkütücü. Görünüşe bakılırsa şantajcımız Bayan Radcliffe'in gotik romanlarından esinleniyor."

"Ya öyle ya da adamın tuhaf bir eğlence anlayışı var," diye mırıldandı Zoe.

"Evet." Iphiginia kararını vermişti. "Parayı bu kez ben götüreceğim."

Zoe, Amelia ve Otis'le şaşkın şaşkın bakıştı.

"Kesinlikle olmaz," dedi Zoe. "Otis götürecek, yine geçen seferki gibi."

"Bu kadar tehlikeli bir işi üstlenemezsin, Iphiginia," dedi Amelia.

"Çok doğru," dedi Otis. "O işle ben ilgileneceğim."

Iphiginia elini kaldırarak herkesi susturdu. "Notta parayı Zoe'nin getirmesi gerektiği söyleniyor. Bu da demektir ki adam hiç şüphesiz karanlığın içinden emirlerinin yerine getirilip getirilmediğini izleyecek. Görmeyi beklediği kişi bir kadın. Gördüğü bir kadın değil de bir adam olursa gelecek sefere pekala on bin isteyebilir."

"On bin sterlin." Zoe bayılmak üzereymiş gibi kendini bıraktı.

Otis hemen koklama şişesini uzattı. "Al, hayatım."

"Teşekkürler." Zoe şişeyi derin derin kokladı.

Otis, Iphiginia'ya dönüp kaşlarını çattı. "Parayı sen götüremezsin. Biri mutlaka senin o beyaz arabanı görecek ve gecenin bir yarısı mezarlığa kimi görmeye gittiğini merak edecektir."

"Siz meraklanmayın. Bana bir şey olmaz." Iphiginia düşünceli düşünceli kaşlarını çattı. "Bir araba tutacağım ve arabacıya beni beklemesi için fazladan para ödeyeceğim. Sade giysiler giyip üzerime yüzümü gizleyen, başlıklı bir pelerin geçireceğim. Adam beni görse bile Zoe sanacaktır."

"Iphiginia..." Zoe dehşete düşmüş gibiydi, "Tanrı aşkına, gittiğin yer bir mezarlık. Hem de geceyarısı."

"Bir sene boyunca İtalya'nın harabelerinde dolaşınca insan mermer sütunlar arasında vakit geçirmeye alışıyor."

"Bu iş Pompeii'yi gezmeye benzemez," diye mırıldandı Amelia. "Zoe haklı. Bu çok tehlikeli bir iş."

"Buna izin veremem," dedi Otis en otoriter sesiyle.

"Saçmalamayın," dedi Iphiginia. "İşin tehlikeli bir yanı yok. Şantajcı kendisine para getiren kişiyi öldürmek istemez herhalde. Bu altın yumurtlayan tavuğun gırtlağını kesmek gibi bir şey olur."

Zoe afallamış gibi ona baktı. "Gırtlağını kesmek mi? Aman Tanrım. Hiç olmazsa şantajcının katil olmadığından emin olduğumuzu sanıyordum."

"Kelimeleri yanlış seçtim, canım," dedi Iphiginia hemen. "Yani aslında şantajcının bana zarar vermesi için hiçbir sebep yok demek istemiştim."

"Ben de seninle geliyorum," dedi Amelia.

Otis'in kaşları yukarı aşağı oynadı. "Ben de."

"O zaman ben de geleyim," dedi Zoe.

"Hayır, hayır, hayır." Iphiginia neredeyse öfkeyle başını salladı. "Mümkün değil. Şantajcı üçünüzü görüp bunu talep lerini artırmak için bir sebep olarak kullanabilir. Hayır, adamın mektupta verdiği direktiflere uymalıyız."

Amelia kaşlarını çattı. "Neden bu seferki teslimatı yapmaya bu kadar kararlısın, Iphiginia?"

"İşe yarar bir şeyler öğrenmeyi umut ediyorum da ondan," diye itiraf etti Iphiginia.

Zoe'nin gözleri yuvalarından oynadı. "Şantajcının parayı almasını izleyeceğini söyleme sakın. Böyle bir risk almana izin vermem mümkün değil."

"Hayır, hayır," dedi Iphiginia. "O kadar aptalca bir şey yapacak değilim."

Ama yapmaya niyetlendiği tam tamına buydu.

Bu gece Reeding Mezarlığı'na yapacağı ziyaret sırasında şantajcının kimliğiyle ilgili önemli bir ipucu bulabilirdi.

Geceyarısına on dakika kala kiralık araba Reeding Mezarlığı'nın sisle örtülü kapısının önünde müthiş bir fren sesi ve gürültüyle durdu.

Eski, sade bir elbisenin üzerine upuzun gri bir pelerin giyen Iphiginia karanlığa göz attı.

Buz gibi sis dalgaları mezarlığı dolduran mezar taşlarının, anıtların etrafını sarmıştı. Arabanın lambalarından yayılan sönük ışık siste ancak kısa bir mesafeyi aydınlatıyordu. Para dolu çantayı ve feneri yüklenip arabadan inmeye hazırlanırken ürperdi.

Şantajcı insanın sinirlerini bozmak için bundan daha iyi bir yer seçemezdi, diye düşündü kapıyı açarken. Kurbanını korkutmak için böyle bir oyuna başvurduğu belliydi. *Aptal herif, acaba sisi de hesaba katmış mıdır?* diye merak etti Iphiginia.

Arabadan indi, elindeki lambayı kaldırıp arabacıya baktı. "Hemen dönerim."

Arabacının kafasındaki şapkanın geniş kenarı suratını gölgeliyordu. "Aranızdan ayrılan saygın zatı gecenin bu uğursuz vaktinde ziyaret etmek istediğinizden emin misiniz?"

"Söz verdim," dedi Iphiginia. "Zavallı yaşlı kadının son dileğini yerine getirmem gerekiyor."

"Bana sorarsanız aptal dileğini yerine getirip getirmediğinizi bilemeyecek kadar uzakta artık ama siz bilirsiniz. Ben bekliyorum."

"Teşekkürler."

Iphiginia, mezarlığın kapısına doğru yürüdü. Kapılar kapalıysa ne yapacağını bilmiyordu.

Ama iyice ittirdiğinde ağır demir kapılar yavaşça aralandı.

Sinsi Ölüm

Mezarlığa girdi. Lambayı havaya kaldırıp siste etrafını gör-meye çalıştı. Işık önündeki ilk birkaç mezarı aydınlattı.

Iphiginia mezarlıkta ilerledi. Geçerken mezar taşlarının üzerindekileri okudu.

JOHN GEORGE BRINDLE, YİRMİ ÜÇ YAŞ, BİR AY.
MARY ALICE HARVEY, SEVGİLİ EŞİM VE ANNEMİZ
EDWARD SHIPLEY, DOĞUM: 1785, ÖLÜM: 1815.
CESUR BİR ASKER, İYİ BİR DOSTTU.

Iphiginia'nın içine sıkıntı bastı. Buz gibi ürperdi.

Amelia haklıydı. Bu iş Pompeii'nin harabelerini gezmeye benzemiyordu.

Ama başka şansı yoktu. Zoe'nin bu dehşet saçan yerde iki dakikadan fazla durmaya dayanamayacağını biliyordu. Mezarlığın havası kadının geniş hayal gücünü harekete geçirecekti. Parayı yerine ulaştırmayı asla beceremeyecek, sonuçta şantajcının daha da büyüyen taleplerini karşılamak zorunda kalacaklardı.

Kocaman taştan bir mağaranın esneyen girişi sisin içinde Iphiginia'nın hemen önünde belirdi. Mezarın süslü, demir kapıları ardına kadar açıktı. Karanlık mağara onu içeri çağırıyordu.

Iphiginia nefesini tutup elindeki lambayı havaya kaldırdı. Daha önce hiç aşırı duygusal bir yanı olduğunu, içinde bulunduğu durumu gereğinden fazla hassas değerlendirdiğini

hatırlamıyordu ama şimdi bütün bunlar çok fazla gelmişti. Iphiginia'ya bile.

Lambanın titrek ışığı kemerli kapının üzerine kazınmış ismi aydınlattı.

ELIZABETH EATON, DOĞUM 1771, ÖLÜM 1817
HAYAT ONA KÖTÜ DAVRANDI, RUHU HUZUR İÇİNDE YATSIN

Iphiginia mezarın eşiğinde bir an duraksadı. Lambanın ışığı sadece girişin birkaç adım ötesini aydınlatıyordu.

Taşa oyulmuş mezarlığın içinden soğuk, nemli bir esinti geldi.

Iphiginia'nın kalbi öyle hızla atmaya başladı ki bayılacağını sandı. Midesi altüst olmuştu. Neredeyse geri dönüp arkasına bakmadan onu bekleyen arabaya koşmak üzereydi.

Elindeki para dolu çantaya sıkı sıkı yapıştı, derin bir nefes aldı ve mezarın içine doğru bir iki adım ilerledi.

Sanki mağaraya girmiş gibiydi.

İçerisi o kadar karanlıktı ki lambanın ışığı pek işe yaramıyordu. Iphiginia mezarı yaptıran kişinin hiçbir masraftan kaçınmadığını farketti. Taş duvarlar oymalarla süslenmişti. Sağı solu açık duran kitaplar ve iç içe geçmiş asma figürleriyle doluydu.

Iphiginia taştan kitaplardan birine kazınmış yazıyı okuyabilmek için lambasını havaya kaldırdı.

İntikam yolu pek çok engel ve aşamayla doludur ancak emin ve kesin bir yoldur.

Mağara gibi mezarın girişindeki demir menteşeler meşum bir gıcırtıyla inledi.

Iphiginia hızla arkasına döndü, dudaklarının arasından bir çığlık fırladı.

"Dur."

Elindeki para dolu çantayı yere fırlatıp girişe doğru koştu.

Ama geç kalmıştı. Pelerinli biri siste kısacık bir süre belli belirsiz görünüp kayboldu. Demir kapılar gümbürtüyle kapandı. Mezarın içinde anahtar sesinin gıcırtısı yankılandı.

Iphiginia korkusunu yenmeye çabalayarak hızla kapılara koşturdu. "Dur, lütfen bekle. Ben hala buradayım."

Kilitli kapılara vardığında pelerinli figürün siste gözden kaybolduğunu görmeyi başardı. Kapıların demir parmaklıklarına asılıp bütün gücüyle itti. Kapılar yerinden oynamadı bile.

Mağaraması mezarın içinde hapsolmuştu.

Seslenmek için ağzını açtı. Onu buraya getiren arabanın şoförü onu mutlaka duyardı. Ama tam aklından bunlar geçerken faytonun giderek uzaklaşan tekerlek seslerini, atların toynaklarının kaldırımda çıkardığı sesi duydu.

Kiraladığı araba onu bırakmış gidiyordu.

"İmdat!" diye bağırdı karanlık sisin içine. "Burada mezarın içindeyim. Lütfen geri dön."

Mezarlıktan hiç ses gelmedi. Sis mezarın içini de istila etmek istiyormuş gibi kapıların etrafında yoğunlaşmaya başlamıştı.

Panik yerini öfkeye bıraktı. "*Lanet olsun,*" diye söylendi Iphiginia.

Ardından ayaklarının dibinde duran minik kağıt parçasını farketti. Eğilip notu yerden aldı. Lambanın ışığı kağıdın üzerindeki siyah balmumunu aydınlattı.

Seni uyarıyorum. Gelecek sefere yine burnunu sokarsan bedelini daha beter ödersin.

"Lanet olsun." Iphiginia lambaya bir göz attı. *Daha ne kadar yanar acaba?* dedi kendi kendine. Sonra da *Marcus acaba şimdi ne yapıyordur, Sheltenham'ların balosunda olmadığımı farketmiş midir?* diye geçirdi aklından.

Marcus kapının açıldığını duyduğunda Iphiginia'nın kütüphanesinde volta atmayı bıraktı. Hızla arkasına dönüp Amelia'ya baktı. Kızın başında geceliğinin başlığı, üzerinde sabahlığı vardı.

"Nerede bu kız, Tanrı aşkına, Bayan Farley? Cevaplamaya girişmeden önce bilin ki bu gece yalana tahammülüm yok. Iphiginia saat birde Sheltenham'ların balosunda beni bekleyecekti. Saat neredeyse ikiye geliyor."

"Lordum, sizin sadık yandaşlarınızdan biri olduğumu söyleyemem ama bu gece sizi gördüğüme çok sevindiğimi belirtmeliyim." Amelia kapıyı kapatıp içeri yürüdü. Gözucuyla köşedeki upuzun saate baktı. "Geceyarısından beri müthiş endişeler içindeyim."

"Ne konuda endişelisiniz?" Marcus şöminenin mermer rafının ucunu kavradı. Son bir saattir içini kemirip duran sıkıntı şimdi tüm bedenini ele geçirmişti. Ortada yolunda gitmeyen bir şeyler vardı.

"Iphiginia, lordum. Çok endişeleniyorum."

"Bu sefer ne halt etti? Yine birilerinin siyah balmumuyla Anka kuşu mührünü araştırmaya gitti derseniz, artık yapacaklarımdan sorumlu değilim. Bu düşüncesiz davranışları canıma tak etti."

Amelia iki eliyle muhafazakar sabahlığının yakasına sarınıp endişeli gözlerle Marcus'a baktı. "Reeding Mezarlığı'na gitti."

Marcus afallayarak gözlerini kadına dikti. "Mezarlığa mı? Bu saatte mi? Tanrı aşkına, niye ki?"

"Leydi Guthrie'ye bir şantaj mektubu daha geldi."

"Kahretsin!"

"Notta paranın Reeding Mezarlığı'nda yeni yapurılmış bir anıt mezara bırakılması gerektiği yazıyordu. Iphiginia, halasının yerine bu işi kendi üstlendi."

Marcus uçurumdan düşüyormuş gibi hissetti. Bir an içine bir korku bastı. Ardından öfkeyle kükredi. "Bana söylemeden böyle bir şey yapmaya nasıl cesaret edebildi?"

"Iphiginia ona güvenmediğinizi biliyor. Neden tüm sırlarını size açsın ki?"

"Bu sefer fazla ileri gitti." Marcus kapıya ilerledi.

"Lordum, nereye gidiyorsunuz?"

"Sence nereye gidiyor olabilirim? Reeding Mezarlığı'na tabii ki."

"Teşekkürler," diye fısıldadı Amelia. "Çok endişelenmeye başlamıştım."

"Teşekkürlerinizi lütfen gereksiz yere harcamayın. Iphiginia'nın beni gördüğüne sevineceğinden şüpheliyim. Bu ruh hâlimle ona mezarlıktaki ruhlardan bile daha kötü davranabilirim."

Reeding Mezarlığı'nın kapısı açıktı. Siste içerideki mezar taşları belli belirsiz görünüyordu.

Marcus bir elinde lambası, diğer elinde tabancasıyla arabasından indi. Başını kaldırıp Dinks'e baktı. "Burada bekle."

"Tamam, lordum. Yardıma ihtiyacınız olur mu?"

"Hayır. Kapıları kolla. Birileri benden önce mezarlıktan çıkmaya yeltenirse durdur."

"Tabii, lordum." Dinks koltuğunun altına, arabanın alet edevatlarının arasına gizlediği tabancasını yokladı. "Siz o işi bana bırakın."

Marcus mezarlığın içine doğru yürüdü, durup bir an etrafına bakındı. Sis o kadar yoğundu ki ilk birkaç mezar taşının ötesini göremiyordu.

Gözlerini yere kaydırdı. Lambanın titrek ışığında mezar taşlarının arasındaki otların ezilmiş olduğunu gördü. Birileri kısa bir süre önce bu patikada yürümüştü ama yürüyen kişinin mezarlığın içine mi, yoksa kapıya mı gittiğini anlamak mümkün değildi.

Marcus ezilmiş otları takip ederek hızla ilerledi. Sıradan mezar taşlarıyla ilgilenmedi, gözleri sevilen bir kişinin anısına yapılmış büyük bir anıt mezar aradı.

Sisin içinde aniden kocaman mezarın karanlık girişi belirdi. Marcus'un içindeki sıkıntı aniden yüreğini sıkıştıracak kadar büyüdü. Takip ettiği ayak izleri doğruca mezarın kapısına gidiyor, kapının ardında gözden kayboluyordu.

Mezarın içinden görünen minicik titrek bir ışık, sönmeye yüz tutmuş bir lambanın varlığını gösteriyordu.

"Iphiginia."

Marcus kapıya yürüdü ve çok geçmeden kapının kilitli olduğunu keşfetti. Lambayı yere bıraktı ama tabancasını iyice kavradı. Demir parmaklıkları kafese kapatılmış yırtıcı bir hayvan gibi sarstı. Ağır demir kapının menteşeleri hışımla gıcırdadı. "Iphiginia, içeride misin? Tanrı aşkına, bana cevap ver!"

"Marcus." Mezarın zemininden ayak sesleri geldi, lamba girişe yaklaştı. "Tanrıya şükürler olsun, sensin."

"Lanet olsun." Marcus, Iphiginia'nın girişte belirmesini bekledi. "Yemin ederim, bunu sana kim yaptıysa onu öldüreceğim."

Iphiginia mezarın derinlerinden girişe koşturdu. Demir parmaklıkların öte tarafında tökezleyerek durdu. Kalın, gri pelerini etrafında dalgalandı. Başlığının gölgeleri arasında gözleri koskocamandı.

Kızın o narin yüzünü kaskatı yapan korku dolu ifadeyi gördüğünde Marcus'un içi ezildi. Iphiginia'nın yumuşacık dudakları tir tir titriyor, kesik kesik ve çok hızlı nefes alıp veriyordu. Korkudan aklını yitirmenin eşiğine geldiği belliydi ama sakin kalmayı becermişti.

Marcus onun paniğine yenilmemesinin tek sebebinin içindeki o müthiş irade olduğunu biliyordu. Kızın cesaretine hayran kaldı.

"Lambanın ışığını gördüm." Iphiginia'nın sesi titrer gibiydi ama kelimeler ağzından şaşırtıcı derecede düzgün çıkıyordu. Demir parmaklıklardan birine tutundu. "Gelen sen olasın diye dualar ettim ama emin olamadım, o yüzden mezarın içine girip bekledim."

Marcus elini parmaklıkların arasından sokup kızın çenesini okşadı. "Gidip arabacımı getireceğim. Eminim arabada kilidi açabileceğimiz alet edevatı vardır. Olduğun yerden ayrılma. Hemen dönerim."

Iphiginia belli belirsiz gülümsedi. "Bir yere gitmiyorum."

"Doğru," diye onayladı Marcus. "Bundan sonra da geceleri hensiz bir yere gideceğini hiç sanmıyorum."

Marcus'un anıt mezarın kapısının kilidini kırması on beş dakika kadar sürdü. Sonunda kilit paramparça olduğunda Marcus elindeki çekiçle keskiyi Dinks'e fırlattı.

"Tamam, götürebilirsin."

"Tabii, lordum." Dinks aletleri toparladı.

Marcus kapıyı çekiştirerek açtı.

"Marcus."

Kız kendini onun kollarına fırlattığında Marcus içinde müthiş bir tatmin duygusu hissetti. Titremesi geçene kadar onu öyle tuttu.

"Lanet olsun. Kahretsin, be kadın. Bir daha asla, asla bunu bana yapma," diye kükredi Iphiginia'nın saçlarının arasına. Sonra kızın başının tepesinden Dinks'e baktı. "Hadi gidelim."

"Hiç itirazım olmaz, lordum." Dinks burnunu kırıştırarak mezarlığın içine göz gezdirdi. "Bırakın gecenin üçünü, günün hiçbir saatinde mezarlıkta oyalanmaktan hoşlanmam."

Iphiginia başını kaldırıp Marcus'la Dinks'e baktı. "İkinize de çok teşekkür ederim," diye fısıldadı. "Size hep minnettar kalacağım."

"Ne demek, hanımefendi." Dinks şapkasının ucunu tutturak baş selamı verdi. "Hiç önemli değil. Kont hazretlerinin yanında çalışmaya başlayalı on sene oldu. Böyle heyecan dolu günler pek geçirmedik. Hayatımız renkleniyor."

"Gel buraya." Marcus, Iphiginia'nın kolunu sıkıca tutup "Bu lanet yerde yeterince vakit kaybettik."

Iphiginia'yı çekiştirerek bir dizi mezar taşının arasından geçirip mezarlığın kapısına götürdü ve arabaya bindirdi. Kızı sağ salim koltuğa oturttuktan sonra Dinks'e döndü.

"Morning Rose Square, 5 Numara'ya."

"Tabii, lordum."

Marcus arabaya binip Iphiginia'nın karşısına yerleşti. Uzanıp perdeleri kapattı, ardından lambanın ışığında Iphiginia'nın yüzünü inceledi. Kızın gözleri hala ışıltıdan yoksundu ama onun dışında yaşadığı korkunç deneyime kıyasla şaşırtıcı derecede iyi görünüyordu.

Bir an durup kız birkaç dakika önce kollarına atıldığında hissettiği duyguların tadını çıkardı. Sonra öfkesi yeniden kabardı.

"Iphiginia, bu gece yaptıkların ne tür bir mazereti olursa olsun çok uzun zamandır şahit olmadığım kadar düşüncesiz, fazla gözü pek ve aptalca bir macera. Bir de akıllıyım diye geçiniyorsun. Söylesene ne akla hizmet böyle bir işe giriştin?"

"Marcus..."

"Lanet olsun, orada ne yaptığını sanıyordun?"

Iphiginia yüzünü buruşturdu. "Sevgililerini hep bu tür naboş sözlerle mi eleştirirsin?"

"Hayır, hanımefendi," dedi Marcus dişlerinin arasından. "Ama bugüne dek hiç senin gibi bir sevgilim olmadı."

Iphiginia'nın dudakları hafifçe kıvrıldı, gözleri hafifçe parlar gibi oldu. "Yani şimdiye dek sözde sevgilin olmadı?"

"Hayır. Ama senin sevgilimmiş gibi davrandığını göz önüne alırsak sanırım üzerinde söz hakkım olduğunu hissetmem yanlış olmaz. Tanrım, Iphiginia, bu gece beni perişan ettin. O lanet mezarın içinde nasıl öyle kilitli kaldığını sorabilir miyim?"

"Herhalde Amelia'yla konuştun?"

"Seni nerede bulabileceğimi bana o söyledi, evet."

"O halde şantaj notundaki direktiflerin ne kadar açık olduğunu da biliyorsundur. Parayı mezarın içine bırakmam gerekiyordu."

"Evet."

"Biri ben içerideyken gelip kapıyı üzerime kilitledi," dedi Iphiginia alçak sesle.

Marcus olduğu yerde donakaldı. Ardından öne eğildi. "Yani adamı gördün mü?"

"Ne işe yarayacaksa. O da başlıklı bir pelerin giymişti, tıpkı benim gibi. Erkek olduğundan bile emin değilim." Iphiginia gri pelerinin cebine uzandı. "Her kimse mezarın önüne bu notu bırakmıştı.

Marcus notu kızın elinden alıp çabucak okudu. "Tehdit notu."

"Evet. Belli ki adam ya da kadın benim Zoe Hala olmadığımı biliyordu."

"O zaman pislik herif çok şey biliyor demektir." Marcus notu katladı. Başını kaldırdı, aklına bir şey gelmiş gibi kaşlarını çattı. "Peki, parayı ne yaptın?"

Iphiginia'nın gözleri büyüdü. "Aman Tanrım, mezarlığın içinde unuttum."

"Hay, aksi şeytan." Marcus ayağa kalkıp arabanın tavanındaki bölmeyi açtı. "Dinks, geri dön. Mezarlığa. Hemen."

Dinks yüzünü buruşturdu. "Peki, lordum."

Iphiginia kaşlarını çattı. "Sence şantajcının parayı aldığını görebilecek miyiz?"

"Son günlerde talihimin gidişatına bakarsak pek sanmam."

Mezarlığın kapısı görünür görünmez Marcus arabadan dışarı fırladı. Mezarların arasından doğruca anıt mezara koştu. Iphiginia da pelerini savrula savrula onun peşinden koşturdu.

Geç kalmışlardı. Mezarlıktan ayrılıp geri dönene kadar geçen birkaç dakika içinde biri mezarlığın içine girip parayı görürmeyi becermişti.

Iphiginia gözlerini Bayan Eaton'ın mezar taşının etrafını saran sise dikti. "Beni izliyordu," diye fısıldadı. "Ve bekliyordu. Ben içeride aklımı kaçırmamak için dua ederken o burada beni izliyordu."

"Birinin gelip seni buradan çıkaracağını tahmin etmiş olmalı," dedi Marcus alçak sesle. "İyi de bunu nereden bilebilir?"

Iphiginia pelerinine iyice sarındı. "Çok haklısınız, lordum. Her kimse hakkımızda çok şey biliyor. Hepimiz hakkında."

Sudoku

Dokuz

Marcus, Iphigenia'nın kütüphanesindeki şöminenin mermerine yaslanıp şimdi ne yapacaklarını düşündü. "Ama mezardan başlayacağız. Bu yeri belli ki özenle düşünüp seçmiş. Mezarla şantajcı arasında bir bağlantı olabilir."

"Olabilir." Iphigenia elindeki çay fincanını tabağına koydu. "Ya da adam orayı sadece gözlerden ırak, amaca uygun ve parayı getirecek kişiye illa ki sevimsiz duygular hissettirecek bir yer olduğu için seçti." Ürperdi. "Sizi temin ederim, bu son noktada hiç yanılmamıştı."

Amelia gözlerini Marcus'un yaktığı ateşe dikti. "Bu işin arkasında her kim varsa insanları korkutmaktan zevk alıyor. Önce cinayet tehditleri savurdu, şimdi de ruhlarla korkutma. Ancak Bayan Eaton'ın mezarının bununla ne gibi bir ilgisi olabilir?"

"Bilmiyorum," dedi Marcus. "Ama konuyla ilgili biraz araştırma yapmaya değer."

"Katılıyorum," dedi Iphigenia alçak sesle.

Marcus gözucuyla kıza baktı. Birinin bu gece onu deli gibi korkuttuğunu aklından çıkaramıyordu. Elini mermerin üzerinde yumruk yaptı.

Kanında dolaşan öfke topunu söndürüp olan bitene ve Iphigenia'ya karşı daha mantıklı ve tarafsız bir açıdan bakmaya çalıştı.

Kızın o mezarın içinde üç saat tek başına kaldıktan sonra göze çarpan bir rahatsızlığı olmadığını görmek içini rahatlatıyordu. Böyle bir deneyimi bu kadar salim kafayla atlatacak başka bir kadın tanımıyordu. Bunun yanında bu olayın ardından kendini bu kadar iyi hissedecek bir erkek de tanımıyordu.

Sözde sevgilisinin olağanüstü cesur bir kadın olduğunu düşündü. Yine de kızı o mezara kilitleyeni eline geçirdiğinde sevgilisinin öcünü almaktan zevk duyacaktı.

"Ne yapmayı düşünüyorsunuz?" diye sordu Amelia.

Marcus bu soruyu dikkatle düşündü. "Öncelikle Bayan Eaton kimdi, bunu öğrenmeli ve daha önemlisi o kadar ihtişamlı bir mezarı kimin yaptırdığını araştırmalıyız."

"Bizim muhasebecimiz, Bay Manwaring bu işle ilgilenebilir."

Marcus geçen gün Iphigenia'nın evinin önünde karşılaştığı adamı gözünün önüne getirdi. *Manwaring evin içinde onlarla*

birlikte olmaktan pek hoşnutmuş gibi görünüyordu, diye karşılık verdi.

"Bu işi benim muhasebecim halleder," dedi ama lafının sonunda aniden durdu. "Tüh, aksi şeytan. Hayır, halledemez. En azından hemen."

"Neden?" diye sordu Iphiginia.

"Barclay, eee, bir iş için şehir dışına çıktı." Marcus parmaklarını mermerin üzerinde tıkırdattı. Barclay'in Iphiginia'nın geçmişini araştırmak için Devon'a gittiğini söyleyemezdi. "Pek uzun sürmez. Gelir gelmez de bu işe el atar."

"Bay Manwaring'in bu işi üstlenmesini istemediğinden emin misiniz?" dedi Iphiginia. "En ufak detayları bile araştırmakta çok ustadır, değil mi Amelia?"

"Evet," dedi Amelia. "Çok iyidir."

"Olmaz," dedi Marcus asık bir yüzle. "Barclay yapar." Gözleri Iphiginia'dan Amelia'ya, Amelia'dan Iphiginia'ya kaydı. "Bay Manwaring'le ne kadar zamandır çalışıyorsunuz?"

"Üç senedir," dedi Iphiginia. "İşinde çok iyidir. Neden?"

Marcus omuz silkti. "Özel bir nedeni yok. Sadece aklıma muhasebecilerin müşterilerinin özel hayatı hakkında çok fazla şey bildiği geldi."

Iphiginia kaşlarını çattı. "Sizi temin ederim, Bay Manwaring çok güvenilir biri. Herhalde adamın şantaj işinde parmağı olduğunu filan düşünmüyorsunuz?"

"Henüz hayır. Sadece yüksek sesle düşünüyordum." Marcus durakladı. "Bay Manwaring üç senedir yanınızda çalışıyorsa bu

süre zarfında halanız hakkında şantaj yapabilecek kadar bilgi edinmiş olması mümkün mü?"

"Kesinlikle hayır," dedi Amelia beklenmedik bir hışımla. "Bay Manwaring bir beyefendidir, lordum. Kişiliğine leke sürecek biri değildir. Böyle bir şeyi asla yapmaz."

"Amelia haklı." Iphiginia'nın biçimli kaşları çatılıverdi. "Bay Manwaring onurlu, efendi bir adam."

Marcus hanımlara, bazı insanların dürüstlüklerindeki eksikliği örtmek için suratlarına onur maskesi yapıştırdıklarını izah etmenin işe yaramayacağını hemen farketti.

"Pekala, adam sizin muhasebeciniz," dedi kibarca. "Siz ne derseniz ona inanacağım."

"Ben de öyle olması gerektiğini düşünüyordum," diye mırıldandı Iphiginia.

"Hem," diye devam etti Marcus enine boyuna düşünerek, "Leydi Guthrie'ye şantaj yapan kişi o olsa bile, benim dostumun sırrını nereden bilecek."

"Tabii ki bilemez." Iphiginia aniden fazla sevimli bir gülümsemeyle ona baktı. "Lordum, Bay Manwaring'e duyduğunuz bu şüphe, şantajcının benim dışımda biri olabileceğini düşünmeye başladınız anlamına mı geliyor?"

"Tabii senin masum olduğuna inanmamı sağlamak için bu geçe olanları baştan sona sen düzenlemiş de olabilirsin ama bu ihtimal üzerinde pek durmuyorum."

Iphiginia'nın gülümsemesi silindi. "Çok teşekkürler, bayım. Acaba Kont hazretleri benim de bütün bu olaylar zincirini

suçlunun kendileri olduğunu doğrulayacak biçimde sunabileceğimin farkındalar mı?"

Bu laf Marcus'un sinirine dokundu. "Saçmalama."

"Bunun nesi saçma?" diye meydan okudu Iphiginia. "Şantajcı pekala siz de olabilirsiniz."

Kız şaka yapmıyordu. Marcus donakaldı.

Senelerdir hakkında bir dolu dedikodu dolaştığını gayet iyi biliyordu. Düellolar ve Lynton Spalding'in öldürülmesiyle ilgili söylentiler hiç de azımsanacak gibi değildi. Ancak şimdiye dek hiç kimse bu tür zırvaları suratına karşı yüksek sesle dile getirememişti. Daha doğrusu, söylemeye cesaret edememişti.

"Sen ya çok aptalsın ya da fazla cesursun, Iphiginia. Hangisi olursa olsun, çok ileri gitmeye başladın."

"Daha gerektiği kadar ileri gidebilmiş değilim," diye karşılık kız geri adım atmadan.

Amelia huzursuzlanarak kuzenine baktı. "Iphiginia, bu tartışmayla bir yere varabileceğimizi sanmıyorum."

"Tam tersi." Iphiginia kaskatı gözlerini Marcus'un suratından ayırmadı. "Bir şeyi açıkça göstermeye çalışıyorum. Ne olur, elimizdeki verileri bir gözden geçirin. Bize sizin oldukça acımasız olduğunuz söylendi, lordum. Ve ben sizin olağanüstü akıllı biri olduğunuzu biliyorum. Bunca sene boyunca etrafınızda dönen bütün sırları öğrenebilecek kadar akıllı biri."

"Yeter, Iphiginia," diye uyardı Marcus yumuşak bir sesle.

Kız onu duymamış gibi devam etti. "Şantaj notlarını siz göndermiyor olabilirsiniz. Hatta bu gece beni mezara kilitleyen yeleri zat bile siz olabilirsiniz."

Marcus buz gibi bir öfkeyle ona baktı. "Bu büyük bir hakaret, hanımefendi."

"Son birkaç gündür siz bana böyle can sıkıcı bir tavırla hakaret edip duruyordunuz ama."

"Davranışlarınız başından itibaren şüphe uyandırıyordu. Londra'da benim sevgilimmiş gibi gezip tozmalar, beylerin çalışma odalarına gizlice sızıp masalarını araştırmalar, Lattimore'un heykel salonunu gezmeler. Gecenin bir yarısı o dakikadan itibaren yok olan beş bin sterlinle apar topar mezarlığa gitmeyi saymıyorum bile."

"Lütfen," diye fısıldadı Amelia. "Bu tartışma hiçbir yere varmayacak."

"Hayır, varacak," dedi Iphiginia. "Kont hazretlerine kendi yaptıklarının da en az benim yaptıklarım kadar şaibeli gösterilebileceğini kanıtlayacak."

Marcus kaşlarını çattı. "Lanet olsun, şantajcı filan değilim."

"Olduğunuzu zaten hiç düşünmedim," dedi Iphiginia umursamaz bir tavırla. "Sadece haklı olduğumu göstermeye çalışıyorum."

Marcus kararlı bir hareketle şöminenin yanından ayrıldı, Iphiginia'nın oturduğu Grek tarzı kanepeye ilerleyip kızın tam karşısında durdu. "Sizin gibi haklılığını göstermeye çalışan adamlar sırf bu sebepten öldüler, hanımefendi."

"Belki, ama hiçbirinin sizin elinizden öldüğüne inanmıyorum. Siz böyle basit meseleleri büyütmeyecek kadar akıllı bir adamsınız."

"Bir erkeğin onuru sence basit bir mesele mi?"

"Tabii ki değil. Tıpkı bir kadının onurunun basit bir mesele olmadığı gibi. Ancak insan onurunu düelloda kanıtlayamaz değil mi? Başka birinin kafasına sıkılan bir kurşun gerçeği ispatlayamaz ki."

Marcus kıza doğru eğildi, bir elini kanepeye, diğerini kanepenin kavisli sırtına dayadı. Iphiginia köşeye sıkışmıştı. "Belki ispatlayamaz ama kafaya sıkılan bir kurşun dedikoduları bastırmakta epey etkilidir."

"Bundan şüphe ederim. Dedikoduları sadece yeraltına itebilir. Öte yandan dedikodular kimin umrunda ki? Siz ve ben dedikodulara bağışıklık geliştirme lüksüne sahip insanlar değil mi?"

"Her şeyin bir sınırı var, Iphiginia. Ve sen benim hoşgörü sınırımı aştın. Sadece sözde sevgilim olan biri ancak bunca kadar ilerleyebilir, daha fazla değil."

"Bunu nasıl bilebilirsiniz ki bayım? Daha önce hiç sözde sevgiliniz olmadığını itiraf etmemiş miydiniz?"

Amelia elini kaldırdı. "Kavganız iyice abuk sabuk bir hal almadan bu saçmalığa bir son verseniz iyi olacak."

Marcus kıza baktı. "Çok haklısınız, Bayan Farley. Ortamı biraz mantık kattığınız için teşekkürler."

"Rica ederim."

Marcus doğruldu, odanın öbür tarafına yürümeye başladı. "Pekala, artık daha önemli meselelere dönelim o zaman. Aklıma başka bir fikir geldi."

Iphiginia öne eğildi, kaba biri tarafından rahatsız edildikten sonra tüylerini düzelten minik bir kedi edasıyla eteklerini düzeltti. "Neymiş, bayım?"

"Tartışmamızın çıktığı fikrin üzerine biraz daha kafa yordum da."

"Bir muhasebecinin müşterilerinin çok özel bilgilerine ulaşabileceği meselesi mi?" Iphiginia merakla adama baktı. "Ne olmuş?"

"Bu tür çok gizli bilgilere ulaşabilecek kişilerin sadece bu adamlardan ibaret olmadığını farkettim. Varlıklı ailelerin evlerinde çalışan ve onların çok özel bilgilerine vakıf başka insanlar da var."

Amelia dikkatle Marcus'a baktı. "Hizmetçilerden mi bahsediyorsunuz? Bu şantajcının bir hizmetçi olabileceğini sanmıyorum."

"Katılıyorum," dedi Iphiginia hemen. "Bu işin gerisinde her kim varsa sosyetenin içinde kendini çok rahat hissediyor. Hem unutmayın ki sizin bir aylığına şehir dışına çıkacağınızı bile biliyordu, lordum."

"Ayrıca Anka kuşu mührü adam veya kadının klasik neslerle hakkında da az çok bir bilgisi olduğunu gösteriyor," diye ekledi Amelia. "Bir hizmetçinin böyle bir bağlantı kurması pek olası değil."

"Notlar tertemiz bir elyazısıyla, iyi eğitim görmüş bir e tarafından yazılıyor," diye ekledi Iphiginia. "Hepimiz daha işe en başında yazının çok muntazam ve kullanılan dilin eğitimli birine ait olduğu konusunda hemfikirdik."

Marcus kıza baktı. "Mürebbiyelerle refakatçiler de belirttiğiniz kadar eğitimlidir."

Iphiginia'yla Amelia şaşkınlıkla birbirine baktı.

"Yüce Tanrım," diye fısıldadı Amelia. "Lord haklı, Iphiginia. Mürebbiyelerle refakatçiler hizmetçi odalarıyla oturma odaları arasında bir yerdedir. İşverenleri kadar iyi eğitimli insanlardır, buna rağmen çoğu evde hizmetçiler kadar siliktirler."

Iphiginia diğer olasılıkları sıralamaya girişti. "Balolara, akşam toplantılarına gitmeseler de refakatçilerle mürebbiyeler işverenlerinin yaşamlarının en mahrem sırlarına vakıftır. Her şeyi görür, her şeyi işitirler."

Marcus kaşlarını çattı. "O halde benim bu varsayımım üzerinden gidersek aradığımız kişi en az iki evin sırrını bilen bir kadın."

"Bir zamanlar Zoe Halanın, sonra da sizin dostunuzun evinde çalışmış biri." Iphiginia Marcus'a baktı. "Dostunuzun sırrı kaç senelik bir sır, lordum?"

Marcus, Hannah'nın ona olan güvenine ihanet etmeden ne kadarını açıklayabileceğini hesaplayarak durakladı. "Şantaj unsuru olarak kullanılan olaylar yedi sene önce gerçekleşmiş. Galiba sen halanın sırrının on sekiz sene öncesine dayandığını söylemiştin?"

"Evet." Iphiginia elini kanepenin sırtında ileri geri gezdirdi. "Bu ilginç bir varsayım, lordum, ancak her iki evde birden çalışmış bir kadın bulabileceğimizi sanmıyorum."

"Yine de araştırmaya değer," dedi Marcus. "Benim varsayımlarım seninkilerden çok daha mantıklı. Beylerin eşyalarını karıştırıp siyah balmumuyla mühür arama fikri bana hiçbir zaman akıllıca bir iş gibi görünmemişti."

Iphiginia alev alev gözlerle adama baktı. "Size katılmıyorum, bayım. Benim varsayımım sizinkine kıyasla çok daha mantıklı ve akıllıca. Ve sizinkinin aksine, bir kanıta dayanıyor. Sonuçta sizin ve Guthrie'nin çevresine girip çıkan adamların sayısının bir elin parmaklarını geçmeyeceğini gördük. Öte yandan sizin fikriniz tamamıyla varsayımlara dayanıyor."

"Herhangi bir kanıta dayalı olmayabilir," dedi Marcus, "ancak seninkinden daha sağduyulu olduğu kesin."

"Bu doğru değil. Dahası şunu da belirtmek isterim ki..."

Amelia elini kaldırıp onu susturdu. "Sizden bir kez daha bu saçmalığa bir son vermenizi rica edebilir miyim lütfen? Bu tartışmalar hiç işimize yaramıyor."

Marcus sakin sakin gülümsedi. "Bayan Farley, bu gece mantıklı konuşan tek kişi sizsiniz. Iphiginia'nın kafası bu akşam pek yerinde değil. Atlattığı onca beladan sonra bunu anlayışla karşılamak lazım tabii."

"Buna katılmıyorum," dedi Iphiginia. "Kafam en az sizinki kadar yerinde, Masters."

"Ama uzmanlık alanlarımızın farklı olduğunu itiraf etmelisin," dedi Marcus kibar bir tonla. "Senin alanın klasik antikalar ve burada uğraştığımız meseleyle hiç ilgisi olmayan bir konu. Benim ilgi alanımsa bilime ve tekniğe dayalı işler. Bu konuda çalışırken tabii ki mantık yürütme ve sağduyulu davranma yeteneğim seninkinden daha fazla gelişmiş olmalı."

Iphiginia koltuktan fırladı. "Bu ne kadar kibirli, küstah ve pervasız bir laf böyle!"

"Yeter artık," diye yalvardı Amelia. "İkiniz de bu tartışmalara bir son vermedikçe bu işte hiç ilerleyemeyeceğiz."

"Size sonuna kadar katılıyorum," dedi Marcus hemen. "Mantık çerçevesinde ilerleyeceğiz. Dediğim gibi, şehre döner dönmez Barclay'i Reeding Mezarlığı'ndaki o devasa anıt mezarı araştırmakla görevlendireceğim. Bu arada sizden halanızın o senelerde yanında çalışan ve sırrını bilmesinden şüphelendiği birinin olup olmadığını öğrenmenizi istiyorum. Aynı soruyu ben de dostuma soracağım."

"Hımmm," diye mırıldandı Iphiginia.

Marcus kızın öfkeli bakışlarını görmezden geldi. "Bu araştırmalardan bakalım neler elde edeceğiz. Bu süre zarfında seni birkaç günlüğüne Londra'dan uzaklaştırmak iyi olur, Iphiginia."

"Mümkün değil," diye patladı Iphiginia. "Londra'dan niye uzaklaşacakmışım ki? Hele ki yapacak bunca iş varken."

Marcus başını iki yana salladı. "Şantajcının giderek daha da tehlikeli olmaya başladığı çok açık. Bu gece yaptıklarından sonra sana zarar vermekten çekinmeyeceği ortada."

"Bana zarar filan vermedi. Sadece biraz korkuttu."

"Kont haklı." Amelia ellerini kucağında birleştirdi. "Notunda seni mezara kilitleyerek bir uyarıda bulunduğunu gayet açıkça ifade etmiş, Iphiginia. Bundan sonra neler yapacağını kim bilebilir?"

"Çok doğru," dedi Marcus. "Bence Barclay araştırmalarını bitirene dek Iphiginia gözümün önünden ayrılmasa iyi olur."

"Saçmalamayın," dedi Iphiginia.

Amelia onu duymazdan geldi. Gözlerini Marcus'a dikti. "Peki bu konuda ne öneriyorsunuz, lordum?"

Marcus kafasındaki oldukça kısa listeyi gözden geçirdi. "Bence Iphiginia bir süreliğine taşradaki evine dönse hiç fena olmaz."

"*Kesinlikle olmaz*," dedi Iphiginia bağırarak. "Mümkün değil. Eve gitmeyeceğim, işte o kadar."

Marcus kızın öneriye gösterdiği tepkiyi gözden kaçırmadı. Belli ki Barclay, Devon'dan ilginç haberlerle dönecekti. "O halde Leydi Pettigrew'un davetini kabul edip bu hafta birkaç günlüğüne Pettigrew'ların Hampshire'daki taşra evine gitmeyi öneriyorum."

Iphiginia bu fikri şöyle bir gözden geçirdi. "Böylece ben de Pettigrew'un kütüphanesini araştırma fırsatı elde etmiş olurum."

Marcus küfretmemek için kendini zor tuttu. "O işi ben hallederim. Sen söz verdiğin üzere Leydi Pettigrew'un Vesta Tapınağı'nı incelersin."

"Bir erkeğin kütüphanesini nasıl araştıracağını bildiğinden emin misin?" diye sordu Iphiginia şüpheyle.

"Sanırım altından kalkabilirim. Hem senin Lartmoor'un kütüphanesini nasıl araştırdığını gördüm, değil mi? Senin gibi bir uzmanı izledikten sonra becermemem mümkün mü?"

Iphiginia dudaklarını büzdü. "Pekala, lordum. Planladığımız gibi Hampshire'a gidiyoruz o halde."

Marcus rahatlayarak nefesini bıraktı. Hiç olmazsa Iphiginia Hampshire'da onun gözünün önünde ve güvende olacaktı. Onlar Londra'ya döndüğünde Barclay de dönmüş olurdu. Marcus da adamı olabildiğince çabuk Bayan Eaton'ın mezarını araştırmakla görevlendirirdi.

İçinden bir ses mezarla şantajcı arasında bir bağ olduğunu söylüyordu. Hatta bunu hissediyordu. Aradığı cevapları bulana kadar bu meseleyi araştırmaya kararlıydı.

Şantajcı iyice başlarına bela olmaya başlamıştı. Bu gez çizmeyi fena halde aşmış, Iphiginia'yı tehdit etmişti.

Marcus onu yakalayana kadar bu işin peşini bırakmayacaktı.

Üç gün sonra Marcus, Pettigrew'un kütüphanesindeki raflardan birinin önünde dikilmiş büyük bir ilgiyle kitapların isimlerini okuyordu. "Cicero, Virgil, Newton. *Philosophical Transactions of the Royal Society.* Mükemmel ve oldukça geniş bir koleksiyonunuz olduğunu söylemeden edemeyeceğim, Pettigrew. Bu kadar farklı konulara ilgi duyduğunuzu bilmiyordum."

Karısının aksine karamsar ve içe dönük bir adam olan Pettigrew her zamankinden bile daha haşin bir tavırla kaşlarını çattı. "Bir adam zihninin çürümesini istemiyorsa günlük gazetelerin ötesinde de bir şeyler okumalıdır."

"Çok doğru söylediniz." Marcus, *Philosophical Transactions*'ın bir sayısını eline alıp içindekilere göz gezdirdi. "Bunu ödünç alabilir miyim?"

"Buyrun." Pettigrew kadehine şarap doldurdu. "Burada ne kadar kalmaya niyetli olduğunuzu sorabilir miyim, bayım?"

Marcus, Pettigrew'un bu misafirperverlikten uzak tavrını görmezden geldi. Dün malikaneye varır varmaz partinin tamamıyla Bayan Pettigrew'un fikri olduğunu anlamışlardı. Asosyal kocanın misafirleri eğlendirmek gibi bir derdi olmadığı açıktı.

"Sanırım sadece birkaç gün kalacağız, daha fazla değil. Eşiniz Vesta Tapınağı hakkında Bayan Bright'ın fikrini almak istedi. Herhalde arkadaşımın ölçüleri alıp bunları İtalya'da gördüğü orijinal mabedin ölçüleriyle kıyaslaması biraz vakit alacaktır."

"Bizdeki Vesta Tapınağı mükemmel bir parça." Pettigrew şarabını bir dikişte gırtlağından aşağı yuvarladı. "Bayan Bright'ın fikrini almaya neden ihtiyacımız olduğunu anlayabilmiş değilim." Yan gözle Marcus'a kısa bir bakış fırlattı. "Alınmayın bayım. Anladığım kadarıyla çok yakın dostunuz."

"Evet. Öyle." Marcus boş gözlerle *Philosophical Transactions*'ın *İçindekiler* sayfasına göz gezdirdi. Elindeki sayı

bir senelikti. Astronomi gözlemleri üzerine bir yazı ilgisini çekti.

Tabii ki aylar önce kendisine gönderilen sayıyı okumuştu. Cemiyetin çıkardığı dergileri hiç kaçırmazdı. Ama dokuz ay önce astronomiyle ilgili olan dergiye sadece üstünkörü göz gezdirmişti. O sıralar kendini ışığın ve yansıtıcı yüzeylerin özelliklerini araştırmaya vermişti ve henüz yıldızlara meraklı salmış değildi.

"Onu uzun zamandır mı tanıyorsunuz?"

"Kimi? Bayan Bright'ı mı?" Marcus başını kaldırdı. "Adına bakarsanız keşke daha uzun süredir tanısaydım."

"Anlıyorum. Biraz sıradışı bir hanım."

"Evet. Fazlasıyla. İkimizin çok ortak yönü olduğunu keşfettik."

Pettigrew şaşkınlıkla kaşlarını çattı. "Sizin de antikalara mı ilginiz var?"

"Bugünlerde evet." Marcus *Transactions*'ı kapattı. "Bu aradan uşağım nedense yazı çantamı valizime koymayı unutmuş. Sizden biraz kağıt rica etsem çok mu kabalık etmiş olurum? Bir iki mektup yazmam gerekiyor da."

"Efendim? Ah, hayır, hayır. Ne demek." Pettigrew elini karmakarışık çalışma masasına doğru savurdu. "Buyrun, alın."

"Balmumu şişenizi de kullanmam gerekecek. Umarım bir sakıncası yoktur?"

"Orada, dünya maketinin yanında."

"Çok naziksiniz."

"Mektuplarınızı yazmak için masamı da kullanabilirsiniz." Pettigrew sıkıntıyla iç geçirdi. "Bu kalabalık ortadan yok olmadan masamı kullanamayacağım aşikar. Karım neden tam mevsim ortasında buraya bu kadar insan topladı, hiç bilmiyorum. Halbuki sosyalleşmek istediğinde şehirdeki evi bu amaçla kullanabileceğini söylemiştim."

"Bu evle gurur duymakta çok haklı. Her malikanenin bir Vesta Tapınağı yok."

"Yanında birkaç bakire de olsaydı işler çok daha farklı olurdu." dedi Pettigrew. "Ancak bugünlerde bakireler, tek boynuzlu atlar ve Anka kuşları kadar nadir bulunuyor, değil mi?"

Marcus kütüphanenin penceresinden görünen bahçeye göz gezdirdi. "Anka kuşları mı?"

"Hani küllerinden doğan mitolojik kuş var ya?"

"Ben mitolojik karakterlere duyduğum ilgiyi, bakirelere duyduğum ilgiyi kaybettiğim sıralarda kaybettim."

"Ne güzel bir akşam." Iphiginia gökyüzüne baktı.

Odalarına çekilmeden önce bu güzel yaz gecesinin keyfini çıkarma bahanesiyle Marcus'u terasa sürüklemişti. Aslında derdi, o akşamüzeri Pettigrew'un kütüphanesinde neler bulduğunu sorgulamaktı. Bütün gün Marcus'la baş başa konuşabilmek için can atmış ancak tek bir fırsat bile yakalayamamıştı.

Şimdi yıldızların altında yalnız olduklarına göre adama keşiflerini sormakta acele etmesine gerek yoktu. Aslında tek istediğinin biraz baş başa kalmak olduğunu farketti.

Vakit geceyarısını biraz geçiyordu. Yemek yedikten ve biraz kağıt oynadıktan sonra Pettigrew'ların misafirlerinin çoğu, üst kattaki odalarına çekilmişti.

Şehirde mevsimin en cafcaflı dönemi olmasına rağmen burada insanı sabahlara dek oyalayacak balolar yoktu. Taşrada birkaç gün geçirmek şehir hayatının hengamesine yeniden ayak uydurabilmek için enerji depolamanın iyi bir yolu sayılıyordu.

Tatlı, yumuşacık bir esinti yandaki ağaçların yapraklarını titretti. Havaya çiçek kokuları yayıldı. Iphiginia derin bir nefes alıp gecenin kokularını içine çekti.

"Gökyüzü pırıl pırıl." Marcus oymalı tırabzana yaslandı, gözünü gökyüzüne dikti. "Şimdi Yorkshire'daki malikanemde olmak için neler vermezdim."

"Neden Yorkshire'da olmak istediniz?"

"Yeni teleskobum orada da ondan."

"Teleskobunuz mu? Astronomiyle mi ilgileniyorsunuz?"

"Evet."

Bu yeni bilgi Iphiginia'nın ilgisini çekti. Bu adamla ilgili ne kadar çok şey öğrense bile hala derinlerde keşfedilmeyi bekleyen bir şeyler var gibiydi. "Hiç bilmiyordum, lordum."

Marcus'un dudakları hafifçe büküldü. "Sevgilim rolünü bürünmek için araştırma yaparken benimle ilgili her şeyi öğrendiğini mi sanıyordun?"

"Elbette hayır." Iphiginia yüzünün kızarmaya başladığını farketti. "Ama geçmişte ve şimdi ilgilendiğiniz konuları didik didik araştırdığımı sanmıştım."

"Üzülme." Marcus gözlerini gökyüzünden ayırmadı. "Sadece ufak bir detayı atlamışsın. Astronomiye olan ilgimin gözünden kaçmasının sebebi hiç şüphesiz benim için yeni bir ilgi alanı olmasından. Işığın ve aynaların özelliklerini incelerken merak saldım."

Iphiginia, Pettigrew'un balmumu şişesi ve mührüyle ilgili sormak istediklerini o an için bir kenara bıraktı. Sevdiği adam hakkında yeni bir şeyler öğrenmek çok daha cazipti. "Bu incelemeler nasıl oldu da sizi astronomiye yöneltti?"

"Çok kolay oldu." Marcus bir an ona bakıp gözlerini yeniden gökyüzüne çevirdi. "İnsan yıldızları incelerken aslında ışığı inceler. Aynalar ışığa odaklanmak için öyle bir ayarlanabilir ki gökyüzünde epey bir mesafe görülebilir."

"Yani teleskoplarda kullanılan aynalar gibi mi?"

"Evet. Aynalar ayrıca ışığın kendisini incelemek için de kullanılabilir. Ben böyle bir proje üzerinde çalışıyorum." Tuhaf bir tedirginlikle kıza baktı. "Işığı inceleyebileceğim bir alet geliştirdim."

"Nasıl işliyor?"

"Bir prizma ve küçük bir teleskop aracılığıyla..." Pişman olmuş gibi durdu. "Özür dilerim. Antika eserler konusunda uzman birine herhalde bu konu epey sıkıcı geliyordur."

"Ah, hayır, hem de hiç," diye itiraz etti Iphiginia. "Bildiğiniz üzere eski insanlar gökyüzüne çok meraklıymış. Yıldızlarla gezegenlere kendi kahramanlarının, tanrılarının isimlerini vermişler."

"Doğru."

"Söyleyin, yıldızların ışığını inceleyerek ne öğrenmeyi umuyorsunuz?"

"Bilmem." Marcus omuz silkti. "Ama birkaç sene önce Wilhelm Herschel'ın yazdığı bir şey çok ilgimi çekti."

"Neymiş?"

Marcus uzandı, kızın elinden tutup onu bahçelere inen basamaklara doğru götürdü. "Gökyüzüne bakarken bir bakıma geçmişe baktığımızı söyledi."

"Anlayamadım."

"Yıldızlardan gelen ışıkların bize varması modern hesaplamalara göre binlerce yıl sürüyor."

"Evet, elbette. Demek istediğinizi şimdi anlıyorum. Bizim gördüğümüz ışık aslında çok eskilerden geliyor," diye fısıldadı Iphiginia. "Bunu hiç böyle düşünmemiştim. Ne büyüleyici bir iddia."

"Bence de." Marcus kıza gülümsedi. "Buna rağmen küçük bir topluluk dışında bu konuda detaylı bir sohbete girişmek isteyen pek kimseye rastlamadım."

"Anlıyorum." Iphiginia küçücük parmaklarının üzerinde adamın kocaman elini hissetmenin keyfini çıkardı. Bu gece Marcus'la aralarında fiziksel olduğu kadar zihinsel bir bağ da hissediyordu. Adamın artık onun şantajcı olduğunu düşünmediğini bilmek güzeldi. "İnsanlar beni de çoğu zaman sıkıcı bulur, bayım."

"Buna inanamam."

"Ama gerçek bu. Korkarım geçen seneye dek mecburen çok sessiz sedasız bir yaşam sürmek zorunda kaldım."

"Kocanın yaşından ve hastalıklarında dolayı olmalı."

"Şey, evet. Bay Bright pek dışarı çıkmazdı."

"Bu yüzden sen de çıkmazdın tabii."

"Evet."

"Söyler misin, Iphiginia," dedi Marcus yumuşacık bir sesle. "Bay Bright'a sadık mıydın?"

Iphiginia hayretle nefesini tuttu, sözüm ona otların arasında gömülü duran minik bir taşa takılıp tökezlemeyi başardı. "O nasıl söz öyle, lordum."

Marcus onu tutup düşmekten kurtardı. "Bunun nesi tuhaf? Kocasına sadık eşlerin ne kadar az olduğunu görebilecek kadar uzun süredir sosyetenin içindesin."

"Benim gördüğüm kadarıyla aldatan kadınların sayısını geçen tek şey aldatan kocalar," diye karşı çıktı Iphiginia.

"Sanırım bu konuda haklısın."

Tartışmayı kazanmanın, hatta arada belli etmeden konuyu da değiştirebilmenin zaferiyle Iphiginia aniden cesaret topladı. "Peki ya siz sadık bir koca mıydınız, lordum?"

Marcus bir an sustu. "Benim geçmişten bahsetmemek gibi bir kuralım vardır. Özellikle de evliliğimden."

Bu ters cevap Iphiginia'nın kanını dondurdu. "Şey, elbette. Balo kurallarınızı nasıl da unutmuşum. Bu kadar katı kurallarla yaşamdan zevk alabiliyor musunuz peki, bayım?"

"Bugüne dek çok işime yaradılar."

"Hayat kısa," diye fısıldadı Iphiginia. "Bence insanın gerçeğinden fazla kuralı olması sıkıcı ve kısıtlı bir yaşam sürmesine sebep olabilir."

"Bence insanın özel hayatını korumasına yardımcı olur."

"Ama insan sosyetenin kurallarıyla yaşadığında hayatın heyecanlarından mahrum kalır," diye itiraz etti Iphiginia.

"Ben sosyetenin kurallarıyla yaşamıyorum, Iphiginia. Kendi kurallarımla yaşıyorum."

Pettigrew'ların dev bahçelerinin ağaçlık bölümüne vardılar. Kocaman evin ışıkları şimdi epey uzakta kalmıştı. Iphiginia omzunun üzerinden geriye baktığında devasa malikaneyi neredeyse göremediğini farketti. Öndeki bir dizi ağaç, evi gizliyordu.

Geceyi sadece yıldızların ve hemen hemen dolunay biçimini alan ayın ışıkları aydınlatıyordu.

"Baksana, sanki dünyada yapayalnız kalmış gibiyiz," dedi Iphiginia.

"Ne hoş bir duygu." Marcus gözucuyla yanlarında beliren kocaman yapıya baktı. "Bak, burada ne var."

Iphiginia Vesta Tapınağı'nın upuzun, zarif sütunlarını fark etti. "Harabe. Siz akşamüzeri Pettigrew'un kütüphanesini araştırırken bütün ölçüleri aldım. Bu arada kütüphanede ilginç bir şey bulabildiniz mi?"

"Hayır. Pettigrew kırmızı balmumu kullanıyor, mührü de geyik amblemi."

"Hayallerim yıkıldı. Masasını iyice araştırdınız mı?"

"Evet, araştırdım. İnan bana, şantajcı Pettigrew değil." Marcus daire biçimindeki yapıya yöneldi. "Sence Vesta Tapınağı, Tivoli'deki orijinale uygun yapılmış mı?"

Iphiginia, Pettigrew'un şüpheliler listesinden elenmesine kısacık bir iç geçirdi. Ardından gösterişli, havadar eseri süzdü. Açık tavanından içeri ayışığı vuruyor, harabeye gündüz vakti görmediği büyüleyici, esrarengiz bir hava katıyordu.

"Hiç fena değil," dedi bilmiş bir tonla. "İnsanın orijinal eserde gördüğü o hafifliği vermişler. Sütunları da atlamamalı. Üzerine oturtuldukları dairenin ölçüleri de oldukça uyumlu."

"Öyle hakikaten."

Iphiginia, Marcus'un harabeye değil ona baktığını farketti. Adamın gözleri karanlıkta pırıl pırıldı. Alçak, boğuk sesindeki nüanslar Iphiginia'nın içini sıcacık bir pelteye çevirdi.

Derin bir nefes alıp aynı rahat ve bilmiş tavırla devam etmeye çabaladı. "İnsan bu eskiden kalma yapıda iffetli bakirelerin kutsal alevlere dokunuşunu hisseder gibi oluyor."

"Hayal gücünün benimkine kıyasla çok daha iyi çalıştığı kesin." Marcus kızı upuzun iki taş sütunun arasından geçirdi. Daire biçimindeki zeminin ortasında durdurup alaylı bir tavırla başıyla aşağı süzdü. "Burada bir bakire tahayyül edemiyorum ama ortam yine de insanı şevke getiriyor."

Iphiginia ağzının kuruduğunu hissetti. "Öyle mi?"

"Öyle." Marcus güçlü elleriyle kızın yüzünü sardı. "Leydi Starlight ismi sana yakışıyor, Iphiginia. Sen yıldızların ışığında yürümek için doğmuşsun."

Iphiginia ürperdi. *Ben seni sevmek için doğmuşum*, diye geçirdi içinden. İçini bir hüzün kapladı. Büyük olasılıkla bu sözleri hiçbir zaman ona yüksek sesle söyleyemeyecekti çünkü Marcus bunu duymaktan hoşlanmayacaktı.

"Sevgilim rolüne bürünmek hoşuna gitti mi, Iphiginia?"

"Evet, hem de çok. Sizin dostunuz olarak herkes, kim olursa olsun, beni çok ilginç buluyor. Doğruyu söylemek gerekirse bu iş bittiğinde biraz üzüleceğim."

"Öyle mi?"

"Şey, tam öyle diyemem aslında," diye itiraf etti. "Sorun şu ki insanların sürekli ilgi odağı olmak biraz sinir bozucu. Ama şimdiye kadar büyük bir macera yaşadığımı itiraf edeyim. Neredeyse İtalya'ya yaptığım yolculuk kadar heyecan vericiydi."

Marcus'un kaşları havalandı. "*Neredeyse*, öyle mi? Demek sevgilim olmak eski eserleri gezmek kadar heyecan verici değil. Bunu duymak beni gerçekten çok üzdü."

Iphiginia adamın sözlerini hakaret olarak algıladığını farkedince panikledi. "Sizi kırmak istememiştim, lordum. Aslına bakarsanız sevgiliniz rolünü üstlenmek olağanüstü ilginçti."

"Ama Pompeii'de harabeleri gezmek kadar ilginç değildi."

"Şey, Pompeii sonuçta Pompeii, lordum," diye kıkırdadı kibar kibar. "Yeryüzünde pek az şey onunla boy ölçüşebilir."

"Doğru, sanırım haklısın. Ancak izin verirsen bu son macerana biraz heyecan katmak niyetindeyim."

Dudakları kızın dudaklarını buldu. Iphiginia bedeninin aydınlığından mı, Marcus'un bedeninden yayılan sıcaklıktan mı alev alev yanmaya başladığını çıkaramadı.

On

DOĞRU YERDE VE ZAMANDA, DOĞRU ERKEKLE BİRLİKTEYDİ.

Bunu farkettiğinde Iphiginia sevinçten kendini bütünüyle kaybetti. Geçen sene Deepford'daki o sakin, kısıtlayıcı hayatın kabuğunu kırıp çıktıktan sonra yaptığı her şey sanki bu ana hazırlık gibiydi.

Özgürdü. Kardeşine olan yükümlülüklerinden, o küçük kasabanın boğucu kurallarından, komşularının kınayan, keskin gözlerinden kurtulmuştu.

Geçen sene özüne dönmüştü ve artık hayatında ilk kez birini sevebilecek kadar özgürdü.

Bu anı kaçırmamalıyım, diye geçirdi içinden. Sonuçlarını düşünmek için sonra epeyce vakti olacaktı.

Maceraların en büyüğüne, asla tatma fırsatı bulamayacağından korkmaya başladığı bir deneyime adım atmak üzereydi.

Parmakuçlarında yükseldi, kollarını Marcus'un boynuna doladı.

Marcus aniden ürperdi. Dudaklarının arasından alçak, boğuk bir ses fırladı, ardından dudakları dudaklarına gömüldü. Iphiginia'ya çılgın gibi sarıldı, onu sıkı sıkı tutarken dili kızın ağzında gezindi.

Iphiginia hafif bir iç çekti, kendini iyice Marcus'a yasladı, tüm duyularıyla adamın bedeninin sıcaklığının, gücünün tadını çıkardı.

"Benim tatlı Leydi Starlight'ım." Marcus kocaman elini kızın boynuna kaydırdı. Şık, beyaz şalı çekip Iphiginia'nın çıplak omuzlarını ortaya serdi. "Sana yeniden dokunmayı ne kadar çok istedim, bilemezsin."

"Evet, dokun bana. Dokun bana, Marcus." Iphiginia başını çevirip adamın elini öptü. Kaşmir şalın omuzlarından kurtulup ayaklarının dibine süzüldüğünü farketti.

Ayrılığı ve Marcus'un dokunuşları gözlerini kamaştırmıştı. Her şey gerçeğe aykırı gibiydi, buna rağmen duyuları capcanlıydı. Adamın parmakları ağır ağır elbisesinin kopçalarını aradı.

Marcus kopçaları bulup açtığında ve yavaşça korsesini aşağı çektiğinde Iphiginia hafif bir şokla irkildi. Yumuşacık, mis kokulu bir esinti çıplak göğüslerinde gezindi.

Yüzünü Marcus'un göğsüne gömdü.

"Çok güzel." Marcus kızın göğüslerini avuçlarıyla örttü. "Çok, çok güzel."

Iphiginia göğüslerinin dimdik olduğunu, adamın sıcacık ellerinin arasında olağanüstü hassaslaştığını hissetti. Lartmore'un heykel salonunda fazlasıyla mahrem dokunuşlarına maruz kalmış olmasına rağmen aslında Marcus'un onu şimdiye dek hiç çıplak görmediğini farkedip ürperdi.

Bu geceye kadar hiçbir erkek Iphiginia'yı çıplak görmemişti. *Normalde utançtan yerin dibine girmem gerekirdi*, diye geçirdi içinden. Ama Marcus'un sesindeki duygu dolu hayranlık tam tersi bir etki yapmıştı. Kendini çok özel ve dayanılmaz hissediyordu.

Marcus onu keşfederken adamı keşfetme isteği bütün tereddütlerini bastırdı. Uzanıp titreyen parmaklarıyla Marcus'un boyunbağını çözmeye girişti.

"İşte böyle," diye fısıldadı Marcus.

Bir dakika sonra uzun boyunbağının uçları açıkta sallanıyordu.

Iphiginia ona baktı. Yüzünün sert hatları ayışığında ve gölgelerin arasında oldukça belirgindi. Gözleri pırıl pırıldı. Dudakları bariz bir açlıkla gülümser gibi hafifçe kıvrılmıştı.

"Marcus?" Kafasında şekillendiremediği soruyu nasıl kelimelere dökeceğini bulamadı. Tek bildiği bu gece ayışığında öpüşmekten daha öte arzuları olduğuydu.

"Neden olmasın?" dedi adam onun aklını okumuş gibi. Başparmağını ağır ağır kızın çenesinde gezdirdi. "Odana varana kadar beklemeyi planlıyordum aslında ama bazı şeyler ertelenemiyor."

Başını eğip Iphiginia'nın omuzlarının kıvrımlarını öptü. Kız kollarında titredi, başını onun gömleğinin arasına sakladı. Avuçlarını Marcus'un güçlü, gevşek kaslarında gezdirdi.

"Lordum, size dokunmak olağanüstü hoş bir duygu," diye nefesini bıraktı adama dokunmanın verdiği şaşkınlıkla. "Her şeyiyle muhteşem. Bana bir zamanlar Venedik'te gördüğüm Herkül heykelini hatırlatıyorsunuz."

Marcus önce hafifçe kıkırdadı, ardından boğuk boğuk inledi. "Seni uyarmak isterim, ben bir heykel değilim, hanımefendi. Gerçi şu an bedenimin bir bölümü taş gibi sert, o ayrı."

"Evet, farkındayım," diye fısıldadı Iphiginia. Bedenine yaslanan kaskatı organı hissedebiliyor, hem meraklanıyor hem korkuyordu.

Marcus paltosunu üzerinden atmak için istemeye istemeye kızı bıraktı. Paltoyu harabenin ortasına serdi. Iphiginia önce paltoya, ardından Marcus'un buğulu gözlerine baktı. Adamın onu yere yatıracağını ve orada sevişeceklerini biliyordu.

Kainatın bütün gizemleri çözülmek üzereydi. Bu işi durdurmak istiyorsa hemen şimdi ağzını açıp konuşmalıydı.

Marcus'a dönüp gülümsedi, hiçbir şey söylemedi.

Marcus bir an onun gülümsemesiyle büyülenmiş gibi durdu. Bir müddet hiç kımıldamadı.

Ardından boğuk bir inlemeyle kızı kollarına alıp paltosunun üzerine yatırdı.

Adam üzerine eğilirken Iphiginia kollarını ona uzattı. Onu kendine çekip hiç bırakmak istemiyormuş gibi sıkı sıkı sarıldı.

"*Iphiginia.*"

Marcus'un dokunuşları artık tereddütten, kısıtlamadan uzaktı. Kızın göğüslerine aceleci, sert öpücükler kondurmaya başlamıştı. Güçlü elleri Iphiginia'nın üzerinde ilerlerken titriyordu. Göğüs uçlarından birini kavrayıp hafifçe ısırırken diğer eli kızın eteğinin altına kaydı.

Marcus'un elini bacaklarının arasında hissettiğinde Iphiginia içini titreten tuhaf bir beklenti hissiyle sarsıldı. Onu yine Lartmore'un kütüphanesinde dokunduğu gibi dokunmaya başlayacaktı. O büyülü hissi yeniden tatmayı beklerken sabırsızlanıyordu.

"Beni almaya hazırsın, değil mi?" Marcus sanki uğruna bir yarışa çıkmış, koşmaktan nefes nefese kalmış gibi konuşuyordu. "Sana böyle dokunduğumda Leydi Starlight'in tüm ellerimde eriyiveriyor."

"*Ah.*" Iphiginia gözlerini sımsıkı yumdu. Bacakları adamın ellerinin etrafında sımsıkı kapandı.

Marcus elini yavaşça azıcık, kızı şehvetten titretmeye yetecek kadar içeri kaydırdı.

"Marcus. Tanrım, ah, *Marcus.*" Onu istiyordu. Onu her şeyiyle istiyordu. Ama isteklerini nasıl ifade edeceğini bilmiyordu. Kelimeler yerine bedenini kullanmayı tercih etti, kalçalarını kaldırdı, yay gibi kıvrıldı.

"Güneşten bile sıcak." Marcus yavaşça kızı araladı.

Iphiginia çılgın gibi inledi. Parmaklarını adamın görünmez dişlerini omzunun güçlü kaslarına geçirdi.

Marcus'un elini bacaklarının arasından çektiğini hayal meydan farketti. Adam bu sırada pantolonunu çözmek için uğraşıyordu.

Iphiginia arkadan neyin geleceğini biliyordu. Ne de olsa Lartmore'un salonundaki heykelleri görmüştü. Kendini hazırlamaya çalıştı. Ancak sorun şuydu ki hala tam olarak neler olacağını hayal edemiyordu.

"Öp beni," diye emretti Marcus kızın dudaklarına doğru.

"Ah, evet. Evet, elbette." Heyecanla adama sarıldı. İşin bu kısmı kolaydı. Adamı nasıl öpeceğini, nasıl sarılacağını biliyordu.

"Tanrım," diye mırıldandı Marcus onun dudaklarına karşı. "Nefesimi kesiyorsun."

Adamın bacaklarının arasına yerleştiğini hissetti, ardından Marcus'un parmağından çok daha büyük bir şey içine girmeye çabaladı. Iphiginia bu şeyin asla içine sığmayacağını hemen farketti.

"Marcus, sanırım atladığımız bir sorun var."

"İnanılmaz sıkısın." Adamın sesi zorlanıyormuş gibi çıkıyordu.

"Bayım, siz galiba Lartmore'un salonundaki heykellerden bile daha iriisiniz," dedi Iphiginia çaresizlik içinde.

"Şimdi beni güldürmenin sırası değil." Marcus hafifçe gerildi.

Iphiginia rahatlayarak bir iç çekmeye hazırlandı. Ama daha nefes almasına fırsat kalmadan adam kendini onun yumuşacık

girişine yeniden yerleştirip bir anlık güçlü ve hızlı bir zorlamayla içine kayıverdi.

"Marcus." Iphiginia'nın gözleri anlık bir şokla koskocaman açıldı. Olduğu yerde donakaldı. Nefes alamıyordu.

Ama onun tepkisi Marcus'un tepkisi yanında hiç kalırdı. Adam dibine kadar kıza gömülmüş halde kaskatı kesilmişti.

"Lanet olsun. *Lanet olsun.*"

Vesta Tapınağı bir an ölüm sessizliğine gömüldü.

"Hep böyle mi olur?" demeyi başardı sonunda Iphiginia. "Ben geçen gece bana dokunduğunuzda hissettiklerimi yeniden hissedeceğimi umuyordum."

Marcus başını kaldırıp alev alev ve suçlayan gözlerle kıza baktı. "Bakiresin."

Iphiginia özenle uydurduğu dulluk masalını hatırlamaktı epey geç kalmıştı.

"Şey, hayır, hayır, değilim." Dudaklarını yaladı. "Sadece Bay Bright vefat edeli çok uzun zaman oldu. Hayattayken bile zaten kocalık görevini tam anlamıyla yerine getirecek durumda değildi. Bir de tabii, şey var, kendileri sizin gibi olağanüstü orantılı değillerdi, lordum, yani demek istediğimi anlamışsınızdır herhalde."

"Bakiresin, lanet olası. Bana yalan söyledin."

Iphiginia, Marcus'un feci öfkelendiğini farketti.

Umutlarının yıkıldığını hissetti. Ne diyeceğini bulamadı. Belli ki adam gerçeği bir şekilde anlamıştı. Marcus'un öfkesini hafifletmenin bir yolunu bulmaya çabaladı.

"Ama sizden başka kimse bilmiyor, lordum. Elbette anlamaları mümkün değil. Diğer herkesin gözünde ben dul bir kadınım."

"Kaç rol birden oynuyorsun, Iphiginia?"

Yaşlar Iphiginia'nın gözlerine üşüştü. "Şu anda rol filan yapmıyorum."

"Tanrı aşkına, ağlama." Marcus dirseklerinin üzerinde doğrulup kızın yüzünü avuçlarıyla sardı.

"Gözyaşlarına kanacak değilim. Hele ki bu yaptıklarından sonra."

Iphiginia öfke ve kırgınlıkla haykırdı. "Ağlamıyorum." Burnunu çekti. "Ayrıca benimle bu ses tonuyla konuşacaksanız, o bedeninizi tepemden çekip kalkmama izin verin. Hem altınızda yatıp hem de hakaretlerinizi dinlemek zorunda kalmam hiç değilse."

"Iphiginia..."

"Kalkın dedim." Ellerini adamın omuzlarına yaslayıp var gücüyle itti. Ancak Marcus'u itmek koca bir kayayı itmekten farksızdı.

"Felaket oldu bitti zaten, hanımefendi."

"Ben kendimi felakete uğramış gibi görmüyorum, lordum." Başını kaldırıp alev alev gözlerle adama baktı. "Sizinle sevişmeyi ben istedim. En azından istediğimi sandım."

"Neden? Kahretsin, bana nedenini söyle. Bu da mı o büyük maceralarından biriydi? Pompeii'nin harabelerini dolaşmakla boy ölçüşecek bir şey mi yaşamak istedin?"

Smadav

"Evet, aynen öyle," diye yapıştırdı Iphiginia öfkeden köpürerek. Bir kez daha adamı tepesinden itmeye çalıştı. "Ama siz her şeyi mahvettiniz."

"Niye beni seçtin peki?" Marcus'un sesi toy bir oğlan sesi gibiydi. "Sana ilk turunda eşlik etmesi için niye Hoyt'u ya da Lartmore'u seçmedin?"

"Çünkü seni seçtim de ondan, benim iri, yarım beyinli adamım. *Kalk üzerimden.*"

Marcus şok olmuş gibiydi. "Iphiginia..."

"Kalk dedim."

Marcus yumruk yemiş gibi yüzünü buruşturdu. Ayışığında Iphiginia adamın alnından süzülen ter damlalarını görebiliyordu. Saçları terden sırılsıklamdı. Çenesi kaskatı kesilmişti. Bedenindeki tüm kaslar mermerden bir heykelinki kadar sert.

Marcus dişlerini gıcırdatıp ağır ağır Iphiginia'nın içinde gerilemeye başladı. Iphiginia sabırsız sabırsız kıpırdandı.

"Kımıldama," dedi Marcus telaşla. "*Lanet olsun.*" Iphiginia'yı dehşete düşüren ani bir hareketle kendini geri çekti.

"Ayyy," diye haykırdı Iphiginia çaresizlik içinde. "Acıdı."

Marcus oralı olmadı. Yüzüne müthiş kederli bir ifade yerleşmişti. Nefesini tuttu, çılgın gibi titredi, ardından yüzünü kızın yanına devrildi. Ağzından feci bir inilti çıktı, sonra bir kımıldamadan öylece yattı.

"Aman Tanrım. *Marcus*, iyi misin?" Iphiginia kendi canının acısını unuttu, Marcus'un böyle aniden ruhsuz bir biçimde yere yığıldığını görünce panikleyip dirseklerinin üzerinde doğruldu.

Müthiş bir korku iliklerine kadar işledi. *Marcus ölmüştü ve hepsi onun suçuydu.*

Iphiginia apar topar çömeldi. Deli gibi adamı sarsmaya başladı. Marcus kımıldamadı bile.

Adamın yüzünü görmeye çabaladı, Marcus'un yüzü öbür tarafa dönüktü. Gözleri kapalıydı.

Iphiginia'nın aklına az önce adamın suratında gördüğü o acılı, kederli ifade geldi.

"Yüce Tanrım, ben ne yaptım? Lordum, yaşıyor musunuz? Cevap verin, lütfen bir şey söyleyin."

Adamı kucağına çekmeye çabaladı. Hiç de kolay bir iş değildi. Adam çok ağırdı. Hiç olmazsa yüzünü dizlerinin üzerine çekmeyi becerdi. Saçlarını okşayarak alnından geriye çekti.

"Çok özür dilerim, Marcus." Yanaklarından yaşlar süzüldü. "Seni kırmak istememiştim. Hem de hiç istememiştim. N'olur Marcus, ölme. Onca zaman sonra sonunda seni buldum. Şimdi gitmene dayanamam. Seni seviyorum, Marcus."

Kahrolsun.

Nikah gecesinden beri ilk kez kendini tutamamıştı işte.

Nora'yla geçirdiği ilk gece deneyimsiz, acemi bir oğlan çocuğu gibi tohumlarını kızın üzerine nasıl serptiyse şimdi de aynısını yapmıştı. Hafızasının karanlıklarından bir yerden kızın sesi, alaylı sözleri fırladı.

Ellerin fıfıçı eli gibi, koca budala.

"Marcus, Marcus, n'olur beni affet. Aç gözlerini. Ölemezsin, n'olur."

Marcus tek gözünü açtı.

"Yaşıyorsun." Iphiginia'nın suratı umut ve rahatlamayla aydınlandı. "Tanrıya şükür." Adamın başını kucağından kaldırmaya girişti. "Burada bekleyin, lordum, sakın kımıldamayın. Ben hemen eve gidip doktor çağırıyorum."

Marcus diğer gözünü de açtı, uzanıp kızı bileğinden yakaladı. "Otur."

"Ama belli ki doktora görünmeniz gerek. Bir tür felç geçirdiniz."

"İyi mi, kötü mü bilmem ama hayatımın henüz sona ermediğinden eminim. Sizi tebrik ediyorum, bakire Bayan Bright." Marcus kendinden tiksinir gibi yüzünü buruşturdu. "Otuz altı yaşında bir adamı yirmisinde çaylak bir delikanlı gibi hissettirmeyi başardınız."

Iphiginia tereddütle gözlerini adama kaydırdı. Parmakların adamın yanaklarında insanı hayrete düşürecek bir şefkatle gezindi. "Doktor istemediğinden emin misin?"

"Çok eminim. Ancak yeni bir paltoya ihtiyacım olacak sanırım." Terzisinin en pahalı ürünlerinden birinin üzerine tezat gibi nasıl boşaldığını düşündü. "Uşağımın bunu kurtarmayı başarabileceğinden emin değilim."

"Yeni paltonuzun parasını ben öderim," dedi Iphiginia hemen. "Hepsi benim suçum. Bunu gayet iyi biliyorum, lordum."

Marcus bir küfür savurmamak için kendini zor tuttu. "Öfkeli masumu oynarken de görmüş geçirmiş dulu oynadığın kadar başarılı olacağını tahmin etmem gerekirdi."

"Marcus, ben öfkeli filan değilim ki. Ama okula yeni başlamış küçük bir genç kız da değilim. Kendi kararlarımı verebilecek kadar olgun biriyim."

"Bakiresin." Marcus bitkin düşmüş gibi doğruldu. "Benim hiçbir zaman bakirelerle işim olmadı. Böyle bir kuralım vardır. Bu geceye kadar da hiç bozmamıştım."

"İşe bir de iyi tarafından bakın, lordum." Iphiginia neşeyle gülümsedi. "Artık bakire değilim, o yüzden bir daha kuralınızı bozmak durumunda kalmayacaksınız."

Marcus aniden içinde öfke dalgalarının kabardığını hissetti. "Lanet olsun, kadın, ben bir iyilik yapmadım burada sana. Yemin ederim, bazen ağzından çıkanlar en aklı başında adamı bile delirtir. Bekaretini az önce bozmamış olsam bu lafın yüzünden seni hemen kasıklarımın üzerine oturtmak isterdim."

Iphiginia'nın gülümsemesi kayboldu. "Bayım, kurallarınızdan birini bozduğunuz için sinirlenmenizi anlıyorum. Ama gerçekten bunun için kendinizi suçlamayın."

Marcus pantolonunu iliklemeye girişti. "Dul rolü oynayan bir bakire." Bütün tecrübesine, bütün bilgisine rağmen nasıl da kanmıştı. "Anlamam gerekirdi."

"Saçmalamayın. Nasıl anlayabilirdiniz ki?"

Marcus ayağa kalktı, tepeden kıza baktı. Ayışığında harabenin ortasında oturan Iphiginia'nın görüntüsüyle bir an

kendinden geçti. Kız elbisesinin korsesini mükemmel göğüslerinin önünde öylece tutarken bembeyaz etekleri kızı etrafına dökülüyordu. Saçları darmadağındı, minik beyaz ayakkabılarından biri ayağından çıkmıştı. Hala o masumiyet havası kızın etrafında dolaşıyordu. Tıpkı onu ilk gördüğü gün olduğu gibi.

"Galiba zaten biliyordum," dedi alçak sesle. "Ama gerçeği kabullenmek istemedim."

Iphiginia kaşlarını çattı. "Kurallarınızı bozduğunuzda kendinizi hep bu kadar katı mı eleştirirsiniz, bayım?"

"Bilmiyorum." Marcus onu ayağa kaldırmak için elini uzattı. "Kuralımı ilk kez bozuyorum. Gel hadi. Eve dönüyoruz." Marcus elbisesinin kopçalarını iliklemesi için Iphiginia'ya yardım etti. "Kimsenin bizi görmemesi gerek."

"Neden kimse bizi görmemeli, lordum?" Iphiginia sabırsızmış gibi Marcus'u baştan aşağı süzdü. "Diğerlerinin gözünde bir şey değişmedi ki. Herkes benim dul olduğumu sanıyor ve sizin aşığınız olduğuma inanıyor. Evdekilerin hiçbirinin gerçeği bilmesi mümkün değil."

"Ama şimdi gerçeği ben biliyorum." Gerçek şuydu ki Marcus kurallarından birini bozmuştu ve bunun bedelini ödemek zorunda kalacaktı.

Eh, Iphiginia'yla evlenmek hayatıma renk katacak, hiç olmazsa, diye geçirdi içinden. İlk karısı masum rolü yapan gözü pek geçirmiş, deneyimli bir kadındı. Bu kez de tam tersi, gözü pek geçirmiş rolü yapan masum bir kadınla evlenecekti.

Iphiginia'nın öğüdünü tut, işe iyi yanından bak, dedi kendi kendine. Bu kez başkasına ait bir kadın yerine kendi sevgilisiyle evlenecekti.

Marcus paltosunu yerden kaldırıp canı sıkkın bir halde paltoya baktı. Son birkaç haftada, yeni dolmakalemi sağ olsun, binden fazla şık ve pahalı paltosunu mahvetmeyi başarmıştı. Ancak şimdi elinde tuttuğu palto, üzerine kendini akıtmayı başardığı ilk paltoydu.

Kontrolünü tamamıyla yitirmişti.

Cebindeki koyun bağırsağından yapılmış prezervatifi kullanmak aklına bile gelmemişti.

Marcus, Iphiginia'nın onu izleyen bakışlarını umursamadı. Kızı elinden tutup Vesta Tapınağı'ndan dışarı çıkardı.

Adam Iphiginia'yı dev malikaneye geri götürürken gece onları yumuşacık kollarıyla sardı. Yıldızlar gökyüzünde berrak, parıl parıldı.

Marcus hayatının nasıl değişmek üzere olduğunu düşündü. Bennet'in yakın tarihte gerçekleşecek olan bu nikaha nasıl tepki vereceğini merak etti.

Hiç olmazsa Iphiginia kütüphanede ya da laboratuvarında saatlerce sakin geçirmeme ses çıkarmayacaktır, dedi kendi kendine. *Beni anlayışla karşılar.*

Çocukları da olabilirdi. Hatta belki unvanını devralacak bir oğulları. Ne tuhaf, kendi kanından bir varisi olup olmaması daha önce hiç umurunda olmamıştı ama bu gece, Iphiginia'nın onun bebeğini taşıyacağını düşününce nedense tuhaf bir sa-

Skuğun V

hiplenme hissi, bugüne dek gelecekle ilgili hiç farketmediği bir aydınlanma hissetmişti.

Bu açıklaması zor bir durumdu.

"Marcus?" Iphiginia'nın sesi nefes nefese kalmış gibiydi.

Marcus aniden çok hızlı yürüdüğünü, kızın da ona ayak uydurmak için seke seke gelmek zorunda kaldığını farketti. "Efendim?"

"Çok öfkelendiğinizi görebiliyorum, lordum. Yaptıklarım için sizden gerçekten özür dilerim."

"Şşş."

"Size geçmişim hakkında yanlış bilgiler vermemem gerekirdi."

"Bunu yarın konuşuruz. Bu gece bu gecenin meselesine odaklanmam gerek."

"Elbette, lordum. Anlıyorum. Çok öfkelendiniz ve hiç şüphesiz benim sevgilimmiş gibi davranmayı artık bırakmak istiyorsunuz."

"Başka bir alternatif göremiyorum." Sevgili rolünden koca rolüne geçecekti.

"Tam tersi, lordum," diye itiraz etti Iphiginia duraksamadan. "Oyunumuza devam etmek için şimdi elimizde daha da fazla sebep var."

"Artık mümkün değil, Iphiginia."

"Yapmayın, bayım. Siz çok akıllı bir adamsınız."

"Öyle mi diyorsun? Oysa benim bu konuda şüphelerim var."

"Saçmalamayın, rica ederim," dedi Iphiginia adama hakkını vermek ister gibi. "Gerçekten çok akıllısınız. Zekanızın sınırları sorgulanamaz."

"Hmmm."

"Ayrıca sinirlenmenize rağmen duygularınızın mantığınızı ele geçirmeyeceğinden eminim."

"Mantığıma duyduğun güven için teşekkürler," dedi Marcus azık suratla.

"Şey, evet, sonuç olarak dul bir kadın ve sevgiliniz rolü üstlenmenin çok iyi bir sebebi olduğunu size hatırlatmak isterim."

"Bana ne kadar iyi rol yaptığını hatırlatmak için iyi bir vakit seçmiyorsun." Taraçanın önüne varmak üzereydiler. Marcus üst kattaki ışıkların çoğunun sönmüş olduğunu farketti. Misafirler yataklarına çekilmişti. Iphiginia'nın görünmeden odasına girmesi zor olmayacaktı.

"Bayım, sizin sözde sevgiliniz olmama sebep olan durumun hala geçerliliğini koruduğunu lütfen aklınızdan çıkarmayın. Ajanın kimliğini bulana dek oyunumuza devam etmemiz gerek. Umarım düşüncesizce bir şey yapmaya kalkışmayacaksınız?"

"Düşüncesizce bir şey mi?"

Iphiginia'nın gözleri kocamandı, gölgelerin arasında pırıl pırıl parlıyordu. "Umarım sosyetenin gözünde yarattığımız ilişkiyi bitirmezsiniz. Birlikteliğimizin devam etmesine izin verecektiniz, değil mi?"

Iphiginia'nın az önce Vesta Tapınağı'nın ortasında olanların nelere yol açtığını hala kavrayamamış olması Marcus'un tahammülünün son damlası olmaya yetti.

"Bayan Bright, size bir saat öncesinden çok daha yeni ve çok daha önemli bir sorununuz olduğunu hatırlatmak isterim."

Iphiginia şaşkın şaşkın gözlerini kırpıştırdı. "Efendim?"

"Siz artık sözde sevgili filan değilsiniz."

Iphiginia bir an boş gözlerle onu süzdü. Ardından kelimelerin anlamını kavradı. "Ah, ne demek istediğinizi anlıyorum."

"Acaba gerçekten anlıyor musunuz, Bayan Bright?"

"Evet, tabii." Adamın gömleğindeki örgüler onu büyülemiş gibi gözlerini aşağı kaydırdı. "Ancak kısacık ve pek çaba sarf etmeyi gerektirmeyen bir birleşmenin ilişkimizin doğasını neden değiştireceğini kavrayamıyorum."

"Kahretsin, Iphiginia..."

"Marcus, lütfen." Elini adamın yanağına değdirmek istemiş gibi kaldırdı, sonra nedense fikrini değiştirdi. "O harabede olanların hoşuna gitmediğinin farkındayım."

"İçinde bulunduğumuz koşullarda benim olanlardan zevk almış ya da almamış olmam önemli değil," dedi adam kibar olmaya çabalamadan. "Sanırım sonun korkunçluğu hakkında herhangi bir fikrin yok."

"Olmaz olur mu, lordum? Yani öyle yığılmanızın sizin için ne kadar ürkütücü, ne kadar can sıkıcı olduğunu tahmin edebiliyorum. Yüce Tanrım, bir an için öldüğünüzü ya da ...ndiğini filan sandım."

"Ama mi? Güzel Tanrım. Delireceğim. Hiç şüphe yok, delireceğim."

"Ne olur inanın, bakire olduğumu öğrendiğinizde bu kadar etkileneceğiniz, öyle bitkin düşeceğiniz hiç aklıma gelmemişti. Gerçekten çok özür dilerim."

Marcus taraçayı çevreleyen tırabzanlara tutundu. Durup Iphiginia'ya baktı. Kız sanki delirmiş gibi tuhaf tuhaf laflar etmeye başlamıştı. Marcus'u gerçekten dehşete düşürüyordu.

"Çok doğru," diye onayladı kızı. "Bekaretinin benim hassas bedenime neler yapabileceğini nereden bilebilirdin ki?"

"Çok doğru." Iphiginia kocaman gülümsedi. "Ama şimdi iyi olduğunuzu söylediniz. Yalan söylemiyordunuz, değil mi?"

"Koşulları göz önüne alırsak çok da iyileştiğim söylenemez."

"Bütün olanlar baştan sona sizi şoke etmiş olmalı."

"Şoke etti." Başını salladı. "Evet, işte bu kelime durumumu çok iyi izah ediyor."

"Hiç şüphesiz korkmuşsunuzdur da. Ama hiç endişelenmeyin, bayım. Sizi temin ederim bu konuda kaygılanmanızı gerektirecek hiçbir şey yok."

Marcus tek eliyle tırabzanı kavrayıp sıkı sıkı tuttu. "Neden?"

"Çünkü size şeref sözü veriyorum, hiçbir talepte, eee, bu, eee..." Boğazını temizlemek için duraksadı. "...bu aşk oyunumuzla ilgili hiçbir talepte bulunmayacağım."

Marcus bir süre kızın beklenti dolu suratını inceledi. Daha önce hiçbir kadın lafı böyle ağzına tıkamamıştı.

"Çok düşüncelisiniz, Bayan Bright."

"Rica ederim," dedi kız kibarca. Ardından öne eğilip dosyalarını istemiyormuş gibi sesini alçalttı. "Aslında dürüst olmak gerekirse bu geceki o kısa olaydan ben de pek zevk aldığımı söyleyemeyeceğim ve sizi temin ederim tekrarlamak için hiç can atmıyorum."

Marcus'un içi buz kesti. Iphiginia'nın deyimiyle yaşadıkları *olay* tam anlamıyla bir felaketti. Hepsinin üstüne bir de kızın ilk deneyimini berbat etmişti.

İlk anda hissettiği öfkeye ve Iphiginia'nın ona yalan söylemesiyle birlikte hayatın bundan sonra bambaşka bir yön alacağını bilmesine rağmen Marcus içinde bir suçluluk duygusu hissetti. Bu gece tek hedefi kendi zevk aldığı kadar kıza da zevk vermekti. Ama başaramamıştı.

"Iphiginia, sana böyle kötü bir deneyim yaşattığım için özür dilerim. Eğer bilseydim..."

"Hayır, lütfen." Iphiginia susturmak ister gibi parmaklarını onun dudaklarına götürdü. "Sakın özür dilemeyin. Gerçekten oynadığım rolün kadını, izdivaç yatağının inceliklerini bilen dul bir kadın olsaydım, daha mantıklı hesaplar yapabilirdim."

"Ne hesabı?"

"Yani güzel bir harabeyi analiz ederken yaptığım perspektif ve yükseklik hesapları gibi mesela," diye açıkladı kız. "Her şeyinizin bedeninizle orantılı ve eee, iri olduğunu kavramam gerekirdi, bilmem anlatabiliyor muyum?"

"Orantılı, öyle mi?"

"Korkarım klasik heykeller konusundaki incelemelerim beni yanlış yönlendirdi." Kaşlarını çattı. "Şimdi düşününce farkediyorum da, Lartmore'un heykel salonundakiler bile..."

"Iphiginia..."

"Kendimi şöyle savunacağım, bayım, belirtmek isterim ki klasik heykeller konusunda yaptığım bütün incelemelerim sırasında sizinkinin boyutlarında tek bir taneye bile rastlamadım."

Marcus artık dayanamayıp onu susturdu. "Bu hiç şüphesiz şimdiye dek yaptığım en ilginç sohbetlerden biri. Ancak vakit geç oldu ve ben bu konuya kaldığımız yerden başka bir vakit devam etmeye kararlıyım."

"Yani kendinizi biraz toparladıktan sonra demek istiyorsunuz, öyle mi?"

"Öyle de denebilir. Gelin, yukarıya odalarımıza gidelim, hanımefendi. Ben biraz düşünmek istiyorum." Kızın koluna girip kapıya yöneldi.

"Marcus." Iphiginia adamın manşetine yapıştı. "Söz ver, kimseye senin gerçek sevgilin olmadığımı söylemeyeceksin, tamam mı?"

"Sakin ol, Iphiginia." Marcus kapıyı açıp kızı karanlık bir koridora soktu. "O küçük oyunun artık oyun olmaktan çıktı. Artık gizleyecek bir şeyimiz kalmadı. Bu gece gerçekten benim sevgilim oldun."

Iphiginia sert sert ona baktı. "Kimseye dul olmadığımı da söylemeyeceksin, değil mi?"

"İnan bana, gerçeği öğrenmelerini en az senin kadar ben de istemiyorum."

"Şey, tabii." Kız biraz rahatlamış gibiydi. "Kimsenin kurallarınızdan birini bozduğunuzu bilmesini istemezsiniz elbette."

"Doğru," dedi Marcus. "İşler yeterince karıştı zaten."

"Ne demek o öyle?"

"Boşverin, Bayan Bright. Daha uygun bir vakitte açıklarım."

"Dul Bayan Bright," diye düzeltti Iphiginia hemen. "Oyuna baş başayken de devam etmeliyiz, yoksa insan içinde pot kırabiliriz."

"Özür dilerim. Dul Bayan Bright."

Marcus ellerini odasının penceresinin önüne yaslayıp yıldızlara baktı.

Bir daha evlenmeyi o geceye dek aklından bile geçirmemişti. Kurallarından birini daha bozmak üzereydi. Bu gece Iphiginia'nın teni ve kokusu zihninde hala capcanlıyken evlilik konusunu mantıklı bir şekilde irdelemesi mümkün değildi.

Kafasında kalan en belirgin şey Iphiginia'nın bekaretiyle onu öldürdüğünü sanarak panikle tepesine eğilmesiydi. Kızın sözleri hala kulaklarında çınlıyordu.

Seni seviyorum, Marcus.

Ne de olsa kızın aklı yerinden oynamıştı, kazara onu öldürdüğünü sanıp dehşete düşmüştü. Sırf bu yüzden böyle demiş olmalıydı.

Ertesi sabah Leydi Pettigrew yola koyulmak üzere olan misafirlerine içten bir hüzünle veda ediyordu. "Keşke ikiniz de bir iki gün daha kalabilseydiniz. Çok güzel vakit geçirdik, değil mi George?"

"Fena değildi," diye mırıldandı Pettigrew. Adam hiç olmazsa misafirleri evden gittiği için ne kadar rahatladığını gizlemeye çalışıyordu.

Leydi Pettigrew, Marcus'un siyah faytonu hazırlanırken ön basamaklarda bekleyen Iphiginia'ya döndü. "Bayan Bright, Vesta Tapınağı'nın harabenin aslına uygun olduğunu öğrenmek beni ne kadar sevindirdi, size anlatamam. Zahmet edip ölçtüğünüz ve orijinaliyle karşılaştırdığınız çok teşekkür ederim."

"Rica ederim." Iphiginia, Marcus'un gitmek için ne kadar sabırsızlandığının farkındaydı.

"Sizce tapınağımız tamı tamına orijinaline uygun, değil mi?" diye üsteledi Leydi Pettigrew.

"Evet, kesinlikle," diye mırıldandı Iphiginia. Marcus'un anlamlı bakışlarının üzerinde gezindiğini hissedebiliyordu.

"Tapınak inanılmaz bir biçimde orijinalinin aynısı," dedi Marcus. "Dün gece bizzat gezdim. Yemin ederim, insan hayal gücünü azıcık çalıştırırsa, tapınağın ortasında gerçek bir bakire bile hayal edebilir."

Leydi Pettigrew gururla gülümsedi. "Gerçekten mi?"

"Nerede o günler," diye mırıldandı Bay Pettigrew. "Ayrıca sakın bana karşına bir bakire çıkmasını dilediğini söyleme,

"Bu kadarını ben de öğrendim." Marcus'un gözlerinin önünde bir gece önce Vesta Tapınağı'nın ortasında olanlar belirip kayboldu.

Kendini Iphiginia'nın sıcacık, yumuşacık bedenine gömmenin o harika sızısını belki birinci kez içinde hissetti. Ve yine belki birinci kez bedeni uyarılarak kaskatı kesildi.

Kızın bacak arasının ipek gibi yumuşacık tenini neredeyse bedeninde hissedebiliyordu. Olağanüstü biçimli göğüsleri iştahını kabartarak gözlerinin önünde salınıp kayboldu. Göğüs uçları ne kadar taptaze ve diriydi. Daha önce hiç rastlamadığı bir tadı vardı. Yusyuvarlak, biçimli kalçaları ona bir zamanlar serasında yetiştirdiği bir meyveyi hatırlatıyordu. Ve kokusu zihninin bir yerlerinde daima onunla kalacaktı.

Barclay'in incecik kaşları burnunun üzerinde düz bir çizgiye dönüştü. "Çok özür dilerim ama Bayan Bright'ın, yani bekar Bayan Bright'ın aslında dul olmadığını zaten biliyorduysanız beni neden Devon'a gönderdiniz?"

"Durumu sen yola çıktıktan sonra öğrendim."

"Peki, bunu öğrenmeyi siz nasıl başardınız? Yemin ederim şehirdeki kimsenin bundan haberi yok."

Marcus örtülü bir cevap uydurmaya girişti. "Aslında hiç varolmayan Bay Bright'la ilgili gerçeği bilimsel araştırmalarımda kullandığım yöntemleri kullanarak öğrendim diyebilirim."

Barclay anlamamış gibi durdu. "Yani teleskop veya mikroskop filan kullanarak mı?"

"Gözlem ve mantıklı çıkarım metotlarıyla." Marcus öne eğildi, dirseklerini masaya yasladı. Ellerini kavuşturup sabrı taşmış birinin beklenti dolu gözleriyle Barclay'e baktı. "Başka neler öğrendin?"

Barclay notlarına göz gezdirdi. "Bayan Bright, Deepford denen bir kasabada doğup büyümüş. Çok ufak bir kasaba. Bulabilmek için epey uğraştığımı söyleyebilirim."

"Neyse," dedi Marcus, "her şeye rağmen bulmuşsun."

"Evet, lordum."

Eğer Barclay, Deepford'u ve Bay Bright diye birinin olmadığını keşfettiyse başkaları da keşfedebilir, diye geçirdi aklından Marcus. Herhangi biri, belki de bir şantajcı kızın geçmişini merak edip araştırmaya kalkışacak olsa Iphiginia'nın dul olmadığını ve bu yüzden sosyetenin bekar hanımlara, masumlara yüklediği yükümlülüklerden de muaf tutulamayacağını hemen öğrenebilirdi.

Marcus hangisine daha çok öfkelendiğini çıkaramadı: Iphiginia'nın bu kadar savunmasız olmasına mı, yoksa bunu kabullenmemekte direnmesine mi?

"Devam et, Barclay."

"Annesiyle babası, ki her ikisi de görünüşe bakılırsa geleneklere aykırı mizaçlara sahipmiş, Bayan Bright on sekizine bastığı sıralarda denizde kaybolmuşlar. Bayan Bright kızkardeşi Corinna'nın tüm sorumluluğunu üzerine almış."

Tıpkı benim Bennet'i yetiştirmem gibi, diye düşündü Marcus. "Peki, hem kendine hem kardeşine hangi gelirle bakmış? Sağlam bir miras filan mı kalmış?"

"Hayır. Sadece annesinin resimlerini ve babasından kalma bir iki tasarım kitabını satarak edindiği para."

Marcus önündeki balmumu mührünü eline alıp dalgın dalgın çevirmeye başladı. "Öyle büyük paralar değil yani."

"Evet, lordum, ancak Bayan Bright görünüşe bakılırsa mali konularda epey uyanık bir kadın."

Marcus içinin buz kestiğini farketti. "Ne demek bu?"

"Onun eline bakan küçük kızkardeşiyle dünyada yapayalnız kalmanın ilk şokunu atlattıktan sonra Bayan Bright ilk iş olarak annesinden kalan son birkaç resimle babasının tasarım kitaplarını satmış. Parayı genç hanımlara okul açmak için kullanmış."

Marcus neredeyse elindeki mührü düşürüyordu. Gözlerini Barclay'e dikti. "Bayan Bright genç hanımlara eğitim mi veriyormuş?"

"Evet, lordum."

"Ahlak, davranış, adabı muaşeret dersleri gibi mi?"

"Başka derslerin yanında bunları da. Belli ki Bayan Bright'ın okulu mükemmel bir ün kazanmış. Civardaki soylu ailelerin çoğu, kızlarını bu okula göndermiş."

"Yüce Tanrım." Marcus koca bir kahkaha patlatmamak için kendini zor tuttu. Iphiginia'nın, o deli dolu, gözü pek kuzeninin genç kızlara sosyetenin katı, bağnaz kurallarını öğretmesi akıl almaz bir fikirdi.

"Bayan Bright'ın anne babasını kaybetmesinin üzerinden bir yıl kadar geçtikten sonra kuzeni Bayan Farley onun yanına taşınmış. Bayan Farley de matematik ve tabiat bilgisi dersleri veriyormuş sanırım."

"Ve okulun mükemmel bir ünü varmış?"

"Evet, lordum. Bayan Bright'ın kendisi gibi. Deepford gibi küçücük bir kasabada en ufak bir hatanın, günahın ya da ahlaksızlığın hemen göze çarpacağını ve cezalandırılacağını tahmin edebilirsiniz."

"Tek bir minik hata hayatını mahvetmeye yeterdi."

"Yeter de artardı. Genç hanımları eğiten birinin en yüksek standartları tutturması gerekir. Tek bir hatalı davranışı bile olmaması gerekir."

"Zavallı Iphiginia."

"Efendim?"

"Boşver. Devam et. Başka neler öğrendin?"

"Bir bakayım." Barclay birkaç dosya kağıdına daha göz attı. "Üç sene kadar önce Bayan Bright oldukça iyi gelir getiren bir mali atak daha yapmış."

"Ne tür bir atakmış bu?"

"Görünüşe bakılırsa kuzeniyle birlikte bir yatırım ortaklığı oluşturmuş. Bu havuza sadece dul ve evde kalmış bekar hanımlar alınmış, aşağı yukarı kendilerinin konumunda olan kadınlar. Her biri ortaya ufak miktarlarda paralar koymuş. Toplanan para bir inşaatçıya borç olarak aktarılmış."

"Bir mülkiyet projesi yani?"

"Evet, lordum."

"Hangisi?"

"Morning Rose Square."

"Yok artık." Marcus takdir dolu bir ifadeyle sırıttı. "Bu servet edinmiş olmalı."

"Edinmiş," dedi Barclay kupkuru bir sesle. "Elde ettiği kazanın bir kısmını kızkardeşine sağlam bir miras olarak ayırmış."

"Peki, kızkardeşi? O nerede?"

"Hala Deepford'da. Geçen sene Richard Hampton'la evlenmiş, soylu bir ailenin tek oğluyla."

"Anladım. Büyük olasılıkla Hampton'lar Iphiginia'nın burada benim sevgilim rolüne büründüğünden habersiz mutlu mutlu hayatlarına devam ediyorlardır?"

"Hiç haberleri yok. Gerçeği öğrendiklerinde bütün kasabanın dehşete düşeceğini tahmin etmek güç değil. Deepford'daki herkes, kızkardeşi de dahil, Bayan Bright'ın hala kuzeniyle İtalya'da dolaştığını sanıyor."

"Acaba Deepford'un iyi yürekli insanları Bayan Bright'ın Avrupa'yı dolaşmaya çıkacağını öğrendiğinde nasıl bir tepki verdi?"

"Geziyi hiç tasvip etmediklerinden emin olabilirsiniz."

"Ama skandal yaratmadı?"

"Hayır. Gerçi Bayan Bright'ın genç hanımlar için açtığı okulu kapatıp Avrupa'ya gitmesinin onun için hiç hayırlı olmayacağını düşünenler olmamış da değil."

"Bahse girerim olmuştur." Marcus ayağa kalkıp pencereye yürüdü. "Mükemmel bir iş çıkardın, Barclay."

"Teşekkür ederim, bayım. Elimden geleni yaptım."

"Bütün bunların aramızda kalacağına dair sana güvenebileceğimden hiç şüphem yok."

"Kesinlikle bayım." Barclay, Marcus'un bu sözleri sarf etmiş olmasına bile alınmış gibiydi. "Ağzımdan bununla ilgili tek kelime çıkmayacak."

"Teşekkür ederim, Barclay."

Barclay durakladı. "İlginizi çeker mi bilmiyorum ama bir ufak detay daha var, efendim."

"Neymiş?"

"Duyduğum kadarıyla birkaç sene önce Bay Hampton'ın Corina değil de abla Bayan Bright'la evleneceğine dair söylentiler dolaşıyormuş."

Marcus donakaldı. "Öyle mi?"

"İşin içinde bir karışıklık var gibi." Durdu. "Hampton, Corina'yla ilgilenmeye başladığında ablası bile şaşırmış."

"Gerçekten mi?"

"Kasabadakilere bakılırsa Bay Hampton tercihini Corina'dan yana kullandığında Bayan Bright'ın kalbi tamiri imkansız bir biçimde kırılmış."

Iphiginia'nın vakti zamanında başka bir erkeği sevdiğini, hatta bu erkeği hala seviyor olma ihtimali olduğunu duymak Marcus'un kalbine bıçak gibi saplandı.

Senin kalbini mi kırdı, Iphiginia? Bu yüzden mi bütün ahlak kurallarını hiçe sayıp çiğniyorsun? Onu hala seviyor musun? Dün gece beni kollarına alıp sevdiğini söylerken aklında Richard Hampton mı vardı?

Marcus birkaç dakika gözlerini bahçeye dikti. Yağmur yüzünü seliyor, çiçeklerin pırıltılarını söndürüyor, capcanlı yeşilliği sırılsıklam ediyordu. Gün aniden kasvetli bir hal almıştı.

Dönüp Barclay'e baktı. "Bilmem gereken başka bir şey var mı?"

"Hayır, lordum, sanırım araştırmalarımın sonucu özetle budur."

"Çabaların için çok teşekkürler."

"Ne demek, bayım." Barclay kendini itip ayağa kalktı. "Biraz zorlu bir yolculuktu. Eve gidip ateşin önüne bacaklarını uzatmak için can atıyorum."

"Bir şey daha var."

"Evet, bayım?"

"Yarın senden başka bir araştırma daha yapmanı isteyeceğim."

"Neyle ilgili?"

"Reeding Mezarlığı'na yakın tarihte yapılan Bayan Elizabeth Eaton'ın şaşaalı anıt mezarını kimin yaptırdığını öğrenmek istiyorum."

Barclay kuşkulu gözlerle Marcus'u süzdü. "Şaşaalı mezar mı?"

"Evet, Barclay. Anıt mezar gibi bir şey."

Barclay pes etmiş gibiydi. "Pekala, lordum. Bakalım neler bulabileceğim. Başka bir emriniz var mı?"

"Hayır, Barclay. Çıkabilirsin."

Marcus kütüphanede yalnız kalana dek bekledi. Ardından ağır adımlarla masasına dönüp bir saat kadar önce Hannah'dan gelen mesajı eline aldı.

M.

Seni görmeliyim. Çok acil. Dollanger Bahçeleri'nin kapısında. Saat ikide.

Sevgiler,

H.

Marcus elindeki kağıdı buruşturdu. İçinden korkunç bir ses Hannah'nın onu neden böyle alelacele görmek istediğini bildiğini söylüyordu.

O akşamüzeri saat ikide Marcus, Dollanger Bahçeleri'nin önünde bekleyen kiralık faytonun içine daldı.

Hannah kalın peçesi ve sade kahverengi elbisesiyle içeride onu bekliyordu. Arabanın perdelerini kapatmıştı. Faytonun içi loştu.

Kadın, Marcus'un sevimsiz tahminini hemen doğruladı. "Sen şehir dışındayken şantajcıdan bir mektup daha aldım, Marcus. Beş bin sterlin daha." Hannah'nın normalde yumuşak sesi endişe doluydu. "Mecburen Sands'in geçen sene bana doğum günümde aldığı bileziği satmak durumunda kaldım. Korkarım bir daha asla geri alınam mümkün olmayacak. Bileziği neden takmadığımı soracak diye ödüm patlıyor."

"Parayı nereye bırakmanı istedi?" diye sordu Marcus.

"Direktifler geçen seferkiyle aynıydı. Parayı Pall Mall'daki bir faytona bıraktım. Marcus, bu böyle devam edemez. Mü-

cevherlerimi satarak şantaj parası ödemeye devam edemem. Ei ya da geç Sands durumu farkedecektir."

"Sanırım sana bir kez daha Sands'e gerçekleri açıklamanı öğütlemem bir işe yaramayacak."

"Bunu yapamam, biliyorsun." Hannah peçesini kaldırdı, çaresizlikle büzüşen yüz hatları ortaya çıktı. "Benden tiksinecek, uzaklaşacaktır. Biliyorum."

"Sands mantıklı bir adam. Ona bir şans ver, Hannah."

"Onu bu riski göze alamayacak kadar çok seviyorum, Marcus. Korkularımı anlamanı beklemiyorum. Belli ki sen hiçbir kadını benim kocamı sevdiğim kadar sevmedin. Bu tür derin duygular hissetmiş olsan belki beni anlayabilirdin."

Marcus, *acaba Iphiginia da bu Richard Hampton'ı Hannah'ın Sands'i sevdiği kadar yoğun, ateşli duygularla mı sevmişti?* diye düşündü, sonra bu fikri kafasından hemen attı. "Sana beş bin sterlini ben vereceğim, Hannah. Git adam satmadan evvel bileziğini geri al."

Kadın rahatlayarak koltuğa gömüldü. "Çok teşekkür ederim, Marcus. Sen çok iyi bir dostsun. Sana borcumu geri ödeyeceğim, yemin ederim."

"Hiç gerek yok. İkimiz de o parayı özlemeyeceğimi biliyoruz."

Kadın buğulu gözlerle gülümsedi. "Evet, ama sorun bu değil ki. Senin kadar varlıklı olup dostlarına tek bir kuruş koklatmayan bir dolu insan var."

Marcus bu sözleri es geçti. "Lanet şantajcı iyice azıttı. Artık durdurmak lazım."

"Kimliğiyle ilgili herhangi bir gelişme var mı?"

"Biraz, ama kayda değer bir şey değil." Marcus kısık gözlerle kadına baktı. "Sana sormak istediğim bir şey var."

"Nedir?"

"Spalding'in öldüğü sıralarda yanında çalışan genç bir kadın vardı diye hatırlıyorum. Sadece bir iki defa gördüm ama galiba kızıl saçlıydı."

"Caroline Baylor." Hannah tiksintiyle yüzünü buruşturdu. "O kadın hakkında ne biliyorsun?"

"Çok az şey. Spalding tek başına dışarı çıkmama izin vermiyordu, Hampshire'a ailemi ziyarete gitmeme bile. Beni koruduğunu söylüyordu ama aslında kaçacağımdan şüpheleniyordu. Skandal çıkacak diye korkuyordu."

"Pislik herif."

"Eve tıkılıp kalmaktan şikayet etmeye başladığımda bana arkadaş olsun diye Caroline Baylor'ı tuttu. Kızdan hiç hoşlanmadım. Şeytan gibi bir kızdı. Çok saygın bir ajans aracılığıyla gelmişti, bir dolu referansı vardı ama hala inanıyorum ki aslında Spalding'in metresiydi."

Metresini karısının yanında işe sokmak tam Spalding'e yakışacak bir hareket, diye geçirdi Marcus içinden. "Kız sonra nereye kayboldu, biliyor musun?"

"Spalding'i..." Hannah'nın elleri çantasına kenetlendi. "Spalding'i öldürdüğümün ertesi günü ortadan yok oldu. Ama o gece evde değildi, Marcus. Dışarı çıkmıştı. Ben tetiği çektiğimde sen içeri girdin. Spalding'le yalnızdım."

"Kızın saygın bir ajanstan geldiğini söyledin. Hangi ajans olduğunu hatırlıyor musun?"

"Wycherley'den. Londra'nın en iyi ajansı olarak bilinir."

"Belki de ajansın sahibi kızın nerede olduğunu biliyor olabilir."

Hannah'nın gözleri büyüdü. "Herhalde şantajcının Caroline Baylor olduğunu düşünmüyorsun?"

"Sence o gece nereye gitmişti?"

"Hiçbir fikrim yok." Hannah'nın dudakları kıvrıldı. "Caroline Baylor sıradan refakatçiler gibi değildi. Canı ne zaman isterse o zaman gelip giderdi. Neden şimdi aniden kadını bulmayı kafana taktın?"

Onca sırrı açık etmeden durumu açıklamak kolay değildi. Marcus kelimelerini dikkatle seçti. "Şantajcının paralı bir refakatçi olduğuna dair bir varsayım geliştirdim. Bir zamanlar hem senin hem de diğer kurbanın evinde olan bitenleri bilecek konumda olan biri olabileceğine karar verdim."

"Ve şimdi bu kişi eski işverenlerine şantaj yapıyor? Yüce Tanrım, bu hiç aklıma gelmemişti." Hannah kaşlarını çattı. "Caroline'ın şantaj yapabileceğinden hiç şüphem yok. Ama bunun için neden bu kadar beklesin ki?"

"Bu taşın altındakinin o olduğunu henüz bilmiyorsun bile. Ama bir başlangıç işte." Marcus cebinden saatini çıkarıp baktı. İki buçuktu. Saat üçte Iphiginia'yla randevusu vardı. "Gitmem lazım artık, Hannah. En kısa zamanda beş bini göndereceğim. Muhasebecim sana getirir."

"Bunca sene sonra bana tekrar yardım ettiğin için çok teşekkürler," diye fısıldadı Hannah. "Sen olmasan ne yapardım bilmiyorum."

"Biz dostuz. Teşekkür etmene hiç gerek yok." Marcus arabanın kapısına uzandı.

"Marcus, bir dakika." Hannah onun koluna dokundu. "Sorduğum için özür dilerim ama Bayan Bright'la buluşmaya mı gidiyorsun?"

Marcus durakladı. "Neden sordun?"

"Dostundan konu açılmışken sana çok tuhaf dedikodular duyduğumu söylemek istedim. Duyduklarım doğru mu?"

"Benimle ilgili duyduğun dedikodular hep tuhaf olur, Hannah, biliyorsun."

"Evet, ama bunlar farklıydı. Yeni metresinin çok sıradışı olduğunu öğrendim."

Marcus çılgın gibi Iphiginia'nın metresi filan olmadığını, hayatında çok daha önemli bir yeri olduğunu haykırmak istedi. Ama şu noktada henüz söyleyebileceği bir şey yoktu, Hannah'ya bile.

En bildik tavırlarından birini takındı. *Asla açıklama yapma.*

"Hannah, biliyorsun, bu meseleleri hiçbir zaman konuşmam." Neyeden uzak bir gülümsemeyle kadına baktı. "Sosyetede kendimi nasıl koruyacağımı bana öğreten kişi olarak Bayan Bright'la olan ilişkim hakkında herhangi bir açıklama yapsam beni ilk kınayan sen olurdun."

Hannah eldivenli elini hemen adamın kolundan çekti. "Sana nasıl çatal tutacağını, nasıl vals yapacağını öğrettim ama bir efsane olmayı nasıl başaracağını öğretmediğim kesin. Bunu o ünlü kuralların ve gizemli tavırlarınla sen başardın."

"Benim ilişkilerime kafa yorma, Hannah. Ben kendime bakarım."

"Evet, elbette. Özür dilerim. Ağzından laf almaya çalışıyordum. Sen benim en iyi dostumsun, Marcus. Sadece senin için endişeleniyorum, elimde değil."

"Artık en iyi dostun, kocan olmalı." Marcus kapıyı açıp dışarı çıktı.

Adam Manwaring kağıtlarını Iphiginia'nın masasına koyup kendine bir sandalye çekti. Gözlerini Ameliya'ya dikti. "Sir Leydi Guthrie'nin eski refakatçisiyle ilgili öğrendiklerimi aktarmaya başlamadan evvel Bay Dodgson'la konuştuğumu belirteyim."

Amelia gerildi. "Umarım kendilerine bu yatırım ortaklığına katılamayacaklarını söylediniz?"

"Evet." Adam'ın suratı şaşırtıcı derecede asıktı. "Nedenini de açıkladım."

"Mükemmel," dedi Iphiginia. Gözucuyla Amelia'ya baktı. Kuzeninin gözlerinde bir an bir tatmin pırıltısı gördü.

"Dodgson'a yatırım ortaklığının çoğunlukla dul ve bekar hanımlardan oluştuğunu, bu kişilerin çoğunun da münebbir ve refakatçi olarak çalıştığını izah ettim," dedi Adam. "Bu

hanımların onun gibi adı çıkmış biriyle neden iş yapmak istemeyeceklerini tahmin etmesinin zor olmadığını söyledim."

"Ne dedi peki?" diye sordu Iphiginia.

Adam omuz silkti. "Kızdı tabii, doğal olarak. Çok aşağılandığını söyledi, yöneticilerle görüşüp bu yanlış anlamayı düzeltmekte ısrar etti."

Amelia kavuşturduğu ellerine baktı. "Siz ne dediniz?"

"Yöneticilerin onunla görüşmek istemediğini söyledim elbette," dedi Adam. "O da ne kendi evinde ne de başka birinin evinde genç bir hanım çalışana herhangi bir saygısızlık etmediğini söyledi."

"Böyle mi dedi gerçekten?" dedi Amelia alçak sesle.

Adam kaşlarını kaldırdı. "Sonra feci bir öfke dalgasına kapılıp kendi söylediklerini kendi yalanladı. *Mürebbiyelik yapan kadınların çalıştıkları evlerin beylerini baştan çıkardığını herkes bilir*, dedi. Bunların hiçbirine güvenilmezmiş."

Amelia sert bakışlarla Iphiginia'ya döndü. "Üzerine basa basa mürebbiyeler mi dedi?"

"Evet, hanımefendi," dedi Adam. "Aynen öyle dedi."

"O halde kesinlikle hatırlıyor," diye fısıldadı Amelia.

"Herhalde." Iphiginia hemen konuyu değiştirmeye çalıştı. "Bu konu kapansın artık. Zoe Halamın refakatçisi meselesine gelelim."

Adam isteksiz bir tavırla dikkatini kağıtlara verdi. "O konuya gelince, korkarım işe yarayacak çok fazla bir şey bulamadım. Beyan Todd beş sene önce vefat etmiş."

"Ölmüş mü?" Iphiginia aniden öne eğildi. Aklı Adam'ın söylediklerinde olduğu için sokakta duran arabanın sesini duymadı bile.

Adam soran bakışlarla başını kağıtlarından kaldırdı. "Kadın yetmişine yakınmış. Kendisini tanıyor muydunuz?"

"Hayır, hayır, tanımıyordum." Iphiginia kendini toparladı. "Ama bir tanıdığım bana kadının hala capcanlı olduğunu söyledi. Bu haberi duyunca eminim çok şaşıracak. Başka bir şey öğrenebildiniz mi?"

Adam notlarına baktı. "Bayan Todd öldüğünde hala bekâr mış. Sussex'te küçük bir kasabada doğmuş, hayatının çoğunu mürebbiye veya refakatçi olarak çalışarak geçirmiş."

"Çıkmaz sokak," diye mırıldandı Iphiginia. "Ona söylemiştim."

Adam ona baktı. "Efendim?"

"Önemli değil," dedi Iphiginia. "Hepsi bu kadar mı?"

"Evet, kadın kariyerinin çoğunu şu şirketle geçirmiş..."

Kütüphanenin kapısına ritmik hareketlerle vurulduğunda Adam cümlesini tamamlayamadı.

Iphiginia saate baktı. Üçe bir vardı. Pencereden dışarı göz attı, kapının önünde duran siyah faytonu gördü. Kalbi hızlandı. Tüm duyuları beklenti hissiyle harekete geçti.

Kütüphanenin kapısı açıldı, Bayan Shaw göründü.

"Nedir, Bayan Shaw?" diye sordu Iphiginia.

"Masters Kontu sizi görmeye geldi, hanımefendi. Evde mi siniz?"

"Tabii evde. Gerizekalılar bile bu kadarını görebilir." Marcus hizmetçinin görgü kurallarına uygun bir biçimde onun geldiğini ilan etmesini beklemeden içeri daldı. "İyi akşamlar, Bayan Bright. Bayan Farley."

"Lordum," dedi Iphiginia sakin bir sesle. "Erkencisiniz."

"Bir dakikayla, evet. Umarım beni bağışlarsınız." Marcus masaya doğru yürüdü, kızın elini alıp dudaklarına götürdü. Iphiginia'nın karmakarışık duygular içinde olduğunu biliyormuş gibi gözleri parlayarak alayla gülümsedi.

"Sizi muhasebecim Bay Manwaring'le tanıştırayım," dedi Iphiginia.

Marcus kısık gözlerle Adam'ı süzdü. "Manwaring."

"Bayım." Adam kibarca yerinden kalktı. "Ben de tam kalkıyordum."

"Gerçekten mi?" dedi Marcus teşvik eder gibi. "Ben sizi rahatsız etmayayım."

Adam kıpkırmızı oldu.

Iphiginia, Marcus'un bu kabalığına kaşlarını çattı. "Bay Manwaring'in işi henüz bitmemişti, öyle değil mi Bay Manwaring?"

Adam notlarını toparladı. "Dediğim gibi eklenecek başka bir şey yok, sadece Bayan Todd kariyerinin büyük bir bölümünde Wycherley'yle çalışmış."

"Lanet olsun," dedi Marcus fısıldar gibi.

Iphiginia adamın bu tepkisine şaşırarak gözlerini ona çevirdi. "Bir şey mi oldu, lordum?"

"Hayır." Marcus pencereye doğru yürüdü. "Sadece aklıma bir şey geldi, o kadar."

Iphiginia, Adam'a döndü. "Çok teşekkürler, Bay Manwaring. Çok yardımcı oldunuz, her zamanki gibi. Bugünlük bu kadar."

Marcus başını çevirmeden araya girdi. "Bir saniye, Manwaring."

"Buyrun, lordum?"

"Bayan Todd'u Wycherley'den de soruşturdunuz mu?"

"Evet, soruşturdum," dedi Adam. "Bayan Wycherley'yle dün bizzat görüştüm. Kadın yirmi küsur senedir ajansın sahibi ve yöneticisi. Bana Bayan Todd'un beş sene önce öldüğünü söyledi."

"Anladım."

Iphiginia öfkeyle Marcus'un geniş sırtına baktı. Adam onun muhasebecisiydi, Marcus'un değil. "Bay Manwaring'e eşlik edebilir misin, Amelia?"

Amelia hemen yerinden fırladı. "Evet, tabii."

Adam kızardı. "Hiç gerek yok. Ben kendim çıkarım, Bayan Farley."

"Size memnuniyetle kapıya dek eşlik etmek isterim, Bay Manwaring," dedi Amelia.

"Eğer siz istiyorsanız, tabii ki."

Iphiginia çiftin arkasından kütüphanenin kapısı kapanana kadar bekledi. Sonra tatminle kıkırdadı. "Bu ikisi birbiri için yaratılmış."

"Hangi ikisi?"

"Kuzenimle Bay Manwaring. Umarım yakında ideal bir çift olduklarını farkederler. Hem karakterleri hem de düşünce biçimleri açısından çok ortak yönleri var."

"Ne büyük saçmalık." Marcus hışımla döndü. "Şimdi de çöpçatan rolü mü oynuyoruz?"

"Görürsünüz," dedi Iphiginia bilmiş bir tavırla. "Bu tür işlerde sezgilerim iyi çalışır."

"Hiç de değil. Senin sezgilerin sadece sorun çıkarmaya yarıyor."

Iphiginia öfkeyle döndü. "Sizin bugün neyiniz var, bayım? Pettigrew'larda olanlar hala canınızı mı sıkıyor? Size hiçbir şeyin değişmediğini söyledim. Her şey çok güzel olacak."

"Hayır, kahretsin. Canımı sıkan o değil. Olan oldu artık."

"Peki, o zaman bu siniriniz ne?"

Marcus iri bedenini pençe ayaklı koltuklardan birine bırakıp Iphiginia'yı tepeden tırnağa süzdü. "Sen tesadüflere inanır mısın?"

Iphiginia hafifçe omuz silkti. "Tuhaf şeyler olur elbette. Neden sordunuz?"

"Çünkü bu şantajcı sorunuyla ilgili biraz ilginç bir tesadüfle karşı karşıyayız."

"Nasıl bir tesadüfmüş bu?"

"Dostumun, şantajcının diğer kurbanının, şimdi kendisine şantaj malzemesi olarak kullanılan olay gerçekleştiği sırada yanında çalışan bir refakatçisi vardı."

"Durun bir dakika." Iphiginia zafer edasıyla elini kaldırdı. "Bana refakatçinin isminin Bayan Todd olduğunu ve şansızlığının bu kadın olduğunu düşündüğünüzü söyleyecekseniz nefesinizi boş yere tüketmeyin. Bayan Todd beş sene önce ölmüş."

"Dostumun refakatçisinin ismi Caroline Baylor'muş," dedi Marcus sakin bir tonla. "Ortadaki ilginç tesadüf bu kadının da Wycherley'den gelmiş olması."

Iphiginia bu bilgiyi dikkatle değerlendirdi. "Çok da büyük bir tesadüf değil. Sonuçta Ajans Wycherley senelerdir bu şehirde iş yapıyor. Bir vakit mutlaka en iyi ailelere bir refakatçi ya da mürebbiye göndermiştir."

"Yine de arada bir bağlantı var." Marcus saate baktı. "Saat daha üçü biraz geçiyor. Bu akşamüzeri Bayan Wycherley'yle bizzat görüşmeyi planlıyorum."

"İyi de Bayan Todd ölmüş, dediğinize göre dostunuzun refakatçisi de ortadan yok olmuş. Ajanstan ne öğrenmeyi umuyorsunuz ki?"

"Henüz emin değilim ama hem Bayan Todd hem de Bayan Baylor hakkında sorular sormak istiyorum."

Bu Iphiginia'nın ilgisini çekti. "Bayan Wycherley'yi görmeye ben de geleceğim."

"Hiç gerek yok," dedi Marcus uzatmadan. "Görüşmem sırasında öğrendiğim her şeyi sana aktarırım."

"Tam tersi, lordum." Iphiginia kararlı bakışlarını adama dikti. "Bu macerada ortağız, hatırlatırım."

Marcus bir an düşündü. "Pekala. Seni yanıma almazsam kadına kendi başına gideceksin, değil mi?"

"Doğru tahmin ettiniz." Iphiginia bu küçük zaferinden dolayı kendiyle gurur duydu. Fincanını alıp çayını yudumladı. *Marcus'la başa çıkmanın tek yolu*, diye geçirdi içinden, *kararlı olmak*. Adam her işi emir komuta zincirine bağlamaya alışmıştı. Zayıf karakterli bir kadın bu adamın ellerinde hamur parçasına dönerdi.

"Bayan Wycherley'yle birlikte ilgileneceğiz o zaman," dedi Marcus. "Ama önce seninle konuşmak istediğim başka meseleler var."

"Ne tür meseleler?" Iphiginia elindeki fincanı tabağa koymak için uzandı.

"Bay Bright diye birinin hiç olmaması listemdeki ilk mesele."

Iphiginia'nın elindeki zarif fincan kaydı. Tabağın kenarına değdi, aşağı yuvarlandı, güzelce cilalanmış maun masa çaya bulandı.

"Yüce Tanrım." Iphiginia ayağa fırladı, telaşla cebinden incecik, dantelli, beyaz bir mendil çekip çıkararak çılgın gibi dökülen çayı temizlemeye çalıştı. "O konuyu çoktan hallettiğimizi sanıyordum, bayım."

"Konuyla ilgili başka bir şeyi hallettiğimiz kesin ama halledilen şey yaşlı, hastalıklı Bay Bright değildi."

Iphiginia suratının yanmasını durdurmaya çalıştı ama yüzünün kıpkırmızı olduğundan emindi. "Ciddiyim, Marcus."

"Evet, ben de, Iphiginia." Marcus cebinden kocaman, pamuklu bir mendil çıkardı, ağır ağır ayağa kalktı, tek bir silişte dökülen çayı temizledi. "Dahası, konuya farklı bir derinlikten girdiğimizi varsayacak olursak, bence ortada ilk başta düşündüğümden çok daha ötesi var."

Iphiginia feci şekilde paniklemişti. "Ne gibi?"

Marcus'un kehribar rengi gözleri pırıl pırıldı. "Mesela Dorchester denen bir kasabada genç hanımlar için açılmış bir okul. Kasabanın en varlıklı ailesinin oğluyla evlenmiş bir kızkardeş gibi. Kısacası Iphiginia, her şeyi biliyorum."

Iphiginia birden kendini felç geçiriyormuş gibi hissetti. Yavaşça koltuğuna çöktü. "Hakkımda bu kadar çok şeyi nereden öğrendiniz?"

"İşin o kısmı önemli değil. Önemli olan bunları benim öğrenebilmiş olmam ve diğerlerinin de er geç aynı şeyleri keşfedecek olması."

Adamın sözünü sakınmadan yaptığı açıklamalar Iphiginia'nın başını döndürmeye başlamıştı. Çok kısa sürede çok fazla şey öğrenmişti. İnsanın sinirlerini bozacak kadar. "Bayım, sanırım bunları bana anlatmanızın nedeni bana iki seçenek sunacak olmanız?"

Marcus tek kaşını havaya kaldırdı. "İki seçenek mi?"

"Evet." Iphiginia çenesini kaldırdı. "Benden ya başkalarının gerçekleri öğrenmeden önce şehri terketmemi isteyeceksiniz ya da bana evlenme teklif edeceksiniz. Haksız mıyım?"

"Haksızsın, Iphiginia."

Iphiginia umut dolu gözlerle Marcus'a baktı. "Gerçekten mi?"

"İçinde bulunduğumuz koşullar altında sadece bir seçeneğimiz var, iki değil. Ve bu da evlilik seçeneği."

"Asla," dedi Iphiginia hiç tereddüt etmeden. Kalbinin ne kadar kırıldığını Marcus farketmesin diye normalden yüksek sesle ve çok kararlı bir şekilde konuşmuştu. "Kesinlikle olanaksız. İşte o kadar. Üzerinde düşünmeye bile gerek yok."

Marcus yılmadan gülümsedi. "Bilimsel çalışmalarım sırasında öğrendiğim en ilginç şey neydi biliyor musun? Şu dünyada çok az şey gerçekten olanaksızdır."

On İki

"Sen ve şu lanet kuralların," dedi Iphigenia hışımla. Öne eğilip ellerini masasına yasladı. Gözleri öfkeyle parlıyordu. "Bütün bunlar kuralların yüzünden, değil mi? Lanet kurallarından birini bozduğun için bedelini ödemen gerektiğini düşünüyorsun."

"Sakin ol, Iphigenia. Gereksiz bir tepki bu."

"Kesinlikle sakin filan olamam. Masters'ın bu saçma kuralları yüzünden evlenmeyeceğim. Beni iyice duydunuz mu, bayım?"

"Duydum." Marcus çenesini kasıp ifadesiz bir suratla elindeki çay lekeli mendili katladı. Arka arkaya gelişen aksilikletin son günlerde Iphigenia'nın çalışma odasında ne kadar çok çay temizlediğini farketti. "Ancak teklifi adamakıllı değerlendirdiğini sanmıyorum."

"Bana öğrencinizmişim gibi ders vermeye kalkışmayın, bayım. Ben aklı başında, eğitimli, mantıklı bir kadınım, dünkü çocuk değil. Teklifi tabii ki gerektiği gibi değerlendirdim."

Kız onunla sonuna kadar savaşacaktı. Marcus işinin ne kadar zor olduğunu anlayınca öfkelenmeye başladı. "Dillere destan bir dul ve benim metresim rolüne bürünmek sence aklı başında, eğitimli ve mantıklı bir kadının yapacağı bir iş, öyle mi?"

"Dul olmadığımı keşfetmeden önce rolümden hiç şikayetçi değildiniz. Hatta hafızam beni yanıltmıyorsa planımı devam ettirmeye oldukça hevesliydiniz. Yeni, sıradışı bir metresiniz olması size hoş gelmişti, değil mi bayım?"

"Bütün bunlar geceyarısı Vesta Tapınağı'nı ziyaret etmemizden ve lanet harabenin, ortasında duran Ayin Bakiresi'yle, anlında gerçeğine fazlasıyla uygun olduğunu keşfetmemizden önceydi."

Iphigenia çaresiz gözlerle ona baktı. "Marcus, bu çok ufak bir detay. Hayatını etkilemesine izin vermemelisin."

"Hayatımı neyin etkileyeceğine ben karar veririm."

"Lanet olsun, bayım, ortada değişen bir şey yok."

"Yanlışın var. Bu komedide kesinlikle değişen bir şey var."

"Bu bir komedi değil." Alev alev gözlerini adama dikti. "İşe yaraması oldukça muhtemel, akıllıca bir plan. Sosyete hala benim dul olduğumu sanıyor, ayrıca sevgiliniz olduğuma da ikna oldular. Planın bütün adımları mükemmel işliyor."

"İyi de bu daha ne kadar sürecek?"

"Biz ne kadar istersek o kadar," diye çıkıştı Iphiginia. "Siz den başka kimse kimliğimin doğruluğunu sorgulamış değil."

"Başka birinin Devon'a gidip araştırma yapması an mesele."

"Saçmalamayın. Kim böyle bir şeyle ilgilenir ki? Lordum, gelin biraz dürüst olalım. Bu konuda bu kadar inat etmenizin sebebi kurallarınızdan birini bozmuş olmanız, değil mi?"

"Kurallarımı pek tasvip etmediğini gayet iyi biliyorum ama ben uzun süredir bu kurallarla yaşıyorum ve işime geldiği gibi bunları değiştirmeyi hiç düşünmedim."

"Marcus, dinle beni. Kurallarına ve varolmalarına sebep olan onuruna derin bir saygı duyuyorum. Fakat şu yaşadığımız olayda kurallarını bozmuş filan değilsin."

"Öyle mi? Oysa iki gece önce bacaklarının arasında yatan adamın ben olduğunu gayet net hatırlıyorum. Yoksa yanılıyor muyum?"

Iphiginia'nın gözleri dehşetle büyüdü. Suratındaki kırmızı lekeler bordoya döndü. "Kabalaşmanıza hiç gerek yok," dedi resmi bir tavırla.

"Okul müdiresi gibi konuşuyorsun."

"Okul müdiresiyim de ondan. Daha doğrusu bir zamanlar öyleydim. Tekrar ediyorum, lordum, kurallarınızı siz bozmadınız, ben bozdum. Arada dağlar kadar fark var, anlayabiliyor musunuz?"

"Hayır," dedi Marcus.

"Olanlardan siz sorumlu değilsiniz. Ben sorumluyum."

"Konuyu saptırmaya çalışma. Durum çok açık."

"Marcus, benimle evlenemezsin, biliyorsun."

"Neden?"

Iphiginia sabrı tükenmiş gibi ellerini havaya savurdu. "Çünkü sosyetenin gözünde ben Londra'nın en çapkın adamının, yani sizin lordum, metresinizim."

"Ece?"

"İkimiz de biliyoruz ki sizin konumunuzdaki bir erkek asla metresiyle evlenmez."

Marcus avuçlarını masaya dayayıp gözlerini Iphiginia'nın gözlerine dikti. "Ben kendi kurallarımı kendim koyarım. Bunu aklından çıkarma."

Iphiginia gözlerini kırpıştırdı, doğruldu, tereddütle bir adım geriledi. "Ama herhalde bu koşullar altında..."

"*Her* koşulda, Iphiginia."

"Ben kurallardan pek hoşlanmam."

"Bunu gördük."

Iphiginia bir adım daha geriledi, arkasında sandalyesini hissetti. "Yıllarca başkalarının kurallarıyla yaşamak zorunda kaldım. O yüzden kuralların ruhuma iyi geldiğini sanmıyorum. Özgür olma isteğimi herkesten önce sizin anlayışla karşılamanızı beklerdim."

"Özgür mü? Yüce Tanrım, Iphiginia, hiçbirimiz gerçek anlamda özgür değiliz ki. Hepimiz birtakım kurallarla yaşıyoruz, kendi kurallarımızla veya başka başkalarınınkilerle. Henüz bunu öğrenemediysen göründüğünden de safsın demektir."

Iphiginia gururla çenesini kaldırdı. "Pekala, o zaman. Eğer kurallara göre yaşamam gerekiyorsa ben de sizin gibi yapacağım, kendi kurallarımı koyacağım."

"Peki, Tanrı aşkına, kuralların şu anda içinde bulunduğun duruma ne diyor?"

"Hiçbir erkekle evlenmek zorunda olmadığımı söylüyorlar. Açık konuşmak gerekirse, bayım, ben evliliğin kadınların çıkarına olduğunu düşünmüyorum. Evlilik yanığı da bana çekici gelmiyor. Geçen gece öğrendiğim kadarıyla bu iş hiç de öyle şiirlerde anlatıldığı gibi fevkalade bir şey değilmiş."

Marcus karnının ortasına bir yumruk yemiş gibi hissetti. Kıpkırmızı kesildiğini farketti. "Dedim ya, benim hatamdı. Beceriksiz ve aceleci davrandım."

"Ah, Marcus." Iphiginia'nın gözlerindeki öfkeli alevler sönüverdi. Masanın diğer tarafına koşturdu. "Bunun için de kendini suçlama. Senin suçun değildi. Benim suçumdu."

"Senin suçun mu?" Marcus ona soran gözlerle bakarken Iphiginia kendini ona doğru savurdu. Marcus son anda kızın onun kollarına uçacağını keşfetti.

"Evet, kesinlikle. Geçen gece seni ben kışkırttım. Seni yanlış yönlendirdim. Deneyimsiz kızlarla birlikte olmama kuralından haberim vardı, yine de benimle sevişmeni istedim. Seni bunu teşvik ettim. Hatta aslında bunun için sana yalvardım bile denebilir."

"Iphiginia..."

Iphiginia hafif bir gümbürtüyle adamın kollarına zıpladı. Marcus onu hemen yakalayıp fikrini değiştirmesine izin vermeden sıkı sıkı kollarında tuttu.

"Seni baştan çıkardım," diye fısıldadı Iphiginia adamın palto-sunna doğru.

"Hayır, sen beni değil, ben seni baştan çıkardım. Seninle sevişmeyi çok istedim." Sesi boğuklaştı. "Tanrı biliyor ya, gerçeği bilsem bile herhalde kendimi durduramazdım. Beni tek üzen sevişmemi senin beğenmemiş olman."

"Ama beğendim." Kelimeleri adamın omzuna dayadığı dudaklarından zar zor duyuluyordu. "Yani en azından son ana kadar. O gece söyledim ya, hesaplamayı iyi yapamamışım. Ama bu tamamen benim suçum."

Marcus inledi. İnanılmaz ama gerçek, Iphiginia kötü seviştiği için onu suçlamıyordu. Israrla Vesta Tapınağı'nda yaşadıkları felaketin tüm sorumluluğunu üstlenmeye çalışıyordu.

Başka bir adam olsa belki kızın saflığını dalgaya alabilirdi. Ama Marcus hem şaşırmış hem de çok duygulanmıştı.

"Dinle beni, Iphiginia. Sen fevkalade eğitimli bir kadınsın, eminim bir dolu çıplak erkek heykeli de incelemişsindir ama bu tür hesapları doğru yapabilecek bilgin yok."

"Ama ben heykellerin orijinallerini de inceledim, lordum. Sadece kopyalarını değil."

Marcus onun yüzünü avuçlarının arasına alıp kızın gözlerini ona çevirmesini bekledi. "Gelecek sefere çok daha fazla zevk alacaksın, Iphiginia. İnan bana."

Iphiginia ciddi, soran gözlerle onun yüzünü taradı. "Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?"

"Güven bana." Dudaklarını hafifçe kızın dudaklarına sürdü.

"Güveniyorum, Marcus. Evet, güveniyorum." Parmaklarının ucunda yükseldi, kollarını adamın boynuna doladı, ilişkilerinin başından itibaren onu hep nasıl şevk ve ihtirasla öptüyse yine öyle öptü.

Dudakları Marcus'un dudaklarının altında sıcacık, yumuşacık ve heyecan doluydu. Göğüslerini adamın göğsüne gömüştü. Marcus onun muntazam bacaklarının hatlarını kendi bacaklarında hissedebiliyordu. Daha önce kollarına aldığı hiçbir kadın ona böyle duygular hissettirmemişti.

Daha önemlisi, kızın ona duyduğu tutku, ısı ve ışıkla parlayan kristal bir prizma gibi hala capcanlıydı. Neyse ki geçen gece bu kristal parçasını tuzla buz etmemişti.

Marcus bu bilgiyle rahatladı. Iphiginia onu hala istiyordu. Beceriksizliğiyle kızın o tatlı ateşini, arzularını söndürmemişti. Her şey yoluna girecekti.

Bir dakika sonra gönülsüzce başını kaldırıp kıza baktı. "O halde bu sorunu çözdük demektir, değil mi?"

Kız gergin bir şekilde gülümsedi. "Gerçekten güzel olacağına inanıyorsan bir kere daha denemeye itirazım yok."

"Çok güzel olacak." İçinden bir dahaki denemelerinde mükemmel sevişeceğine ant içti.

"Peki, bu aynı zamanda ilişkimizin devam etmesine izin vereceğin anlamına mı geliyor?" diye sordu kız umutla.

"En yakın vakitte," dedi adam kararlı bir tavırla, "evleneceğimiz anlamına geliyor."

"Ama sana bunun imkansız olduğunu söyledim."

"Ben de sana imkansız diye bir şey olmadığını söyledim."

Iphiginia'nun dudakları inatla gerildi. "Marcus, sana bir soru sormak istiyorum. Bana doğru cevap vereceğine söz verir misin?"

"Sana asla yalan söylemem, Iphiginia."

Kızın dudakları kıvrıldı. "Kurallarından biri daha mı?"

"Evet."

"Pekala, o halde soruyorum. Gerçekten yatakta tecrübeli bir dul olsaydım bugün karşımda dikilip seninle evlenmem için böyle ısrar ediyor olur muydun?"

Bu tuzağı önceden görmen gerekirdi, dedi Marcus kendi kendine ama nasıl olduysa atlamıştı. Kapana sıkıştığını, fena halde çuvalladığını farketti. "Lanet olsun, Iphiginia, bu tamamıyla bambaşka bir durum." Ayaklarının ucunda açılan çukuru görür gibi oldu. Dengesini sağlamak için çaresizce debelendi. "Gerçekte rolüne büründüğün kişi olsan neler olurdu, kim bilebilir? Senin gibi birine hiç rastlamadım, Iphiginia. Nasıl davranırdım, hiç bilmiyorum."

"Her şeyimle aynı oynadığım karakter olsaydım, metresin olacak kalmamda hiçbir sakınca görmezdin. Haksız mıyım?"

"Kahretsin, Iphiginia, buna nasıl cevap vereyim? Ben bilimle uğraşan bir adamım. Somut verilerle uğraşırım, fantezilerle, olasılıklarla ya da neler olabilirdi ile değil."

"Lütfen soruma cevap ver, Marcus. Benim için çok önemli."

"Tamamıyla varsayımlara dayanan soruna cevabım şu: Bilmiyorum."

"Peki, o halde, ben biliyorum," dedi Iphiginia sakin bir sesle. "Cevabın hayır. Bu sebeple benim sana cevabım da aynı. Hayır."

"Lanet olsun, kadın, olanları anlamıyor musun? Başka şansın yok."

"On sekizinde, kendine bakamayacak durumda ve diğerlerinin fikirlerine önem veren bir kız olsaydım, evet, başka şansın olmayabilirdi. Ama yirmi yedi yaşındayım, ekonomik olarak özgürüm ve sosyetenin kuralları umrumda değil."

"Iphiginia..."

Kız kollarını bedenine sardı. "Senelerce küçük bir kasabanın katı kurallarına boyun eğerek yaşadım. Şimdi de sosyete sürüsünün kurallarına boyun eğmeye hiç niyetim yok." Ürperdi. "Hala bazen geceleri uyanıp papaz beni sokakta durdurup edepli yaşam üzerine vaaz verdiğinde dilimi nasıl ısırdığımı hatırlıyorum."

Marcus kızın hislerini anlayabiliyordu. "Ben de küçük bir kasabada büyüdüm. Deepford'un nasıl bir yer olduğunu tahmin edebiliyorum."

"Hiç bitmedi," diye fısıldadı Iphiginia. "Gözleri her yerdeydi. Hiçbiri annemle babamın yaşam biçimini tasvip etmiyordu. Onlar sanatçı ruhluydu."

"Biliyorum."

"Annemle babam hep başkalarının kaba davranışlarını, işlerimize burnunu sokmalarını umursamamam gerektiğini söylerdi ama onların ölümünden sonra bunu başaramadım. Kendi yaşamımı sürdürmek, kızkardeşime bakabilmek için çalışmak zorundaydım. Sonra Amelia kapımın önünde bitti. O da beş parasız ve yalnızdı."

"Böylece gırtlak sayısı üçe çıkmış oldu."

"Evet. Ve bizi doyurmak için Deepford'lu nadide insanların o saçma sapan kurallarının her birine uymam gerekti." Iphiginia pencereden sokağa baktı. "Squire Hampton ve karısı sürekli bana ahlak dersleri verip durdu. Açtığım okulun yanındaki evin sahibesi Bayan Calder, genç kızları eğiten birinin önce kendisinin edepli davranması konusunda nasihatler yağdırdı. Papazla karısı sürekli tepemde dikilip çuvallamamı, yakışıksız davranış diye adlandırdıkları batağa düşmemi beklediler."

Marcus masanın diğer ucuna yürüyüp uzandı, kızı kollarına çekti. "Seni anlıyorum."

"Yerin bile gözü kulağı vardı. Çok dikkatli olmam gerekiyordu. Üçümüz de okuldan gelen paraya mahkumduk. Ve okulun devam etmesi Hampton'ların iyi niyetine, papaza ve bizim gibilerin mecburen uyması gereken kurallar koyan Deepford halkına bağlıydı."

Marcus ona sıkı sıkı sarıldı, kızın saçlarından yayılan sabun kokusunu iyice içine çekti. Aniden tuhaf bir biçimde kendini Iphiginia'ya hayatı boyunca hiç kimseye olmadığı kadar yakın hissetti.

"İnsanın kendi sorumlulukları," dedi Iphiginia'nın saçlarına doğru, "ve başkalarının kurallarıyla kapana kısılmasının ne demek olduğunu iyi bilirim."

"Geçen sene Deepford'dan bir daha geri dönmemek üzere ayrıldım. Ara sıra kardeşimi ziyaret etmek dışında bir daha oraya geri döneceğimi sanmıyorum. Seni örnek almaya karar verdim, Marcus. İlle kurallara uymam gerekiyorsa bunlar benim kendi kurallarım olmalı."

Marcus yatıştırmak ister gibi elini kızın gergin, gururlu sırtından aşağı kaydırdı. "Hislerini sandığından çok daha iyi anlıyorum ama benim sevgilimmiş gibi davranmana daha fazla izin veremem."

"Neden?"

Marcus bu soruya mantıklı, duygusallıktan uzak bir cevap bulmaya çabaladı. "Çünkü çok tehlikeli."

"Hayır, değil." Iphiginia başını adamın omzundan kaldırdı. "İkimiz de şantajcıyı bulmak istiyoruz ve bunun için güçlerimizi birleştirmek konusunda anlaşmıştık. Amacımıza ulaşmak için rolümüzü oynamaya devam etmekten daha iyi bir yöntem var mı?"

Marcus düşünceli gözlerle onu süzdü. Buraya gelirken savaş çıkacağını biliyordu ama rakibinin ne kadar inatçı olduğunu şu ana dek çok iyi kavrayamamışı. "Sürekli gözden kaçırdığın meselelerden biri şu ki, Iphiginia, artık bu bir oyun olmaktan çıktı."

Iphiginia yanaklarının yandığını farketti. "Tanrı aşkına, Marcus. Benimle sevişmiş olmak seni bu kadar dehşete düşürecekse yapmayalım, olsun bitsin."

Marcus, Iphiginia'yla sevişmemek için kendine hakim olmaya çalışmasının yıldızlara gidebilen bir gemi yapmasından daha zor olduğuna kanaat getirdi.

Tecrübeleri ona sonucunu önceden kestiremediği bir sorunla karşı karşıya kaldığında bazen meseleye kafadan dalmak yerine dolaylı yaklaşmanın daha verimli olduğunu öğretmişti.

Daha zamanım var, diye yatıştırdı kendini. Gerçi ne kadar zamanı olduğunu hiç bilmiyordu. Ama Iphiginia'nın gerçek kimliğini şu ana dek kimse öğrenememişti. Yakın gelecekte herhangi birinin gerçekle yüz yüze geleceğini düşündürecek bir sebep de yoktu. Şu anda içinde bulundukları durum sonsuza dek sürecek değildi tabii ama şimdilik ortada herhangi bir tehlike görünmüyordu.

Ve Iphiginia beni hala arzuluyor, diye geçirdi aklından. Bu bilgiye sıkı sıkı sarılacak, inceleyecek, irdeleyecek, analiz edecekti. Er geç kadını zayıf noktasından yakalayıp kalesini kuşatacaktı.

Kütüphanenin kapısı açıldı.

Amelia içeri girdi. "Iphiginia? Bay Manwaring az önce beni..." Lafı yarım kaldı, Iphiginia'yı Marcus'un kollarında görünce kipkırmızı kesildi. "Çok özür dilerim."

"Önemli değil," dedi Marcus. Dönüp Iphiginia'ya baktı. "Aslında biz de tam çıkmak üzereydik, değil mi Iphiginia?"

"Evet, gerçekten öyle." Kız hemen Marcus'un elinden kurtuldu, titrek bir gülümsemeyle Amelia'ya döndü. "Ajans

Wycherley'ye gidip Bayan Wycherley'nin ağzından laf almaya çalışacağız."

"Conctance Wycherley'ye iyi dileklerimi sunmanıza hiç gerek yok," diye mırıldandı Amelia. "O kadından zerre kadar hoşlanmam."

Uçuruma bir adım kalmıştı. Benim için fazlasıyla rahat bir yaşam olurdu.

Arabada sessiz ve kendi hallerinde geçirdikleri yirmi dakikadan sonra Oxford Caddesi'ne uzanan dar sokaklardan birinde durduklarında Iphiginia hala kütüphanedeki tartışmanın etkisinden kurtulamamıştı.

Masters'ın kuralları yüzünden feci bir çıkmaza girmişti. *Kendi suçun*, diye düşündü siyah faytondan Marcus'un yardımıyla inerken.

Dul olmadığını keşfettiğinde adamın kendini onunla evlenmek mecburiyetinde hissedeceğini önceden bilmesi gerekirdi. Ama Marcus'u oyuna getirebileceğine inanmıştı.

Tıpkı sosyeteyi aldattığı gibi adamı da aldatabileceğini sanmıştı. İşlerin böyle yürümeyeceğini bilmesi gerekirdi.

Şimdi Marcus'u katı kuralları nedeniyle onunla evlenmek zorunda olmadığına ikna etmesi gerekiyordu.

Bunun kolay olmayacağını biliyordu. Adam pek çok yönüyle ona benziyordu. Fazlasıyla inatçı ve kararlıydı.

"Burası." Marcus karanlık pencerelere bakıp kaşlarını çattı. "Ajans bugün kapalı gibi."

"Çok garip." Iphiginia hem pencereleri hem kapıyı örten kepenklere inceden inceye göz gezdirdi. "Daha saat dört bile değil."

"Belki Bayan Wycherley şahsi bir sebepten dolayı bugün açmamıştır."

"Böyle bir yerin personeli olmasını umardım."

"Haklısın." Marcus kapıya yürüyüp tokmağı çevirmeyi denedi. "Kilitli."

Iphiginia başını kaldırıp baktı. Ofisin üzerindeki iki kat da ofis gibi karanlıktı. "Acaba Bayan Wycherley ofisinin üst katında falan mı oturuyor?"

"Muhtemelen." Marcus üst katlara göz gezdirmek için geriledi. "Ancak evdeyse bile belli ki misafir istemiyor."

"Belki hastadır."

"Manwaring sana kadınla daha dün konuştuğunu söyledi. Hasta falan olduğundan bahsetti mi?"

"Hayır. Ama bu kadının gece fenalaşmadığını göstermez ki," dedi Iphiginia. "Belki de taşraya falan gitmiştir."

"Ki bu durumda," dedi Marcus suratında garip bir ifadeyle, "ofis ve üst katlar boştur."

Iphiginia keskin bakışlarını adama dikti. "Tahmin ettiğim şeyi mi önermek üzeresin acaba?"

"Beni fazla iyi tanıyorsun, Iphiginia." Marcus kızın elini tutup, kimsenin onlarla ilgilenmeğinden emin olmak için sokağa şöyle bir göz gezdirdi. "Gel. Arka tarafa bir göz atmakta bir sakınca görmüyorum."

Iphiginia, Marcus'un onu sokağın sonuna, oradan da arka sokağa sürüklemesine ses çıkarmadı. "İyi de ne bulmayı umuyorsun?"

"Kim bilir? Bilimsel bir araştırmanın ilk kuralı soru sormaktır, bir dolu soru."

"Şu anda hangi soruları soruyoruz peki?"

"Uzun süredir işinde başarılı bir müessesenin bu saatte neden kapalı olduğunu."

Iphiginia içinde tuhaf bir sıkıntı hissetti. "Üstelik muhasebecimin müessesenin sahibini eski müşterileri konusunda sorguladığının hemen ertesi günü?"

"Kesinlikle."

Marcus arka sokağa girip bir dizi dükkanın vitrininin önünden geçti. Sonra binanın arka kapısının önünde durup yavaşça kapıya vurdu.

Cevap gelmedi. Kapının tokmağına uzanıp çevirmeyi denedi. "Bu kapı da kapalı."

Iphiginia kapının yanlarındaki minik çerçeveli pencerelere baktı ve birinin aralık olduğunu farketti. "Marcus, bak."

Adam onun bakışlarını izledi. "Sanki biri aceleyle çalışıp pencereleri kapatmayı unutmuş gibi."

"Evet, öyle görünüyor."

Marcus açık duran pencereye ilerledi, perdeyi çekip sağlam içine göz attı.

Iphiginia adamın hemen dibinde bitti. "Bir şey görebiliyor musun?"

"Pek bir şey gördüğüm söylenemez. Oda çok karanlık. Perdeler sımsıkı kapalı. Dur bir dakika." Pencereyi ardına kadar açıp bakmak için geriledi. "Lanet olsun. Ben buraya sığmam."

Iphiginia pencereyi inceledi. "Ama ben sığarım."

Marcus kıza baktı. "O pencereden içeri girmene izin vereceğimi sanıyorsan…"

"Marcus, mantıklı ol. Pencereden içeri girip sana kapıyı açacağım. Göz açıp kapayıncaya kadar yanımda olacaksın."

"Hmmmm." Marcus karar veremiyormuş gibi durakladı. "Pekala. İçeri girince oyalanma. Hemen kapıya git."

"Tamam." Iphiginia pencerenin önüne gitti. Pencere yetişmeyeceği kadar yüksekti. "Bana yardım etmen gerekecek."

"Farkındayım." Marcus ellerini kızın beline koyup onu hiç zorlanmadan kaldırdı.

Iphiginia iki gece önce adamın ona nasıl dokunduğunu hatırlayıp ürperdi. Ne kadar güçlüydü ve kendini onun kollarında ne kadar güvende hissediyordu.

"Hadi, acele et."

"Şey, tabii." Iphiginia şehvet dolu anıları kafasından atıp önündeki işe odaklandı.

Pencereden geçmek düşündüğünden çok daha zordu. Beyaz pazen elbisesinin uzun fırfırlı etekleriyle beyaz kısa ceketi yüzünden sıkışıp kaldı.

"Yüce Tanrım," diye mırıldandı Marcus arkasından bir yerden. "Elbisenin altına kaç iç etek giyiyorsun? Boğulacağım şimdi aralarında."

"Bugün biraz soğuktu da." Iphiginia bacaklarına değen elerin sıcaklığını hissedebiliyordu.

Birkaç saniye sonra ayakları loş odanın zeminine değdi. Dengesini bulmak için bir şeylere tutunmaya çalıştı, parmakları yandaki masanın üzerinde duran kağıtlara değdi. Birkaç dosya kağıdı ayaklarının ucuna düştü.

"Aman Tanrım," diye mırıldandı.

"Ne oldu?" diye sordu Marcus hemen.

"Önemli bir şey değil. Birkaç sayfa kağıdı yere düşürdüm." Iphiginia kağıtları almak için eğildi. Gözleri karanlığa alışmaya başlarken şaşkınlıkla durakladı. "Aman Tanrım. Marcus, bürodaki kağıtlar ortalığa saçılmış. Oda sanki fırtınaya tutulmuş gibi."

"Kapıyı aç. Hemen."

Iphiginia doğruldu, kapıya ilerledi. Kilidi açtı. Marcus odaya dalıp kapıyı kapattı. Bir an durup karanlık odaya göz gezdirdi.

"Lanet olsun," dedi alçak sesle. "Bu oda yağmalanmış."

Iphiginia etraflarını saran kargaşaya göz gezdirdi. "Sence ne bu?"

"Bilmiyorum." Marcus ofisin üzerindeki odalara çıkan dar basamaklara ilerledi. "Burada bekle. Çabucak üst kata göz atıp geleceğim."

Iphiginia ona aldırmadı. Adamın peşinden basamakları tırmandı, ufak bir odaya açılan eşikte Marcus'un arkasında durdu.

Burada her şey yerli yerindeydi. Açılır kapanır sekreter masası güzelce katlanmıştı. Mobilyalar yerinden oynatılmamış, halıya kağıtlar saçılmamıştı.

"Bu odaya dokunulmamış gibi," dedi Iphiginia.

"Evet." Marcus dönüp koridorun ucuna yürüdü.

Iphiginia peşinden gitti.

Birlikte rahat koltukların bulunduğu minik bir odaya daha göz atıp yukarı kata çıktılar.

Marcus elini yatakodasının tokmağına atar atmaz Iphiginia'nın içine feci bir sıkıntı bastı.

"Marcus?"

"Ben önden gireceğim."

Yatakodasının kapısını açtı ve kapının eşiğinde donakaldı.

Iphiginia, Marcus'un geniş omuzlarının tepesinden içeriyi görmeye çabaladı. Yerde, gri etek ve yüksek topuklu ayakkabılara benzeyen bir şeyler gördü. "Aman Tanrım. Bu?"

"Hiç şüphesiz evet. Burada dur."

Bu kez Iphiginia emre itaat etti. Marcus'un cesede doğru yürümesini izledi. Adam yerde yatan kadının yanında durdu, yakından bakmak için eğildi.

"Tabanca kullanılmış," dedi Marcus. Kadının cansız parmaklarından birine dokundu.

"Peki, şey mi?"

"Ölmüş mü demek istedin? Evet." Marcus ayağa kalktı. "Bence birkaç saat önce öldürülmüş."

Iphiginia'nın midesi büzüştü. Nefes alabilmek için telaşla eşiğe koşturdu.

Marcus odadan çıktı. Endişeyle Iphiginia'ya baktı. "İyi misin?"

Iphiginia hızla başını salladı. "Evet, sanırım."

"Gel, çıkalım buradan. Herhalde ölü bir kadının odasında yakalanmak istemeyiz."

Marcus kızın elini yakalayıp basamaklardan aşağı çekiştirdi.

"Sence Bayan Wycherley'yi soymaya mı kalkışmışlar?" diye sordu Iphiginia.

"Hayır," dedi Marcus. Merdiven boşluğunda durup gözcüyle tekrar oturma odasına baktı. "Öyle olsa hırsız şu gümüş şamdanlarla başka eşyaları da alırdı."

"O halde ne olmuş sence?"

"Çok emin değilim ama gördüklerimizi açıklayacak bir tahmin yürütebilirim."

"Tahminin ne peki?"

"Galiba şantajcı, Bayan Wycherley'ydi ve şantaj yaptığı kişiler senin halan ve benim dostumla sınırlı değildi. Olayların Ajans Wycherley'yle bağlantılı olduğunu tek keşfedenler biz değildik."

"Yani sence dün Bay Manwaring kadınla konuşmaya gidikten sonra buraya başkaları da mı geldi?"

"Evet. Bayan Wycherley'nin kurbanlarından biri tarafından öldürülmüş olduğunu düşünmek mantığa aykırı değil."

"Ve kurban, kadını öldürdükten sonra dosyaları karıştırıp kendisine karşı şantaj aracı olarak kullanılan kanıtları ortadan yok etti."

"Evet," dedi Marcus.

"Marcus, bu mükemmel. Her şeyi açığa kavuşturuyor."

Iphiginia kaşlarını çattı. "Bu da felaket sona erdi demek."

"Öyle görünüyor."

Iphiginia içindeki sıkıntıyı atmaya çabaladı. Ne de olsa Zoe Halanın sırrı artık bilinmeyecekti.

Ama ortadan kalkan şeyin sadece şantajcıyla ilgili sorun olmadığını farketti. Şantaj meselesinin çözülmesiyle birlikte, elinde artık Marcus'un sevgilisini oynamak için herhangi bir mazeret de kalmamıştı.

On Üç

AKŞAM SAAT YEDİDE MARCUS LABORATUVARINDAKİ MASASINA oturup bir sevgili nasıl eşe dönüştürülür çıkmazına kafa yormaya girişti.

Böyle bir sorunla karşı karşıya kalacağı aklının ucundan bile geçmezdi. Saat, teleskop ya da dolmakalem yapmak bunun yanında solda sıfır kalıyordu.

Birkaç dakika önce açtığı deri kaplı defteri kenara itip sandalyesinin kasına yaslandı, çizmelerinin içindeki ayaklarını dağınık masasının üzerine dayadı.

Dalgın dalgın geçen sene yaptığı mekanik kahyaya baktı. Mekanik kahya elinde tuttuğu gümüş tepsiyle sessiz ve kusursuzdu. Anlık bir ilhamla Marcus makineye siyah bir ceket ve inci beyazı bir gömlek giydirmişti. Hatta yüzüne, Lovelace'in aristokrasiden nefret eden buz gibi gözleriyle gülümsemeyen

dudaklarını bile son derece büyük bir özenle kondurmaya çalışmıştı.

Özenle düzenlediğim evrenime Iphiginia dalana dek hayatım ne kadar kolaydı, diye düşündü Marcus.

Iphiginia kapkaranlık geceyi aydınlatan pırıl pırıl bir yıldız gibiydi. Ama biri yakalamaya kalkıştığında yıldız ya bütün ışıklarını etrafa saçarak patlayacak ya da feci bir gümbürtüyle dünyaya düşecekti.

Laboratuvarın kapısı çalındığında düşünceleri bölündü. "Girin."

"Marcus?" Bennet kapının arasından başını uzattı. "Burada olabileceğin aklıma geldi. İşin var mı?"

"Hayır. Gelsene."

Bennet yeni edindiği o ruhsuz, hayat bezgini yürüyüşüyle içeri girdi, kapıyı kapattı ve Marcus'un masasına doğru ilerledi. Marcus oğlana bakıp yüzünü buruşturdu. Kardeşi bugün yine parçaparça bakışlı şair havasındaydı.

Bennet'in siyah saçları karmakarışıktı. Gömleğinin yakası iliklenmemişti, boynunda ne kravat ne boyunbağı vardı.

"Umarım dışarı çıkmadan evvel boyunbağını takmayı planlıyorsundur," diye mırıldandı Marcus. "Yataktan yeni çıkmış gibi gidersen hiçbir baloya ya da toplantıya kabul edilmezsin."

"Daha gece için giyinmedim." Bennet pencerenin önüne gidip bezgin bezgin kollarını pencerenin önüne dayadı. Sıkıntıyla bahçeye baktı.

"Bir şey mi isteyecektin?" diye sordu Marcus sonunda.

Bennet gözlerini kısıp ağabeyine baktı. "Buraya sana kararımı açıklamaya geldim."

"Avrupa turuna mı çıkıyorsun?" diye sordu Marcus pek de umutlanmadan.

"Dorchester'dan Juliana'yı istemeye gideceğim."

"Lanet olsun."

"Marcus, bunu yapacaksam şimdi yapmalıyım. Tanrı aşkına, anlamıyor musun? Avrupa turundan dönene kadar beklesem Dorchester onu başkasına verecek."

"Keşke o kadar şanslı olsan."

"Kahretsin." Bennet hışımla arkasına döndü. "Dorchester'dan hoşlanmadığını biliyorum ama kızını neden işin içine kattığını anlamıyorum. Juliana babasına hiç benzemiyor."

"Öyle mi diyorsun?"

"O gerçek bir hanımefendi. Masum bir genç kız. Tereyağı gibi saf, bir şey kadar, eee ..."

"Gökyüzünden yeni düşen bir kar tanesi desek?"

"Seni uyarıyorum, Marcus, Juliana hakkında berbat şakalar yapmana izin vermeyeceğim." Bennet yumruğunu sıktı. "Onu evlenme teklif etmek istiyorum, anlıyor musun?"

"Tanrım, bizi koru."

"Senin derdin ne biliyor musun?"

"Çok iyi biliyorum ama hadi bir de sen söyle."

"Sen çok maddiyatçı bir herifsin, işte o kadar. Bayan Bright gibi gülünç ve basit maceraperestlerle gönül eğlendiriyorsun diye gerçek masumiyeti görebileceğini sanma."

Bennet daha ne olduğunu anlayamadan Marcus yerinden fırladı, masanın yanından geçip iki adımda odanın diğer ucuna vardı, Bennet'in omzunu yakalayıp oğlanı duvara mıhladı.

"Bir daha ondan maceraperest diye bahsettiğini duymayayım," dedi buz gibi bir sesle.

"Ne oluyor?" Bennet'in gözleri şaşkınlıkla büyüdü. "Öteki meteslerinden farksız bir kadın işte. Bunu herkes biliyor."

"O benim en iyi dostlarımdan biri," dedi Marcus. "Ona yapılan bir hakareti kendime yapılmış sayarım. Ne dediğimi anlıyor musun, kardeşim?"

Marcus bir dakika daha Bennet'i duvarın önünde tutup sonra aniden ellerini çekti. "Gitsen iyi olur. Yapacak işlerim var. Belli ki senin de kendi planların var."

Bennet buruşan yakasını düzeltip paltosunun klapalarını çekiştirdi. "Yanlış bir şey söylediysem özür dilerim."

"Özrün kabul edildi. Şimdi lütfen çıkar mısın?"

"İşleri yanlış anladım diye beni suçlayamazsın. Bayan Bright konusunda şimdiye kadarki diğer hanım arkadaşlarınla olduğundan çok daha hassas davranıyor gibisin," dedi Bennet.

"Sabrım toptan taşmadan bu odadan çıksan iyi olur."

Bennet çenesini hafifçe eğdi. "Biliyorsun, yapacağım. Juliana'ya evlenme teklif edeceğim."

Marcus omuz silkti. "Ne dersem diyeyim yolundan dönmeyeceğini gayet açık ifade ettin az önce."

"Bana şans dilemeyecek misin?" Bennet'in sesinde tereddüdü bir sızı vardı.

"Çok üzgünüm ama sanırım hayır." Marcus gözlerini me kanik uşağa dikti. "Juliana'yla uzun süreli bir mutluluk yaka layabileceğini düşünmüyorum."

"Sen bir kadınla nasıl mutlu olunacağını nereden bilecek ki?" dedi Bennet acı acı. "Kendine öyle katı kurallar koydun ki bu kurallarla hayattan zevk alman mümkün değil."

"Çık dışarı, Bennet."

"Peki, öyle olsun. Senden şans dilemeni beklemiyorum o halde." Bennet ayaklarını sürüyerek kapıya ilerledi. Elini tokmağa koyduğunda durakladı. "Biliyor musun, abi, seni acıyorum."

"Şefkat duygularını benim için ziyan etme. İnat edip Juliana Dorchester'la evlenirsen ileride kendine acımak için bu duygulara ihtiyacın olacak."

Bennet tek kelime etmeden odadan çıktı. Kapıyı öyle bir çarptı ki odadaki elektrik makinesi yerinden zıpladı.

Marcus eğilip mekanik uşağın yaylarını serbest bırakan düğmeyi aşağı indirdi. Uşak harekete geçerken çarklarla dişlilerin gıcırtısı duyuldu.

Alet kör bir atakla ileri kaykıldı, gümüş tepsiyi öne uzattı. Marcus ruhsuz aletin laboratuvarda yürüyüşünü izledi. Dişlilerle hareket eden mekanik bir alet olmak ne kadar kolaydı.

Yapay adam, gözlerini dümdüz önüne dikip sağa sola eğilmeden, önünde ne olduğunu umursamadan öylece ilerliyordu. Ne geçmişi ne geleceği vardı. Varlığı mekanik evrenin kurallarına bağlıydı.

Acı nedir bilmiyordu.

Ancak sevinç nedir, onu da bilmiyordu.

"Gazeteler Bayan Wycherley'nin ölümünü çok kısa geçmiş," dedi Zoe. "Kadının şantajcı olduğuna değinen yok tabii. Yüce Tanrım, kimin aklına gelirdi ki?" Kendini Roma tarzında yapılmış kırmızı kadife koltuğuna savurdu. "Dehşet verici."

"Bu yalnızca Marcus'la benim fikrim." Iphiginia kadının çay fincanını elinden aldı.

"Ben buna inanmakta zorlanıyorum," dedi Zoe. "Gerçek ötesi geliyor."

Lord Otis'in kalın kaşları düşünceli bir şekilde çatıldı. "Düşününce, aslında çok mantıklı."

"Evet, öyle," dedi Amelia. "Bu ayrıca Iphiginia'nın Guthrie'nin dostlarıyla Masters'ın dostları arasında neden bir bağlantı kuramadığını da izah ediyor. Yoktu da ondan."

"Siyah balmumuyla Anka kuşu mührünü ne cesaretle aradım, çılgın gibi." Iphiginia rahatlayarak iç çekti. "Bir şeyler bulacağımdan çok emindim."

"Masters'ın eski refakatçilerimizin nerelerde olduğunu araştırmayı akıl etmesi çok akıllıcaydı," dedi Zoe hayranlık dolu bir sesle.

Iphiginia gözlerini devirdi. "İlk varsayımı pek tutmadı, biliyorsun. Refakatçilerin ikisi de şantajcı çıkmadı."

"Doğru, ama varsayımı hepimizi doğruca asıl şantajcıya yönlendirdi," dedi Otis. "Adam olağanüstü zeki."

Iphiginia yüzünü buruşturdu. "Evet. Üstelik bunun o da farkında."

Amelia nadir gülümsemelerinden biriyle kuzenine baktı. "Bazen gerçekten onu kıskandığını filan düşünüyorum, Iphiginia."

"Şey, kendi yöntemlerimden epey umutluydum," diye itiraf etti Iphiginia. "Ama Masters'ın fikri büyüleyiciydi elbette. Ayrıca Otis haklı, adam çok akıllı. Düşünsenize, Bayan Wycherley onca sene boyunca evlere gönderdiği refakatçilerle mürebbiyeleri soylu aileler hakkında bilgi toplamak için kullanmış."

"Bayan Todd'u zaten hiç sevmemiştim," dedi Zoe. "Gözleri fare gözü gibiydi. Uzun süre çalıştırmadım neyse ki."

"Kadını çok daha önce göndermeniz gerekirdi," dedi Amelia. "Belli ki kadın Maryanne'in Guthrie'nin kızı olmadığını anlayacak kadar uzun kalmış yanınızda."

"Haklısın." Zoe başını salladı. "Merak ediyorum, acaba kaç kişiye daha şantaj yaptı? Londra'nın bütün evlerinde casusları mı kol geziyordu?"

"Pek sanmam." Iphiginia dudaklarını büzdü. "Nereden bakarsanız bakın, belli ki Bayan Wycherley oldukça seçici ve dikkatli davranmış, son zamanlara kadar en azından. Hiç şüphesiz kurbanlarını çok dikkatli seçiyordu."

"Hah." Otis'in bıyıkları seğirdi. "Tanrıya şükür, kurbanlarının listesini genişletip Zoe'yle Masters Kontu'nun iyi dostlarından birini işin içine dahil etmekle büyük hata yaptı."

"Evet," dedi Iphiginia. "Öyle oldu hakikaten."

"Neyse, bitti gitti, şükürler olsun." Zoe çay tepsisine uzanıp minik bir kek aldı. "Artık gündelik işlerimize geri dönebiliriz. İtiraf edeyim, bu şantajcının başımıza ördüğü çoraplar yüzünden Maryanne'in düğün işleriyle pek ilgilenemedim."

Otis gözlerini kısıp Iphiginia'ya baktı. "Masters bu hadisenin sona erdiğinden emin mi?"

Iphiginia duraksadı. "Bilmem, öyle görünüyor."

"Pekala, o zaman bitmiş demektir," diye kararını ilan etti Otis.

"Evet." Iphiginia ayağa kalkıp beyaz şapkasını eline aldı. "Amelia'yla benim yola koyulmamız gerek. Muhasebecimizle randevumuz var. Belki akşam tiyatroda görüşürüz."

"Büyük olasılıkla evet," dedi Zoe neşeyle. "Şantajcının gözlerinin üzerimde olduğunu düşünmeden koltuğumda oturup oyun izlemek ne şahane olacak."

"Yalnız bir şey var." Iphiginia gözlerini diğer üçüne dikti. "Umarım hepiniz farkındasınızdır. Şantaj hadisesi sona erdi ama diğer her şey aynı."

Zoe boş gözlerle öylece ona baktı. "Ne demek istiyorsun, Iphiginia?"

"Sosyetedeki herkes beni hala Bayan Bright olarak tanıyor."

"Lanet olsun," diye haykırdı Otis. "Iphiginia haklı. Şimdi kalkıp kimliğini değiştiremeyiz. Hayatı mahvolur."

"Bu işin başında her şey sona erdiğinde gizlice ortadan yok olacağımıza karar vermiştik," dedi Iphiginia. "Ama artık fikrimi değiştirdim."

Zoe büyük bir ilgiyle Iphiginia'yı süzdü. "Bu mevsim Masters'ın sevgilisi olarak mı geçireceksin?"

"Evet."

Zoe, Amelia ve Otis'e baktı, sonra Iphiginia'ya döndü. "Masters bu planını onayladı mı?"

"Aşağı yukarı, evet," dedi umursamaz bir tavırla. Onların aslında Marcus'un evlenmekte ısrar ettiğini söylemenin bir anlamı yoktu. Hep birlikte adamı desteklemelerinden korkuyordu.

Ve Iphiginia, Marcus'u kendine aşık etmenin bir yolunu bulmadan adamla asla evlenmeyeceğini biliyordu.

Şantajcının kim olduğunu bulmak, şimdi önünde duran sorunun yanında çocuk oyuncağı gibiydi.

Önünde Marcus'u kurallarını bozmaya ikna etmek gibi olağanüstü zorlu bir iş vardı.

Zoe'nin kapısının önündeki basamaklardan aşağı inerken Amelia'nın ne kadar sessiz olduğu Iphiginia'nın gözünden kaçmadı. Beyaz ve altın yaldızlı arabaya binene dek kuzeni ağzını açıp tek kelime etmedi.

"Çıkar baklayı ağzından, Amelia." Iphiginia arabasının beyaz koltuğunda arkasına yaslanıp eteklerini düzeltti. "Derdin ne?"

Amelia dikkatle ona baktı. "Lord Otis'le halana, şantaj meselesinin sona erdiğini söylerken tereddüt ettiğini gördüm. Kafanda bir şeyler var."

Minik araba yalpalayarak yola koyuldu. Iphiginia pencereden dışarı baktı. Saat akşamüzeri beşe geliyordu. Sokak parkı terk eden şık arabalarla doluydu.

"Kafamda şu var," dedi ağır ağır. "Dün ofisten çıkmadan evvel Marcus'la birlikte Bayan Wycherley'nin masasını karıştırdım."

"Ee?"

"Anka kuşu mührü yoktu. Balmumu şişesinde siyah balmumu izi de bulamadık."

"Seni temin ederim, Constance Wycherley bir dolu işe bulaşmış olabilir ama hiç aptal bir kadın değildi. Hep yakalanacağı korkusuyla yaşamış olmalı. Bu yüzden ortalıkta herhangi bir kanıt bırakacağını hiç sanmıyorum."

"Marcus da böyle söyledi. Ama madem o kadar akıllıydı, ki yaptığı şantajlardan paçayı kurtaracak kadar akıllıymış, neden Masters'ın en iyi dostlarından birine şantaj yapma hatasına düştü? Böyle bir hamlede Marcus'un işin içine dalacağını bilmesi gerekirdi."

"Belki de çok uzun zamandır yakalanmadığı için fazla cesur davranmıştır," dedi Amelia. "Belki de fazla hırslı davranmıştı. Kumar borçlarını ödemek için ek para gerekmiştir falan filan. Kim bilebilir?"

"Korkarım bu soruların cevabını asla öğrenemeyeceğiz."

"Yapma, Iphiginia. Canını sıkan şeyin Marcus'un varsayımlarında haklı çıkması olduğunu çoktan itiraf ettin bile."

"Benim varsayımlarım da bayağı iyiydi aslında."

"Doğru. Sadece yanlış varsayımlardı. Şimdi artık sorun çözüldüğüne göre, diğer meseleyle ilgili ne yapmayı düşünüyorsun?"

"Hangi diğer mesele?"

"Oturma odasında Zoe Halaya söylediklerini duydum ama ikimiz de biliyoruz ki sonsuza dek Masters'ın sevgilisiymiş gibi davranarak yaşayamazsın."

"Ama mevsim sonuna kadar oyuna devam edebilirim." Iphiginia kibarca gırtlağını temizledi. "Ayrıca muhtemelen sen de biliyorsun ki olanlara artık tam anlamıyla oyun da deneme."

Amelia sıkıntılı gözlerle ona baktı. "Ben de bundan korkuyordum."

Iphiginia beyaz dantelden çantasının iplerini sıkıca tuttu. "Benim için endişelenme, Amelia."

"Sen benim sadece kuzenim değil en yakın dostumsun. Elimde olmadan üzülüyorum."

"Zihnini Bright Place'in mali işleriyle oyala. Daha kârlı bir faaliyet olacağından emin olabilirsin."

"Hevesini aldığında seni gözünün yaşına bakmadan kenara fırlatacak. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Belki önce ben ondan sıkılırım," dedi Iphiginia önemsemezmiş gibi.

"Keşke buna inanabilseydim. Sanırım ne dersem diyeyim bu amansız maceradan dönmeyeceksin, haksız mıyım?"

"Haklısın. Ama mevsim sonunda Masters'la ilişkimin bir yük olasılıkla sona ereceğini bilmek belki içini rahatlatır."

"O zaman ne yapacaksın peki?"

"Bright Place'in inşaatıyla ilgileneceğim. Kendimi antik tasarımların kitabını yazmaya vereceğim." Iphiginia özlemle

gülümsedi. "Önümde yapmak istediğim bir dolu proje var, Amelia. Seni temin ederim, Marcus'la ilişkim bittiğinde kendimi salıp hayattan vazgeçmeyeceğim."

"Ne kadar güçlü bir kadın olduğunu çok iyi biliyorum, Iphiginia. Yine de kırıldığını görmek istemiyorum."

"Beni kurtarmak için geç kaldın. Bu maceranın sonuna kadar tadını çıkarmaya kararlıyım, Amelia. Yaşadığım hiçbir macera bunun kıyısından bile geçemeyecek, biliyorsun. Marcus eşi benzeri olmayan bir erkek."

Marcus o gece tiyatronun fuayesinde Hannah'yla kocasını gördüğünde başını nezaketle eğip selam verdi. Sands karşılığında öfkeli gözlerle ona bakıp başını gergin bir hareketle eğdi, hemen arkasından dönüp başka birini selamladı. Adam onu saygısızca görmezden gelmemiş ama buna yakın bir kabalık yapmıştı.

Hannah, Marcus'a sıkıntıyla gülümsedi. Gözlerinde çaresiz bir ifade vardı.

İşitilir kalabalık Marcus'a Sands'in dikkatini çekmeden birkaç saniyeliğine Hannah'ya yaklaşabilme imkanı sağladı.

"Bitti," diye fısıldadı Marcus. Hannah'nın yanından geçerken. "Şantajcı Bayan Wycherley'ydi. Öldü."

Hannah gözleriyle Marcus'un yüzünü taradı. "Haberi sabah gazetelerde gördüğümde neler olduğunu merak etmiştim." Gözleri aniden büyüdü. "Sen yapmadın, değil..."

"Hayır, hence görevi kurbanlardan biri üstlendi."

"Yüce Tanrım."

"Gel hayatım." Sands, Hannah'nın koluna girdi. Marcus'un kalabalıkta karısının yanından geçtiğini görünce gözlerini kıstı. "Sana bir bardak limonata alalım."

Marcus, Hannah'nın kendisinden uzaklaştırılmasını görmezden geldi. Sands'in düşmanlığı hiç hoşuna gitmiyordu ama adamı temkinli ve tetikte olduğu için suçlayamazdı. Marcus son günlerde kendisinin de Iphigínia'ya karşı benzer bir sahiplenme hissi duyduğunu farketti.

Fuayede ilerleyip kırmızı halıyla kaplı basamakları çıktı. Ara olmuştu. İlk sıraların arkasındaki koridor fuaye kadar kalabalıktı.

Beyler hanımlarına içecek taşımakla meşguldü. Bazıları dostlarıyla dedikoduya dalmış ya da yandaki sıraları ziyaret gitmişti. Bir grup delikanlı Marcus'un yanından geçti. Belli ki en pahalı localarda oturan zarif hanım arkadaşlarını ziyaret gidiyorlardı.

Marcus kavisli koridorda yürürken gördüğü birkaç tanıdığı başıyla selamladı. Tepedeki locaya vardığında kalın perdeyi çekip içeri girdi.

Dorchester, karısı ve küçük hanım Juliana keskin gözlerini Marcus'a dikti.

"İyi akşamlar," dedi Marcus. "Eğleniyor musunuz?"

Dorchester'ın suratındaki şaşkınlık yerini olağanüstü tatminkârlı bir ifadeye bıraktı. "Masters. Bu geceki gösteriyi izleyeceğinden haberim yoktu."

"Lordum, sizi görmek ne güzel." Beatrice Dorchester belli ki Marcus'u görünce hayalet görmüş kadar şaşırmıştı. "Juliana, Kont hazretlerine reverans yapmayacak mısın?"

Juliana bedenine elektrik verilmiş gibi tek hamlede ayağa fırladı. "Kont'um."

"Bayan Dorchester, Bayan Juliana." Marcus ikisini de hafif bir baş selamıyla selamladı. "İkiniz de bu gece çok hoş görünüyorsunuz."

"Teşekkürler, lordum." Bayan Dorchester, Marcus'un kibarlığına neredeyse şaşırmış gibiydi. "Biraz oturmak istemez misiniz? Juliana'nın yanına buyrun lütfen."

"Teşekkürler. Biraz oturayım o halde."

Marcus küçük sandalyelerden birine yerleşti. Sandalye darbına itiraz ederek gıcırdadı ama Marcus'un ağırlığını taşımakta zorlanmadı. "Anladığım kadarıyla bu gece Kean muhteşem."

"Evet, öyle hakikaten. Adam havasında olduğunda çok iyi rol çıkarıyor," dedi Dorchester mizahtan çok iyi anlarmış gibi. "Sahne almadığı zamanlarda kütük gibi sarhoş olduğunu unutturacak kadar iyi bile denebilir."

"Şey, evet, oyuncular nasıldır bilirsiniz," diye mırıldandı Dorchester. "Çok dengesiz bir hayat sürüyorlar."

"Dengesiz olan sadece onlar değil." Marcus gözleriyle tiyatroyu taradı. Fuayede dolaşanlarla koridorlardakileri es geçip balolarda oturanlara odaklandı. Gözleri Iphigínia'yı hemen buldu.

Kız klasik kesimli sade beyaz elbisesiyle pırıl pırıldı. Ortadan ayrılmış ve yanlarda bükülerek sımsıkı toplanmış saçlarında beyaz kuştüyleri salınıyordu. Gerdanında billur bir kolye vardı. Iphiginia locada yalnız değildi. Solunda Amelia oturuyordu. Marcus izlerken kızların arkasındaki locanın perdesi açıldı. Her zamanki gibi mavilere bürünmüş Herbert Hoyt, üzerinde yünlü kumaştan yeleği, tiril tiril pilili pantolonuyla içeri daldı. Eldivenli ellerinde iki limonata vardı.

Bayan Dorchester kurulmuş oyuncaklar gibi sohbete devam etti. "Hava bugünlerde ne güzel, değil mi lordum?"

"Evet," dedi Marcus.

"Juliana'yla birlikte bu akşamüzeri parka gittik, değil mi Juliana?" dedi Bayan Dorchester inatla konuşmaya devam ederek.

"Evet, anneciğim." Juliana, Marcus sanki elinden kapacakmış gibi yelpazesine sıkı sıkı sarıldı. "Çok hoştu." Yüzü aydınlandı. "Parkta kardeşinize rastladık."

"Öyle mi?"

Marcus'un sesindeki tınıyla Juliana kaskatı kesildi. Bayan Dorchester hemen kocasına döndü.

Dorchester erkekliği elden bırakmayıp konuşmada kendine düşen payı yerine getirmeye girişti. "Sağlığınız yerinde, değil mi lordum?"

"Fazlasıyla," dedi Marcus.

"Çok güzel, çok güzel," dedi Dorchester sahte bir neşeyle. "Bunu duyduğuma çok memnun oldum."

Marcus, Iphiginia'nın Hoyt'un ona uzattığı limonatayı yudumlayışını izledi. "Hatta kendimi öyle iyi hissediyorum ki evlenmeye karar verdim."

Bunun ardından locaya garip bir sessizlik çöktü.

Dorchester ağzı açık ona bakakaldı, farkına varıp ağzını kapatması birkaç saniye sürdü. "Bir daha evlenmeyeceğinizi sanıyordum, lordum. Bu yönde bir kuralınız olduğunu filan duymuştum."

"Fikrimi değiştirdim," dedi Marcus. "Bir dostum beni kuralların bozulabileceğine ikna etti."

"Anlıyorum." Dorchester kendini toparladı. "Pekala, o halde. En içten dileklerimle sizi tebrik ederim. Ama bence bu haber ortalığı karıştıracaktır."

Juliana gözucuyla annesiyle babasına bakıp ardından titrek bir gülümsemeyle Marcus'a döndü. "Size mutluluklar dilerim, hayım."

Marcus tek kaşını havaya kaldırdı. "Teşekkürler, Bayan Dorchester."

Juliana'nın annesi kocaman gözlerini kıstı. "Nişanınızı yakında ilan edersiniz herhalde, lordum?"

"Çok yakında," diye onayladı kadını Marcus.

Dorchester kaşlarını çattı. "Şanslı hanım kim acaba, sorabilir miyiz?"

"Henüz bunu açıklayamayacağım. Hala halletmem gereken bir dolu mesele var. Düğün hazırlıkları vesaire. Anlıyorsunuzdur muhakkak."

"Tabii," dedi Dorchester incecik bir sesle. "Hazırlıklar çok önemlidir."

"Fazlasıyla." Marcus ayağa kalktı. "İzninizi rica edeyim. Gitmem gerek. Bugünlerde pek meşgulüm. Evlilik hazırlıkları insanın başına çok bela açıyormuş meğer."

"Öyle mi?" Bayan Dorchester gözlerini kıstı.

"Öyleymiş," dedi Marcus. "İnsanın vasiyetini karısına ve olası bir çocuğa göre baştan sona değiştirmesi gerekiyor mesela."

"Çocuğa mı?" dedi Bayan Dorchester uyuşmuş gibi.

"İşin içinde bir unvan olunca kişinin kendisini buna göre hazırlaması şart," diye hatırlattı Marcus. "Tabii sonra ailenin diğer üyelerinin gelirlerini yeni duruma göre tekrar ayarlamak gerekiyor filan."

"Ne gibi bir ayarlama?" diye sordu hemen Bayan Dorchester.

"Tabii ki kısıtlayıcı bir ayarlama," dedi Marcus. "Ailenin serveti varisime kalsın ve korunsun diye."

"Ben varisinizin kardeşiniz olduğunu sanıyordum, bayım," dedi Dorchester.

"Öyleydi, ama şimdi evleneceğime göre bunun değişmesi de doğal elbette, değil mi? Şansım yaver giderse bir oğlum olur ve unvanımla servetimi ona bırakırım."

Bayan Dorchester gerçekten de sarsılmış görünüyordu. "Anlıyorum."

"Kardeşim tabii ki makul bir pay almaya devam edecek. Her zaman olduğu kadar." Marcus perdeyi itip dışarı çıktı.

dönüp üç Dorchester'a gülümsedi. "Tabii benim iznim dışında evlenmeye kalkışmadıkça."

"Anlayamadım?" Dorchester gerilmiş gibiydi.

"Bence Bennet'in de kendi geleceği için kesinlikle bir varisi olmalı. Sonuçta hepimiz kendi çocuklarımızın geleceğini düşünmeliyiz."

"Kendi çocuklarımızın mı?" Dorchester belli ki iyice afallamıştı.

"Eninde sonunda hep iş oraya gelip dayanmaz mı?" Marcus koridora çıktı. Kalın perde arkasından kapandı.

Kavisli koridoru tiyatronun diğer ucuna, Iphiginia'nın locasının bulunduğu yere doğru takip etti.

Tam perdeye elini atmak üzereyken Herbert Hoyt dışarı çıktı.

"Çok özür dilerim, bayım." Hoyt telaşla Marcus'un yolundan çekildi. "İyi akşamlar, Masters. Özür dilerim, neredeyse üzerinize çıkıyordum. Bu gece koridor ana baba günü gibi, değil mi?"

"Evet." Marcus locaya girip arkasındaki perdeyi bıraktı.

"İyi akşamlar, Iphiginia. Bayan Farley." Marcus davet edilmeyi beklemeden minik sandalyelerden birine oturdu.

"Lordum," diye mırıldandı Amelia. Hemen ardından fuayede olanları izlemek ister gibi başını çevirdi.

Marcus, Amelia'nın onu tıpkı Sands'in yaptığı gibi belli belirsiz ve kibarca görmezden geldiğini farketti. Bugünlerde hâlâ pek sevilen biri değildi.

Neyse ki Iphiginia onu koca bir gülümsemeyle karşıladı. Gözleri merakla parladı. "İyi akşamlar, lordum. Galiba birkaç dakika önce sizi Dorchester'ların locasında otururken gördüm."

"Dorchester'a bir iki şey söylemem gerekiyordu." Marcus bacaklarını uzatıp hafifçe kaşlarını çattı. "Tanrı aşkına, neden hep şu Hoyt ayağıma dolanıp duruyor? Senin etrafından hiç ayrılmıyor gibi."

Iphiginia umursamaz bir tavırla omuz silkti. Gerdanındaki billur taşlar renksiz bir alevle pırıldadı. "Bay Hoyt arkadaşım. Ayrıca kimseye zararı yok. Bunu biliyorsunuz, lordum."

"Herif baş belasının teki."

Iphiginia'nın kaşları havalandı. "Bu gece sinirleriniz bozuk galiba, bayım."

"Evet." Marcus sahnenin sönmeye başlayan ışıklarına baktı. "Belki Kean'in oyunu biraz moralimizi düzeltir."

"Umarım." Iphiginia adamı meraklı bakışlarla süzüp gözlerini sahneye çevirdi.

Kean o gece formundaydı ve *Macbeth*'i mükemmel oynuyordu ama adamın olağanüstü performansı bile Marcus'un can sıkıntısını gidermeye yetmedi.

Aslında yapmak istediği tek şeyin Iphiginia'yla konuşmak olduğunu farketti. Ona Bennet'in inatla Juliana Dorchester'la evlenmek istediğini anlatmak istiyordu.

İçindeki sıkıntıyı kıza açmaya, bu gece Dorchester'ın hovardalığını nasıl kurnazca tıkadığını anlatıp bu konuda onun fikrini almaya ihtiyacı vardı.

Ama dertlerini biriyle paylaşmak konusundaki meziyeti çok uzun zaman önce paslanmıştı. Birinin öğütlerine başvurmayalı, hayatındaki belirsizlikleri paylaşmayalı, hatta ne yapacağını bilmediği bir konuda bile birinden fikir almayalı yıllar olmuştu.

Zaten kuralları da ne olursa olsun zayıflığını kimseye açık etmemesini öğütlüyordu.

Macbeth'in son perdesinin ortasında locanın perdesi aniden hızla açıldı, Bennet ufacık bölmenin içine süzüldü. Yumrukları bedeninin iki yanında sımsıkı olmuştu. Öfkeden köpürdüğü suratından okunuyordu.

"Sana lanet ediyorum, Marcus. Bu yaptığını hiç affetmeyeceğim. Ne yapmaya çalıştığını biliyorum ama işe yaramayacak. Beni duyuyor musun? Juliana'yla evleneceğim, beni durduramayacaksın."

Marcus, Iphiginia ve Amelia'nın afalladığını farketti, ağır ağır oğlana döndü.

"Görgü kurallarını unutmuş gibisin," dedi sakin bir sesle. "Seni Bayan Bright ve Bayan Farley'yle tanıştırayım."

Bennet pis pis Iphiginia'ya baktı. "Sen benim müstakbel karımın ve ailesinin önünde görgü kurallarını sonuna kadar çiğnerken ben senin *metresinin* yanında neden görgü kurallarına uyacakmışım ki?"

"Yeter." Marcus ayağa fırladı. "Seni uyarmışım, Bennet. Bunu daha sonra konuşacağız."

"Konuşacak bir şey yok. Mutluluğumu engellemek için elinden geleni ardına koymayacağını bilmem gerekirdi. Ama

ne tuhaf ki bu kadar ileri gidebileceğin hiç aklıma gelmemişti. Anladığıma göre beni mirasından çıkarmaya karar vermişsin."

"Bütün bunları baş başa kaldığımızda konuşalım," dedi Marcus sesini yükseltmeden.

"Mirasın umrumda mı sanıyorsun? Ben kendi paramı kendim kazanırım. Bunu Juliana da biliyor. O bana güveniyor. Sen ve onun babası güvenmese bile."

"Niyetin olay yaratmaksa dışarı çıkalım."

"Gerek yok, gidiyorum." Bennet'in dudakları öfkeyle kıvrıldı. "Bu arada seni tebrik ederim, abi. Anladığım kadarıyla yakında nişanını ilan ediyormuşsun."

Marcus, Iphiginia'nın ağzından fırlayan minik dehşet ifadesini duydu. Dönüp kıza bakmadı. Bütün dikkatini kardeşine verdi. "Çok doğru."

"Bütün tiyatro bu haberle kaynıyor. En katı kuralları bile çiğnemeye kalktığına göre, evliliğimi engellemek için ne yapacağını hakikaten şaşırmış olmalısın."

"Bennet, bu kadar yeter."

"Ama planının bu kısmı da işlemeyecek. Juliana senin o lanet unvanını alsam da almasam da benimle evlenecek. Göreceksin. O beni seviyor, senin lanet kontluğunu değil. Kaldı ki sen müstakbel karın için bu kadarını bile söyleyemeyeceksin."

Bennet hışımla döndü ve fırtına gibi çıktı.

On Dört

Iphigenia, Marcus'un abanoz ağacından faytonunun siyah minderlerinde kımıldamadan oturuyordu. İçerinin lambaları yanmıyordu. Marcus koca bedeniyle kızın karşısındaki koltuğu doldurmuştu. Uzun bacaklarından birini minder uzatmıştı. Aksi ve suratsızdı.

Birkaç dakika önce tiyatrodan çıktıklarından beri üç-beş kelimeden fazla konuşmamışlardı. Bunların çoğu da Marcus'un Dinks'e verdiği emirlerden ibaretti.

Iphiginia, Kean'in oyununun sonunu izleyememişti. Marcus tiyatronun sonunda kalabalığa yakalanmamakla ilgili bir şeyler mırıldanıp kalkmıştı ama Iphiginia gerçek sebebin adamın tiyatroyu bir an evvel terketmek istemesi olduğunu biliyordu.

Marcus kaba bir tavırla kendisine eşlik etmesini emrettiğinde Iphiginia, Amelia'nın gözlerindeki kınayan, şüphe dolu

ifadeyi kaçırmamış ama sesini çıkarmadan Marcus'un emrine itaat etmişti. Amelia da Zoe ve Otis'in locasına geçmişti, kısa süre sonra eve onlar götürecekti.

Iphiginia'yla Marcus, Amelia'yı onların locasına bıraktıklarında Zoe'nin gözleri binlerce soru sorar gibiydi. Iphiginia halasının Marcus'un nişanıyla ilgili söylentileri çoktan duyduğunu biliyordu ama kadına söyleyebileceği bir şey yoktu.

Araba hareket ettiğinde Marcus sonunda sessizliğini bozdu.

"Locada öyle talihsiz bir sahneye şahit olduğun için senden özür dilerim." Gözlerini gecenin karanlığına çevirdi. "Kardeşim şu sıralar feci bir karasevdaya kapılmış gibi görünüyor."

"Marcus, sanırım bana bir açıklama borçlusun."

"Hı hı."

Iphiginia birkaç saniye bekledi, Marcus'tan ses çıkmadı.

"Eee?" diye ısrar etti kız.

"Eee, ne?" Marcus gözlerini pencereden ayırmadı.

Iphiginia sabrını kaybetmemek için derin bir nefes aldı. "Locada olanları nasıl açıklayacaksın?"

Marcus ayağını kaygan zemine uzatıyormuş gibi durakladı. "Yaptıklarını kimseye açıklamamak gibi bir kuralın olduğunun farkındayım," dedi Iphiginia. "Ama bu durumda gerçekten bir açıklama..."

"Bennet gönlünü Juliana Dorchester'a kaptırdığını sanıyor."

"Ve sen bu birlikteliği onaylamıyorsun?"

Marcus sonunda gözlerini kıza çevirdi. "Nereden anladın?"

"Hiç zor olmadı."

"Dorchester, suyunu çekmek üzere olan servetini kızını evlendirerek toparlamak istiyor. Bayan Dorchester'ın ana hedefi aileye bir unvan kazandırmak. İkisi birlikte son iki senedir Juliana'yı buldukları her varlıklı, unvanı olan beyefendinin önüne fırlatıp duruyorlar."

"Bunlara sen de dahil misin?"

"Geçen sene ben de kısa bir süreliğine hedefleri olmuştum." Geçen arabalardan birinin ışıkları Marcus'un asık suratının gergin hatlarını aydınlattı. "Dorchester beni kızıyla şerefimi lekeleyecek bir konuma sokmaya kalkışacak kadar ileri gitti."

"Yüce Tanrım. Ne oldu?"

"Detaylara girmeyeceğim. İyi planlanmamış, berbat bir entrikaydı ve kendini hemen ele veriyordu. Neyse şunu söyleyeyim, işe yaramadı."

"Anladım." Hava aniden buz kesmişti. Iphiginia çıplak omuzlarını örten beyaz şalına iyice sarındı. "Olaydan yara almadan kurtulduğunu varsayıyorum."

"Evet."

"Pettigrew'ların Vesta Tapınağı'nda gerçeği çok geç farkettiğin o gecenin aksine."

Kısa, hassas bir sessizlik oldu. Marcus'un koca bir hayvanı andıran bedeni hafifçe kımıldandı. Başını geriye, mindere yasladı, gözlerini kıstı, kollarını göğsünde kavuşturdu.

"Dorchester'a, kızıyla beni çırılçıplak aynı yatağa sokmaya kalkışa bile kızıyla evlenmeyeceğimi söyledim," dedi Marcus üstüne basa basa.

"Öyle mi?" Iphiginia diyecek başka bir şey bulamamış.

"Ona evlilikle ilgili kuralımı hatırlattım. Dorchester herhalde ne kadar ciddi olduğumu anladı. Anlamadıysa bile Juliana'yı üstüme yollamaktan vazgeçti. Ama bu sene görünüşe bakılırsa yerimi kardeş min doldurabileceğine karar vermiş."

"Sen de bu gece adamı yeniden amacından döndürmeyi denedin," diye tamamladı hikayeyi Iphiginia. "Ama bu kez başka bir sorunla daha karşı karşıya kaldın. Kardeşin Juliana'ya aşık."

"Kardeşim kendini fiziksel tutkulara ve Byron'ın ateşli aşk şiirlerine kaptırmış. Yoksa aşık filan değil."

Iphiginia adamın sesindeki tiksinti dolu tınıya yüzünü buruşturdu. "Kardeşinin Juliana'ya olan hislerinin aşk olmadığından nasıl bu kadar emin olabilirsin?"

"Tanrı aşkına, oğlan yirmisine daha yeni bastı. İlk şehvetinin sancıları bunlar, o kadar. Delikanlıların hep yaptığı gibi doğanın verdiği şehvetli tutkularını yiğitlik elden gitmesin diye aşk diye nitelendiriyor."

"Belki de Juliana'ya duyduğu hisler senin düşündüğünden daha derindir."

"Hiç sanmam," diye mırıldandı Marcus.

"Bu gece nişanlanacağını uydurarak ne elde etmeyi umdun peki?"

"Nişanlanacağımı uydurmadım. Sen ve ben evleniyoruz, Iphiginia."

"Bu konuyu başka zaman konuşuruz," dedi kız. "Şu anda kardeşini konuşuyoruz. Evlilik konusunda fikrini değiştirdi-

ğini söyleyerek Dorchester'ı planlarından vazgeçirmeyi hedefliyordun?"

"Evlilik konusunda gerçekten fikrimi değiştirdim."

Iphiginia bu açıklamaya takılmadı. "Dorchester'ı Bennet'in kızı için ideal damat adayı olmadığına ikna ettin diyelim. Ya Bennet'le Juliana?"

"Ne olmuş onlara? Kardeşimi mirasımdan çıkardığıma inanmışsa Juliana'nın annesiyle babası kızın kardeşimle evlenmesine asla izin vermeyecektir. Amaçları Masters Kontluğu'nun servetinin bir kısmını ele geçirmek. O servet benim hakimiyetim altında, Bennet'in değil."

"Marcus, işlerin bu kadar kolay olacağını sanmıyorum. Bu gece kardeşinin yüzünü gördüm. Juliana'ya aşık olduğundan emindi."

"Yakında bunun onun yararına olmadığını idrak edecektir. Dorchester, Juliana'yı kardeşimin etrafından çekecek, ana hedefi ortadan yok ettiğim için kızını başka bir hedefin kollarına atacaktır."

"Hadi canım. Başkalarının hayatını böyle kumanda edeceğinizi sanıyorsanız sen de Dorchester da aptalsınız. Juliana'yla Bennet gençler, evet. Ama çocuk da değiller. Sen ve Dorchester onlar kendi isteklerinizi doğrultusunda yontmaya çalıştığınızda bu gençlerin neler yapabileceğini bilemezsiniz."

Marcus gölgelerin arasından kızı süzdü. "Ne yani? Kaçarlar mı diyorsun?"

"Böyle bir olasılık da var elbette, değil mi?"

"Hayır, yok. Bennet içinde bulunduğu ruh haliyle bu tür şeyler saçmalayabilir ama Juliana mantıklı bir kız. Geliri meçhul bir delikanlıyla evlenmek gibi bir akılsızlık yapmaz."

"Yani kız aşk değil para için evlenir?"

"Kesinlikle. Unutma, geçen sene kızı iş üstünde gördüm."

"Bence iş üstünde gördüklerin kızın annesiyle babasıydı, kendisi değil. Zavallı Juliana muhtemelen sadece onların söylediklerini uyguluyordu."

"Arada bir fark yok ki."

"Marcus, bu konuya girmeye çekiniyorum," dedi Iphigina, "ama sen insan doğasıyla ilgili konularda sandığın kadar iyi değerlendirmeler yapamıyorsun. Özellikle de gönül işleriyle ilgili konularda."

"Gönül işleri de tıpkı normal bir iş gibi ele alınmalı. Temkinli ve özenli hareket edilmeli."

"Çıkarlara göre hareket etmekten bahsediyorsun yani, değil mi? Ne yapmaya çalıştığını anlıyorum," dedi Iphigina sakin bir sesle. "Kardeşini kötü bir evlilikten korumak istiyorsun. Ama bunu yaparken doğru yolu izlediğinden pek emin değilim."

"Bu seni ilgilendirmez, Iphigina."

"Hadi oradan. Beni bu işin içine sen sürükledin. İşine burnunu sokmamı istemesen Dorchester'a nişanını ilan edeceğinden bahsetmezdin. Şimdi bütün o sinir bozucu sorularla, söylentilerle birlikte baş etmek zorunda kalacağız. Bu her şeyi daha da zorlaştıracak."

"Ben ortada büyük bir sorun görmüyorum. Şahsımla ilgili soruları cevaplandırmamak gibi bir kuralım var."

"İyi de Marcus, insanlar senin bu sene sosyeteye yeni giren genç hanımlardan biriyle evlenmeni bekleyecek. Sevgilinle değil elbette. Kendi kardeşin bile sosyetenin yeni gözdelerinden birine evlenme teklif edeceğini sanıyor."

"Sosyeteye bu sene yeni giren genç bir hanımla nişanlanacağım," dedi Marcus. "Seninle."

"Sen hayatımda gördüğüm en inatçı adamsın."

"Alışsan iyi olur çünkü huyumu değiştirmeye hiç niyetim yok."

Iphigina sabrı taşmış gibi inledi. "Önümüzdeki meseleye geri dönelim. Sana Bennet'le Juliana'ya karşı bu kadar katı ve sert davranmamanı öneririm. Korkarım bu tavrın onları birbirinin kollarına itmekten öte bir işe yaramayacak."

"Bu konuda senden nasihat istediğimi hatırlamıyorum."

"O zaman neden konuşuyoruz ki?"

"Lanet olsun, ne bileyim ben," diye mırıldandı Marcus. "Bu iş seni hiç ilgilendirmez. Bennet benim kardeşim ve nasıl uygun görürsem öyle davranacağım."

"Marcus, ne yapmaya çalıştığını anlıyorum. Onu korumak istiyorsun."

"Bu kötü mü?"

"Hayır, değil. Seni anlıyorum. Onu sen yetiştirdin. Sanırım ebeveyn olmaktan çok babası gibisin. Aynı benim kızkardeşimle ilişkim gibi. Bazen ona annelik etmişimdir."

"Bunun farkındayım," dedi adam.

"İkimiz de daha kendimiz yetişkin olma şansını yakalayamadan anne baba olmuşuz. Ve her anne baba gibi eteğimizdeki çocuklarımızı korumak istiyoruz. Ama ne kadar istesek de sonsuza dek onları korumamız mümkün değil."

"Ama ben Bennet'i Juliana Dorchester'dan koruyabilirim ve koruyacağım."

"Bunu yanlış bir yoldan yapmaya çabalıyorsun."

"Peki sen ne önerirdin?" diye gürledi Marcus. "Evliliklerini onaylamamı mı?"

"Evet."

"*Asla*."

"Beni dinle." Iphiginia kararlı bir tavırla öne eğildi. "Kardeşine makul bir süre nişanlı kalmaya razı olursa evliliklerini onaylayacağını söyle."

"Makul bir süreden kastın ne?"

"Sosyetenin genç çiftlerinin çoğu bir sene kadar nişanlı kalıyor. Bennet'i elbette bu ricanı kabul etmesi için ikna edebilirsin. Çok sıkışırsan altı aya indir."

"Peki, nişanlılık süresi dolduğunda ne olacak?"

"Bir sene uzun bir zaman, Marcus. Aslında bakarsan altı ay bile öyle. Juliana, Bennet'e uymayacak bir kadınsa oğlanın bunu keşfedecek bolca zamanı olacaktır."

"Nişanı atmak hiç kolay bir iş değil."

"Doğru, ama yapılabilir ve daha önce çok kez yapılmıştır. Bu işi sessizce, olay çıkarmadan halledebilirsin."

Marcus'un suratı iyice asıldı. "Ya Juliana bir sene dolmadan evet kendini Bennet'e yamamayı başarırsa?"

"Bu risk halihazırda zaten mevcut. Aslına bakarsan şu durumda çift kendini çaresiz hissedeceğinden bu ihtimal çok daha fazla. Juliana, Bennet'i kardeşinin onu sevdiği kadar seviyorsa kendilerini talihsiz aşıklar olarak ilan edebilir, ailelerine karşı birlik olmaya karar verebilirler."

"Lanet olsun. Söylediklerin ancak Juliana kardeşimi hakikaten seviyorsa gerçekleşebilir. Ama ben haklıysam, mesele çoktan sona erdi bile. Dorchester'lar, ki buna Juliana da dahil, Bennet'in iyi bir damat adayı olmadığına karar verdiler."

Iphiginia iç çekti. "Lordum, durumu doğru değerlendirdiğinden şüpheliyim. Siz bilimadamısınız, muhtemelen tanıdığım en akıllı adamsınız ama iş bu tür meselelere geldiğinde gözünüz gerçekleri görmüyor. Aşk insana olmadık işler yaptırır."

Marcus onu uzun uzun süzdü. "Sen bu konuda nasıl böyle uzman oldun?"

Iphiginia kendisinin aşkın cazibesine kapılıp sınırlarını aşan insanlara güzel bir örnek olduğunu söylemedi.

"Kardeşimin nasıl aşık olduğunu gördüm," dedi onun yerine.

Marcus'un bakışları daha da keskinleşti. "Seni sevdiğini söyleyip alama mı?"

Iphiginia nefesini tuttu. "Richard Hampton hadisesinden bahsetmek?"

"Evet." Marcus gözlerini başka yöne çevirdi.

"Her şeyi bildiğinizi sanıyorsunuz, değil mi lordum?"

"Tecrübelerim bana karar vermeden önce bilmem gereken her şeyi öğrenmemin daha iyi olacağını gösterdi."

"Pekala, o halde, madem her şeyi biliyorsun, benden Richard'la ilgili bir açıklama beklemiyorsundur?"

Marcus bir an kızla göz göze geldi, sonra bakışlarını karanlık sokaklara çevirdi. "Onu seviyor muydun?"

"Aşka inanmayan birine bu sorunun cevabı anlamsız gelecektir."

"Konuyu saptırıyorsun."

"Sadece şahsımla ilgili sorulara cevap vermeme kuralını uyguluyorum." Iphiginia duraksadı. "Ama sizinle bir anlaşma yapabiliriz, lordum."

"Ne anlaşması?"

"Benim soruma cevap vereceğinize söz verirseniz size bu sorunun cevabını söyleyebilirim."

"Pekala," diye atıldı Marcus. "Ama önce sen benim soruma cevaplayacaksın. Genç Hampton'a aşık mıydın?"

Iphiginia soruya dürüst bir cevap bulmakta zorlandı. Ne tuhaftır ki Richard'ın ona evlenme teklif edeceğini düşündüğü günlerde neler hissettiğini hatırlayamıyordu. Richard'a olan duyguları Marcus'a hissettiklerinin yanında silik, donuk kalıyordu.

"Onu sevmeyi öğrenebileceğime inanıyordum," dedi alçak sesle.

"Sevmeyi *öğrenebileceğine* mi inanıyordun?" diye kaşlarını çattı Marcus. "Ne büyük saçmalık."

"Saçmaladığımı sanmıyorum. Ben son derece eğitimli bir kadınım. Eski bir okul müdiresiyim. Aklın gücüne inanırım. Doğru unsurlar mevcut olduğunda insan kararlıysa, iyi yürekliyse ve biraz da kafası çalışıyorsa sevmeyi öğrenmesi mümkündür."

"Mantık kurallarını aşka uyguladığını duysalar şairler kahkahalarla gülerdi."

"Siz şair değilsiniz, lordum. Siz neden gülüyorsunuz?"

"Konu baştan sona gülünç de ondan." Marcus alay dolu bir bakış fırlattı. "Sevmeyi öğrenebilmek için doğru unsurların mevcut olması gerektiğini söyledin. Bu unsurlar Richard Hampton'da mevcut muydu peki?"

"Mevcut olduğunu düşünüyorum. Richard iyi bir erkekti. Kibardı. Güçlü, nazik, tutarlıydı. Evet, onu sevmeyi öğrenebilirdim."

"Türünün son örneğiydi yani? Onunla gerçekten mutlu olabilir miydin?"

"Evet."

"Ona sadık kalır mıydın?"

Iphiginia kaşlarını çattı. "Elbette."

"Evlendikten sonra karşına başka biri çıksa bile mi? Kanını alev alev yakan bir erkek? Sana şairlerin yazdıklarının gerçek olduğunu gösteren bir erkek? Birlikte yıldızlara dokunmak isteyeceğin bir erkek?"

"Yani sana rastlasaydım, öyle mi?"

Marcus olduğu yerde donakaldı.

Iphiginia çarpık bir şekilde gülümsedi. "Richard Hampton'la evlenmiş olsaydım sana rastlamam epey zor olurdu. Ama sorunun cevabı evet. Sana bile rastlamış olsam ona sadık kalırdım. Kuralları önemsemesem de gururumu önemserim."

"Tutku, denetlenebilecek bir şey değildir, hanımefendi."

"Size katılmıyorum. Sizin de içten içe buna katılmadığınızı düşünüyorum. Biz aklı başında insanlarız. Dürtüler ve tutkular, insan kararlı olduğu sürece denetlenebilecek unsurlardır."

Iphiginia ne kadar şaşırsa da Marcus onun bu lafına gülümsedi. "Haklı olabilirsin. Peki, bize ne demeli, Iphiginia? Bu kadar güçlü değil miyiz?"

"Tabii ki güçlüyüz." Kız ağır ağır yelpazesini açıp kapattı. "Ama ikimiz de tutkularımıza boyun eğme özgürlüğüne sahip insanlarız ve öyle yapmayı tercih ettik. Bu, bağımsız insanlar olarak bizim hakkımız. Özgür olmasak gururumuz tutkularımıza yenilmemizi engellerdi."

"Ah, anlıyorum. Dürtülerimizi bastırmaya yeltenmeyecek kadar özgürdük ve yeltenmedik. İlginç bir mantık."

"Belki bizim tutkularımız yerine kardeşinin tutkularından bahsetmeye devam etsek daha iyi olacak. Bennet'in hayatını denetleyemezsin, Marcus. Ve denetlememelisin de."

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Kardeşimin hayatını hakimiyetim altına almak istemiyorum. Ben onu korumak istiyorum sadece."

"Kimi gönlü çekiyorsa onu sevecektir. Sen sadece davranışlarını gözden geçirmeye biraz vakit ayırmasını umut edebilirsin. Şansın varsa bu vaktini Juliana Dorchester'ı gerçekten sevip sevmediğini, bunun gelip geçici bir tutku olup olmadığını anlamaya harcayacaktır."

"Ben hala meseleyi kendi tarzımda ele aldığımda istediğim sonuçlara ulaşabileceğimi düşünüyorum," dedi Marcus. "Bu geceki konuşmam sorunu kökten çözmüşse hiç şaşırmayacağım."

"Bence bu konuşma bir felakete yol açacak."

"Lanet olsun. Böyle duygusal saçmalıklar midemi bulandırıyor."

"Senin fizik kurallarına aykırı olan hiçbir şeye tahammülün yok."

"Bennet küçükken her şey ne kadar kolaydı," dedi Marcus alçak sesle. "O zamanlar sözlerime saygı duyardı. İhtiyacı olduğunda benden yardım isterdi. Önemli bir işe girişmeden önce benim onayımı alırdı."

"Çok iyi anlıyorum," diye gülümsedi Iphiginia hülyalı hülyalı. "Çocukken kardeşimle benim aramda da bu tür bir ilişki vardı. Ama herkes er geç büyüyor, Marcus."

"Bu süreçte hepsi mutluluğu yakalama şansını tepmiyor ama?"

"Bazıları tepiyor işte."

"Ama burada hata yapmanın bedeli çok yüksek. Böyle bir hata yapmasına göz yumamam, Iphiginia."

Iphiginia yelpazesine yapıştı. "Ben senelerce ders verdim. Bu süre zarfında çocukların sizin öğrettiğinizi sandığınız şeyleri

her zaman öğrenmediklerini keşfettim. Çoğunlukla öğretilen-den daha başka bir şey öğreniyorlar."

"Bu imalı lafların anlamı ne?"

"Bu meseleyle ilgilenme biçiminin çok riskli olduğunu dü-şünüyorum ve bana inanmanı rica ediyorum. Bennet senin bu tavrından çok şey öğrenecektir."

"Tanrıdan umarım ki öğrenir," dedi Marcus hışımla.

"Ama senin öğretmeyi umduğun dersi öğreneceğinden şüp-heliyim, lordum. Kısaca şöyle izah edeyim, her yol denenir ve bu mesele kötü biterse Bennet muhtemelen senin gibi bir insan olup çıkacak. Onun gerçekten böyle biri olmasını mı istiyorsun?"

Marcus buz gibi ve dehşet dolu bakışlarla ona döndü. "Efendim?"

"Ona büyük olasılıkla oğlanın gelecekte senin gibi olmasını sağlayacak şeyler öğretiyorsun."

"Peki, nasıl biri olacakmış gelecekte?" diye sordu Marcus sakin ancak tehdit saçan bir tınıyla.

"Katı kurallarını asla eğip bükmeyen ve bu sebeple hayatın-da aşka yer vermeyen bir adam."

Arabaya aniden feci bir sessizlik çöktü. Marcus kılını bile kıpırdatmadı ama Iphiginia adamın yaydığı öfke dalgaları ara-sında boğulacağını sandı.

"İlk evliliğin hakkında pek bir şey bildiğimi iddia edemem ama elimde olmadan mutlu bir evlilik olmadığı kanaatin-deyim."

"Dünyada cehenneme gitmek gibi bir şeydi."

"Şimdi anlaşmamızın benim payıma düşen bölümünü rica edeceğim. Bu soruma cevap istiyorum. Vakti zamanında sen evlenmeye kalkıştığında seni durdurmaya çalışan biri olsa vaz-geçer miydin?"

Bir an adamın cevap vermeyeceğini sandı.

"Hayır." Bu tek kelimelik cevap kaya gibi ortaya düştü. "Hiç sanmıyorum. Ne yaptığımı gayet iyi bildiğimi sanıyordum. Aşık olduğumu sanıyordum." Acımasız bakışlarla gülümsedi. "Nora'nın beni sevdiğini sanıyordum."

"Belki de sevmişti?" dedi Iphiginia ihtiyatla.

"Hayır, sevmemişti." Marcus yumruğunu sıktı. "Sadece karnındaki çocuğa bir baba lazımdı."

Iphiginia donakaldı. "Bunu bilmiyor..."

Marcus gözlerini ona dikti. Bakışları buz gibiydi. "Hala kimse bilmiyor. Nora'nın başka bir heriften hamile kaldıktan sonra bana geldiğini tek kişiye bile söylemedim."

"Marcus, bu korkunç bir şey."

Adam bir an konuşmadı, Iphiginia da söyleyecek bir şey bulamıyordu. Marcus'un bunca sene gerçeği kimseye söyleme-mesine aklı şaşmıştı.

"Nora'nın anne babası yandaki çiftliğin sahibiydi," dedi Marcus nihayet. Sanki kelimeleri çok uzun süre önce gömdüğü bir mezardan çekip çıkarıyor gibiydi. "Nora'yı çocukluktan beri tanıyordum. Ondan bir yaş büyüktüm ve on altıma bastı-ğım günden itibaren ona aşık olduğumu sanıyordum."

"Marcus, lütfen, anlatmak zorunda değilsin."

Marcus onu duymamış gibi devam etti. "Beni eğlenceli bulduğunu sanıyordum. Ve işe yaradığımı düşündüğünü. Belediyenin açtığı salonlarda birlikte dans etmeyi öğrenmiştik. Ona balık tutmayı öğretmiştim. Öptüğüm ilk kızdı."

Iphiginia daha fazla dinlemek istemiyordu. "Lütfen..."

"Ama ben basit bir köy çocuğuydum. O vakitler unvan, uzak akrabalarımızdan birininidi. Unvanı devralacağım kimsenin aklına gelmezdi. Nora hayattan benim ona verebileceklerimden daha fazlasını istiyordu. Ve öyle güzeldi ki kendisi de annesiyle babası da onun bir köy çocuğundan çok daha yüksek seklere erişebileceğine inanıyordu. Nora on sekizine bastığında ailesi onu bir mevsimliğine Londra'ya götürdü."

"Sonra?" diye sordu Iphiginia duyacaklarını tahmin ederek acı acı.

"O sene haziran ayında geri geldi, her şey değişmişti. O güzel, çekici, capcanlı genç kız gitmiş, yerine başka biri gelmişti. Kelimenin tam anlamıyla kendini kollarıma attı ve sonunda sevdiği erkeğin ben olduğumu anladığını söyledi."

"Anlıyorum." Başını eğip yelpazesine baktı. Marcus'un geçmişe duyduğu öfke ve acının dalgaları durmadan, acımadan üzerine üzerine geliyordu.

"Ve ben öyle saf, öyle tecrübesizdim ki ona inandım." Marcus bakışlarını gecenin karanlığına bakan arabanın penceresinden ayırmadı. "Bana şehir hayatından hoşlanmadığını anladığını söyledi. En kısa zamanda evlenmek istiyordu. Ailesi babası da bize destek olacaktı. Babası beni kenara çekip Gretna Green'e gitmemizi önerdi."

"Uzun bir nişanlılık dönemi geçirmediniz yani?"

"Nasıl olduysa herkes bir anda vakit ve para kaybetmememiz gerektiğine karar vermişti. Onu öyle çok istiyordum ki hiç itiraz etmedim. Nora'yla Gretna Green'e gittik. Evliliğimizin ilk gecesini bir handa geçirdik. Onu kollarıma almaya can atıyordum."

"Gerisini duymayı istediğimden pek emin değilim."

"Onu öyle çok istiyordum ki. Ona olabildiğince yumuşak davranmaya kararlıydım. Ama Nora o gece ağladı durdu. Saatlerce hem de. Bana ellerimin çiftçi eli gibi kocaman ve kaba olduğunu söyledi." Marcus başını eğip kocaman yumruklarına baktı. "Haklıydı. Ellerim gerçekten çiftçi eli gibiydi. Çünkü ben bir çiftçiydim."

Iphiginia adamın ellerinin kendi bedenine değdiğini hatırlayarak ürperdi. Güçlü eller. İyi niyetli eller. Bir kadına istendiğini, arzulandığını hissettiren eller. Ve ona güvende olduğunu hissettiren eller.

"Ertesi sabah çarşaf kan gölüne dönmüştü. Sonradan öğrendim ki annesi, Gretna'ya yola çıktığımız gün bir şişe vermiş. Aslında hiç gerekmezdi."

"Anlayamadım," diye fısıldadı Iphiginia.

"Kan görmesem bile Nora'nın başka bir erkekle yattığından şüphelenmezdim. O gece nikah yatağımızda bakir olan bendim. Bu tür meselelerde ondan kat kat cahildim."

"Sevgilisi olduğunu nasıl öğrendin?" diye sordu Iphiginia alçak sesle.

"Evlendikten bir ay sonra bebeği düşürdü. Ben deliye döndüm. Neler olduğunu anlayamadım. Ölüyor sandım."

"Yüce Tanrım."

"Doktor çağırdım. Adam bana olanları açıkladığında her şey bitmiş gitmişti. Adam beni teselli etmeye çalıştı. Bebeğin babasının ben olduğumu ve öyle alelacele Gretna'ya koşturmamızın sebebinin bu olduğunu sanmıştı tabii. Omzuma vurup *üzülme, başka bebekler yaparsınız,* dedi."

"Adama gerçeği söylemedin mi?"

Marcus'un dudakları kıvrıldı. "Elbette hayır. Böyle bir oyuna geldiğini hangi erkek itiraf etmek ister? Üstelik Nora artık benim karımdı."

"Ve sen onu korumak zorundaydın, değil mi?" diye sordu Iphiginia.

Marcus omuz silkti ama bir şey söylemedi.

"Yıllarca kardeşine baktın. Kendinden küçük ve güçsüz birini korumak senin için çok olağan bir durum olmalı. Nora ne dedi peki?"

"Gerçeği yüzüne vurduğumda yine ağlamaya başladı. Sonra çözülüp iğrenç hikayeyi baştan sona anlattı. Londra'da onu beğenen heriflerden biri, mirasçı avına çıkmış ve onunla evlenmeye hiç niyeti olmasa da onu baştan çıkarmayı başarmış. Tohumlarını serpmekten de geri durmamış."

"Zavallı Nora."

"Dedikodular işleri berbat etmiş. Evlilik umudu kalmamış. Ailesinin, kızlarının hayatını mahveden kişiyi evliliğe zorlayacak sosyal statüsü de yoktu."

"Bu yüzden onu eve geri getirip seninle evlendirmenin yollarını aradılar."

"Toy, taşra oğlanının gerçeği asla keşfedemeyeceğine karar vermişler." Marcus ellerine baktı. "Haklılardı. Hala bazen düşünürüm, Nora bebeği düşürmemiş olsa ne kadar aptal bir herif olduğumu hiç öğrenebilecek miydim diye."

"Çocuk birkaç hafta erken doğunca durumu tabii ki anlayacaktın, değil mi?"

"Hiç sanmam. Dedim ya, bu işlere pek kafam basmazdı. Bana bebeğin erken doğduğunu söylerlerdi ve sırf inanmak istediğim için onlara inanırdım."

"Nora'nın ateşli bir hastalıktan öldüğünü duydum."

"Doğru. Bebeği kaybettikten altı ay sonra."

"Düello," diye fısıldadı Iphiginia. "Düello bunun içindi, değil mi? Nora öldükten kısa süre sonra Londra'ya gelip karının hayatını mahveden adamı düelloya davet ettin?"

"Bana aptalsın dedi, ki hiç şüphesiz haklıydı. *Köylü kızı ölüp gittiğine göre bu neyi değiştirecek?* diye sordu. Cevap veremedim çünkü verecek bir cevabım yoktu."

"Seni aldatmasına rağmen karının onurunu korumaya kalkışmışsın. Karın artık hayatta olmamasına rağmen." Iphiginia bir gözyaşının ağır ağır yanağından süzüldüğünü hissetti. "Marcus, bu sensin işte."

Marcus kaşlarını çattı. "Lanet olsun. Ağlıyor musun?"

"Ağlamıyorum." Iphiginia hafifçe burnunu çekti.

"Bu hikayeye ağlamaya değmez."

"Değer, Marcus. Hem sana hem de Nora'ya çok üzüldüm. Hayatının mahvolduğunu ve hamile olduğunu anladığında çok korkmuş olmalı."

"Evet."

"Genç ve çaresizmiş. Baştan çıkarılmaya boyun eğen masum bir kızmış. Sosyetenin en katı kurallarından birini çiğnemiş. Bunun bedelinin çok ağır olacağını biliyormuş. Bu yüzden sana, çocukluk arkadaşına sığınmış."

"Sorun şu," dedi Marcus, "onu öyle istemiştim ki her koşulda kabul ederdim. Ona soyadımı verir, bebeği üzerime alırdım. Keşke bana yalan söylemeseydi. Bunu affedemedim."

"Çünkü ne zaman seni aldattığını hatırlasan aptal yerine konduğunu hissediyordun."

"Aptal yerine kondum çünkü."

Iphiginia midesinin büzüştüğünü hissetti. O da Marcus'a yalan söylemişti. "Nora seni aptal yerine koymadı, Marcus. Kimse böyle bir şey iddia edemez. Çünkü sen soylu ve yürekli davrandın. Karının öcünü aldın ve sırrını açık etmedin."

"Pek fazla seçeneğim yoktu. Karımın sırrını ele verip kendimi saf bir enayi durumuna düşüremezdim."

"Geçmişinde canını sıkan şeyin saf ya da enayi durumuna düşmek olduğunu hiç sanmıyorum," dedi Iphiginia. "Bence sorun senin kalbini ona kaptırmış olman ama karşılığında onun seni sevmemiş olmasıydı. Nora'nın kendini kurtarmak için seni kullandığını hissettin."

"Öyle de yaptı."

"Bunda haksız olduğunu söyleyemeyeceğim," dedi Iphiginia. "Nora çok gençmiş ve o dönemde çok korkmuştur. Annesiyle babası da büyük olasılıkla onun kadar paniklemiş. kızlarının hayatının mahvolmasını engellemek için ellerinden geleni yapmışlardır."

"Evet."

"Evliliğin, tepesinde kapkara bulutlarla başlamış. O gece nikah yatağında bakir olanın sen olduğunu söyledin ama bence asıl önemli olan pek çok başka konuda sen karından çok daha tecrübeliydin. Sonuçta istesen de istemesen de erken olgunlaşmak zorunda kalmıştın. Öte yandan Nora daha genç kızlıktan yeni çıkıyordu."

Marcus bir şey söylemedi.

"Ne düşünüyorum, biliyor musun?" dedi Iphiginia. "Nora eğer yaşasaydı bence büyüyecek ve sana feci derecede aşık olacaktı. Senin iyi yanlarını görebilecek kadar olgunlaşacak ve seni sevmeyi öğrenecekti."

Marcus gözlerini kıza dikti. "Akıllı bir kadınsın ama bazen çok aptalca şeyler söyleyebiliyorsun. Bu saçmalık da nereden aklına geldi?"

Iphiginia gülümsedi. "Çünkü sana aşık olmanın ne kadar kolay olduğunu ben çok iyi biliyorum. Kendi tecrübelerimden."

On Beş

Marcus'un etrafındaki evren birden yok oldu, sanki başka bir dünyaya geçmişti. Yıldızlar gökyüzüne ışıklarını şimdi farklı bir açıdan saçıyor gibiydi. Ay tepedeki yerini değiştirmişti.

Iphiginia onu sevdiğini söylemişti.

Yine.

Ve açıkça.

Marcus dikkatle kızı süzdü. Iphiginia geçen gece Vesta Tapınağı'nda onu öldürdüğünü sandığı zamanki gibi panikmiş filan görünmüyordu.

"Marcus?" dedi kız endişeyle. "İyi misin? Lordum?"

"Hayır." Ama Marcus bunun sebebini, neyin değiştiğini ya da farklı olduğunu açıklayamadı. Anlamlı bir cümle kuracak durumda değildi.

Uzanıp Iphiginia'yı belinden kavradı, kızı koltuğundan çekip kollarına aldı.

Iphiginia'nın dudaklarının arasından şaşkınlık dolu minik, şahane bir inilti çıktı. Ardından Marcus dudaklarını onunkilere gömerken elindeki yelpazeyi düşürdü. Şalı arabanın zeminine kaydı.

"Marcus." Kollarını sıkı sıkı adama sardı. Hafifçe nefesini verip iyice Marcus'a sokuldu.

Marcus dudaklarını çekmeden arabanın perdelerini kapattı, faytonun içi kapkaranlık oldu.

Iphiginia'yı uzun uzun, müthiş bir açlıkla, Vesta Tapınağı'nda geçirdikleri dakikaların ardından içinde biriktirdiği tüm şehvetiyle öptü.

Onun bu aceleci, direkt tavrı kızın pek umrunda gibi değildi. Iphiginia ona daha da sıkı sarıldı, ellerini adamın saçlarında dolaştırdı. Başı Kont'un omzuna düştü.

Marcus elini kızın müthiş görünen jartiyerli bacağına kaydırdı. Avcu kızın dizinin üzerinden aştı, jartiyerin ucunu geçti, yukarıdaki sıcacık, nemli bölgeye çıktı. Iphiginia'nın ipek iç etekleri Marcus'un kollarından, kızın bacaklarından aşağı döküldü.

Marcus onun alev alev yanan yerine ulaştığında çoktan hazır olduğunu farkedince kendini tutamayıp inledi. Kızdan gelen gül kokuları ve şehvetin o tatlı kokusu arabanın içine yayılmıştı. Bu Marcus'un hayatında duyduğu en baş döndürücü kokuydu. Bütün bedeni arzuyla kasıldı.

Ellerinin titrediğini farketti. Nefesini düzenlemeye, kendini toparlamaya çabaladı. *Geçen sefer yaptığım gibi kendimi kızın üzerine atmayacağım,* diye yemin etti içinden. *Kaba, beceriksiz bir çiftçi gibi davranmayacağım. Onun zevk almasını sağlayacağım.*

Iphiginia'nın zevk almasını istiyordu.

Iphiginia'nın zevk almasını çok istiyordu.

Iphiginia'nın zevk almasını sağlaması gerekiyordu.

Onu kaldırıp kendi bacaklarının üzerine oturttu. Iphiginia'nın bacakları Marcus'un bacaklarının iki yanından aşağı sarktı, beyaz etekleri siyah kadife minderlerin üzerine döküldü. Marcus pantolonunu çözmeye girişti.

Iphiginia ellerini adamın omzuna yerleştirdi. "Marcus, ne yapıyorsun?"

"Seninle sevişiyorum." Koşuya hazır erkekliği çıplak beliyordu.

"Arabanda mı?" Perdelerin arasından bir an süzülüp kaybolan ışıkta kızın kocaman açılmış gözleri göründü.

"Ya burada yapacağız ya da senin kapının önünde. Rahat ve sıcak bir yatağa varana kadar bekleyemeyeceğim. Dokun bana."

"Şey, tabii, elbette." Iphiginia tereddütle elini adamın omzundan çekti. Eldiveninin parmaklarından birinin ucunu dişlerinin arasına alıp çekti. Sonra diğerine geçti. Ağır ağır beyaz saten eldiveni elinden çıkardı.

Kızın eldivenini elinden çıkarmasını seyretmek Marcus için o güne dek gördüğü en baştan çıkarıcı, en erotik sahnelerden biriydi.

Kız işini bitirdi. Saten eldiven karanlıkta dişlerinin arasında parladı. Iphiginia uzandı, önce biraz şaşaladı, ardından parmakları adamın erkekliğini güzelce kavradı.

"*Marcus.*" Eldiven dişlerinin arasından düştü.

Bir an Marcus bu sefer de geçen seferki gibi rezil olacağını düşündü. Nefesini iyice tutup buna ne kadar dayanabileceğini merak etti.

"Marcus?" Iphiginia'nın sesi tedirgindi. "İyi misin? Boğulmak üzere filan değilsin, değil mi?"

Marcus kahkaha atmamak için kendini tutarken neredeyse nefessiz kalıyordu. Hafifçe gülümsedi. "Hayır. En azından henüz değil. İçinde olmak istiyorum, Iphiginia. Ama aceleye getirmek de istemiyorum. Bu sefer sen beni yönlendireceksin."

"Pekala. Ama seni uyarıyorum, bu konudaki tek tecrübem geçen sefer seninle yaşadıklarımdan edindiğim bilgilerden ve Lartmore'un heykel salonunda gördüklerimden ibaret."

"Daha fazlasına gerek yok zaten, inan bana." Kızı avcunun içiyle yokladı, onu bekleyen sıcaklığı ve nemi ellerinin arasında hissetti. "Yeter de artar bile."

"Emin misin?" Başparmağını adamın erkekliğinin ucunda gezdirdi.

Marcus iyice kasılıp kendini tuttu. "Çok eminim." Parmaklarını kızın bacaklarının arasındaki yumuşacık tüylerde dolaştırıp dolgun taç yapraklarını buldu. Aralayıp okşamaya başladı.

"Yüce Tanrım, *Marcus.*"

Marcus, Iphiginia'nın, ellerinin arasında titrediğini farketti. Bu kendisine verilen tatlı ve güçlü bir karşılıktı. Marcus sevinçten kendini kaybetti.

Kızın elleri sıkı sıkı adamın erkekliğini kavradı. Marcus yüzünü buruşturup nefesini tuttu.

"Canını mı acıttım, lordum?"

"Ölümüm senin elinden olacak, Iphiginia."

"Olamaz. Çok özür dilerim, lordum. İyi misin? Canını acıtmak istememiştim." Panikle birlikte kızın o boğuk, şehvet dolu sesi bir an yok oldu. "Seni ne yapacağımı bilmediğim konusunda uyarmıştım."

"Sadece şaka yapıyordum," diye yatıştırdı kızı Marcus. Derin bir nefes daha aldı. "Ölecek filan değilim." Ağır ağır, yapraklarını aça aça, parmakları iyice ıslanana dek kızı okşamaya devam etti. "Aslına bakarsan yaşadığımı bu kadar net hissettiğim başka bir an hatırlamıyorum."

Iphiginia'nın ihtiyatlı, yoklayarak ilerleyen dokunuşları artık savunmasını kırmaya, tüm duyularını yerle bir etmeye başlamıştı. Terliyordu, bütün kasları kaskatıydı.

Kız kucağında hafifçe kımıldanıp iyice yerleşti. Bacaklarının arasında kocaman erkekliği hissetti. Marcus'un bütün bedeni kasıldı. Kızın nefesinin gittikçe hızlandığını, arada bir nefesini tuttuğunu duyunca onun da kendisi kadar heyecanlandığını farketti.

Tam kızın ne zaman işini bitireceğini merak etmeye başlamışken Iphiginia onu beceriksiz hareketlerle bacaklarının

arasındaki sıcacık, olağanüstü yumuşak kuyuya kaydırmaya başladı. İtinayla, ağır ağır onu içine aldı.

Kuyu inanılmaz dardı. Marcus yeniden görevi tamamlayamadan patlayacağından şüphelendi.

Kız kendini yavaşça onun üzerine bıraktı, bir ara hızla nefesini tuttu. Ardından adamı sıkıca içine alıp sardı. Marcus titredi, hiç kımıldamadan öylece durdu.

Uzaklardan bir yerden beyninde bir uyarı çanı çaldı. Kendi kendine tohumlarını etrafa saçmadan evvel bu kuyudan çıkması gerektiğini hatırlattı. Yanında Fransız prezervatiflerden yoktu.

Ardından Iphiginia adamın üzerinde kımıldanmaya başladı, Marcus'un bir an dünyaya dönen beyni onu yeniden terketti. Iphiginia bütün tanrıçalardan daha şehvetli, sıkı sıkı Marcus'a sarıldı, ismini fısıldadı, yalvardı, dilendi, onu her şeyiyle, her şeyiyle istediğini söyledi.

Marcus bir yandan kendi kendiyle mücadele ederken ağır ağır kıza istediğini vermeye çabaladı. Sonra neredeyse aniden kız titreyip kollarında kasılıverdi.

"*Marcus.*"

Iphiginia minicik bir şaşkınlık ve zevk çığlığıyla adamın kollarına yığıldı.

Uyarı çanları uzaklarda bir yerde yeniden çalmaya başladı ama Marcus karşılık verememeyecek kadar kendinden geçmişti. Iphiginia'nın bacaklarını tutup kendini onun içine gömdü. Girtlağından fırlamak üzere olan tatmin çığlığını güçlükle bastırırken dilini ısırdı.

Birkaç dakika sonra arabanın koltuğunun köşesine yığıld Iphiginia da kendini adamın üzerine bıraktı.

İçerisi artık sessizdi, Marcus sessizliği dinlerken arabanın içine yayılan o eşsiz, zevk dolu cinsel tatmin kokusunu derin derin içine çekti.

Araba bir sokağın köşesinden döndü, birkaç dakika sonra da durdu. Marcus isteksiz isteksiz kımıldanıp lambalardan birini yaktı. Iphiginia'nın ona sokulan bedeninin birkaç saniye daha keyfini çıkardı, sonra nerede olduklarını anladı.

"Iphiginia? Evine vardık."

Kız anlaşılmaz bir şeyler mırıldanıp adama iyice sokuldu. Etekleri sessizce hışırdadı. Marcus onun uyuyakaldığını farketti. Kendi kendine gülümsedi.

"Uyan. Hadi, hayatım." Kızı hafifçe sarsıp doğrultmaya çabaladı. Arabacının oturduğu yerden inip kapılarına ilerlediğini duydu. Uzanıp kapının mandalını taktı.

"Iphiginia?"

"Ne var?" Kız büyüleyici bir esnemeyle doğrulup mahmur mahmur gözlerini kırpıştırdı. Etekleri bacaklarının etrafına toplanmıştı. Bir tutam saç topuzunun arasından fırlamış, kulağının yanından aşağı sarkıyordu. Beyaz kuştüylerinden biri yamulmuştu. "Sabah mı oldu?"

"Hayır, sabah olmadı." Marcus doğruldu. "Gecenin bir yarısı ve sen arabanın içinde oradan oraya savrulmuş gibi görünüyorsun."

Iphiginia kıkırdadı. "Ama çok hoştu, lordum."

Marcus tam gömleğini pantolonunun içine sokacaktı ki durdu. Kızın mutluluğunu farkedip gözlerini ona dikti.

Onu ben mutlu ettim, diye geçirdi içinden hayretle. *Onu mutlu ettim*. Bu mekanik bir uşak yapmak ya da teleskopla yıldızları seyretmekle kıyaslanamayacak kadar büyük bir tatmindi.

Uşak kapıya vurdu. "Lordum, inmek istiyor musunuz?"

"Bir saniye Jenkins." Marcus hayallerinden sıyrıldı. "Arkanı dön," diye mırıldandı Iphiginia'ya. "Elbisenin korsesi yamulmuş, saçındaki kuştüyü de düşecek gibi görünüyor."

"Haklısın, lordum. Nasıl bu kadar dağıldım, bilmiyorum." Iphiginia emre itaat ederek adama sırtını döndü, Marcus onun elbisesini düzeltirken sabırla bekledi.

"Evet, şimdi bir daha bakayım." Marcus onu kendine döndürdü, tepeden tırnağa iyice süzdü. Kızın kulağının kenarından sarkan saça bakıp kaşlarını çattı. "Bana bir toka ver."

Iphiginia elini saçlarına atıp bir firkete çıkardı. "Buyrun, bayım. Lütfen elinize batırmamaya dikkat edin."

"Kıkırdamayı bırak. Uşak seni gıdıkladığını filan sanacak."

"Tabii, lordum." Iphiginia yeniden sevincinin taşmak üzere olduğunu hissetti.

Marcus topuzdan sarkan saçı yerine iliştirdi. "Şansımız varsa sen içeri girene kadar yerinden çıkmaz."

"Çıkmayacağından eminim, lordum. Teknik konularda ne kadar yetenekli olduğunuzu biliyorum."

Marcus kapının mandalını açıp kapıyı araladı. Dışarıda sabırla bekleyen Jenkins ifadesiz bir suratla dönüp merdiveni yanaştırdı.

Marcus, Iphiginia'nın son yarım saattir sanki antikalar üzerine söylev vermekten öte bir şey yapmamış gibi muazzam bir gururla basamaktan aşağı inişini izlerken bir kahkaha patlatmamak için kendini güç tuttu.

Kaldırıma indiğinde kız, Jenkins'e dönüp gülümsedi, bir an Jenkins'in gözleri kamaşmış gibi göründü.

"Teşekkürler," diye mırıldandı kız, uşağa.

Bu kızdan mükemmel bir kontes olacak, diye geçirdi Marcus içinden.

Iphiginia'ya kapıya kadar eşlik etti, kızın sağ salim içeri girişini izledi. Orada, kapının eşiğinde durup içeri girmemek Marcus'a zulüm geldi. Onu kollarına almamak, yatakodasına götürmemek için bütün iradesini kullanıp kendini tuttu.

Marcus tam kapıyı kapatmak üzereyken "Bir konuda çok haklıymışsın, lordum," diye fısıldadı Iphiginia yumuşacık, hülyalı bir sesle.

Adam basamakta durdu. "Hangi konuda?"

"Bu seferki çok daha güzeldi."

Marcus sırıttı. "Öyleydi, değil mi? İkinci seferi de ölmeden atlatmayı başardım üstelik. Doktor çağırmana filan gerek kalmadı."

Iphiginia kendinden memnun gülümsedi. "Belli ki bünyen epey sağlammış."

"Elbette."

Marcus kapıyı kapatıp basamaklardan indi, arabanın yanına yürüdü. Islık çaldı, ardından gecenin serinliğinde derin bir nefes çekti.

"Ne güzel bir gece, değil mi, lordum?" dedi Jenkins kenara çekilip adama kapıyı açarken.

"Öyle hakikaten. Dinks'e bizi eve götürmesini söyle."

"Tabii, lordum."

Marcus arabaya binip az önce Iphiginia'yla seviştiği koltuğa yerleşti. Simsiyah kadifenin üzerinde bembeyaz bir ışık duruyordu.

Marcus, Iphiginia'nın eldivenini aldı. Kocaman ellerinde eldiven yıldız ışığı kadar yumuşacıktı. Işığı avcunun arasına alıp elini sımsıkı kapattı.

Marcus eve girer girmez kütüphanesine gitti. Kardeşi şehirden dönene kadar meseleyi düşünecek bol bol vakti oldu. Bennet'in arabası evin önünde durduğunda saat gecenin üçüydü.

Marcus konyak kadehini ellerinin arasında döndürerek kütüphanenin kapısının çarpılarak açılmasını bekledi.

Fazla beklemesine gerek kalmadı.

Bennet hışımla içeri daldı. "Lovelace benimle konuşmak istediğini söyledi."

"Evet."

Bennet şöminenin mermerinin önüne yürüdü, suratını asıp savunma pozisyonu aldı. "Eee, neymiş peki? Birbirimize söyleyecek bir şeyimiz olmadığını düşünüyorum, abi."

Marcus gözlerini ateşe dikti. "Bayan Dorchester'la evlenmeni engellemeye çalıştığım için pişmanım."

Bennet gözlerini ağabeyine dikti. "Ne dedin?"

"Ne dediğimi duydun." Marcus konyağından bir yudum aldı. "Dorchester'ları öyle korkutup kaçırmamam gerekirdi. Seni mirastan men etmeye de hiç hakkım yoktu, zaten böyle bir niyetim de yok. Blöftü."

"Marcus, neler diyorsun? Bu şakaysa kesinlikle eşek şakası."

"Juliana Dorchester'la evlenmek istiyorsan için rahat olsun, ona hayatın boyunca rahat rahat bakabileceksin. Gelirinin tümü aynen senindir. Yarın muhasebecimi çağırıp mirası belirleyen kağıtları imzalayacağım."

Bennet iyice afallamış görünüyordu. "Anlayamadım. Bana Juliana'yla evlenmemi onaylayacağını mı söylüyorsun?"

"Evet." Marcus duraksadı. "Yarın sabah Dorchester'a nişanınızı ilan etmenizde hiçbir sakınca görmediğimi belirteceğim."

"Ama daha bu gece buna anlayış göstermeyeceğini söylemiştin."

"Bu gece bir dolu şey söyledim. Hepsi için pişmanım. Özür dilerim."

"*Özür* mü?" Bennet şok geçiriyordu.

Marcus gözlerini Bennet'in gözlerine dikti. "Tek mazeretim şu: Senin benimle aynı kaderi paylaşmanı engellemeye çalışıyordum."

"Juliana, Nora değil ama."

"Haklısın," dedi Marcus. "Nora değil."

Bennet kafasını toplamaya çalışır gibi başını iki yana salladı. "Ne diyeceğimi bilemiyorum."

"Sen benim kardeşimsin, benimle aynı ismi taşıyan tek kişisin. Seni mirastan mahrum etmektense kolumu keserim daha iyi. Aslına bakarsan senin sevginden, güveninden mahrum kalmaktansa kolumdan mahrum kalmayı yeğlerim."

"Sözlerinin içtenliğine inanıyorum."

Marcus kadehini ellerinin arasında döndürüp cama vuran alevlerin ışığını izledi. "Dorchester'a söyle, nikah kağıtlarını düzenlemek için muhasebecisini benim muhasebecime göndersin. Bu işler çok zaman alıyor, biliyorsun. İşin içinde bu kadar çok para olunca birkaç ayı bulursa hiç şaşırmam."

"Şey, Marcus, henüz Juliana'ya evlenme teklif etmemiştim."

"Öyle mi?" Marcus omuz silkti. "Artık benim bu işe bir itirazım olmadığını bildiğine göre acele etmene de gerek yok demektir."

"Onunla hemen konuşacağım," dedi Bennet hevesle. "Hiç şüphesiz nişanı mevsim bitmeden gazetelere duyurmak isteyecektir."

"Hiç şüphesiz." Marcus konyağından bir yudum daha aldı. Mevsimin bitmesine bir buçuk ay kalmıştı.

"Marcus, ne diyeceğimi bilemiyorum." Bennet parmaklarını darmadağın buklelerinin arasından geçirdi. "Senin böyle fikir değiştirmeni beklemiyordum."

"Ben de öyle," diye mırıldandı Marcus.

Bennet kaşlarını çattı. "Ne demek bu şimdi?"

"Aceleci davrandım, sonra yaptıklarımı irdeleyecek bolca vaktim oldu. Lütfen beni affet."

"Şey, elbette." Bennet duraksadı. "Çok teşekkür ederim. Bunun benim için ne demek olduğunu bilemezsin. Görecek-sin, Juliana çok hoş, zarif bir hanım. Bana mükemmel bir eş olacak."

"Herhalde nikah gününü gelecek sene bahara filan ayar-larsın?"

"Gelecek bahara mı?" Bennet'in canı sıkılmış gibiydi. "Bu çok uzun bir süre."

"Altı aylık bir nişan dönemi de ayarlayabiliriz tabii ama bana söylenenlere göre bir sene daha makul bir vakitmiş."

"Şey, aslında bakarsan nişan dönemi filan hiç düşünmemiş-tim. İtiraf etmem gerekirse Marcus, Juliana'yı Gretna Green'e kaçırmak için uygun bir araba kiralamaya uğraşıyordum."

Marcus'un konyağı neredeyse boğazında kalıyordu. "Anlı-yorum."

"İyi misin?"

"Evet." Marcus kendini toplayıp derin bir nefes aldı, ardın-dan konyağını yuttu. "Gretna artık planda yok. Eminim Bayan Dorchester tek kızına güzel bir düğün yapmak ister."

"Elbette. Juliana da iyi bir evlat olmaya çabalıyor. Bu onun iyi yönlerinden sadece biri."

"Kesinlikle."

"Tamam o zaman." Bennet sırıttı. Omuzlarından feci bir yük kalkmış gibi görünüyordu. "Juliana'yla nişan konusunu

konuşup nişanlılık döneminin ne kadar süreceğine karar vere-cek ve sana bildireceğim."

"Tabii. Tamamıyla senin seçimine bağlı. Ama Dorchester'ın muhasebecisiyle Barclay'e işleri halledecek kadar vakit tanıyın."

"Peki. Marcus, işlerin böyle değişmesine ne kadar şaşırdığ-mı söylemeden edemeyeceğim."

"Öyle mi?"

"İtiraf et ki sen bir karar verdin mi asla değiştirmezdin. Ka-rarlarını değiştirmemek üzere kuralların vardır senin."

"Belki de yaşlanıyorumdur."

"Özür dilemene de inanamıyorum."

Iphiginia sağ olsun, bir kuralını daha bozmuştu. "Bunun farkındayım."

"Seni neyin böyle aniden değiştirdiğini söylemek ister misin?"

"Geri dönüp düşünecek vaktim oldu ve düşündüğümde hatalı olduğumu farkettim."

Bennet dikkatle onu süzdü. "Ya diğer mesele?"

"Hangi diğer mesele?"

"Juliana bana senin onayını almadan evlenirsem beni mi-rasından mahrum bırakacağını ama bunun yanında kendi ni-kahını da ilan etmek üzere olduğunu söyledi." Bennet merakla başını yana eğdi. "O da mı blöftü?"

"Hayır."

Bennet gülümsedi. "Bunu duyduğuma çok sevindim."

"Öyle mi?"

"Tabii ki. Sana ne zamandır söylüyorum evlen diye. Böyle yaşamaya devam edersen bir gün ürettiğin mekanik aletlerden birine döneceğin konusunda seni kaç kez uyardım."

"Sanırım kendimi o tür bir sondan kurtarmak üzereyim."

"Eee?" Bennet soran gözlerle ağabeyine baktı. "Kim bu kız?"

"Henüz bir açıklama yapabilecek konumda değilim. Şey. eee, hala üzerinde çalışmam gereken bir iki detay var."

"Evet, evet, biliyorum." Bennet ellerini sabırsızlıkla sallayıp vurdu. "Benim evliliğimde bile bu kadar çok evrak işi varsa senin durumunda bunun ne kadar uzun süreceğini tahmin edebiliyorum. Ne de olsa geleceğini düşünmen gereken bir unvanın var."

"Evet."

"Ama bana güvenebilirsin, Marcus. Ben senin kardeşinim." Bennet kıkırdadı. "Chumley'lerin ufaklığı mı?"

"Hayır."

"Elizabeth Anderson o zaman."

"Hayır."

"Bir dakika o halde." Bennet parmaklarını şöminenin mermerine vurdu. "Buldum, Henderson'ların kızı. İsmi neydi? Charlotte."

"İphiginia Bright'la evleniyorum."

Bennet'in ağzı açık kaldı. "Sen delisin."

Marcus kaşlarını çattı. "Bu konuda ben sana izin vermeden tek bir kelime etmeyeceksin, anlaşıldı mı? Şimdilik aramızda sır kalacak."

Bennet ancak iki defa ağzını açıp kapadıktan sonra konuşmayı becerebildi. "Lanet olsun, Marcus. Bayan Bright'la evlenmek konusunda ciddi olamazsın."

"Çok ciddiyim."

"Kadın senin *metresin*, yapma lütfen."

"O benim evlenmek istediğim kadın. Bu konuda saygısızlığa tahammülüm olmadığını daha önce belirtmiştim."

"Ama sen Masters Kontu'sun." Bennet elini şöminenin mermerine sertçe vurdu. "Bayan Bright gibi bir kadınla ilişki yaşamak başka bir şey, onunla evlenmek bambaşka bir şey."

"Onunla evlenmemem için bana tek bir sebep göster misin?" diye meydan okudu Marcus.

"Tek bir sebep mi? Düzinelerce sebep var. Senin konumundaki bir erkek genç bir hanımla evlenir, dul bir kadınla değil. İyi bir aileden gelen biriyle. Okulundan yeni mezun olmuş bir kızla. Tertemiz, dokunulmamış. Gelinin saygın bir saflığı olmalıdır, daha açık konuşalım, bakire olmalıdır. Seninle ilişki yaşayan dillere destan bir dulla evlenemezsin."

"İphiginia Bright'ın yaşı yaşıma uygun." Marcus dirseklerini masasına dayayıp ellerini kavuşturdu. "İyi bir aileden geliyor. Saygın bir hanım. Hatta şöyle diyeyim, söylediklerime itiraz eden biri varsa bana düelloda silahının üzerinden itiraz edebilir."

"Lanet olsun, Marcus, ciddi olamazsın."

"Evliliğime itiraz etmen benim senin evliliğine itirazımı kadar sinir bozucu, bilesin."

"Ama bu bambaşka bir durum."

"Hiç de değil."

"Yüce Tanrım, kadın sana büyü yapmış."

"Öyle mi düşünüyorsun gerçekten?" Marcus bu şıkkı kafasında evirip çevirdi. "Bir bilimadamı olarak ben büyüye inanmam."

Bennet öfkeden kıpkırmızı kesildi. "Gözlerimle görmesem ben de inanmazdım."

"Görmek inanmaktır. Ve bu, kardeşim, bilimsel araştırmanın temelidir. Evlilik konusundaki düşüncelerimi sana aktardığıma göre artık buna inanabilirsin. Şimdilik bu konuda kimseye ağzını açmamak kaydıyla."

"Sen çıldırmışsın. Marcus, sen bir kontluk devraldın. Bu unvana karşı görevlerin, sorumlulukların var. Tutkunun dizginlerini yönlendirmesine izin veremezsin."

Marcus gülümsemeye başladı. "Efendim? Bir daha tekrarlar mısın şu lafı? Herhalde yanlış duydum. Benim romantik bir şair olan kardeşim bana tutkularıma sırtımı dönmemi öğütlüyor olamaz, değil mi?"

Bennet'in dudakları gerildi. "Ne demek istediğimi gayet iyi biliyorsun."

"Evet, biliyorum. Duygularımı göz ardı edip mantığımla davranmamı istiyorsun. Sana Juliana Dorchester'a olan duygularının ayaklarını yerden kesmesine izin vermemeni söylerken ben de herhalde aynı böyle inat ediyordum."

"Benim Juliana'yla olan durumum bundan çok farklı."

"Hayır, değil." Marcus oğlana sert bir bakış fırlattı. "Aklından çıkarma sakın, ben resmi bir açıklama yapmaya hazır olmadan bu haber buradan dışarı sızmayacak."

"O konuda hiç endişelenme," dedi Bennet öfkeyle. "Seninle Bayan Bright'ın evlenme olasılığından bahsedip ikimizi de küçük düşürmeye hiç niyetim yok."

"Teşekkürler. Bu iyiliğini unutmayacağım."

"Öyle korkunç bir ihtimal ki bırak insan içinde konuşmayı, düşünmeye bile tahammülüm yok." Bennet kapıya yöneldi. "Umarım gazetelere haber vermek gibi bir saçmalık yapmadan aklın başına gelir."

"Yerinde olsam buna pek heveslenmezdim."

"Lanet olsun, bu büyük rezillik." Bennet hışımla kapıyı açtı. Omzunun üzerinden dönüp Marcus'a baktı. "Kadın senin aklını başından almış, başka bir açıklama bulamıyorum. Sadece çok geç olmadan bu hastalıklı durumu atlatmanı umuyorum."

"Evlenmediğim takdirde yakında mekanik bir adama dönüşeceğimden korkan sen değil miydin?"

"Kafamdaki gelin adayı kesinlikle Bayan Bright değildi." Bennet koridora çıkıp kapıyı çarparak kapattı.

Marcus bir süre sessizce oturdu. Ardından ayağa kalkıp odanın diğer ucuna, konyak şişesinin durduğu yere yürüdü. Kendine bir kadeh konyak daha doldurup pencerenin önüne geçti.

Yaptım işte, diye geçirdi içinden. Iphigenia'nın öğütlerini dinlemiş ama bu arada kendi kurallarından birkaçını çiğnemiş-

ti. *Asla kimseye açıklama yapma, asla geçmişten konuşma, asla verdiğin karardan dönme.*

Bir gecede birden fazla kuralını bozmuştu.

Belki de Bennet haklıydı. Iphiginia hakikaten aklını başından almıştı.

Ancak öte yandan, Marcus artık kendini mekanik bir alet gibi hissetmiyordu.

On Altı

Ertesi akşam Zoe, Platt'ların balosunda Iphiginia'nın yanında bitti. "Bütün gün seni arayıp durdum, hayatım. Gündüz gönderdiğim notu almadın mı?"

"Özür dilerim, Zoe Hala, notun bana ulaşmadı," dedi Iphiginia af dileyen bir sesle. Aslında gündüz mutfak kapısından bırakılan notu görmezden gelmişti.

"Son dedikoduları duydun mu?" Zoe kızın yüzünü taradı. "Masters'ın mevsim bitmeden önce nişanını ilan edeceğini söylüyorlar."

"Londra hep dedikodularla çalkalanır durur, Zoe Hala. Söylentilere alışık biri olarak bunu sen benden daha iyi bilirsin." Iphiginia insanların arasından kendine yol açarak ona doğru ilerleyen Herbert'e gülümsedi. "Şu sıralar bir dolu dedikodu dönüyor. Mesela ben de Masters'ın kardeşini mi-

rasından men etmeyeceğini, istediği gelini seçmesine izin vereceğini duydum."

"Evet, evet de bu haber adamın kendi izdivacıyla ilgili haberin yanında çok önemsiz." Zoe gözlerini yeğenine dikti. "Bu doğruysa, o zaman Masters en katı kurallarından birini bozuyor demektir."

"Bana pek olası görünmüyor." Iphiginia onlara doğru yaklaşan Herbert'i süzdü. Adam onunla göz göze geldiğinde içten bir gülümsemeyle gülümsedi. Elinde bir bardak vardı.

"Ben pek emin değilim." Zoe dudaklarını büzdü. "Sonuçta ortada bir unvan var. Bir dolu da para. Onun konumundaki bir adamın sonunda aklını başına toplayıp görevini yapması çok doğal. Sonuçta daha otuz altısında. Bir ayağı çukurda filan değil."

"Unvanı kardeşine bırakabilir."

"Elbette, ama bu insanın kendi kanından bir varisinin olmasıyla aynı değil, değil mi? Önünde sonunda işler buna gelip dayanacaktı bence. Senin için çok üzülüyorum, hayatım. Çok acıklı bir durum olmalı. Son günlerde adamdan hoşlanmaya başladığın çok açıktı. Ne yapacaksın şimdi?"

"Şimdilik hiçbir şey." Iphiginia sonunda yanlarına ulaşan Herbert'e döndü. "Ah, limonata. İhtiyacım vardı. Teşekkürler, Herbert. Her zaman çok kibar ve düşüncelisin."

"Ne demek. Üfff. Ne kalabalık." Herbert kibarca bardağı kıza uzatıp cebinden bir mendil çıkardı ve kaşlarını sildi. "Burası ne kadar sıcak, değil mi?"

"Biraz sıcak gerçekten." Iphiginia limonatasından bir yudum aldı.

Herbert mendilini katladı. "İyi akşamlar, Bayan Guthrie. Özür dilerim sizi görmedim, yoksa size de limonata getirirdim."

"Önemli değil. Az önce şampanya içtim. Iphiginia'yla Masters'ın nişan dedikodularından bahsediyorduk."

"Lütfen," diye mırıldandı Iphiginia. "Bu konuyu yeterince konuştuk bence."

"Haberi kulüpte duydum," dedi Herbert, Zoe'yi destekler gibi. "Şehrin her yanında bahis defterleri dolup taşıyor. Herkes bu konuda tahmin yürütmeye çabalıyor."

Zoe kaşlarını çattı. "Gelinin kim olacağını mı tahmin etmeye çalışıyorlar?"

"Evet." Herbert gözucuyla utana sıkıla Iphiginia'ya baktı. "Kimse emin değil. Chumley'lerin ufaklığına bir dolu para yatıran var, Elizabeth Hudson'a oynayanlar da az değil. İkisinin de sosyetedeki ilk senesi. Hoş kızlar. İyi ailelerden geliyorlar. Ve geçmişleri tertemiz."

Iphiginia, Herbert'in sohbetten duyduğu rahatsızlığın ve halasının endişeli bakışlarının farkındaydı. En huzurlu gülümsemesiyle onlara baktı. "Şimdiye kadar Masters'ın ne zaman ne yapacağını kestirmenin mümkün olmadığını öğrenmiş olmaları gerekirdi."

"Adam bir muamma hakikaten, ona sözüm yok," diye onayladı Herbert hemen. "Bunu herkes biliyor. Kapalı kutu. Aklından geçenleri bilmek olanaksız."

"Ama tamamıyla da sır olamaz," dedi Zoe. "Bu durumda gerçeği Masters dışında birinin daha bilmesi gerekir. Sonuçta işin içinde biri daha var."

"Gelinden mi bahsediyorsunuz?" Herbert'in kaşları birkaç kez havalanıp indi. "Masters kızdan ve ailesinden ağızlarını sıkı tutmalarını istediyse, emin olun tek kelime etmeyeceklerdir. Fermanına karşı gelmeye cesaret edemezler. Hele ki söz konusu, senenin izdivacı olunca."

"Haklısın sanırım," dedi Zoe. "Masters'ın meşhur kuralları."

"Kesinlikle." Herbert, Iphiginia'ya dönüp gülümsedi. "Hadi, Bayan Bright, benimle dans edin."

"Elbette. Teşekkürler, Herbert." *Marcus'un izdivaç planlarından bahsetmektense her şeye razıyım,* diye düşündü Iphiginia. Bardağını yanından geçen garsonlardan birinin tepsisine bıraktı.

Herbert koluna girip onu dans pistine götürürken müzisyenler bir vals çalmaya başladı. Adam kızı gösterişli bir hareketle kollarına alırken tereddütle gözlerine baktı.

"Masters'ın nişan işi canını mı sıkıyor, hayatım?"

"Hayır, hem de hiç," dedi Iphiginia kararlı bir sesle. "Masters'la çok yakın dostuz, bildiğin gibi. Seni temin ederim, bu nişan işi dedikodudan öte bir şey değil. Sadece bir söylenti."

"Bağışla, ama ben de senin dostunum, Iphiginia," dedi Herbert kibar bir tonla. "Üstelik bazı yönlerden birbirimize çok benzediğimizi hissediyorum. Seninle Masters kadar yakından

tanışma imkanım olmamış olsa da senin için çok endişeleniyorum."

"Çok kibarsın. Ama endişelenmene gerek yok."

"Sorun şu ki hayatım, adam acımasızlığıyla ünlü. Karısı olarak seçtiği bu kızla evlenip diğer yandan seninle olan ilişkisini sürdürmekte tereddüt etmeyecektir."

"Kaygılanma."

"Herhalde böyle bir ilişkiye yanaşmayacaksındır, değil mi?" diye sordu Herbert çaresizce. "Senin gibi gururlu, şen şakrak bir hanımın kaldıramayacağı bir durum olur bu. Onu karısıyla paylaşman demek olur."

Iphiginia adama sertçe baktı. "İnsan dostlarını daima başkalarıyla paylaşır, Herbert."

"Lanet olsun, adam senin aşığın, dostun filan değil. Arada dünyalar kadar fark var."

"Bu kadarı yeter, Herbert."

Herbert hafifçe kızardı. "İşine burnumu sokmak istemiyorum ama senin Masters'la ilişkini herkes biliyor."

"Öyle mi?"

"Tabii ki. Hiçbir zaman sır değildi ki. Iphiginia açık konuşmam gerektiğini düşünüyorum. Gerçek ve sadık bir dostun olarak senden bundan sonra adımlarını özenle atmanı rica ediyorum. Sen tanışma şerefine eriştiğim en zarif, en nazik, en akıllı kadınsın."

"Çok teşekkür ederim, Herbert." Iphiginia bu somut açıklamayla duygulanmıştı. "Çok naziksin."

"Böyle saygın biri, böyle örnek bir kadın olduğun için sen-
den bundan sonraki davranışlarına dikkat etmeni istiyorum.
Masters gibi oldukça güçlü bir erkekle, eee, seçkin bir bağın
olması ayrı bir şey, çerez niyetine el altında bekletilmek apayrı
bir şey."

"Çerez niyetine mi?" Iphiginia aniden salonun ortasında
durdu.

Herbert çaresiz gözlerle ona baktı. "Masters sana asla evlen-
me teklif etmeyecektir, hayatım. Adam kurallarının temelini
bozup yeniden bir izdivaca kalkışmışsa ona varis verebilecek
genç ve masum bir kız seçecektir. Ondan da bu beklenir."

"Çok ileri gidiyorsun, Herbert. Masters'la olan ilişkimi kim-
seyle tartışmadığımı gayet iyi biliyorsun." Iphiginia salonda
onlara dönen gözleri seçebiliyordu.

"Seni kırmak istememiştim, hayatım." Herbert çok utan-
mış gibiydi. Diğer çiftlere süklüm püklüm bir bakış fırlatıp
Iphiginia'nın koluna girdi. Telaşla kızı dans pistinden uzaklaş-
tırdı. "N'olur beni affet."

"Elbette ederim."

"Haddim olmadan işine burnumu soktum ama bunu sade-
ce senin için çok kaygılandığımdan yaptım."

"Biliyorum, Herbert." Adamın koluna hafifçe vurdu. "Ben
genç ve masum bir kız değilim. Görmüş geçirmiş bir kadınım
ve kendi başımın çaresine bakabilirim."

"Nasıl istersen." Herbert yine mendilini çıkarıp kibar hare-
ketlerle terini sildi. "Çok cesur bir kadınsın, hayatım. Sana da-

ima hayranım. Lütfen aklından çıkarma, yardım edebileceğim
her konuda elimden geleni sonuna kadar yaparım."

"Çok teşekkürler, Herbert." Adama gülümsedi. "Özür dile-
rim. Az önce içeri giren biriyle konuşmam gereken bir iki şey var."

"Tabii, tabii, elbette."

Herbert buruş buruş mendilini cebine tıkıştırdı. Iphiginia
salonun diğer tarafına ilerlerken adamın hülyalı bakışlarını hala
üzerinde hissediyordu.

Herbert tüm kibarlığıyla elinden geleni yapmaya çabalıyor,
halası da kalbinin kırılmasını engellemek istiyordu ama ikisi de
gerçeği bilmiyordu. Iphiginia ise kendini aniden içinde bulduğu
tuhaf durumu izah etmeye hiç niyetli değildi.

Kocaman kapılara yöneldiğinde meraklı gözler kibarca ba-
kışlarını kaçırdı ya da yelpazelerin ardından gizlice onu izleme-
ye devam etti. Iphiginia, Masters'ın nişan haberinin sosyetede
dalga dalga yayıldığının farkındaydı.

Herkes bir kez daha ondan bahsetmeye başlamıştı, tıpkı bir-
kaç hafta önce kibar dünyaya adım attığı ilk gün yaptıkları gibi.
Ancak bu kez onun kaderi hakkında yorumlar yapıyorlardı.

Iphiginia kimsenin Marcus'tan metresini bırakmasını bek-
lemediğini biliyordu. Masters Kontu'nun hem sevgilisini hem
de unvanına uygun bir eşi aynı anda idare etmesi herkese göre
çok olağan ve kabullenilebilir bir durumdu.

Kibar dünyanın şu durumda sorduğu asıl soru adamın ne
yapacağı belli olmayan, bağımsız sevgilisinin onu geliniyle
paylaşmaktansa terkedip etmeyeceğiydi.

Sosyete son gelişmelerle çalkalanmış ama şoke olmamıştı. Asıl, Masters'ın sevgilisiyle evlenmeye kalkıştığını keşfettikle-rinde akılları başlarından gidecekti.

Iphiginia'nın Marcus'la evlenmeye razı olmadığını öğre-diklerindeyse dehşete düşeceklerdi.

Ama kimse bu uçuk ihtimalleri aklına bile getirmiyordu tabii. Masters Kontu her zamanki gibi sosyeteden üç adım öndeydi.

Iphiginia açık kapıların arasından süzülüp taraçanın sere karanlığına kaçtı. Dışarıda bir iki kişi daha vardı. Iphiginia balo salonundan çıkarken dönüp ona baktılar.

Iphiginia ona yönelen meraklı bakışları görmezden gelip gözleriyle taraçanın öte köşesinde sakin bir yer aradı. Çok yorucu bir gün geçirmişti ve daha da yorucu bir gece geçi-yordu.

Arkasında ayak sesleri, ardından boğazını temizleyen bir erkek sesi duyduğunda taraçada yalnız olmadığını farketti.

"Bayan Bright?" dedi Bennet çok alçak sesle.

Iphiginia yavaşça ona döndü. Bütün gücünü toplayıp gü-lümsedi. "İyi akşamlar, Bay Cloud."

"Buraya çıktığınızı gördüm." Bennet rahatsız bir tavırla pırıl pırıl balo salonuna baktı, sonra yeniden kıza döndü. Omuzları-nı dikleştirip derin bir nefes çekti. Yüzünde olağanüstü kararlı bir ifade vardı.

"Böyle yapınca aynı abinize benzediniz," dedi Iphiginia kuru bir sesle.

Bennet kaşlarını çattı. "Nasıl yapınca?"

"Boşverin. Ne istemiştiniz?"

"Bayan Bright, sizinle açık konuşacağım. Bütün dünya abi-minin sosyeteden saygın bir hanımla evlenmek üzere olduğunu konuşuyor. Ama ben gerçeği biliyorum."

"Öyle mi?"

"Bana evlenmeyi planladığı kişinin siz olduğunuzu söyledi," diye yapıştırıverdi Bennet. "Çılgınca bir fikir ama onu iyi ta-nırım ve korkarım bu kadar, ee, şeey bir davranışta bulunması işten bile değil."

"Ne bir davranış?"

"Sadece canı çekiyor diye kendine hiç uymayan biriyle ev-lenmek gibi çözümsüz bir davranış. Sosyetenin fikirlerine, kurallara, geleneklere aldırdığı yok."

Iphiginia, Bennet'in gergin hatlarını süzdü. "Abinizin sizin-le Juliana Dorchester'ın evliliğine itiraz etmekten vazgeçtiğini duydum."

"Tanrı aşkına, bunun konumuzla ne alakası var?"

"Masters bana sizinle Bayan Dorchester'ın birlikteliği hak-kındaki endişelerinden bahsetti. Her şeye rağmen sizin artık onun öğütlerine ihtiyaç duyan genç bir delikanlı olmadığınıza kanaat getirdi. Kendi kararlarını kendi verebilecek kadar olgun bir erkek olduğunuzu düşündü."

"Öyle düşünmeliydi zaten. Ben olgun bir erkeğim." Bennet eldivenlerinin içinde yumruklarını sıktı, ardından gevşetti. "Ama benim evlilik planlarımın konumuzla ilgisi yok."

"Farklı düşünmesine rağmen sadece size olan saygından abiniz sizin işinize burnunu sokmamayı tercih etti. Sizin de ona aynı nezaketi göstermeniz gerekmez mi?"

"Lanet olsun, bu tamamıyla farklı bir mesele. Bayan Dorchester geçmişinde tek bir leke bile bulunmayan örnek ve saygın bir hanım. Tertemiz bir kız. İffetine tek kelime edilemez. Marcus'un Juliana'yla evlenmeme itiraz etmeye hiç hakkı yoktu."

"Öyle mi düşünüyorsunuz?"

"Alınmayın hanımefendi ama siz Juliana Dochester'la aynı kulvarda yarışamazsınız. Siz görmüş geçirmiş bir hanımsınız, bildiğiniz bir şeyi hatırlatmama gerek yok herhalde."

"Abiniz de görmüş geçirmiş bir adam."

"Evet, öyle. Ama hiç öyle davrandığı söylenemez," diye haykırdı Bennet. "Gözünü kör etmişsiniz, Bayan Bright. Yemin ederim, büyü filan yaptığınızı düşünüyorum."

"Bu kanıya nereden vardınız?"

"Aksi halde neden en katı kuralını bozsun ki? Bir zamanlar bir daha evlenmemeye yemin etmişti. İtiraf edeyim, bir gün fikrini değiştireceğini umut ediyordum. Ama aşığıyla evlenmek gibi bir çılgınlık yapmaya kalkışacağı aklımın ucundan bile geçmemişti."

Bu kadarı artık fazlaydı. Iphiginia sabrının sonuna dayanmıştı. Epeydir çok gergindi ve şimdi tellerinden biri atmak üzereydi.

"Masters'ı ve kurallarını dinlemekten bıktım," dedi üstüne basa basa. "Kendi kurallarıyla yaşamayı tercih eden bir

kişi abiniz değil. Benim de kendimce uymak istediğim bir iki kuralım var."

"İnsan sizin gibi bir kadının ne tür kuralları olabileceğini merak ediyor açıkçası. Sevgili olarak varlıklı erkekler seçmek gibi bir kuralınız da var mı acaba?"

"Yaşamımı idame ettirmek için varlıklı erkeklere ihtiyacım yok benim. Belki farkında değilsinizdir, Bennet, ama benim epey sağlam bir servetim var."

"Belki de unvan peşindesinizdir."

"Sizi temin ederim, unvan umrumda bile değil. Bir dul olarak bağımsızlığım ve haklarım benim için basit bir unvandan çok daha değerli."

"O halde sizin kurallarınız nedir, Bayan Bright?"

"Şu anda kurallarımdan sadece biri sizi ilgilendiriyor. Çelik gibi bir kuralım var ki bana asla, hiçbir zaman, beni sevmeyen bir erkekle evlenmemem gerektiğini söylüyor. Ve abiniz bir kez bile beni sevdiğini söylemediğine göre kendilerine tarafımdan hiçbir zarar gelmeyeceğinden emin olabilirsiniz."

Bennet gözlerini ona dikti. "Bayan Bright..."

"Bu kadar, bayım. Ben kurallardan konuşmaktan nefret eden biriyim. Lütfen beni yalnız bırakın." Iphiginia topuklarının üzerinde hışımla döndü, bahçeye inen basamaklardan hızla aşağı inmeye başladı.

Ve çalıların köşesinden dönen Marcus'la çarpıştı.

"Ahh." Iphiginia sendeledi. Marcus'un kale gibi göğsüne toslarken dengesini yitirdi.

Marcus onu yakalayıp kaldırırken gözleri kardeşine kaydı. "Burada neler oluyor, Tanrı aşkına?"

Iphiginia adamın sesindeki o tehlikeli tınıyı duyar duymaz başını kaldırdı. "Hiç. Önemli bir şey değil, bayım. Kardeşiniz sadece sizin geleceğiniz için endişeleniyordu, tıpkı sizin onun geleceğinden endişelendiğiniz gibi."

"Kardeşim fikirlerini kendine saklayacak," dedi Marcus. "Anlaşıldı mı Bennet?"

"İzin verdiğin takdirde bu kadın seni cümle aleme rezil edecek," dedi Bennet gaddar bir sesle. "Nora'dan çok daha akıllı bir kadın. Bunu göremiyor musun?"

"Bunu en gerizekalı insan bile görebilir. Onunla evlenmek istememin sebeplerinden biri de bu zaten," dedi Marcus. "Beyinsiz kadınlara tahammülüm yok."

"Bu kadından bir kontes olmasını bekleyemezsin, Marcus. Unvanını küçük düşürecektir."

Bu rezilliğe hemen bir son vermek istemesine rağmen Iphiginia bu lafın altında kalmaya dayanamadı. "Şimdi, orada bir durun, Bay Cloud. Abiniz çiftçiydi, kontluğunu devralmadan evvel elleriyle çalışan bir adamdı. Ama unvanını başarıyla taşımayı becerdi. Sizi temin ederim, seçimim bu olursa kontes oynamakta hiç zorlanmam."

"Çok doğru," diye mırıldandı Marcus.

"Saçmalığın daniskası," diye yapıştırdı Bennet.

"Saçmalayan sensin," dedi Marcus. "Şimdi kontrolümü kaybetmeden defol git buradan."

"Bu akıl almaz bir durum. Umarım kurallarınız konusunda haklı çıkarsınız da Bayan Bright, abimin yolundan çekilme lütfunda bulunursunuz." Bennet hışımla dönüp balo salonuna yöneldi.

"Çok ileri gittin, kardeşim." Marcus, Iphiginia'yı yolundan çekmeye davrandı. Kız panikleyip adamın kaliteli paltosunun ucunu yakaladı.

"Marcus, yapma. Kardeşinle benim yüzümden burada kavga etmene izin veremem."

"Hiç merak etme, hayatım. Bennet'i ben hallederim."

"Lanet olsun, Marcus, yemin ederim, eğer onun peşinden gidersen bu gece şehri terkederim."

Marcus kaşlarını çatarak duraksadı. "Sen ne diyorsun?"

"Ciddiyim, lordum. Bennet'le benim yüzümden birbirinize girmenize izin veremem. Oğlan onun Bayan Dorchester'la evleneceğini öğrendiğinde senin yapmaya kalkıştığından öte bir şey yapmıyordu. Seni korumaya çalışıyordu."

"Ukala dümbeleği. Kendini ne sanıyor?"

"Marcus, o senin kardeşin ve feci bir hata yapmandan korkuyor. Kulağına tanıdık geldi mi, Marcus? Daha dün aynı şeyi sen yapıyordun."

"Aynı şey değil."

"Kesinlikle aynı şey." Bu minik tartışmayı en azından timdilik kazandığını farkedince Iphiginia geriledi. "Hadi lordum, gelin biraz bahçede dolaşalım. Temiz hava almak istiyorum."

Marcus ne yapacağını bilemeden durakladı. Balo salonunun açık duran kocaman kapılarına bir bakış fırlattı, ardından yüzünü buruşturup Iphiginia'nın koluna girdi.

"Pekala."

Iphiginia rahatlayarak sessizce içini çekti. *Felaket şimdilik engellendi*, diye geçirdi aklından ama er geç yine vuracaktı. Başının üzerinde dolanan kara bulutları hissedebiliyordu.

Mevsimin geri kalanını sevdiği adamın tadını çıkararak geçirmeyi ummuştu ama görünüşe bakılırsa bu pek mümkün olamayacaktı. Marcus'un kardeşiyle olan ilişkisinin onun yüzünden mahvolmasına izin veremezdi.

Şehri terketme ihtimalini düşünmenin vakti gelmişti.

"Amerika'ya doğru uzun bir yolculuğa çıkalım desem ne dersin?" diye sordu Iphiginia, Amelia'ya ertesi sabah kahvaltıda.

Amelia gazeteden başını kaldırıp ona baktı. "Ciddi misin?"

"Hem de çok."

"Ama Amerika'da antik eserler yok ki. Oradaki her şey yepyeni. İnsanların ilkel denebilecek tahta evlerde oturduklarını duydum."

"İlkel harabeler de sanatçı gözüyle bakıldığında insana epey ilham verebilir."

"Saçmalama." Amelia gazeteyi katlayıp kenara koydu, tatlı gözlerle Iphiginia'yı süzdü. "Arapsaçına dönen ilişkinden kendini kurtarmak istiyorsun, öyle mi?"

"Öyle bir fikir aklımdan geçti işte."

"Hemen hatırlatayım, bu iş öyle göründüğü kadar kolay değil. Bright Place'e kaynak yaratıyoruz. Amerika gibi çok uzak bir yerden bu kadar büyük bir projenin detaylarıyla ilgilenmemiz mümkün değil. Atlantik üzerinden haber iletmek haftalar alır."

Iphiginia içini çekti. "Galiba haklısın."

"Bu işten elini eteğini çekmek istiyorsan bence Deepford'a gitmelisin."

"*Asla.*" Iphiginia düşününce bile ürperdi. "Amerika'nın vahşi dünyasını Deepford'un boğucu kurallarına yeğlerim. Oraya asla geri dönmeyeceğim."

"O halde başka bir yer düşünmelisin." Amelia kahve demliğine uzandı. "Neden böyle aniden panikledin? Sanki işler hakimiyetin altındaymış gibi bir izlenime kapılmıştım oysa."

"İş çığırından çıkmaya başladı," diye mırıldandı Iphiginia.

"Nasıl?" Amelia'nın gözleri aniden kocaman açıldı. "Aman Tanrım, hamile filan değilsin, değil mi?"

Iphiginia olduğu yerde donakaldı. "Hayır, elbette değilim." *Yani olmadığımı düşünüyorum.* Ellerinin kucağında kavuşturdu.

Amelia kaşlarını çattı. "Herhalde Masters gibi görmüş geçirmiş bir adam bu konuda dikkatli davranmıştır, değil mi?"

"Şey, evet." Iphiginia bir kaşık kapıp çılgın gibi kahvesini karıştırmaya girişti. "Elbette."

"Söyle o zaman, koyun bağırsağından yapılmış o Fransız zımbırtılarından kullandı mı? İtalyan kontesin bize bahsettiklerinden hani."

"*Amelia.*"

"Çok merak ediyorum, görmeyi çok isterdim." Amelia anlık bir merakla Iphiginia'ya döndü. "Kontes bir de kadınların kullanabileceği kanamayı durduran bir sıvıya batırılan süngerden söz etmişti."

"Bunları kahvaltı masasında konuşmak istemiyorum, Amelia."

"Tamam," diyerek omuz silkti Amelia. "Başka zaman konuşuruz."

"Belki." *Bu konuyu önce ben bir Marcus'la görüşeyim de,* diye geçirdi içinden canı sıkılarak. Adam gebelik olasılığından hiç bahsetmemişti. *Ve ben de, Tanrı bana yardım etsin, bu konuya hiç kafa yormadım,* diye düşündü Iphiginia.

Kendini kollarında Marcus'un bebeğiyle hayal etti. Öyle capcanlı bir hayaldi ki dehşetle nefesini tuttu.

Bebeğin elleri babasının güzel, güçlü ellerinin kopyası olacaktı. Yine babasının pırıl pırıl, cin gibi bakan gözlerini, geniş alnını alacaktı.

Çok güzel bir bebek olacak, Iphiginia oğlunu, babasını sevdiği kadar çok sevecekti.

"Iphiginia? Dediğimi duydun mu?"

Iphiginia gözlerini kırpıştırarak dünyaya geri döndü. "Efendim?"

"Dedim ki Masters'la ilişkin canını sıkmaya başladıysa Bath'e yerleşmeyi düşünebiliriz. Kaplıcaya girmeyi hep çok istemişimdir."

"Bu fikrini düşüneceğim." Iphiginia elindeki kaşığı özenle tabağın kenarına koydu. "Bay Manwaring'le böyle yüz yüze çalışmayı hiç özlemeyecek misin?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Farkettim ki Bright Place'le ilgili işler son zamanlarda çok hızlı ilerliyor, sadece Manwaring çok yakınımızda oturduğu ve haber gönderir göndermez bizimle görüşebildiği için. Bath'e gidersek işler böyle tıkır tıkır işlemeyecek. Postaya bağımlı kalacak, adamı ancak arada bir görebileceğiz."

"Deepford'da oturduğumuz senelerde işleri gayet iyi yürüttük." Amelia gazeteyi eline alıp gözlerini makalelerden birine dikerek kaşlarını çattı. "Bay Manwaring yakınımızda olduğunda işlerin daha kolay ve hızlı yürüdüğü doğru. Ama eminim işleri Bath'ten yürütmeyi de becerebiliriz."

Iphiginia hafifçe iç geçirdi. Belki de Amelia'yla Manwaring'in birbiri için biçilmiş kaftan olduğunu düşünürken yanılmıştı.

Tanrı biliyordu ki bu meselelerde artık Iphiginia'nın sezgileri bir zamanlar sandığı kadar iyi işlemiyordu. İçine düştüğü durum, gönül işlerinin nasıl bir çıkmaza varabileceğinin mükemmel bir örneğiydi.

Kurallarını kendi kendine onu sevdiğini itiraf edebilecek kadar bile eğip bükemeyen bir erkeği sevdiğini sanmıştı ama belki vaziyet sandığından bile vahimdi. Belki Marcus kurallarıyla kendini öyle zincirlemişti ki artık gerçekten hiçbir kadını sevemiyordu.

"Tanrı seni kahretsin, Nora."

Amelia başını kaldırdı. "Ne dedin?"

"Yok bir şey." Iphiginia masada parmaklarını tıngırdattı. Kesin olan bir şey vardı. Hamile kalmamaya özen göstermesi gerekiyordu. Çünkü bu son darbe olur, Marcus böyle bir durumda kesinlikle evlilikte ısrar ederdi. Ve Iphiginia da sadece bebeğin geleceği için onunla evlenmek zorunda kalırdı.

"Biliyor musun, Amelia? Birinin sevgilisi olmak olağanüstü zor bir iş."

"Birinin karısı olmanın daha da zor bir iş olduğunu söyleyenler var," dedi Amelia.

"Evet, sanırım çok haklılar."

Ama Marcus beni seviyorsa, diye geçirdi içinden, *denemeye değer.*

O akşamüzeri alışverişten döndüğünde notu arabasının beyaz kadife minderlerinin üzerinde buldu. Güzelce katlanmış deniz kağıdını gördüğünde içine sıkıntı bastı.

Arabacının kapısını kapatmasını bekledi, ardından notu aldı. Üzerinde siyah balmumu ya da Anka kuşu mührü olmadığını görünce içi rahatladı.

Ağır ağır kağıdı açıp yazanları okudu.

Sevgili Pandora,

Kutuyu açıp geçmiş, bugün ve gelecekle ilgili gerçekleri keşfetmek istiyorsan bu gece saat tam on ikide

Lamb Lane, 19 Numara'ya gel. Yalnız gel. Kimseye bir şey söyleme ki her şey açıklığa kavuşsun.

Gelmezsen ya da tek başına gelmezsen bedelini sevdiğin biri ödeyecek. Belki kardeşin. Ya da halan Leydi Guthrie.

Sevgiler,

Bir dost.

Notu dikkatle katlarken Iphiginia'nın parmakları titriyordu.

Kardeşin.

Halan.

Kelimeler sanki kağıttan alev alev yükseliyordu. Tehdit hiç de üstü kapalı filan yazılmamıştı. Bir kardeşim olduğunu ve Zoe'nin halam olduğunu bilen her kimse, hakkımda her şeyi biliyor olmalı, diye geçirdi içinden.

Sevgili Pandora...

Iphiginia çarçabuk kağıdı açtı ve gözlerini notun giriş cümlesine dikti. Pandora belli ki sihirli kutuyu açma dürtüsünü bastıramayan kızı anlatan Yunan masalına bir göndermeydi. Kız bir kutuyu açarak dünyayı kargaşa ve kedere boğmuştu.

Iphiginia şu sıralar Pandora gibiydi.

Notu her kim gönderdiyse belli ki bu benzerlik de gözünden kaçmamıştı.

Iphiginia, Marcus'la ilişki yaşama dürtüsüne yenik düşmüştü ve şimdi tüm dünyası altüst olmak üzereydi.

On Yedi

Lamb Lane'de gaz lambaları yoktu. İki yanı dükkanlarla dolu daracık sokak, zifiri karanlığa gömülmüştü. Ayın sönük ışığı etrafı sadece Iphiginia'yı oraya getiren arabanın civardaki tek araba olduğunu gösterecek kadar aydınlatıyordu.

Araba, tekerleklerle atların yularından gelen sıngırtıyla durdu. Arabacı oturduğu yerden verilen adrese vardıklarını belirttiğinde Iphiginia olduğu yerde irkildi.

"Lamb Lane, 19 Numara, hanımefendi," dedi adam yüksek sesle.

Iphiginia siyah pelerinine iyice sarınıp başlığı tepesine çekti. Arabanın kapısını açıp dikkatle kaldırıma indi.

"Sakın unutma," dedi içerideki adama. "Beni beklemen için sana para verdim."

"Bekleyeceğim," diye mırıldandı adam aksi aksi. "Ama müş-terilerinden birini buraya getirirsen ek ücret isterim."

"Anlayamadım?"

"Beni duydun. Bu gece arabamı yarakodası gibi kullanmayı planlıyorsan bana makul bir kira ödersin. Diğer kızlardan her zaman ne alıyorsam senden de onu isterim."

Iphiginia öfkeden ve utancından suratının pancar gibi olduğunu hissetti. "Ne için buraya geldiğimi sanıyorsun be adam?"

"Bu saatte şehrin diğer şıllıkları buralara ne için geliyorsa onun için geldiğini. İş için tabii. Hadi git. Sadece arabamı kullanmaya kalkışırsan karşılığını isteyeceğimi unutma."

Bu sarhoş arabacıya ders verecek vakti yoktu. Iphiginia tıksinerek döndü, 19 Numara'nın karanlık girişini süzdü. Ayışığı kapıdaki tabelayı okumasına yeterdi.

DR. HARDSTAFF'IN ERKEKSİ ZENDELİK TANRIÇALARI MÜZESİ
ESKİ TANRILARIN OTANTİK ZİNDELİK SIRLARINI ÖĞRENİN

Sonunda bu müzenin nasıl bir yer olduğunu göreceğim demek, diye geçirdi içinden.

Omzunun tepesinden arkasına baktığında arabacının hala sokakta beklediğini görüp rahatladı. Faytonun ışıklarının güven veren pırıltısını gördü.

19 Numara'nın karanlık girişine doğru ilerledi. İçinden *keşke Marcus yanımda olsaydı,* dedi. Ya da Amelia veya Zoe. Ya da herhangi biri.

Bu gece, Reeding Mezarlığı'na gittiği geceye kıyasla çok daha gergindi. Arabasında bulduğu notta savrulan tehditler sinirlerini başka hiçbir şeyin bozamayacağı kadar altüst etmişti.

Dr. Hardstaff'in Müzesi'ne yaklaştığında Iphiginia alt tarafta çizilmiş bir el gördü. Elin işaretparmağı ziyaretçilere iki bina arasındaki dar aralıktan aşağı yürümelerini söylüyordu.

Iphiginia tereddütle daracık girişe baktı. Binanın üst katına çıkan birkaç basamağı güçbela görebiliyordu.

Arkasına dönüp bir kez daha faytona baktıktan sonra aralıkta yürümeye başladı.

Her bir basamakta kalbi güm güm atarken merdivenleri olabildiğince sessiz çıktı. Duyduğu her gıcırtıda, her tıkırtıda içi ürperdi. Etrafındaki karanlık gittikçe artarak onu içine çekiyor gibiydi.

Buraya yalnız gelmemeliydi.

Ama başka şansı yoktu ki.

Basamakların tepesinde duraklayıp önündeki kapalı kapıyı inceledi. Başka bir tabela, ki bu seferki karanlıkta hemen hemen hiç seçilmiyordu, Dr. Hardstaff'in Müzesi'ne vardığını söylüyordu.

Tam elini kapının tokmağına atmıştı ki sokakta bir faytonun tekerlek seslerini duydu. Kiralık araba onu bırakmış gidiyordu.

"Olamaz," diye nefesini tutup, hızla basamaklardan inmek üzere döndü.

İkinci bir faytonun ışıkları göründü. Iphiginia bir ayağı basamakların tepesinde, bir ayağı bir alt basamakta durdu. Kendi faytonunun onu hala beklediğini gördü. Gelen başka bir faytondu.

Araba onun arabasının yanında durdu. Atların toynak sesleri duyuldu. Arkadan gölgelerin arasında sesler yankılandı.

"Beni bekle," diye emretti bir adam sert bir sesle.

"Tabii, lordum. Acele etmeyin. Geçen hafta buraya getirdiğim bey gecenin yarısını içeri de geçirdi." Arabacı kıkırdadı. "Dediğine göre Dr. Hardstaff'in tanrıçaları tedavilerinde ustaymış. İşe yarıyor mu gerçekten merak ediyorum."

"Çok kalmayacağım," dedi yeni gelen ziyaretçi.

Kaldırımda ayak sesleri duyuldu. Sonra ses bir ara kesildi. Ardından gelen her kimse Iphiginia'yı dehşete düşürerek onun girdiği küçük sokağa girdi, kızın basamakların tepesinde durduğu yere yöneldi.

Iphiginia korkudan kasıldı. Arabadan inen adam birkaç saniye sonra yanına varacaktı. Belli ki Dr. Hardstaff'in Müzesi'ne geliyordu. Basamakların dibine varır varmaz Iphiginia'yı görecekti.

Yabancıya görünmeden basamaklardan inip kaçması mümkün değildi, bu yüzden Iphiginia elindeki tek şıkkı değerlendirdi. Kapının tokmağını çevirdi.

Kapı menteşelerden gelen hafif bir gıcırtıyla açıldı. Iphiginia bir yandan basamakları gözlerken geri geri karanlık mekana girdi. Kapıyı dikkatle arkasından kapattı.

Girişin kopkoyu karanlığının içinden bir erkek kolu gelip Iphiginia'nın gırtlağına dolandı.

Kaba bir el yapışıp ağzını örterken Iphiginia geniş bir erkek göğsüne yaslandığını hissetti. Dudaklarının arasından fırlamak üzere olan çığlığı gırtlağına dizildi.

"Lanet olsun," diye mırıldandı Marcus. "Iphiginia?"

Kız çılgın gibi başını salladı. İçine bir rahatlama hissi yayılırken dizlerinin bağı çözüldü.

"Burada ne işin..." Marcus elini kızın ağzından çekti.

"Basamaklarda biri var, Marcus," diye fısıldadı kız panikle. "Birazdan burada olur."

"Kahretsin." Marcus kolunu çekip kızın eline yapışı. "Bu taraftan. Hadi. Hiç ses çıkarma."

Iphiginia'nın beklemeye niyeti yoktu. Adamın ayak sesleri artık basamaklardan geliyordu.

Marcus kızı karanlık bir koridora doğru çekiştirdi, sonra bir kapıyı açıp Iphiginia'yı tek bir duvar apliğinin aydınlattığı kocaman bir odaya soktu.

"Bu da nesi böyle?" Iphiginia hayretle etrafına bakındı. "Burası nasıl bir yer?"

Lambanın ışığında Iphiginia hayatında gördüğü en tuhaf döşenmiş odaya göz gezdirdi. Tavandan Türk çadırlarının perdelerine benzer egzotik perdeler sarkıyordu. Odanın ortasında dev gibi bir yatak vardı. Yatağın etrafı tiril tiril kumaşlarla süslenmişti, üstüne bir dolu yastık konmuştu. Kenarda köşede Lord Lartmore'un beğendiği türden heykeller vardı.

Duvarlarda mitolojik hikayelerde geçen tanrıçaların ve tanrıların bulunduğu kocaman tablolar asılıydı. Tanrıçalar çıplaktı. Erkeklerin hepsi feci şekilde uyarılmıştı. Dişi figürler komik denecek kadar dolgun vücutluydu.

"Dr. Hardstaff'in Müzesi'ne hoşgeldin," dedi Marcus kısa odanın diğer ucuna çekiştirirken. "Bu tedavi yatağında biz geçirdi mi adamda iktidarsızlık filan kalmıyor."

"Marcus, burada ne işin var?"

"Mükemmel bir soru. Fırsatını bulur bulmaz aynı soruyu ben de sana soracaktım. Ama şimdi seni gizlememiz gerekiyor."

"Yüce Tanrım." Iphiginia malı mülkü fazlasıyla yerinde üç mitolojik tanrıyla oynaşan orman perilerinin olduğu tabloyu bakakaldı. "Bunlar şimdiye dek gördüğüm en ürkünç kopyalar."

"Böyle bir anda bile işinin ön plana çıkması ne güzel." Marcus odayı bölen kalın kırmızı perdeyi kenara çekti. "Bunları daha sonra Dr. Hardstaff'la konuşursunuz."

"Şimdi ne yapacağız?"

"Sen gizleneceksin ve olduğun yerden çıkmayacaksın." Marcus tavandan yere inen perdeyi hızla açıp Iphiginia'yı minik bir sahneye itti. Sahnede birkaç Yunan vazosu, üstleri örtülü birkaç heykel duruyordu. Duvarda, perdenin hemen arkasında daracık bir kapı vardı.

"Marcus..."

"Kapıyı aç ve koridorda bekle." Marcus parmaklarının ucuyla kızın çenesini yakaladı. Gözleri endişeliydi. "Ben söyleyene kadar çıkma. Sakın sesini çıkarma. Beni anladın mı?"

"Evet ama..." Basamakların tepesindeki dış kapının açıldığını duyunca sustu. Ağzının kuruduğunu hissetti. "Yüce Tanrım."

"Şşş." Marcus perdeyi bıraktı, perde Iphiginia'yı içeri girecek herhangi birinden saklayacak biçimde kapandı.

Kalın perde duvar apliğinden gelen ışığı da kesmişti. Iphiginia kendini neredeyse kapkaranlık bir alanda buldu. El yordamıyla önündeki kapıya doğru ilerledi, ayağı heykellerden birine çarptı, sesini çıkarmadan canının acısını içine attı.

Dışarıdaki odanın kapısı hızla açıldı. Iphiginia olduğu yerde donduğu, başka bir şeye çarpmaktan korktuğundan kıpırdamaya cesaret edemiyordu.

"Lanet olsun, Masters." Yabancının sesi öfkeden boğuk boğuktu. "Sendin demek. Notu aldığımda gözlerime inanamadım. Tüm bunların şaka olduğunu filan sandım. Ama görünüşe bakılırsa fena oyuna gelmişim."

"İyi akşamlar, Sands." Marcus'un sesi neredeyse kayıtsız denebilecek kadar sakindi. "Bu gece başka birinin daha Dr. Hardstaff'le randevusu olduğunu bilmiyordum. Halbuki özel bir tedavi istiyorum diye üstüne basa basa belirtmiştim."

Iphiginia içeri giren adamın gizemli Leydi Sands'in kocası olduğunu anladı.

"Karım nerede, lanet herif?"

"Hiçbir fikrim yok," dedi Marcus alçak sesle. "Gördüğün üzere burada yalnızım. Gerçi hayalkırıklığına uğradığımı itiraf etmeliyim. Dr. Hardstaff'in meşhur tedavisinde bir iki kötü

tablo ve bir o kadar berbat heykellerden daha öte şeyler bulmayı umut etmiştim."

"Burada Hannah'yla buluşacaktın, değil mi?" diye sordu Sands sabırsız bir sesle. "Notta öyle yazıyordu."

"Notta mı?"

"Birileri neyin peşinde olduğunu anlamış, Masters. Akşamüstü arabama bırakılan notta seninle karımın nerelerde buluştuğunu öğrenmek istiyorsam Lamb Lane, 19 Numara'ya gelmem gerektiği yazıyordu."

"Biri sana eşek şakası yapmış, Sands. Her kimse belli ki bu gece burada randevum olduğunu biliyormuş."

"Evet, karımla olan randevunu, lanet herif."

"Hayır."

Iphiginia yandaki kapının açıldığını duyunca irkildi. Telaşla karanlığa doğru baktığında kapkara bir koridordan birinin ona doğru geldiğini gördü. Kadının elinde bir mum vardı. Alevin ışığında kadının hoş hatlarını, sarı saçlarını, göğüs fazlasıyla açık, şeffaf elbisesini gördü.

Kadın Iphiginia'yı görünce aniden durdu. Sonra ellini kalçasına dayayıp öfkeyle söylendi.

"Dur bakalım, burada ne işin var?" dedi yüksek sesle. "Bu gece benim gecem ve Erkeksi Zindelik Tanrıçası'nı oynayacağım."

Perdenin diğer tarafında aniden bir sessizlik oldu.

Iphiginia çaresizlik içinde kadına bakıp bir şeyler uydurmaya çabaladı. "Özür dilerim," diye fısıldadı sonunda. "Bir yanlışlık olmuş."

"O perdenin arkasında neler oluyor?" diye sordu Sands. Kalın kırmızı halıda yürürken odada ayak sesleri yankılandı.

"Sanırım oyun başlamak üzere," dedi Marcus kupkuru sesiyle.

Sarışın kadın incecik, tiz bir sesle inleyip perdeye doğru döndü. "Bu ne? Dışarıda iki tane mi var?"

"Şey, evet," diye fısıldadı Iphiginia.

"O perdeye dokunayım deme," diye haykırdı sarışın kadın. Iphiginia'ya döndü. "Hardstaff bu gece klasik tedavi isteyen iki erkek olduğundan hiç bahsetmemişti. Beni ne sanıyor? Gerçek bir Tanrıça filan mı?"

Marcus alçak sesle araya girdi. "Sands, yerinde olsam bu işe burnumu sokmazdım."

"Burada neler oluyor?" Sands'in kafası karışmış gibiydi.

"O perdeye dokunma demiştim," diye gürledi sarışın. Gözucuyla Iphiginia'ya baktı. "Dur bir dakika. Sen bunun için mi buradasın? İkinci senin mi?"

"Şey, evet," diye fısıldadı Iphiginia. "Sanırım."

"Şey, tamam o zaman. Çıkar pelerinini de bu beylere paralarının karşılığını verelim. Ben Polly. Senin adın ne?"

"Şey, Ginny." Iphiginia ağır ağır pelerinini çıkardı. Pelerini heykelin üzerine astı.

"Bu işte yeni misin?" Polly kınayan gözlerle Iphiginia'nın tiril tiril gece elbisesini süzdü. "Biraz fazla giyinmişsin."

"Eminim hemen öğrenirim," dedi Iphiginia. "Çok iyi bir öğrenciyimdir."

"Bu saçmalığı kesin artık." Sands perdeye doğru yürüdü. "İkiniz de dışarı çıkın. Sormak istediğim şeyler var."

"Dur," diye bağırdı Polly. "Oyun başlamadan kimse buraya giremez, buranın kuralları var."

"Buraya bak," diye gürledi Sands. "Ucuz bir fahişeden emir alacak bir adam değilim ben."

"Bu bir tiyatro oyunu, gözün kör olsun," diye karşılık verdi Polly perdenin arkasından. "Biz de aktrisiz, fahişe değil, tamam mı? Ucuz filan da değiliz. Bize bir iyilik yap, saygılı davran, yoksa bu gece Dr. Hardstaff'in özel tedavisini unutman gerekecek."

"Buraya gösterinizi izlemeye gelmedim zaten," diye yapıştırdı Sands. "Birini bulmaya geldim."

"Burada sahne arkasına biz profesyonellerin dışında kimse giremez. Şimdi ya oturup gösterinin keyfini çıkar ya da dışarı çık."

"Hanımefendi haklı," dedi Marcus. "Buradan çıkarsan çok sevineceğim, Sands. Bu gece bu eğlence için dünyanın parasını saydım."

"Eğlence mi?" Sands'in sesi tiksinmiş gibiydi. "Sen buna eğlence mi diyorsun?"

"Çok iyi vakit geçirildiğini duydum," diye karşılık verdi Marcus. "Hatta insana ilham veriyormuş."

"Lanet gösteri başlamak üzere," diye ilan etti Polly perdenin arkasından. "Beyler, gösteriyi birlikte izleyeceksiniz bu sizin bileceğiniz iş. Ama sizi uyarıyorum, iki katı para ödersiniz."

"Sana düşen payı ödemeyeceksen, Sands," dedi Marcus, "dışarı çıksan iyi olur."

"Hiçbir yere gitmiyorum," dedi Sands öfkeyle. "Burada neler olduğunu öğrenene kadar şuradan şuraya kımıldamayacağım."

"Kalıyorsan bari bir işe yara," diye yapıştırdı Polly. "Kapının yanındaki lambayı söndür."

"Tamam, söndürüyorum," dedi Sands buz gibi bir sesle. "Görelim bakalım o perdenin arkasında neler varmış." Bir kere daha ayak sesleri odada yankılandı, adam yürüyüp lambayı kapattı ve yerine geri döndü.

"Sonunda. Bugünlerde profesyonel işlere saygı filan kalmadı." Polly eğilip sahnenin tepesindeki ışıkları yaktı. Lambalar birer birer aydınlandı.

Ardından uzanıp ağır bir halatı tüm gücüyle çekti.

Öndeki kalın kırmızı perde açıldı, ardından incecik şeffaf bir perde göründü.

"Lanet olsun," diye mırıldandı Marcus.

Iphiginia sahnedeki ışıkların hem onun hem de Polly'nin siluetini olduğu gibi öndeki pazen perdeye yansıttığını farketti. Olduğu yerde donakaldı.

"Çok ilginç," dedi Sands lafı dolaştırmadan. "Kaç para ödedin buna Masters?"

"Çok para," dedi Marcus. "Hatta derimi yüzmek üzereler desem yalan olmaz."

"Önce hep şikayet ederler," dedi Polly. "İstisnasız hepsi. Ama hemen ardından fikirlerini değiştirirler." Doğrulup

Iphiginia'ya kaşlarını çattı. "Hadi gidip heykelini al. Hadi, hadi, durma öyle."

Iphiginia derin bir nefes alıp kımıldamak için güç topladı. Sahnenin üzerinde duran kocaman heykellerden birini kaldırdı. Heykel şaşırtıcı derecede hafifti.

"Pozisyon al hadi. Bu iş nasıl yapılır hiç bilmiyor musun? Dr. Hardstaff müşterilerin paralarının karşılığını almadığını duyunca öfkeden köpürecek, haberin olsun." Polly kendi heykelini kaptı ve belli ki klasik pozisyonlardan biri olduğunu sandığı bir pozisyona geçti.

Iphiginia nihayet Polly'yle birlikte şeffaf perde gösterisi yapmak üzere olduğunu idrak etti.

Önlerindeki perde peçe görevi görüyor, sahnedeki kızların yüzlerini gizliyor ama geri kalan tüm hatlarını bütün ihtişamıyla ortaya seriyordu.

Iphiginia bu tür bir iki gösteri görmüştü ama hepsi eğitim amaçlıydı. Amelia'yla birlikte katıldığı son gösteride Herculaneum harabelerini gösteren oldukça aydınlatıcı bir tablo mevcuttu.

Ama bu gece Polly'yle birlikte sergileyecekleri gösteri belli ki pek öyle eğitici bir gösteri olmayacaktı. Iphiginia bembeyaz ipek elbisesinin eteklerinin pek bir şey gizleyemediğinden şüphelendi. Arkalarındaki ışıl ışıl lambalar Polly'nin varını yoğunu sergileyecek biçimde yerleştirilmişti.

Iphiginia heykeli sıkı sıkı tutup önüne yerleştirdi. Heykelin bedenini gizleyebilecek kadar uzun olmasını umdu. Şans

varsa önündeki şeffaf perdeye sadece bacaklarının, kafasının ve omuzlarının belli belirsiz gölgesi yansıyacaktı.

"Soldaki tanrıça hiç de fena değil," dedi Sands buz gibi bir sesle dalga geçer gibi. "Ama sağdaki benim zevkime pek uymuyor, fazla sıska. Sen ne dersin, Masters?"

Iphiginia sağdaki tanrıçanın kendisi olduğunu anlayınca kıpkırmızı kesildi.

"Böyle perde oyunlarını hiç sevmem," dedi Marcus. "Hardstaff'in meşhur tedavisinin böyle yavan bir gösteri olduğunu bilsem bu gece kendimi eğlendirecek başka şeyler bulurdum."

Iphiginia çaresiz gözlerle Polly'ye baktı.

Polly göz kırptı. "Merak etme. Onları mest edeceğiz." Pozisyon değiştirip kocaman göğüslerini daha iyi sergileyecek biçimde oturdu. "Aslına bakarsan ben işimi çok seviyorum," diye fısıldadı. "Sırtüstü yatıp herifin işini bitirmesini beklemekten çok daha kolay."

"İnanırım," diye mırıldandı Iphiginia.

"Birkaç pozisyon göster, bak nasıl tarlakuşları gibi cıvıl cıvıl oluveriyorlar." Polly heykelini hafifçe çevirdi, sırtını geriye verip göğüslerini havaya kaldırdı. "Hep işe yarar."

Iphiginia yerinden kımıldayamadı. Heykeli öylece önünde tutmaya devam etti.

"Yeterince görmedin mi, Sands?" diye sordu Marcus. "Ben gördüm. Merakımı giderdim. Dr. Hardstaff'in mucize tedavisi bana anlatıldığı kadar eğlenceli değilmiş."

"Gördüklerim bana yeter de artar bile," dedi Sands kaba bir sesle. "Şimdi sıra soru sormaya geldi."

Sahnenin diğer tarafında yeniden ayak sesleri yankılandı. Sands sahneye yürüyordu.

"Lanet olsun." Sands'in hemen arkasında Marcus'un çiğnemelerinin sesi duyuldu. "O perdeye dokunma. Oyuncuları rahatsız edeceksin."

"Bu şıllıklar umrumda mı sanıyorsun? Bu gece neden buraya gönderildiğimi öğrenmek istiyorum. Oyun bitsin artık."

Iphiginia, Sands'in elinin perdenin arasından uzandığını gördü. Adam perdeyi kapıp hızla kenara çekti. Narin şeffaf perde tavandaki kancalardan kopup aşağı indi.

Iphiginia'yla Polly'yi gizleyen bir şey kalmadı.

"Bana bak," diye kaşlarını çattı Polly öfkeyle. "Sen ne yaptığını sanıyorsun? O perdenin parasını sen ödeyeceksin, biz değil."

Sands onu duymadı bile. Gözlerini hayretle Iphiginia'ya dikti. "*Bayan Bright*. Tanrı aşkına burada ne arıyorsunuz?"

Iphiginia titrek bir gülümsemeyle ona baktı. "İyi akşamlar, Lord Sands. Tanıştırıldığımızı sanmıyorum."

"Emin olun kim olduğunuzu biliyorum, hanımefendi," dedi Sands ciddi bir sesle.

Iphiginia kıpkırmızı oldu. "Şey, pekala, sizin de az çok tahmin edebileceğiniz gibi Dr. Hardstaff'in Masters için yazdığı reçetenin bir parçasıyım bu gece."

"Reçete mi?" Sands kınayan bakışlarını Marcus'a dikti. Marcus hafifçe kaşlarını kaldırdı ama bir şey söylemedi. Sands Iphiginia'ya döndü. "Bağışlayın ama buna inanmakta güçlük çekiyorum, Bayan Bright."

"Ama işin aslı bu," dedi Iphiginia hemen. Ona yardım etmeye yeltenmeyen Marcus'a dönüp destek bekleyen kısa bir bakış fırlattı. "Dr. Hardstaff tedaviye ben de katıldığım takdirde çok daha kısa sürede çok daha belirgin sonuçlar elde edebileceğimizi söyledi."

"Hardstaff şarlatanın teki," dedi Sands. "Bunu herkes bilir."

"Ben bilmiyordum," dedi Iphiginia. Yardım dilenir gibi yeniden gözlerini Marcus'a çevirdi ama adamın olan bitene canı sıkılmış gibi bir hali vardı. Iphiginia sinirlenmeye başladı.

"Yapmayın, Bayan Bright," dedi Sands. "Şehirdeki bütün beyler Hardstaff'in sözüm ona tedavi yöntemlerinin bu tür ucuz şeffaf gösterilerden ibaret olduğunu biliyor. Gösterileri sergileyen minik, sevimli fahişeler daha sonra müşterilerini arka odalardan birine alıyor."

"Buraya bak," diye yapıştırdı Polly. "Bu söylediğine yalan derler. Ben bir kere aktrisim."

"Sen mesleğini böyle adlandırıyor olabilirsin elbette," diye onayladı Sands.

Iphiginia, Marcus'tan yardım almadığına göre saldırıya geçmenin en uygun yöntem olacağına kanaat getirdi. "Siz böyle bir dertten muzdarip değilseniz Dr. Hardstaff'in tedavilerinin işe yarayıp yaramadığını nereden bilebilirsiniz, lordum?"

"Bak, bu çok güzel soru işte," diye atıldı Polly. "Ayrıca seni Erkeksi Zindelik Tanrıçalarının sahnesini izleyenler arasında

daha önce hiç görmedim. Hiçbir şeyden haberin olmadığının en güzel kanıtı işte."

"Çok doğru," dedi Iphiginia kararlı bir sesle. "Duydukları-nız üzerinden çıkarımlarda bulunuyorsunuz, bayım."

"Bu sözüm ona tedavilerin para tuzağı olduğunu bilmeyen yok," diye karşılık verdi Sands hışımla.

"Saçmalamayın," diye üsteledi Iphiginia. "Biz bu tedavi-den çok umutluyuz, değil mi Masters?"

Marcus, Iphiginia'ya pis pis baktı.

Polly ellerini kalçalarına dayayıp öfkeden köpüren bakış-larını Sands'e dikti. "Buraya gelip de tek bir tedaviyle hayatı değişen bir dolu adam gördüm ben."

Sands gözlerini kıstı. "Bu doğru mu gerçekten?"

"Tabii doğru, ne sandın?" Polly gururla çenesini kaldırdı. "Bir keresinde senelerdir bayrağını kaldırmayı beceremeyen bir adam gelmişti, çıkarken sopa gibi dimdikti."

"İşte, bakın, gördünüz mü?" dedi Iphiginia pırıl pırıl yüzüy-le. "Canlı tanıktan size mükemmel bir delil."

"Bu saçmalığa bir son verelim artık." Marcus sonunda işe el atmaya karar vermişti. Cebinden bir tomar para çı-karıp Polly'nin avucuna sıkıştırdı. "Bize çok güzel bir gösteri sergilediniz, hanımefendi. Artık selam verip çıkabilirsiniz. Hizmetinize bu gecelik daha fazla ihtiyacımız olduğunu sanmıyorum."

Polly adamın elinden paraları kaptı. "Emin misiniz?"

"Çok eminim," dedi Marcus.

"İyi, güzel o zaman." Polly, Iphiginia'ya dönüp neşeyle gü-lümsedi. "Seninle çalışmak çok hoştu, Bayan Bright. Bence epey potansiyelin var. Biraz pratik yaparsan bu işi kıvırdın demektir."

"Teşekkürler," dedi Iphiginia kibarca. "Bu sanat dalında ilerlemek için elimden geleni yapacağım."

"E, ben gideyim o halde." Polly yandaki kapıya ilerledi.

Iphiginia, Marcus ve Sands, kızın Erkeksi Zindelik Tanrı-çalarının odasından çıkmasını izledi.

Kapı kapandıktan sonra kısa bir sessizlik oldu.

Odaya yayılan o tuhaf büyüyü ilk bozan Marcus oldu. Sah-neye çıktı, sahnenin ışıklarını tek tek kapatarak ilerledi. "Gece, sonunda koca bir maskaralıkla sona erdiğine göre bence artık gidebiliriz, Bayan Bright."

"Evet, elbette." Iphiginia elindeki heykeli yerine bıraktı.

Sands kaşlarını çatıp Marcus'a döndü. "Ben hiçbir şey an-lamadım."

"Bence hepimizin berbat bir şakaya kurban gittiğini söyle-memizde bir sakınca yok, Sands." Marcus son ışığı söndürme-den bıraktı.

"Hiçbir anlam veremiyorum." Sands ellerini cebine sokru, odada volta atmaya başladı. "Böyle bir şeyi kim niye yapsın ki?"

"Biri karınla olan eski dostluğumdan şüphelendiğini fark-etmiş belli ki." Marcus tek omzunu duvara yasladı, kollarını ka-vuşturdu, gözlerini dikip Sands'i süzdü. "Bu dünyada durgun

suları bulandırmaya hevesli bir dolu insan var. Bunu benim kadar sen de biliyorsun."

Sands buz gibi bakışlarla ona bakıp volta atmaya devam etti. "İyi de adam benim bu gece buraya gelip senin Hannah değil de Bayan Bright'la oynaştığını keşfettiğimde ne olmasını umuyordu?"

Iphiginia kızardı. "Biz oynaşmıyorduk, bayım."

Sands'in dudakları alaylı bir ifadeyle kıvrıldı. "Bu saçmalığı istediğiniz ismi vermekte serbestsiniz, hanımefendi. Tamamıyla sizin sorununuz."

Marcus ortada volta atan Sands'i süzdü. "Bu gece seni buraya her kim gönderdiyse burada olanları dünyanın öbür ucuna kadar yayacağını umut etmiş olmalı."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Sands.

"Sanırım bu şakanın asıl hedefi sen değil, dostum Bayan Bright'tı," dedi Marcus oldukça alçak bir sesle. "Ve ben o şeriye bunun bedelini ödetmeye kararlıyım."

Sands aniden durdu. Hızla dönüp dikkatle Iphiginia'yı süzdü. "Yani biri Bayan Bright'ı küçük düşürmek mi istedi?"

"Evet."

"Niye?" diye sordu Sands.

"Çünkü her kimse onunla evlenmemi engellemek istiyor," dedi Marcus lafı uzatmadan.

"Evlenmeni mi?" Sands olduğu yerde dondu. "Bayan Bright'la mı evleneceksin? Şeyinle, eee, çok yakın dostunlu mu?"

"Evet." Marcus Iphiginia'ya baktı. "Fakat henüz resmi olarak ilan etmedik, o yüzden senden bu konuda kimseye bir şey söylememeni rica ediyorum."

Iphiginia itiraz etmek için ağzını açtı ama söyleyeceği her kelimenin Sands'in daha fazla soru sormasına yol açacağını anlayıp konuşmaktan vazgeçti.

Sands kaşlarını çattı. "Nişanını ilan edeceğin dedikodularını duymuştum. Ama doğal olarak bu teklifi sosyetenin, eee, şey, neyse boşver." Kibarca gırtlağını temizleyip başını Iphiginia'ya eğdi. "En içten dileklerimi sunarım, Bayan Bright."

"Teşekkürler." Iphiginia öfkeli gözlerini onu böyle çaresizce evliliği onaylamak zorunda bırakan Marcus'a çevirdi. "Dua edelim de nikah gecemizden önce Dr. Hardstaff sorunumuzu çözmüş olsun."

Sands sırıttı. Adam aniden çok daha genç ve çok daha sevimli göründü. "O konuda da size bol şans dilerim. Bu arada bu gece olanları kimseye anlatmayacağımdan emin olabilirsiniz."

"Buna çok sevindim," dedi Iphiginia.

"Zaten anlatsam bile bana inanacaklarından da kuşkuluyum. Her şey baştan sona büyük rezillik." Sands kapıya yöneldi. "Biliyor musunuz? İkinizin birbiriniz için yaratıldığını düşünmüştüm hep. Şimdi izninizle ben gideyim artık." Kapıyı açarken duvardaki resimlere alaycı bir bakış fırlattı. "Senin aklına, Masters, neyse ki benim Dr. Hardstaff'ın tedavilerine hiç ihtiyacım yok."

"Ne kadar şanslısın," dedi Marcus.

Kapı Lord Sands'in peşinden kapandığında odaya yeniden bir sessizlik çöktü.

Iphiginia ve Marcus adamın koridoru geçişini, ardından dış kapıyı açıp dışarı çıkışını dinledi.

Bir dakika sonra kapı kapandı.

Iphiginia rahatlayıp derin bir nefes aldı, sonra hışımla Marcus'a döndü. "Kendinizden utanmalısınız, bayım. Bay Sands şimdi gazetelerde nikahımızın duyurularını görmeyi bekleyecek. Bunu nasıl yapabildiniz?"

"Kafasını karıştırmak için elimdeki tek kozu oynadım."

"İyi de ilanları görmediğinde ne olacak? Ona yalan söylediğinizi düşünecek. Oyuna getirildiğini bile düşünebilir."

"Bunu sonra düşünürüm. Şimdi elimde çok daha acil bir bela var."

"Öyle mi?" Iphiginia ellerini kalçalarına dayadı. "Neymiş bakalım bu mesele? Belki de sevgilinize bu tuhaf odada ne aradığınızı anlatarak işe başlayabilirsiniz."

Yan kapı açıldığında Iphiginia'nın tiradı yarım kaldı. Dehşetle içeri giren kadına baktı. Leydi Sands'le hiç yüz yüze tanışmamıştı ama bir keresinde baloların birinde Zoe Hala onu göstermişti.

Hannah tepeden tırnağa simsiyah bir pelerinin içinde sabırsızca yeye yürüdü. Üzgün ve özür diler gibi Iphiginia'ya gülümsedi.

"Sanırım Marcus benden bahsediyor, Bayan Bright. Korkarım bir süredir başına bela olup duruyordum."

Daha Iphiginia'nın ağzını açmasına fırsat kalmadan odanın kapısı hafif bir gıcırtıyla ardına kadar açıldı ve Lord Sands yeniden içeri girdi. Ayakkabıları elinde duruyordu.

Hannah hortlak görmüş gibi kocasına baktı. "Aman Tanrım, olamaz." Ellerini ağzına götürdü. Ardından dizlerinin üzerine çöküp hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı.

"Leydi Sands." Iphiginia telaşla kadının yanına koşturdu.

"Hannah." Sands ayakkabılarını yere fırlatıp karısının yanına gitti.

"Biz de," dedi Marcus öylece ortaya, "şurada huzur içinde basit bir tedavi göreceğiz diye ummuştuk."

On Sekiz

"Leydi Sands, lütfen, ağlamayın artık." Iphiginia minicik beyaz saten çantasından bir mendil çıkardı, eğilip mendili Hannah'nın titreyen ellerine tutuşturdu. "Her şey düzelecek, merak etmeyin."

"Teşekkürler." Hannah elindeki mendile burnunu silip kocasının duvar gibi ifadesiz yüzüne baktı. "Çok özür dilerim, Bayan Bright. Bunların olmasını istememiştim. Marcus çok haklıydı. Gerçeği sonsuza dek kocamdan saklamam imkansızdı."

"Hangi gerçeği? Burada neler oluyor?" Sands yüzünde acı ve öfke dolu bir ifadeyle Marcus'a döndü. "Sakın bana yeniden burada Dr. Hardstaff'tan yardım alıyorum saçmalıkları uydurmaya kalkışma."

"Gerçeği sana sadece Hannah anlatabilir," dedi Marcus. "Ona sırrını kimseye anlatmayacağıma söz verdim."

"Karımla aranda ne gibi bir sır olabilir?" diye patladı sonunda Sands. "Onu tatlı dilinle kandırıp şu genelev yatağında baştan çıkarmak için mi buraya getirdin?"

"Hayır," dedi Marcus sakin bir sesle.

"Marcus asla böyle bir şey yapmaz." Iphiginia dimdik doğrulup öfkeyle Sands'e baktı. "Bu gerçekten ihtimal dışı, bayım. Marcus başka bir erkeğin karısına göz koyacak bir adam değildir."

Sands, Iphiginia'ya döndü, suratı hala hiddetten kaskatıydı. "Siz nereden bileceksiniz ki?"

"Çünkü Marcus'u iyi tanıyorum." Iphiginia, Hannah'nın omzuna hafifçe vurdu. "Marcus asla böyle bir şey yapamaz."

Marcus yüzünde anlaşılmaz bir ifadeyle kıza baktı.

Sands, Iphiginia'yı süzdü. "Bu gece siz neden buradasınız, Bayan Bright?"

"Tıpkı sizin gibi ben de bir not aldım, bayım," dedi Iphiginia. "Sizden sadece birkaç dakika önce buraya geldim ve perdenin arkasına saklandım." Eliyle tabloları, yatağı, heykelleri gösterdi. "Belli ki biri benim Leydi Sands'le Marcus'u burada baş başa yakalamamı istiyormuş. Sanırım siz de aynı amaçla buraya gönderildiniz."

"Yani bütün bunlar planlanmış mı?" Sands'in çenesi kasıldı. "Onu mu demek istiyorsunuz?"

"Tek mantıklı açıklaması bu, değil mi Master?"

"Evet." Marcus düşünceli düşünceli onlara baktı. "Hannah'yla ben de aynı notu almışız."

"Şantajcı göndermiş olamaz," dedi Iphiginia. "Bayan Wycherley öldü gitti. Üstelik bu seferkinde para filan isteyen yoktu. Bu işin arkasında kötü niyetli başka biri var."

Sands hiddetten köpürerek gözlerini bir ona bir öbürüne dikti. "Ne şantajı?"

Hannah hüzünlü bakışlarla başını kaldırdı. "Birileri bana şantaj yapıyordu, lordum. Şantajcının Ajans Wycherley'nin sahibi Bayan Wycherley olduğunu sanıyoruz. Aynı şekilde Bayan Bright'ın akrabalarından birine de şantaj yapılıyordu. Wycherley'yi kurbanlarından biri öldürdü."

"Aslında aklımıza gelen ilk olasılık buydu," dedi Marcus.

"Yüce Tanrım," diye fısıldadı Sands. Gözucuyla Marcus'a bakıp karısına doğru yürüdü. Hannah'yı kaldırıp kollarına aldı. "Bana her şeyi anlat, hayatım. Tanrı aşkına, ne duyarsam duyayım, gerçekler son on beş gündür aklımdan geçenlerden daha beter olamaz."

Hannah'nın gözleri yaşlarla doldu. "Benden tiksineceksin."

"Asla," diye söz verdi Sands. "Asla, sevgilim. Senden tiksinmeme neden olacak bir şey yapmış olamazsın. Kalbimi ancak başka birini tercih etmen kırabilir."

"Ah, Edward. Onu öldürdüm." Hannah yüzünü kocasının omzuna gömdü. "Onu vurdum. Üstelik pişman da değilim. Sadece senin öğrenmenden korkuyordum."

"Kimi öldürdün?" Sands ellerini şefkatle karısının ürperen omuzlarına dayadı.

"Spalding'i," diye baklayı ağzından çıkardı Hannah.

Sands kaşlarını çattı. "İlk kocanı mı?"

"Bir gece sarhoş eve gelip beni dövmeye başladığında öldürdüm onu. Onun o öfke nöbetlerine daha fazla dayanamadım." Hannah derin derin içini çekti. "O hiç bitmeyen korkuya dayanamadım. O kabalığa. Hamile kalmaktan da çok korkuyordum. Ah, Edward, hep korkuyla yaşadım durdum. Gerçeği sadece Marcus öğrendi."

Sands omzunun tepesinden Marcus'a baktı. "Masters? Sen bu işe nasıl bulaştın? Duyduğum söylentilerden onu senin öldürdüğünü sanıyordum."

"Hannah'nın Spalding'i vurmasından beş dakika sonra içeri girdim," diye açıkladı Marcus. "Ona bir iyilik yapıp cesedi yok etmem. Nehre attım. Sokak serserileri tarafından öldürülmüş süsü verdim."

"Böyle özetlenebilir." Hannah gözyaşlarını tutmaya çabalayarak içini çekti. "Bütün bunların üstüne cinayeti onun işlediğinden şüphelenmelerine, peşinden gelen dedikodulara kulaktı. Herkes Marcus'un Spalding'in ölümünden maddi bir çıkar elde ettiğinden bahsetti. Ama gerçek şuydu ki kocam onu da başkalarını da dolandırmıştı. Kurdukları yatırım ortaklığı batmanın eşiğindeydi."

"O gün çevirdiği dolaplar hakkında Spalding'le konuşmak için Londra'ya gelmiştim," diye izah etti Marcus. "Şehre gece geç saatte vardım ve doğruca Spalding'in Fulston Street'teki evine gittim. İçeri girdiğimde silah hala Hannah'nın elindeydi."

"Kendimi kaybetmek üzereydim." Hannah, Sands'e döndü. "Daha doğrusu panikten ne yapacağımı şaşırmıştım. Spalding öldüğü için rahatlamıştım ama sonrasında ne yapacağımı bulamamış ve korkudan deliye dönmüştüm."

"Anlıyorum." Sands tartan gözlerle Marcus'a baktı. "Sadece Hannah'nın Spalding'i öldürdüğünü değil yatırım ortaklığının mali durumunu da gizledin, değil mi?"

"Fazla seçeneğim yoktu," diye itiraf etti Marcus. "Aksi halde çok büyük risklerle karşılaşacaktık."

Hannah yüzüne düşen bir tutam saçı kulağının arkasına attı. "Ortaklığın sallandığına dair tek bir kelime duyulsa herkes panikleyecekti. Yatırımcılar hisselerini feci kayıplarla satmaya başlayacaktı, bir dolu insanın hayatı mahvolacaktı." Hülyalı hülyalı gülümsedi. "Marcus ortaklığın başına geçti ve her şeyi kurtardı."

"Ve bu süreçte o da zengin oldu."

Marcus omuz silkti ama daha fazla açıklama yapmaktan kaçındı.

"Edward, gerçeği böyle öğrendiğin için çok üzgünüm," diye fısıldadı Hannah. "Marcus sana söylemem konusunda çok ısrar etti. Şantajcının tehditlerinden ancak böyle kurtulabileceğimi söyledi ama sana gerçeği anlatmaktan çok korkuyordum. Seni o kadar seviyorum ki beni terketmenden korkuyordum."

"Spalding konusunda daima şüphelerim vardı." Sands karısının kolunu yavaşça tutup onu kendine çekti. "Söylemsileri

duymuştum. Ama bu tür şeylerin sosyetede nasıl göz ardı edildiğini bilirsin."

"Bilirim," diye mırıldandı Hannah.

"Dinle beni, Hannah. Onu iyi ki vurmuşsun. Beni duydun mu? Keşke bu imtiyaz benim olabilseydi. O zamanlar seninle tanışmış olsak bunu hiç düşünmeden senin yerine ben yapardım."

"Edward." Hannah kocasına sıkı sıkı sarıldı.

"Sana söylemiştim, Hannah, bu dünyada seni terketmeme sebep olacak tek bir şey var, o da başka birini sevmen."

"*Asla*," diye yemin etti kadın. "Sen hayatımda sevdiğim tek erkeksin. Ve hayatım boyunca seveceğim tek erkek."

Sands karısının saçlarını okşadı. "O halde bundan sonra buna daha çok güveneceksindir umarım?"

"Evet." Hannah'nın sesinden ne kadar rahatladığı, ne kadar sevindiği anlaşılıyordu. "Bunları sana çok daha önce anlatmadığım için özür dilerim."

Sands, Marcus'a döndü. "Görünüşe bakılırsa size borçluyum, bayım. Sadece o gece Hannah'ya yardım ettiğiniz için değil, onu bütün sorulardan, bütün şüphelerden koruduğunuz için de."

Marcus omuz silkti. "Ne demek."

Iphiginia gururla gülümsedi. "İşte Masters böyle biri, Lord Sands. Tepeden tırnağa bir beyefendi."

"Beni beyefendi yapan Hannah'ydı." Marcus bacaklarını öne uzatıp sırtını arabasının minderlerine yasladı. Pencereden

gecenin karanlığına bakıp geçmişi düşündü. "Sosyetede güvenle hareket edebilmem için bilmem gereken ne varsa bana o öğretti."

"Leydi Sands sana basit bir rötuş atmış olabilir," dedi Iphiginia, "ama sen özünde soyluluğun gerektirdiği özellikleri taşıyor olmasan bunların hiçbiri işe yaramazdı."

Marcus kızın söylediklerinden hoşlanmış gibi ona baktı. "Ben çiftçi doğdum, Iphiginia."

Kız onun sözlerini geçiştirir gibi eldivenli elini savurdu. "Bunun konuyla ne alakası var? Sen balıkçılık yapsan, el arabasında sebze satsan da gerçek bir soyludan farksız olurdun."

Kızın ona böyle safça güvenmesi Marcus'u duygulandırdı. Durumu alaya alarak duygularını gizlemeye çalıştı. "Ne kadar da demokratiksin böyle. Amerikalılar gibi konuştun."

"Bana göre unvan bunu kazanan beyefendilerin hakkıdır, soylu ailelerde doğmuş insanların değil."

"Bu genelin benimsediği bir görüş değil."

Kızın dudakları karanlıkta hafifçe kıvrıldı. "Ben genelin görüşlerini benimseyen biri değilim."

Marcus hafifçe sırıttı. "Bunu iyi biliyorum. Ve bu senin en çekici yönlerinden biri."

"Sadece genelin görüşlerini benimsemeyen bir erkek bir kadının bu özelliğini çekici bulabilir."

"Ona ne şüphe." Marcus yeniden o gece olanları düşünmeye daldı. *Hannah'nın sırrının artık omuzlarımda olmaması*

ne büyük rahatlık, diye geçirdi içinden. Normalde bu tür şeyleri pek dert etmezdi ama gerçeği Iphiginia'dan gizlemek zoruna gidiyordu. İlk defa bir kadına tamamıyla dürüst olmak istiyordu.

Birine açılmak onun için yeni bir deneyimdi. Görünüşte basit bir zevkten ibaret gibiydi ama onun için büyük bir aşamaydı.

"Marcus?"

"Efendim?"

"Şimdi ne yapacağız? Bayan Wycherley öldü. Bu geceki notları o göndermiş olamaz. Bu yeni oyunun ardında sence kim olabilir?"

Marcus yeniden önlerindeki soruna odaklandı. "Henüz emin değilim ama şöyle bir varsayımım var. Bayan Wycherley'yi her kim öldürdüyse, şantaj yapılan kişilerin listesini ele geçirmiş olabilir."

"Ve kadının bıraktığı yerden işe devam etmeye karar vermiş olabilir?" dedi Iphiginia.

"Çok mümkün."

Iphiginia düşünceli bir şekilde kaşlarını çattı. "Ama yaptıkları amacına aykırı o zaman. Bu gece dördümüzü birden yüz yüze getirmekle kendi planını riske atmış oldu. Hannah sırrını kocasına açtı. Her kimse, şantajcı artık şantajlarına devam edemeyecek."

"Bu gece Sands'le ikiniz beni Hannah'yla çok münasebetsiz bir konumda yakaladınız, Iphiginia."

"Evet, ama ben daha ilk andan senin Hannah'yı baştan çıkarmaya çalışmadığını biliyordum. Sands de bu ihtimal üzerinde çok fazla durmadı."

"Kimse," dedi Marcus bastıra bastıra, "hele ki şantajcının bıraktığı yerden işe devam etmek isteyen biri, bu ihtimali önceden kestiremezdi."

Iphiginia şaşkın şaşkın ona baktı. "Ne demek istiyorsun?" Burnunu kırıştırdı. "Yani sence adam Lord Sands'le benim meseleyi en kötü yanıyla ele alacağımızı mı sandı?"

"Evet."

"Eh, epey yanılmış o zaman, değil mi?"

"Çoğu insan da sonucun böyle olmasını beklerdi," dedi Marcus.

"Hiç de değil. Sadece karşılıklı saygının, mantıklı adımların ve gerçek sevginin anlaşmazlıkları kökünden çözebileceğine inanmayanlar bunu bekleyecek kadar aptal olabilir."

"Belki duyunca şaşıracaksın ama insanların yüzde doksanı, sosyetenin de yüzde yüzü kadınlarla erkekler arasında bu tür bağlar olabileceğini idrak edemiyor."

"Gerçekten mi?" Iphiginia gözlerini dimdik Marcus'un gözlerine dikti. "Bu gece o odaya sen girsen ve benim sahnenin arkasında adamın birini gizlediğimi öğrensen, sen ne tepki verirdin?"

"Acayip sinirlenirdim."

"Ama masum olduğumu söylediğimde bana inanırdın, değil mi?"

Marcus bu soruyu kafasında şöyle bir değerlendirdi. Iphiginia'nın ona ihanet ettiğini düşünmektense en saçma açıklamaya bile inanmak isteyeceğini farkedince kendi bile şaşırdı. "Evet, inanırdım."

Iphiginia kendinden hoşnut bir tavırla gülümsedi. "Biliyordum. Bana güveniyorsunuz, bayım, değil mi?"

"Evet, ama her şeye rağmen yine de çok sinirlenirdim. Rica ederim, sakın denemeye filan kalkışma."

"Ben hala bu gece hepimizi biraraya toplamakla adamın elime ne geçtiğini anlayabilmiş değilim. Neresinden bakarsan bak, alacağı parayı riske atması demek bu."

Marcus susup önceki tahminini bir kez daha gözden geçirdi. "Belki de bu seferki, eşek şakalarıyla insanları rezil etmekten zevk alan biridir. Her kimse, Bayan Wycherley'nin kurbanlarından elde edebileceği paraya ihtiyacı yoktur belki."

"Ama onların sırlarını ortalığa dökmekten zevk alıyordur, öyle mi?"

"Neden olmasın? Sosyetede can sıkıntısından ne yapacağını bilemeyen, Bayan Wycherley'nin dosyalarından edindiği bilgiyi sürüde kargaşa çıkarmak için kullanmanın eğlenceli olacağını düşünebilecek bir dolu insan var."

"Yüce Tanrım. Bu nasıl bir eğlenme yöntemi?"

"Hoş bir yöntem değil, orası kesin." Marcus aklından geçen her şeyi söylemedi ama bu geceki maskaralığın ardında kişisel bir mesele olmasından endişe ediyordu. Sanki birileri ondan öç almak istemişti.

Iphiginia'nın gözleri aniden büyüdü. "Zoe Halamın sırrı hala başına bela olabilir. Bu herif ortalığı karıştırmak için halamın geçmişini açıklamaya kalkışabilir."

"Evet, mümkün," dedi Marcus.

"Halamı uyarmalıyım."

"Herif insanların sırlarını ortaya dökmeyi kafaya koymuşsa bunu engelleyemeyiz."

"Evet, biliyorum. Zavallı Zoe Hala. Sırrı ortaya çıkarsa yıkılır."

"Gidip halanı bulmaya çalışalım ve ona olanları anlatalım. Ama herifin bir süre pusuda beklemesi de mümkün," dedi Marcus. "Bu tür incelikli bir plan üretmeye kalkışmadan evvel bu geceki maskaralığının onun istediği sonuçları doğurup doğurmadığını görmek için bekleyebilir."

"Bu geceki saçmalık gerçekten planlama gerektiren bir işi değil mi?"

"Çok fazla değilse de bir miktar gerektiriyordu sanırım. Iphiginia, Bayan Wycherley'nin şantajcı olduğunu düşünmekle hata ettik galiba."

"İyi de Marcus, mantıklı bir çıkarımdı. Bence oydu."

"Belki. Ama sabahleyin şimdiye dek yapmayı başaramadığımız bir şey yapacağım."

"Neymiş o?"

"Kadının şantajcı olduğunu kanıtlayacak başka deliller arayacağım."

"Ne tür deliller?"

Marcus yanlarından geçen bir arabaya bakarak düşündü. "Muhasebecimden bir iki meseleyi araştırmasını isteyeceğim."

"Ne gibi?"

"Dr. Hardstaff'in Müzesi'nin bulunduğu binanın kime ait olduğu gibi."

Iphiginia gözlerini kırpıştırdı. "Herhalde Dr. Hardstaff'ındır ya da kiralıktır."

"Bence bu ismin takma adı olduğu şüphe götürmez," dedi Marcus kuru bir sesle. "Çok tuhaf bir isim."

Iphiginia kaşlarını çattı. "Garip hakikaten."

"Her koşulda, meseleyi biraz eşelemenin vakti geldi," dedi Marcus.

"Ne bulmayı umuyorsun?" diye sordu kız.

"Bilmiyorum."

Iphiginia bir süre konuşmadı. Marcus onun bu gece olanları yeniden değerlendiğini düşündü. Kafasından ertesi gün Barclay'e vereceği direktifleri geçiriyordu ki Iphiginia düşüncelerini böldü.

"Marcus?"

"Efendim?"

"Şeffaf perdenin sağındaki Erkeksi Zindelik Tanrıçası sence de suka mıydı?"

Marcus koca bir kahkaha patlattı. Uzanıp kızı kollarına çekti.

"Hiç de değil. Bence benim erkeksi zindeliğim için kendini en ideal iksir."

*

Zoe'yi Crandal'ların balosunda buldular. Lord Otis'le birlikte dans pistinden iniyordu. İkisinin de yanakları hızlı bir valsin ertesinde pespembe olmuştu.

"İyi akşamlar, Iphiginia. Masters." Otis'in kaşları hafifçe kalkıp indi. "Buraya geleceğinizden haberimiz yoktu."

Iphiginia, Zoe'ye baktı. "Hemen konuşmamız lazım."

Zoe'nin yüzündeki gülümseme yerini endişe dolu bir ifadeye bıraktı. "Ne oldu? Kötü bir şey mi var?"

"Bayan Wycherley'yi her kim öldürmüşse anladığımız kadarıyla kadının kurbanları hakkında bilgi edinmiş ve şimdi bu bilgileri ortalığa saçarak epeyce eğleniyor."

"Aman Tanrım." Zoe elini boynuna götürdü.

Otis ona destek çıkar gibi elini kadının koluna attı. "Sakin ol, hayatım. Üstesinden geleceğiz."

Marcus duruma el koydu. "Hadi bahçeye çıkalım. Orada daha rahat konuşabiliriz. Bu sorunu çözmenin tek bir yolu var, sizin de bildiğiniz gibi."

"Gerçeği Maryanne'e söylemeliyiz." Otis'in bıyıkları seğirdi. "Aynı şeyi haftalar önce Zoe'ye ben de söyledim. Tilkinin dönüp dolaşıp gideceği yer kürkçü dükkanıdır."

"Canım Maryanne'im," diye fısıldadı Zoe titrek sesiyle. "Peki o buna ne diyecek? Sheffield ne diyecek? Ya evlilik planları?"

"Bu sorunu da atlatacağız, hayatım," diye mırıldandı Otis kadını kapıya doğru götürürken. "Başından beri bir gün bununla yüzleşmek zorunda kalacağımızı biliyorduk."

*

Bir buçuk saat sonra, saat gece iki buçuğa varmadan az önce, Marcus kütüphanesine girdi, kendine bir konyak doldurdu ve çalışma masasının başına oturdu.

Yaktığı tek lambayla odaya şöyle bir göz gezdirdi. Düşünmesi gerekiyordu ve bu işi en iyi bu odada yapabiliyordu.

Ayaklarını kaldırıp çizmelerini masasına dayadı, arkasına yaslanıp konyağından bir yudum aldı. Düşüncelerine iyice odaklanmadan evvel biraz kafasını dağıtmayı huy edinmişti. Bu yöntemle önündeki meseleye daha iyi yoğunlaşabiliyordu.

Bir saat önce Crandal'ların bahçesinde yaptıkları konuşmayı hatırladı. Iphiginia'nın, halasının durumuna üzüldüğünü biliyordu ama Otis durumdan epey memnun gibiydi. Marcus onu anlayabiliyordu. On sekiz sene mecburen sadık bir dost gibi davrandıktan sonra Otis sonunda kızını sahiplenebilecekti.

Geriye, gerçek babasının Otis olduğunu öğrendiğinde Maryanne'in ne tepki vereceğini görmek kalıyordu. Evlilik planları tabii ki tehlikeye girecekti ama işlerin ne yönde ilerleyeceğini kim bilebilirdi? Sheffield kendi iradesi olan, aklı başında bir delikanlıydı. Maryanne'i gerçekten seviyorsa dedikodulara aldırmayabilirdi de.

Maryanne'i gerçekten seviyorsa, öyle mi?

"Lanet olsun." Marcus'un dudakları tiksintiyle kıvrıldı. Romantik aptal şairler gibi konuşmaya başlamıştı. Iphigınia ve Bennet'le son zamanlarda fazla vakit geçirdiğinden olmalıydı. Onların kadın-erkek ilişkilerine yönelik çarpık, gerçeğinden

fazla romantik fikirleri Marcus'u da etkilemeye başlamıştı. Onlardan böyle etkilenmemenin bir yolunu bulmalıydı. O bir mantık adamıydı, şair değildi.

Yaşadığı kötü deneyimlerden gerekli dersleri çıkarmış, kendini saflığın ve aşk meşk işlerinin tuzaklarından korumak için kendi kurallarını üretmişti.

Marcus kafasını toplayıp düşüncelerine odaklanamadan kütüphanenin kapısı vuruldu.

"Gir."

"Marcus?" Bennet odaya girdi.

Marcus oğlana baktı. "Ne var?"

"Yok bir şey." Bennet durakladı. "Lovelace burada olduğunu söyledi. Ben çoktan yatmıştım ama gelip bir iyi geceler dilemek istedim."

"Biraz düşünmek için buraya geldim." Marcus elindeki kadehe baktı. "Benimle konyak içmek ister misin?"

"Teşekkür ederim." Teklif Bennet'i rahatlatmış gibiydi. Odanın diğer ucuna, konyak şişesinin durduğu yere yürüyüp kendine konyak doldurdu.

Marcus onu bekledi.

Bennet kadehi avuçlarının arasında tutup içine baktı. "Bir saat önce seni Bayan Bright'ın yanında gördüm."

"Crandal'larda mı?"

"Evet."

"Ben seni görmedim."

"Çok kalabalıktı," dedi Bennet. "Balo salonu tıklım tıklıydı."

"Evet, öyleydi."

Bennet boğazını temizledi. "Evlilik için planların hazır mı?"

"Bayan Bright henüz teklifimi kabul etmedi."

Bennet'in başı hızla yukarı kalktı, gözleri hayretle açıldı. "Ne dedin?"

"Karım olma fırsatını kaçırmamak için teklifime atlamadı." Marcus hain hain gülümsedi. "Dediğine göre benden, ee, hoşlansa da benimle evlenme fikrine çok sıcak bakmıyormuş."

Bennet'in konyağı neredeyse boğazında kalıyordu. "Çıldırmış olmalı." Bu konudaki fikirlerine rağmen bu haberi hakaret gibi algıladığı belliydi.

"Bunu iltifat olarak alıyorum," dedi Marcus. "Ama aslında hiç de çıldırmış filan değil. Capcanlı, gururlu, bağımsız ve fazlasıyla orijinal. Ama çıldırmış değil."

"Seninle evlenmeyi nasıl istemez? Sen kontsun, Tanrı aşkına. Olağanüstü zenginsin. Onun konumundaki bütün kadınlar seninle evlenmeye can atardı."

"Bayan Bright'ın sağduyulu yatırımları sayesinde hali vakti yerinde. Unvanımla da ilgilendiği yok." Marcus belli belirsiz gülümsedi. "Ayrıca bir erkeği beyefendi yapan unsurlar konusunda olağanüstü eşitlikçi fikirleri var. Galiba Locke, Rousseau ve muhtemelen Jefferson'dan fazlaca etkilenmiş."

Bennet öfkelendi. "Unvanını sorgulamaya kalkışmadı herhalde?"

"Hayır."

"Umarım böyle bir şeye girişmez." Bennet kaşlarını çattı. "Yani şimdi teklifini reddetme ihtimali mi var diyorsun?"

"İyi bir koca olacağım konusunda onu ikna etmek için epey uğraşmam gerekecek diyorum."

"Sırat köprüsünde yürümekten beter," diye nefesini bıraktı Bennet. "Bu inanılır gibi değil. Habere sevineyim mi, yoksa onun nankörlüğüne sinirleneyim mi bilemedim."

Marcus kadehi elinde çevirerek lambanın ışığının elindeki kristalde dans edişini izledi. "Senin Juliana Dorchester'la nişanlanma planına itiraz etmemeye beni ikna eden Bayan Bright'tı."

Bennet öfkeyle ona baktı. "Buna inanmıyorum. Bayan Bright neden benim işlerime bulaşıyor ki? Benim kimle evleneceğimden ona ne?"

"Bayan Bright senin aklına bile gelmeyecek bir dolu tuhaf şeyle ilgileniyor. Ve bir dolu insana yardım etmeye çalışıyor."

"Marcus, bana şimdi gerçekten evlilik planlarıma yakın dostun Bayan Bright'ın bu konuda söyledikleri yüzünden itiraz etmekten vazgeçtiğini söylemiyorsun, değil mi?"

Marcus acı acı gülümsedi. "Niye? Şaşırdın mı?"

"Afalladım."

"İtiraf edeyim, tek afallayan sen değilsin. Bunu ben de beklemiyordum."

"Senin birine bu konuda söz hakkı verdiğine, hele aşığına ..." Marcus'un gözlerinin onu uyarır gibi kısıldığını görünce Bennet aniden durdu. "Yani hanım arkadaşlarından birinin seni bu konuda etkileyebildiğine inanamıyorum. Tanrı şahidimdir, bir kere karar verdiğinde bir daha o kararını değiştirdiğini daha önce hiç görmedim."

"Tam anlamıyla öyle değil. İşe yeni unsurlar girdiğinde ve bu unsurlar farklı sonuçlar doğuracağında kararlarımı değiştirebilirim."

"Hah. Böyle bir şey hiç olmaz ki. Çünkü sen kararını vermeden önce durumu en ince detayına kadar değerlendirirsin."

"Sonuçta şunu söyleyebilirim ki Bayan Bright senin planların konusunda kararımı değiştirmeyi başardı." Marcus konyağından bir yudum aldı.

"Lanet olsun."

"Onun beni etkilemesine izin vermem hoşuna gitmedi?"

"Evet." Bennet'in dudakları inceldi. "Evet, gitmedi, bu durumda onun araya girmesinden karlı çıkan ben olmama rağmen hem de. Bu senin hiç yapmayacağın bir şeydi, Marcus."

"Doğru." Marcus köşedeki mekanik uşağı süzdü. "Bugüne dek hayatımı birkaç basit prensip üzerine kurmuştum."

"Benim çocukluğumdan beri bu böyleydi," diye onayladı Bennet aksi bir sesle.

"Bayan Bright kurallarımın birkaçını eğip bükmeme, hatta birkaçını bozmama sebep oldu. Delirmiş olabileceğim ihtimalini de göz ardı etmeden bir fikir yürüt. Sence tüm bunlar neye delalet?"

"Alınma ama bana öyle geliyor ki tutkularının mantığını ele geçirmesine izin vermişsin."

"Geçenlerde ben de sana aynı şeyi söylemiştim."

"Evet, söyledin." Bennet asık suratıyla ona baktı. "Söyletmisin, Marcus, neden bu kadınla evlenmek zorunda olduğunu hissediyorsun?"

"Çünkü onun yanındayken kendimi dişlilerden ve yaylardan ibaretmişim gibi hissetmiyorum."

Barclay not aldığı sayfaya şöyle bir göz gezdirdi. Gözlüğünü iyice burnunun üzerine itip camlarının ardından Marcus'a baktı. "Bu araştırmanın sonucunda ne bulmayı umuyorsunuz peki, bayım?"

"Hardstaff Müzesi'nde olanlarla anıt mezarı yaptıran kişi arasında bir bağlantı bulmaya çalışıyorum."

"Anlayamadım. Bu ikisi arasında ne gibi bir bağlantı olabilir ki?"

Marcus hafifçe gülümsedi. "Sana bunu öğrenmen için para ödüyorum, Barclay."

"Tabii, lordum." Barclay inler gibi bir sesle koltuğundan kalktı. "Hemen işe koyulacağım."

On Dokuz

"Maryanne'e kahvaltıdan hemen sonra gerçeği açıklabilirdik. Çok uzun bir süre hiçbir şey söylemedi." Zoe elindeki mendille burnunu sildi. "Bizden sonsuza dek nefret edecek diye ödüm patladı. Sonra ağlamaya başladı."

Çalışma masasının başında oturan Iphiginia ile Amelia bakıştı. Amelia kaşlarını kaldırdı ama bir şey söylemedi. İkisi de hikâyeyi bölmek istemiyordu.

"Sonra..." dedi Otis kendi mendiline burnunu silerken, "sonra bana baktı ve *baba*, dedi. Bunca sene sonra sonunda ilk kez bana baba dedi. Ardından kollarıma atıldı."

"Hayatımın en mutlu anıydı." Zoe yine gözyaşlarına boğuldu.

"Benim de öyle, sevgilim." Otis kadının yanına gidip ona sarıldı. "Kendi biricik kızımın onun babası olduğunu bilmesinin benim için ne demek olduğunu tahmin edemezsin."

"Aslında geçen sene Guthrie öldüğünde ona gerçeği açıklamamız gerekirdi," dedi Zoe, Iphiginia'ya. "Üstelik o zaman bütün bu sorunlarla da uğraşmazdık."

Iphiginia çalışma masasının üzerinde kollarını kavuşturup kaşlarını çattı. "Ya Sheffield'la yapacağı izdivaç?"

"Maryanne oğlana gerçeği söylemekte ısrar ediyor," dedi Otis sesinde en ufak bir gurur tınısı olmaksızın. "Bence söylese iyi olur aslında çünkü o söylemese de belli ki şantajcı söyleyecek."

"Bence oğlan sözünden cayacak," diye içini çekti Zoe. "Elinde olan bir şey değil. Sheffield Kontluğu sıralamada hep üst sıralardadır. Çok yazık. Ama Maryanne öyle güzel, öyle çekici ki eminim ona uygun başka bir koca adayı bulabiliriz."

"Mirasımı ona bırakacağımı herkese ilan edeceğim," dedi Otis kendinden emin bir sesle. "Zaten hep öyle yapmayı planlamıştım ama tabii bundan kimsenin haberi olmayacaktı. Şimdi artık gizlemeye gerek yok. Seçkin adayların karşımıza çıkmasında bu da işe yarayacaktır."

"Çok doğru." Iphiginia kalemini alıp elinde döndürürken durumu değerlendirirdi. "Biliyor musunuz, bence bu olayı kolayca örtbas etmenin çok daha kolay bir yolu olabilir."

"Neymiş o?" diye sordu Zoe.

"Otis'le sen evlenirseniz," dedi Iphiginia, "Maryanne kanunlara göre Otis'in üvey kızı olacaktır."

"Evlenirsek mi?" Zoe gözlerini kıza dikti. "Evlenirsek? Ama Otis'le ben bu halimizden çok memnunuz. Öyle değil mi Otis?"

"Sen daima hayatımın neşesiydin, sevgilim," dedi Otis kibarca. "Bunu biliyorsun. Evli olsak da olmasak da kalbimin gerçek aşkı olmaya devam edeceksin."

Zoe ürkekçe ve istekle gülümsedi. "Otis, seni gerçekten çok seviyorum."

"Sorun şu ki," dedi Iphiginia lafı uzatmadan, "Otis seninle evlenirse Maryanne'in gerçek anne babasının kim olduğunu ortaya dökmek zorunda kalmazsınız."

"Iphiginia haklı," dedi Amelia.

Zoe kaşlarını çattı. "Ben anlamıyorum."

Otis'in kaşları burnunun tepesinde kocaman çalılar gibi birleşti. "Bence kızların hakkı var."

Iphiginia adamın gözlerindeki pırıltıyı farkedip kendi kendine gülümsedi. "Otis'le evlenirsen, Otis, Maryanne'in üvey babası olacak. Maryanne ona baba diyebilecek ve kimse işin aslını bilmeyecek. Otis ondan kızım diye bahsedebilecek, insanlar da bunun normal bir sahiplenme olduğunu düşünecek."

"Ki bu zaten sır filan da değil," dedi Amelia. "Dahası, işin kanuni tarafı öyle bir işleyecek ki Maryanne hem Otis'in servetinin hem de Guthrie'nin parasının mirasçısı olacak."

"Kesinlikle," dedi Iphiginia. "Sonuçta Maryanne saygın bir unvanı olan genç bir hanım olmaktan çıkıp varlıklı bir mirasçı konumuna yükselecek."

"Tüze Tanrım." Zoe bu ihtimallere belli ki şaşırmıştı. "Yani kendi kocasını kendi seçebilecek konuma gelecek."

Otis onun eline uzanıp öptü. "Ve ben de sonunda skandal yaratmadan kızıma kızım, ayrıca da sana, biricik sevgilime de karım diyebileceğim."

"Ah, Otis." Zoe başını kaldırıp adama baktı. "Bana hep çok iyi davrandın. Guthrie hayattayken hayatımı katlanılır kılan tek şey sendin."

"Benim için büyük zevkti," dedi Otis. "Eğer ilişkimize bu şekilde devam etmek istiyorsan benim için bu bir onurdur. Ama bilmeni isterim ki hayatta hiçbir şey beni sana karım diyebilmek kadar mutlu edemez."

Zoe öfkeli gözlerle ona baktı. "Bu teklife nasıl hayır diyebilirim? Guthrie'den sonra bir daha asla evlenmeyeceğimi düşünmüştüm. Ama gerçek şu ki sen benim hayatım boyunca sevdiğim tek erkeksin. Çocuğumun babasısın. Biricik dostumsun."

"Bu akşamüzeri özel bir randevu ayarlayacağım," dedi Otis. "Bu gece evleniyoruz."

"İçimden bir ses Maryanne'in bu haberi duyunca çok sevineceğini söylüyor." Iphiginia kalemini elindeki dosyaya vurdu. "Ayrıca şantajcının dişlerindeki zehri biraz daha akıtmış olacağız. Masters'ın baştan sona haklı olduğunu düşünmeye başladım. Bu işten sıyrılmanın en kolay yolunun herifin blöfünü görüp gerçekleri izah etmek olduğunu söylemişti."

"Görünüşe bakılırsa haklı," diye onayladı Amelia.

"Çoğu zaman olduğu gibi," diye mırıldandı Iphiginia. "Daha kötüsü bunu biliyor ve karşısındakinin gözüne sok-

maktan da çekinmiyor. Yemin ederim, bu huyu çok sinirimi bozuyor."

"Korkarım sinir olmanın sebebi, senin de çoğunlukla haklı çıkmaya alışmış olman," dedi Amelia.

Iphiginia dalgın dalgın şantajcının kimliğine Anka kuşu mührünü ve siyah balmumunu bularak ulaşma planını hatırladı. "Daha önce her konuda haklı çıkan bir adam görmemiştim. İnsanın siniri bozuluyor," diye itiraf etti.

Yeniden bir kadını sevmek dışında her şeyi öğrenebilecek kadar akıllı bir adama aşık olduğunu bilmek daha da sinir bozucu bir durumdu.

"Masters'ın son teorisi ne peki? Herkesin sırlarını ortaya dökmeye niyetlenen bu kişinin kim olabileceğini düşünüyor?" diye sordu Amelia, Iphiginia'yla birlikte Adam Manwaring'in kütüphanesine giden basamakları çıkarken.

"Herifin kimliği konusunda henüz bir fikri yok," dedi Iphiginia. "En ilginç varsayımıysa şantajcının belki de Bayan Wycherley olmadığı."

Amelia irkilerek ona baktı. "Gerçekten mi? Ama başka kim olabilir ki?"

"Dedim ya, Masters'ın şüphelendiği yeni biri yok, sadece daha önce şantajcı olduğuna inandığı kişinin aslında şantajcı olmayabileceğini düşünüyor." Iphiginia basamakların tepesine varıp koridorda Adam'ın odasına doğru yürümeye başladı. "Sen ne düşünüyorsun peki?"

"Ben artık bu konuda hiçbir şey düşünemiyorum. Hala aklım siyah balmumuyla Anka kuşu mühründe. İlk notu Zoe Halama her kim gönderdiyse Masters'ın uzun bir süre şehir dışında olacağını biliyordu."

"Kendi varsayımlarından vazgeçmenin ne kadar zor olduğunu tahmin edebiliyorum. Neyse, ben Masters'ın kısa sürede olayı çözeceğine inanıyorum."

Iphiginia burnunu kırıştırdı. "Yüce Tanrım, adamın aklına ve yeteneklerine bu kadar güveniyorsun demek. Daha kısa süre önce beni ondan uzaklaşmaya ikna etmek için ne kadar dil dökmüştün oysa."

"Adamın hala senin kalbini kıracağına inanıyorum ama bu arada belki bu bilmeceyi de çözer."

"Ne pratik kadınsın, Amelia. Bu özelliğini hep çok sevmişimdir."

Bir kapının önünde durdular. Iphiginia kapıya vurmak üzere elini kaldırdığında kapının zaten aralık olduğunu farketti. İçeriden öfkeden köpürmüş bir adamın sesi geliyordu.

"Bu ortaklığın yöneticileriyle görüşmek istiyorum, beni duydun mu Manwaring?"

Iphiginia kapıyı yavaşça açtı.

İri yapılı bir adam Adam'ın masasının tepesine eğilmişti. Suratı öfkeden kırışmıştı. Adam sakin sakin oturuyordu. Suratında tiksinti dolu bir ifade vardı. İkisi de Iphiginia'yla Amelia'nın kapıda durduğunu henüz farketmemişti.

"Bunun mümkün olmadığını size söylemiştim," dedi Adam.

"Israr ediyorum," diye gürledi yabancı. Tombul yumruğunu masaya öyle bir geçirdi ki balmumuyla kalemler yerinden oynadı. "Bu kişilerle görüşmekte ısrar ediyorum. Ve hayır'ı cevap olarak kabul etmiyorum."

Iphiginia, Amelia'nın dudaklarının arasından dehşet dolu bir inleme çıktığını duydu.

"Amelia?" Iphiginia kuzeninin koluna dokundu. "İyi misin?" diye fısıldadı.

Amelia yanıt vermedi. Gözlerini, yumruğunu Adam'ın masasına indiren adama dikip olduğu yerde kalakaldı.

"Bu yatırım ortaklığının yöneticilerinin sizi ortaklığa kabul etmediklerini daha önce de belirttim, Dodgson." Adam çenesi yırtıcı bir köpeğin çenesi gibi kaskatı kesilmiş halde ayağa kalktı. "Ve size sebeplerini de saydım."

"Yalan onlar. Hoppa bir mürebbiyenin uydurduğu yalanlar," diye hırladı Dodgson. "Görmüş geçirmiş insanların o kadının sözlerine aldırmasına inanamıyorum."

Amelia odaya daldı, omuzları dimdikti. "Yalan filan değil. Sen kötü, pislik herifin tekisin, Dodgson. Bunu sen de biliyorsun, ben de biliyorum."

Dodgson hızla arkasına döndü. "Sen de kimsin?" diye sordu. "Beni hatırlamadın bile, öyle mi, Dodgson? Ben Amelia Fairley. Bir vakitler mürebbiyelik yapıyordum. Şimdi geçimimi çok farklı işlerden kazanıyorum."

Dodgson'ın gözleri hayretle büyüyerek Amelia'yı hatırlamaya çalışırken Adam'a söz verdi. Adam ağzı açık Amelia'ya bakakaldı. "Sensin

demek. Yöneticilere benim güvenilir biri olmadığımı söyleyen sensin. Ne cüretle? Seni kim dinler ki?"

"Bayan Farley bu yatırım ortaklığının yöneticilerinden biri," dedi Adam ciddi ve gururlu bir sesle.

"Anlamadım." Dodgson'ın kemikli suratı bir Adam'a bir Amelia'ya döndü. "Bu mümkün değil."

"Yanlışın var, Dodgson," dedi Adam sakince. "Oldukça mümkün. Ve sen bu yatırım ortaklığına giremeyeceksin."

"Bu... Bu yamuk suratlı fingirdek karının sözüyle mi?" diye haykırdı Dodgson. "Ciddi olamazsın."

Adam masasının etrafından dolaştı, yumruğu havaya kalktı ve beklenmedik bir biçimde Dodgson'ın suratının ortasına indi.

Dodgson acı, öfke ve şaşkınlıkla inledi. Burnunu tutarak gerileyip duvara yapıştı.

Adam yumruklarını sıkarak onun üzerine doğru gitti. "Benim büromda kimse bir hanımefendiden bu şekilde bahsedemez."

"Canın cehenneme." Dodgson dehşet dolu gözlerle, inanamayarak elindeki kana baktı. "Demek bir erkeğe, onu düzmek istediği için normalde minnet duyması gereken salak bir mürebbiye parçası yüzünden işlerim bozuluyor."

"Sana bir müjdem var, Dodgson," dedi Adam alçak sesle. "Hayatın sadece mali açıdan bozulmayacak. Yarın sabah şafak vakti benimle parkta buluşacaksın. Şahidini şimdiden belirle."

Amelia nefesini tuttu. Şemsiyesine öyle sıkı yapıştı ki parmaklarının boğumları bembeyaz oldu. Iphiginia ona doğru bir adım attı.

"Şahidimi mi?" Dodgson afallamış gibiydi. "Bu iğrenç yaratık için beni düelloya mı davet ediyorsun? Bu çılgınlık."

"Şafak vakti seni bekleyeceğim," dedi Adam. "Ya da bütün Londra senin ne kadar korkak bir herif olduğunu öğrenecek."

"Sen kendi şahidini henüz belirlemediysen, Manwaring," dedi Marcus kapıdan en sakin sesiyle, "bu işe talip olmaktan onur duyarım."

"Marcus." Iphiginia hemen döndü, Marcus'u görünce içinde tuhaf bir rahatlama hissi duydu.

Marcus koca gövdesiyle kapıda duruyordu. Geniş omuzları neredeyse kapının çerçevesine değiyordu. Öyle uzundu ki kapıdan geçmek için gri, kenarları kıvrık fötr şapkasını başından çıkarmak zorunda kaldı.

Büroya her zamanki sakin tavrıyla şöyle bir göz gezdirdi ama kehribar rengi gözlerinde uğursuz bir pırıltı vardı.

Adam, Marcus'a doğru hafif bir baş selamı verdi. "Teşekkürler, bayım. Şahidim olma teklifinizi kabul ediyorum."

"Masters?" Dodgson önce Marcus'a, ardından Adam'a baktı. "Siz aklınızı mı kaybettiniz?"

"Hayır," dedi Marcus. "Ama bu işten fazlasıyla sıkılmaya başladık. Bence artık gitsen iyi olur."

"Mükemmel bir fikir," dedi Amelia. "Dostlarım ve ben biraz iş konuşmak istiyoruz."

Dodgson çaresiz gözlerle Amelia'ya döndü. "Amelia, Tanrı aşkına, bana bunu yapamazsın. Hayatımın nasıl mahvolacağını bilmiyorsun. Hadi, hayatım, gel geçmişi geçmişte bırakalım."

"Defol."

Amelia, Dodgson'a baktı. "Bay Manwaring'i duydunuz. Buradan derhal gidin. Suratınız midemi bulandırıyor."

"Amelia." Dodgson kızın ellerini ellerine alacakmış gibi ona doğru ilerledi. "Bu kadar katı yürekli olduğuna inanamıyorum. Bir zamanlar ne kadar da tatlı bir kızdın."

"Bana dokunma." Amelia hemen geriledi. "Sakın bana dokunayım deme!"

"Bayan Farley'yi duydun." Adam, Dodgson'ın arkasına geçip adamı yakasından yakaladı, kapıya doğru sürüklemeye başladı.

Marcus kibarca Adam'ın yolundan çekildi.

Adam, Dodgson'ı koridora itip kapıyı çarparak kapattı.

Dönüp gözlerini Amelia'ya dikti. "Bu hayvan herifle yüz yüze gelmek zorunda kaldığınız için özür dilerim, Bayan Farley. Sizi temin ederim, bu onu son görüşünüz olacak."

Amelia gözlerini onun gözlerine odakladı. "Bay Manwaring, yarın bu adamla görüşmeyeceksiniz. Sizi bu düellodan men ediyorum."

Adam çarpık bir gülümsemeyle ona baktı. "Önemsenecek bir şey değil. Ayıptır söylemesi, iyi nişancıyımdır. Hobim."

"Ama yaralanabilirsin. Hatta ölebilirsin. Dodgson yalancının teki, üstelik hileker bir herif. Düelloda ne yapacağını asla kestiremezsin. Ona güvenilmez."

Marcus kımıldandı. "Merak etmeyin, Bayan Farley. Manwaring'in şahidi olarak Dodgson'ı izleme şerefine nail olacağım. Hile filan olmayacak."

"Olmaz," diye haykırdı Amelia. "Böyle bir şeye kalkışmamalısın." Elindeki şemsiyeyi savurup Adam'ın yanına koştu. "Hayatını tehlikeye atamazsın."

Ve onun kollarına atıldı.

"Üzülme, canım," dedi Adam. "Hayatım bu noktada umurumda bile değil."

"İçiniz rahat olsun, Bayan Farley," dedi Marcus, "gönül rahatlığıyla söyleyebilirim ki Dodgson şafak vaktinde randevusuna zaten gelmeyecek. O saatlerde çoktan İskoçya'nın oralara bir yere varmış olacak."

Amelia başını Adam'ın omzundan kaldırdı. "Gerçekten mi?"

"Evet," diye gülümsedi Marcus. "Gerçekten."

"Ben gelmesini tercih ederim," dedi Adam. "Kafasına bir kurşun sıkmaya can atıyorum."

"Çok kibarsınız, bayım." Amelia'nın gözleri yaşlarla dolmuştu. "Ancak size bir şey olursa korkarım ben perişan olurum."

"Bu konuda ciddi misiniz?" diye sordu Adam.

"Evet." Amelia titrek bir gülümsemeyle Adam'a baktı. İkisi de Marcus'la Iphiginia'nın varlığını unutup birbirinin gözlerine kenetlendi.

Iphiginia kendi kendine gülümsedi. Gözucuyla Marcus'a baktı. *Sana söylemiştim*, dedi sessizce ağzını oynatarak. *Birbirleri için yaratılmışlar.*

Marcus tek kaşını kaldırarak sessizce onu onayladı.

Aniden Iphiginia'nın aklına Marcus'un normalde orada olmaması gerektiği geldi.

"Burada ne işiniz var, bayım?" diye sordu alçak sesle.

"Sence ne işim olabilir? Bright Place'i kurmak için açılan yatırım ortaklığına üyelik başvurusuna geldim."

Kız, ona baktı. "Yatırım ortaklığından haberiniz var mıydı?"

Marcus böbürlenir gibi ona gülümsedi. "Elbette."

"Yöneticilerin ben ve Amelia olduğunu da biliyordunuz?"

"Tabii ki."

"Her şeyi bildiğinizi sanıyorsunuz, değil mi?"

Marcus'un gözleri neşeyle parladı. "Ben pek çok farklı konuda bilgi sahibi olmaya özen gösteririm."

"Kendini çok akıllı sanıyor," diye söylendi Iphiginia bir saat sonra Amelia'yla birlikte altın yaldızlı beyaz faytonundan inerken. "Aslına bakarsan kibirli bile denebilir."

"Kim?" Amelia düşünceleri bölünmüş gibi gözlerini kuzenine çevirdi. "Masters mı?"

"Evet."

"E, adam çok akıllı. Ne yapsaydı yani? Zekasını mı gizleseydi? Sen zekanı gizlemeye hiç yeltenmiyorsun ama."

"Birazcık üstü kapalı davranmayı deneyebilir."

Amelia alt dudağını dişledi. "Bence Dodgson'ın şafak vakti Bay Manwaring'le yüzleşmek yerine kaçacağı konusunda haklı."

Iphiginia'nın içine bir suçluluk duygusu yayıldı. Zavallı Amelia yanında endişeyle kıvranırken o kalkmış nelere sinirleniyordu. Kuzeninin yerinde kendisi olsa korkudan deliye dönerdi.

"Masters'ın bu konuda haklı olduğundan eminim," dedi Iphiginia onu yatıştırmak istercesine. Bayan Shaw kapıyı açarken ekledi. "Diyorum ya, zaten hep haklı çıkıyor."

"Evet, biliyorum." Amelia'ya güven gelmiş gibiydi. Yüzü neşeyle parıldadı.

Iphiginia hizmetçiye gülümsedi. "İyi günler, Bayan Shaw. Her şey yolunda mı?"

"Evet, Bayan Bright. Ah, siz yokken Bay Hoyt uğradı. Ona bir kitap ödünç vermişsiniz, onu bıraktı."

"Grayson'ın *Illustrations of Classical Antiquities* kitabı, evet." Iphiginia şapkasının iplerini çözüp şapkayı Bayan Shaw'a uzattı. "Başka bir şey?"

"Hayır, hanımefendi. Onun dışında sakindi."

"Mükemmel. Bize çay demleyip kütüphaneye getirebilir misin?"

"Hemen, Bayan Bright."

"Teşekkürler." Iphiginia kütüphanenin kapısında durakladı. "Bu arada saat beşe doğru Bay Manwaring'le Masters Kontu hazretleri bizi ziyarete gelecek. Amelia'yla beni parka yürüyüşe götürecekler."

"Çok iyi haber, Bayan Bright." Bayan Shaw gülümseyip mutfağa doğru koridorda ilerledi.

Iphiginia, Amelia'nın peşinden kütüphaneye girdi. Otururken masasında duran *Illustrations of Classical Antiquities*'i gördü, ardından gözlerini Amelia'ya çevirdi.

"Endişelenmemeye çalış Amelia. Masters bence bu konuları iyi biliyor. Düello filan olmayacak diyorsa büyük olasılıkla olmayacaktır."

Amelia ellerini önünde kavuşturup pencereden sokağı izledi. "Bay Manwaring'in benim için Dodgson'ı düelloya davet ettiğine inanamıyorum."

"Ben inanabiliyorum. Bay Manwaring'in epeydir senden hoşlandığının farkındaydım."

Amelia kendinden hoşnut bir gülümsemeyle ona baktı. "Dedim ya, sen de çıkarımların konusunda Masters kadar kibirli olabiliyorsun."

Iphiginia güldü. "Masters'la çok ortak yönüm var, değil mi?"

"Evet." Amelia'nın gülümsemesi silindi. "Bu konuda ne yapmayı düşünüyorsun, Iphiginia? Gayet iyi biliyorsun ki sonsuza dek adamın sevgilisi olamazsın."

"Biliyorum."

Amelia tam cevap vermek üzereydi ki fayton tekerleklerinin sesi lafını böldü. Koridordan mırıltılar geldi.

Bir dakika sonra kütüphanenin kapısı açıldı.

"Bay Bennet Cloud sizi görmek istiyor, Bayan Bright," dedi Bayan Shaw.

"Yüce Tanrım," diye mırıldandı Iphiginia. "Marcus'un kardeşi. Ne istiyor acaba? İçeri alın tabii, ne yapalım, Bayan Shaw."

Bennet asık ve meşum suratıyla kapıda belirdi. "İyi günler, Bayan Bright. Beni kabul ettiğiniz için teşekkürler."

"Buyrun, Bay Cloud." Amelia güven veren bir gülümsemeyle adama baktı. "Bu kuzenim Bayan Farley."

"Memnun oldum, Bayan Farley." Bennet gergin hareketlerle Amelia'yı selamladı.

Amelia rahatsızca kıpırdandı. "Şey, belki özel konuşmak istiyorsunuzdur."

"Şey, eğer sakıncası yoksa," diye kekeledi Bennet. "Kabalık etmem istemem ama özel bir mesele konuşmak istiyordum."

Iphiginia masasının üzerinde ellerini kavuşturdu. "Oturmaz mıydınız, Bay Cloud?"

"Efendim? Ne? Hayır, teşekkürler." Bennet kasılmış halde kızın önünde volta atmaya başladı. "Bu çok alışkın olmadığım bir durum, Bayan Bright."

Iphiginia iç çekti. "Ben sizin için durumu kolaylaştırayım o zaman. Şüphesiz buraya bana abinizle neden evlenmemem gerektiği konusunda bir dolu sebep sıralamaya geldiniz. İçiniz rahat olsun, Bay Cloud, ben bu sebeplerin hepsini zaten gayet iyi biliyorum."

"Hayır."

Iphiginia şaşkın şaşkın gözlerini kırpıştırdı. "Efendim?"

Bennet volta atmayı kesip hızla ona döndü. "Size evliliğinize bir itirazım olmadığını söylemeye geldim."

"Öyle mi?"

Bennet yüzünü buruşturdu. "İtiraz edip etmemem abimin umrunda değil zaten. O hep bildiğini okur."

Iphiginia aniden telaşlanarak adama baktı. "İyi misiniz, Bay Cloud, yardımcım birazdan çay getirecek. Belki biraz çay içmek iyi gelir."

"Lanet olsun, çay filan istemiyorum. Abimle evlenmelisiniz, Bayan Bright."

Iphiginia tedbirli gözlerle onu süzdü. "Neden?"

"Çünkü size çok ihtiyacı olduğuna inanıyorum."

"İhtiyacı olduğuna mı?"

"Kahretsin, nasıl açıklayacağım?" Bennet çılgın gibi dolanmaya ara verdi. "Bayan Bright, kendimi bildim bileli abimle birlikte yaşadım."

"Tabii ki."

"Ama onu hiçbir zaman gerçekten anlamadım. Belki de anlamaya çabalamadım. Kimsenin onu anlamasına gerek yokmuş gibi görünüyordu, ne demek istediğimi anlıyor musunuz?"

"Hayır, anlamıyorum."

"O hep yanımdaydı." Bennet elleriyle belli belirsiz, her yeri sarармış gibi bir hareket yaptı. "Dağ gibi, deniz gibi ya da tabiatın herhangi başka bir gücü gibi. Çok inatçı olabilir, kendi fikirlerinde sonuna kadar diretebilirdi. Ve kendi lanet kurallarıyla yaşamak konusunda üsteleyebilirdi. Ama daima çok güçlü görünürdü."

"İnsan güçlü olsa da ara sıra başkalarından anlayış bekliyor," dedi Iphiginia sakin bir sesle.

"Bunu daha yeni yeni anlamaya başladım." Bennet duvarın önündeki kitaplığa varınca döndü, aksi yönde ilerlemeye başladı. "Dün gece Marcus'un bugüne dek varlığını aklımın ucuna bile getirmediğim bir derinliği olduğunu kavradım. Bazı ihtiyaçları olduğunu gördüm. Sadece sizin doyurabileceğiniz ihtiyaçları olduğunu, Bayan Bright."

"Bunu size Masters mı söyledi?"

"Öyle de denebilir. Ben söylediklerinden sizi çok ama çok istediğini anladım."

"Sizin Juliana Dorchester'ı istediğiniz gibi mi?"

"Yüce Tanrım, hayır, hayır, tabii ki değil." Bennet kaşlarını çattı. "Benim Juliana'ya olan duygularım gerçekten olağanüstü. Ben ona aşığım, Bayan Bright. O da bana aşık."

"Anlıyorum."

Bennet bir an en sevdiği konunun açılmasıyla kendinden geçti. "Birbirimize duyduğumuz karşılıklı sevgi yüce duygulara, duygularımızın gerçek bir metafiziksel birleşimine dayanıyor."

"Ne güzel."

"Aşkımız öyle soylu, öyle engin ki ifade etmeme kelimeler yetmiyor."

"Gayet iyi gidiyorsunuz."

"O içimdeki en yüce tutkuları harekete geçirmeyi başarıyor."

"Belli."

"Samimi söylüyorum," diye bitirdi lafını Bennet, "Bayan Dorchester'ın seçkin duyarlılığı, pırıl pırıl zekası, zarafeti ancak yüksek bir dille anlatılabilir."

"Duygularınız hakikaten pek güçlü. Abinizin bu tür duygular barındıramayacağını düşünüyorsunuz sanırım?"

"İçinde bu tür hassas, coşkun duygular varsa bile evliliğiyle birlikte hepsi yok oldu gitti." Bennet yüzünü buruşturdu. "Açık söyleyeyim, belki de hiçbir zaman bu tür yüce duygulara kendini kaptıracak biri olmadı. Abim daha çok mantık insanıdır, bilmem anlatabiliyor muyum?"

"Anlıyorum." Iphiginia elini çenesinin altına dayadı. "Bağışlayın, bayım, ama abinizin evliliği konusunda fikir değiştirmeniz biraz kafamı karıştırdı."

"Onunla evlenmeniz çok önemli, Bayan Bright. Lütfen bana inanın. Evlenmeniz gerektiğini düşünmesem bugün buraya gelmezdim. Bence sessiz sedasız bir nikah olmalı. Mümkünse özel randevu alınmalı. Juliana Dorchester'la benim planladığımız gibi resmi bir nişanlılık dönemi filan olmayan bir izdivaç."

"Bayan Dorchester'a izdivaç teklifinde bulundunuz mu?"

"Konuyu açtım. Gururla söyleyeyim, mevsim sonu nişanımızı ilan etmeye karar verdik. Baharda evleneceğiz. Bayan Dorchester ve ben önümüzdeki birkaç ayı birbirimizi tanımaya çalışarak geçirmek istiyoruz. Tabii bunun yanında planlanması gereken bir dolu şey var."

"Evet, tabii." *Marcus bunu duyunca rahatlayacak*, diye düşündü Iphiginia. Hiç olmazsa Bennet'in doğru bir iş yapıp yapmadığını görmek için zamanı olacaktı.

"Benimle kaçmaya razıydı," diye itiraf etti Bennet gururla. "Muhtemelen yoksun kalacağımız o kısacık süre zar-

...benimle Gretna Green'e geleceğini söyledi. Benim onu ...diğim kadar o da beni seviyor."

"Eminim seviyordur. Kendisiyle tanıştım, biliyorsunuz."

"Öyle mi?"

"Evet. Bence çok çekici bir hanım." *Bayan Dorchester gerçekten çok hoş bir genç kız*, diye geçirdi aklından Iphiginia. *Annesiyle babası biraz fazla hırslı, o ayrı.*

Bennet'in suratı şevkle aydınlandı. "Çok çekici hakikaten. ...den yeryüzüne düşen en çekici hanımefendi."

Marcus'u buna ikna etmek zordu tabii ama Iphiginia'nın ...den bir ses Bennet'le pek sevgili Bayan Dorchester'ının iyi ...ili olacağını söylüyordu.

"Ancak bizim durumumuz sizinkinden epey farklı," diye ...rtti Bennet. "Sizinle abimin uzun bir nişanlılık dönemi- ...ihtiyacınız yok. Alınmayın, Bayan Bright, ama siz okuldan ...ni çıkmış genecik bir hanım değilsiniz. Tanrı biliyor, abim ...günden güne gençleşmiyor."

"Doğru."

Bennet kaşlarını çattı. "Abimin gençliğini hatırlamıyorum. ...çocukken bile bana hep yaşlı bir adam gibi gelirdi. Ama ...konumuzla ilgisi yok tabii. Önemli olan sizin evlen- ...miz."

"Endişenizi anlıyorum Bay Cloud. Ancak..." Iphiginia so- ...gelen bir arabanın sesini duyup kaşlarını çattı. "Bir misafir ...mı?"

...Bennet'in talimatının ardından girişe...

"Yüce Tanrım," diye fısıldadı. "Corina'yla Richard. Zoe Hala ve Lord Otis. Neler oluyor? İzninizle, Bay Cloud."

Ayağa fırlayıp telaşla kapıya yöneldi, Bayan Shaw'un ziyaretçileri olduğunu söylemesine fırsat bırakmadan kütüphanenin kapısını savurarak açtı.

"Iphiginia," diye haykırdı Zoe. "Kim bizleri ziyarete gelmiş, bil bakalım?"

Corina masmavi gözleriyle sarı saçlarına çok uyan şık mavi elbisesiyle tatlı suratını gölgeleyen endişeli gözlerle ablasına döndü.

"*Iphiginia*. İyi misin? Neler oluyor?"

"İyi akşamlar, Corina. Richard."

Yakışıklı yüzü endişeyle kırışan Richard Hampton nezaketle başını eğip onu selamladı. "İyi akşamlar, Iphiginia. Notu alır almaz Londra'ya geldik."

"Hangi notu?"

Corina ürperdi. "Senin şey olduğunu söyleyen o tuhaf notu... Neyse, boşver. Lafı bile kötü. Tabii ki doğru olmadığını biliyordum. Ama neler olduğunu öğrenmeden edemedim. Bir saat önce geldik."

"Doğruca bana geldiler." Zoe tuhaf, özür dileyen bakışlarla Iphiginia'ya döndü. "Otis'le ben de sormak istedikleri her şeyi sana sorabileceklerini söyledik tabii."

Richard'ın sıcacık kahverengi gözleri dertliydi. "Açık konuşacağım Iphiginia, Masters Kontu'nun sevgilisi olduğunu söyleyen çok can sıkıcı bir not aldık."

Zoe gözlerini devirdi.

"Richard, bunları burada yüksek sesle tekrarlaman şart mı?"

öne çıkıştı Corina kıpkırmızı kesilerek. "Yanımızda başkaları da var."

"Özür dilerim, hayatım, ama bu işin aslını öğrenmemiz gerek," dedi Richard kararlı bir sesle.

Bennet ayağa kalkıp Iphiginia'nın yanına geçti. "Size kocaman bir yalan uydurmuşlar, bayım."

"Siz de kimsiniz?" diye sordu Richard.

"Bennet Cloud, Masters'ın kardeşi. Memnuniyetle belirtirim, Bayan Bright abimin sevgilisi filan değil. Aksine, nişanlısı."

Kütüphane bir anda birbirine girdi, her kafadan bir ses çıkıyordu.

"Nişanlısı mı?" diye nefesini tuttu Corina. "Iphiginia, nişanlandığını bize neden söylemedin?"

Richard irkilmiş gibiydi. "Hem de bir kontla?"

"Ben," diye mırıldandı Otis, "bu gelişmeyi şimdi duyuyorum. Tebrikler, hayatım."

Zoe hışımla Iphiginia'ya döndü. "Yüce Tanrım. Demek Masters seninle sonunda doğru bir adım atmaya karar verdi, öyle mi?"

"Evet, öyle," dedi Bennet dimdik. "Ama sorun şu ki Iphiginia abimle evlenmek istemiyor."

Amelia kapıda belirdi. "Buna saçmalığın daniskası denir. Hem iki abinizle evlenecek."

"Elbette," diye atıldı Corina. "Eğer ablamın ismi, şanını lekeleyecek biçimde abinizin ismiyle birlikte anılıyorsa ablamın abinizle evlenmekten başka bir seçeneği yok zaten."

Richard ciddi bir tavırla başını sallayarak karısını onayladı. "Çok doğru. Abiniz geri adım atarsa kendisiyle ben görüşmek isterim."

"Masters'la görüşmek mi istersin?" dedi Otis paniklemiş gibi.

"*Susun.*" Iphiginia herkesin dikkatini üzerine çekmek için elini kaldırdı. "Susun dedim." Başaramayınca yumruğunu sıkıp duvara geçirdi. "Mümkünse susabilir misiniz?"

Sonunda herkes sustu. Tüm gözler Iphiginia'ya döndü.

"Şimdi," dedi bastıra bastıra, "şu meseleyi açıklığa kavuşturalım. Masters Kontu'yla aramdaki ilişki sadece beni ilgilendirir. Ve Masters Kontu'nu."

Zoe içini çekti. "Hayatım, bu konuda biraz gerçekçi olsan iyi olacak. Sana evlenme teklif ettiyse bu teklifi kabul etmelisin."

"Ve ona minnettar olmalısın," dedi Corina dobra dobra. "Hele ki ismin gerçekten lekelendiyse."

"Çok doğru," dedi Richard.

"*Yeter.*" Iphiginia ellerini kalçalarına dayayıp öfkeli gözlerini etrafındakilerin üzerinde gezdirdi. "Bunu ilk ve son kez söylüyorum. Ben az önce burada Bay Cloud'un belirttiği gibi yüce duygulara sahip olmayan bir erkekle asla evlenmeyeceğim."

"Ne yüce duyguları?" diye sordu Amelia.

"Ne diyorsun sen, Tanrı aşkına?" dedi Zoe.

"Adamın koca bir serveti, kapı gibi unvanı var," diye mantıklı bir noktaya işaret etti Otis. "Bence yüce duyguların yokluğunu bunlar hayli hayli telafi eder."

"Ablam size mükemmel bir koca olacak, Bayan Bright," dedi Richard sadık bir kardeş edasıyla. "Sizin evliliğinizde, bahsettiğiniz yüce duyguların çok önemli olacağını sanmıyorum. Zaten Masters da siz de mantıklı insanlarsınız."

"Lanet olsun, bununla ne alakası var?" Iphiginia öfkeden ve kendini ifade edemediğinden neredeyse ağlamak üzereydi. "Beni dinleyin. Hepiniz. Ben aşık olmamak üzerine kuralları olan bir erkekle evlenmeyeceğim."

Odaya kısa, derin bir sessizlik çöktü.

Ardından kapıda iri ve tanıdık bir adam göründü.

"Kurallarının çoğunu bozmayı bana sen öğrettin, Iphiginia," dedi Marcus alçak sesle. "Bu kuralı da bozmayı öğret."

Herkes afallayarak Marcus'a döndü. Hepsi kendini tartışmaya öyle kaptırmıştı ki hiçbiri Marcus'un basamakları çıkıp koridordan içeri girdiğini farketmemişti.

Iphiginia onunla göz göze geldiği anda güçlü arzular bedenini kavurdu. *Onu çok seviyorum*, diye geçirdi içinden. Başından beri birbirleri için yaratıldıklarını düşünmüştü.

Adamın da onu sevmeyi öğrenebileceğine inanmak zorundaydı.

"Ah, Marcus."

Hızla kapıya yönelip kendini adamın kollarına bıraktı. Marcus onu kendine çekip sıkı sıkı sarıldı.

Yirmi

DODGSON'IN KARANLIK BASAR BASMAZ ŞEHRİ TERKETTİĞİ haberine sosyetede hiç kimse şaşırmadı. Bir kişi hariç. Amelia haberi duyunca sevincinden sessizce ağladı.

Sosyeteyi asıl, Masters Kontu'nun dillere destan sevgilisi Bayan Bright'la evleneceği haberi sarstı.

Nişan haberi ve özel bir randevuyla evleneceklerine dair söylentiler sosyetede dalga dalga yayıldı. O akşamüzeri meraklı ve şaşkın kalabalığın yanında gerçekten iyi dileklerini sunmak isteyenler de yollarının üzerine dizilmiş bekliyordu.

Marcus'un pırıl pırıl siyah faytonunun tepesine bütün gözü pekliğiyle kurulan Iphiginia yüzünde serinkanlı bir gülümsemeyle başını hafifçe yana eğerek onları birer birer selamladı. Marcus da o da eleştiriler ve üstü kapalı sorularla gayet güzel baş etmişti.

O gece bütün balolar ve gece toplantıları yine dedikoduyla çalkalanıyordu.

Bingham'ların balosunda Herbert, Iphiginia'nın yanına yaklaştı.

"Onları suçlayamazsın, biliyorsun," dedi kızı az önce sorgulayan peçeli iki yaşlı kadına yan bir bakış atarak. "İtiraf etmeliyim, nişan haberiniz sosyeteyi şoke etti. Ben bile şaşırdım doğrusu."

"Ben de öyle." Iphiginia dost bir yüz görmenin sevinciyle gülümsedi. Zoe'yle Otis birkaç dakika önce ortadan yok olmuştu. Gece boyunca meraklı sorularla baş etmesine yardım etmeye çalışan Marcus da ona şampanya getirmeye gitmişti.

Herbert onu destekler gibi kibar bir gülümsemeyle gülümsedi ama normalde hep neşeyle gülümseyen yüzü bu gece dertliydi. "Alınma ama ne yaptığının gerçekten farkında mısın? Masters zengin ve unvanı olan bir erkek, bunu biliyorum. Ama evlilik ciddi bir adım."

"Seni temin ederim, bunu gayet iyi biliyorum."

"Seni Masters'tan daha iyi tanıyan bir dostun olarak söylüyorum, dönüşü olmayan bir yola girmeden önce bence kararını iyice gözden geçirmelisin. Özel bir randevuyla evleneceğinize dair söylentiler duydum. Herhalde bu kadar acele etmeyip biraz daha bekleyebilirsin?"

Iphiginia ona şaşkınlıkla baktı. "Beni Masters'tan daha iyi tanıdığını da nereden çıkardın?"

Herbert kalabalık salona göz gezdirdi. "Baştan beri içimde böyle bir his var. Seninle çok ortak yönümüz var. Senin farkettiğinden çok daha fazla. Aslına bakarsan biz tencere kapak gibiyiz."

"Bana iyi bir dost olmaya çalıştığını biliyorum ve bunun için sana minnettarım." Iphiginia adamın koluna dokundu. "Ama benim için endişelenmene gerek yok. Ne yaptığımı çok iyi biliyorum."

"Öyle mi?" Herbert ona baktı. "Umarım öyledir, hayatım. Seni çok özleyeceğim."

"Beni çok mu özleyeceksin?"

"Korkarım Masters'la evlendikten sonra seni böyle sık göremeyeceğim."

"Bay Hoyt, manastıra kapanmak üzereymişim filan gibi konuşuyorsunuz."

"Harem desek daha anlamlı olur sanırım," dedi Marcus, Iphiginia'nın sol omzunun tepesinden.

Iphiginia hemen dönüp gülümsedi. "Demek geldiniz, lordum. Yanımıza geldiğinizi farketmedik."

"Biliyorum." Marcus elindeki şampanya kadehini kızın eline tutuşturdu ama gözleri hala Herbert'in üzerindeydi. "Sevgili dostun Bay Hoyt'la sohbete dalmıştınız."

Herbert gergin bir baş selamıyla Marcus'u selamladı. "İyi akşamlar, Masters. Sadece Bayan Bright'a izdivacı konusunda iyi dileklerimi sunuyordum."

"Çok teşekkürler, Herbert," dedi Iphiginia kibarca.

"Ne demek." Herbert kızın eldivenli elini avuçlarına alıp [illegible] "Bayan Bright, bilmenizi isterim ki ne olursa olsun dost[illegible] benim için çok değerli."

Marcus, Iphiginia'nın koluna girdi. "Bence artık Wilkerların balosuna geçme zamanı geldi. Neredeyse geceyarısı olmak üzere, insanlar bizi bekliyor."

"Evet, tabii." Iphiginia, Herbert'e hoşçakal der gibi gülümsedikten sonra Marcus onu kalabalığın arasından kapıya götürdü. "Her seferinde sana ulaşmak için Hoyt'u ezmem gerektiğini [illegible]yorum," dedi Marcus.

"Sinirine dokunduğunun farkındayım ama o benim dostum Marcus. Hoyt'tan hoşlanıyorum." Adam onu basamaklardan indirdikten sonra kendilerini bekleyen arabaya doğru sürüklerken Marcus'a [illegible] fırlattı. "Senden evlendikten sonra da dostlarıma [illegible] olmanı bekliyorum."

"[illegible]yorum," dedi Marcus diline hiç yakışmayan, şüphe [illegible] bir itaatle.

Iphiginia kaşlarını çatarak ona baktı. "Beni hareme kapama [illegible] öyle!"

"Tek kadınlı haremime, sevgilim. Seni temin ederim, hare[illegible] tek sahibi sen olacaksın."

"Bu çok ilginç," dedi Iphiginia.

"[illegible] kesinlikle öyle görünüyor."

[illegible] göz göze onu eve götürdüğünde Iphiginia yorgunluk

Ev sessizdi, Amelia'yla hizmetçiler çoktan yataklarına çekilmişti. Marcus'la Iphiginia koridordan geçip loş kütüphaneye girdi.

Marcus kapıyı kapattı, boyunbağını gevşetip Iphiginia'nın masasının üzerindeki mumu yaktı.

"Yüce Tanrım, ne yorucu bir geceydi." Iphiginia beyaz eldivenlerini çıkarıp masanın gerisindeki koltuğa fırlattı. Beyaz saten etekleri etrafında havalanıp indi. "Sanki iki başlı bir kadınla evleneceğini ilan etmişsin. Hiç bu kadar çok meraklı gözü üzerimde hissetmemiş, hiç bu kadar çok hayretle nefesini tutan insan görmemiştim."

"İşin en berbat kısmını atlattık."

"Umarım." Iphiginia beyaz eteklerine bakıp kaşlarını çattı. "Evlendikten sonra ilk iş kendime yeni elbiseler alacağım. Beyaz giymekten içim daraldı."

"Ama işe yaradı." Marcus kendine bir kadeh konyak doldurdu.

"Evet, sanırım öyle."

"Olağanüstü cesur ve akıllıca bir fikirdi."

"Teşekkürler, lordum. Bu fikrimle ben de övünüyorum." Iphiginia sevimli sevimli gülümsemeye çalıştı.

Ancak bu gece nedense hiç sakin değildi. Atmak üzere olduğu bu dev adım onu huzursuz ediyordu.

Bu kuralı da bozmayı öğret.

Marcus gerçekten yeniden sevmeyi öğrenmeye gönüllü mü, diye geçirdi içinden. Yoksa adam sadece onun reddedemeyeceğini

bilerek ortaya böyle bir iddia mı atmıştı? *Bazen fazla akıllı davranıyor*, diye düşündü Iphiginia.

"Bu arada laf evliliğimizden açılmışken," dedi Marcus.

"Evet?" Iphiginia adamın elinde konyak kadehiyle volta atmasını izledi.

Marcus, Afrodit heykelinin önünde durakladı. "Sabah özel bir randevu ayarlamayı düşünüyorum. Yarın akşam da evleniriz."

Iphiginia nefesini tuttu. "Bu kadar çabuk mu?"

Adam zeki gözlerinde düşünceli ve incinmiş bakışlarla ona döndü. "Uzatmanın bir manası yok, değil mi?"

Iphiginia aniden Marcus'un da bu gece en az onun kadar huzursuz olduğunu farketti. Ne komik, birlikte onca şeye göğüs gerdikten sonra aniden birbirlerinin yanında huzursuz olmaya başlamışlardı.

"Haklısın," dedi.

Marcus tatminle başını salladı. "Yarın randevuyu ayarlayacağım."

"Çok güzel."

Marcus konyağından bir yudum alıp Romalı savaşçıyı incelemek üzere ilerledi. "Bence bu geceyi iyi atlattık."

"İnsanlar metresinle evleneceğini duyunca dehşete düştü."

"Sen benim metresim değilsin." Marcus kadehini yandaki tehpaya koydu. "Sen benim nişanlımsın. Evlenince bütün bu dedikodular bitip gidecek."

Iphiginia masasının üzerinde duran *Illustrations of Classical Antiquities*'e baktı. "Emin misin?"

"Çok eminim." Marcus hiç de alaylı olmayan bir ifadeyle gülümsedi. "İzdivaç her şeyi örtüyor işte."

Iphiginia, Marcus'un ilk evliliğini hatırlayıp yüzünü buruşturdu. "Evet."

"Skandalları dallanıp budaklanmadan örtbas eder. Tüyler ürpertici dedikoduları sıkıcı bir çay saati sohbetine dönüştürür. Evlendiğimizde biz de sosyete için çok sıkıcı bir konuya dönüşeceğiz."

Iphiginia gözlerini adama dikti. "Benimle evlenmek istemenin asıl sebebi bu mu? Skandalları bastırmak için evlenmektense Deepford'a geri dönmeyi yeğlerim."

"Hayır," dedi Marcus. "Seninle evlenmek istememin sebebi bu değil. Seninle evlenmek istiyorum çünkü beni mekanik bir adam olmaktan çıkarabilen tek kadın sensin."

"*Marcus.*" Bu benzetme karşısında Iphiginia'nın dili tutulmuştu. "Ciddi olamazsın."

"Ciddiyim." Kendini uçurumun kenarından dalgalı denize bırakmak üzereymiş gibi durakladı. "Kendi kurallarımın kurbanı olmamak için sana ihtiyacım var."

Iphiginia adamın derinlere gömdüğü acıların pençeleri kendi etine batıyormuş gibi yüzünü buruşturdu. Marcus'un bu tür itiraflarının ona neye mal olduğunu çok iyi biliyordu.

Bir kuralını daha bozdu belli ki, diye geçirdi içinden.

Ayağa kalkıp masasının etrafından dolaştı, kendini adamın kollarına bırakıp Marcus'un yüzünü avuçlarının arasına aldı.

"Marcus, şimdi beni iyi dinle. Sen mekanik bir adam değilsin. Sen olağanüstü hassas, sıcacık ve tutku dolu bir erkeksin."

"Sence öyle miyim?" Adamın sesindeki o kötücül tını kayboldu. "Pekala, o halde izdivacımızı hemen gerçekleştirsek iyi olacak. Çünkü olağanüstü hassas yanlarım bu bekleyişe daha fazla dayanamayacak."

"Haklısın." Iphiginia parmakuçlarında yükselip dudaklarını onun hafifçe kıvrılan dudaklarına sürttü. "O sıcacık, tutku dolu yanlarını germek istemeyiz."

"Tabii seninkileri de." Marcus onu sımsıkı kucaklayıp uzun uzun öptü. Iphiginia hafifçe inleyip kollarında eriyene kadar da öpmeye devam etti.

"Seni seviyorum, Marcus," diye fısıldadı kız onun dudaklarına doğru.

Adamın onu duyduğundan bile emin değildi ama sonra Marcus'un başını kaldırıp kopkoyu kehribar rengine dönen gözleriyle ona baktığını farketti. "Yarın akşamüzeri üçte seni almaya geleceğim. Umarım hazır olursun."

Iphiginia gülümsedi. "Beyaz mı giymem gerekiyor?"

"Ne istersen giyebilirsin." Marcus kızı istemeye istemeye bırakıp döndü, masanın üzerinden şapkasını aldı. "İstersen hiçbir şey giyme. İyi geceler, Iphiginia. Yarın geceyi iple çekeceğim. İlk defa yatakta sevişeceğimizin farkında mısın?"

"Sonrasında nasıl yığıldığını göz önüne alacak olursak yatak çok uygun bir mekan olacaktır, lordum."

"Adam akşamüzeri beşte gelip beni yine parka gezmeye götürecek," dedi Amelia ertesi sabah kahvaltıda. "Sence ne giymeliyim, Iphiginia?"

Iphiginia önündeki dedikodu gazetesindeki habere bakıp kaşlarını çattı. Okuduğu makalede geçen isimler *Bayan B. ve Lord M.* olarak verilmişti. İsmi geçen şahısların izdivaç haberi italik harflerle yazılmıştı.

Kibar dünya bu sabah Lord M.'nin en ünlü kuralını bozduğu haberiyle çalkalanıyor…

"Efendim? Ne dedin, Amelia?"

"Bu akşamüzeri parka giderken giyeceğim elbiseyi seçmeme yardım eder misin diye sormuştum."

Iphiginia başını kaldırdığında kuzeninin gözlerinde umut dolu bir beklenti gördü. Gülümsedi.

"Bedenlerimiz hemen hemen aynı," dedi Iphiginia. "Benim safran sarısı yürüyüş elbisemi giyer, üzerine de açık sarı peluşumu alırsın. O renk sana çok yakışır."

Amelia'nın gözleri büyüdü. "Ama onları daha sen bile giyemedin ki ben giyeyim."

"Senin kabul et." Iphiginia gazeteyi katlayıp kenara koydu. "Çok naziksin."

"Hiç önemli değil. En kısa zamanda ikimizin de alışverişe çıkması gerek. Senin daha canlı renklerde giysiler alman lazım, ben de beyaz giymekten bıktım."

"Beyaz senin markan gibi oldu."

"Teşekkürler. Ama insan bir müddet sonra beyaz elbiseler den sıkılmaya başlıyor. Eskiler niye bu renge bu kadar önem atfetmişler bilmem." Durakladı. "Çok mutlu görünüyorsun, Amelia."

"Çünkü mutluyum." Amelia sanki bu durum onu şaşırtıyormuş gülümsedi. "Biliyor musun, senelerdir kendimi bu kadar… Kendimi hiç bu kadar hafif hissetmemiştim. Dodgson'la bir kez daha yüz yüze gelmeyi düşünmek feci bir duyguydu. Ama gerçekten yüz yüze geldiğimde içimde nefret ve tiksintiden öte bir şey hissetmedim."

"Haklı olarak. Dün senin bu yatırım ortaklığına onu almamak gibi bir gücün olduğunu öğrendiğinde suratında beliren ifadeyi görmek çok güzeldi."

"Öcümü aldığım için böyle büyük bir tatmin duygusu hissetmekte sence haksız değilim, değil mi?"

"Saçmalama. Yaptıklarının cezasını sonunda buldu."

"Adam'ın dediğine göre Dodgson'ın mali durumu çok kötüymüş ve asla düzeltemeyecekmiş," diye işin aslını anlattı Amelia. "Belli ki ayağını pek yorganına göre uzatmamış."

"Ona acıyamayacağım. Bay Manwaring'e burun kıvırmamana ne kadar sevindiğimi sana anlatamam. Tanıştığınız andan beri sana tutkundu."

"Galiba bunu ben de biliyordum. Ona hep bir sıcaklık duyuyordum. Ama nedense kendime bile itiraf edemiyordum. Dün Dodgson'la yüzleştikten, adamın öyle yenilip gittiğini gördükten sonra aniden kendimi Adam'la birlikte olacak kadar

özgür hissettim." Amelia gülümsedi. "Ah, Iphiginia, bugün kendimi muhteşem hissediyorum."

"Harika. O halde sanırım benim evlilik sebebiyle gerilen sinirlerimi yatıştırmama yardımcı olabilirsin belki."

"Sinirlerini yatıştırmana mı? Senin mi? Iphiginia, Masters'la evleneceğin için gergin olduğunu mu söylemeye çalışıyorsun?"

"Evet, sanırım öyle. Akşamüzeri unutturma da papaza giderken yanıma biraz yatıştırıcı alayım. Masters'ın ayaklarının dibine bayılıp kendimi rezil etmek istemiyorum."

"İşte buna şaşırdım. Ne diyeceğimi bilemiyorum. Sen hep kendinden çok emin görünürsün. Hiç sinirlerinin gergin olduğunu görmedim."

"Daha önce hiç evlenmedim de ondan," diye hatırlattı Iphiginia. Çarpık çarpık gülümsedi. "Ama Marcus evlendi. Ben böyle gerginsem, kim bilir o ne haldedir."

Yarım saat sonra Iphiginia her zamankinden daha huzursuz ve gergin, kafasını dağıtmak için kütüphaneye girdi.

Masasının başına oturup çekmecelerinden birini açtı, birkaç dosya kağıdı çıkardı. Çekmeceyi kapatıp kalemine uzandı.

Aklına yapacak hiçbir şey gelmedi.

Eline bir çakı alıp bir süre tüy kaleminin ucunu sivriltti. Sonra kalemi yerine koyup İtalya'dan getirdiği birkaç parça heykeli süzdü.

Faydasızdı. Tek düşünebildiği bu özel randevuyla birlikte hayatının nasıl değişeceğiydi.

Bu kuralı da bozmayı öğret.

Marcus bunu söyleyerek Iphiginia'dan ona yeniden sevmeyi öğretmesini istemişti. O da bugüne dek bunu başarabileceğinden çok emindi.

Ama ya başaramazsa?

Iphiginia ayağa kalkıp amaçsızca masasının etrafında dolanmaya başladı. Sadece biraz hareket etmesi gerektiğini hissetmişti.

Gözüne *Illustrations of Classical Antiquities* takıldı. Yapacak daha iyi bir işi olmadığından kitabı kütüphanedeki yerine kaldırmaya niyetlendi.

Boş gözlerle sayfaları karıştırıp beğendiği bölümleri bulmaya çalıştı.

Sayfa iki yüz üçte gözüne minicik bir siyah balmumu lekesi ilişti. Belli ki sayfaya yanlışlıkla damlamıştı. Öylece kurumuş, kimse farketmemişti.

Iphiginia uzun süre gözlerini lekeden ayıramadı. *Sosyetede herkesi tanıyan, her şeyi bilen biri.*

Ve sonunda, aklına yapacak bir şey geldi.

"Bu anlattıklarından emin misin Barclay?" Marcus masasının başında öne eğilip sabırlı olmaya zorladı kendini. İyi bir bilimsel araştırmanın sırrı özenle ve hiçbir detayı atlamadan yol almaktan geçerdi elbette. Duygularının ve heyecanının onu yanlış çıkarımlara ve değerlendirmelere sürüklemesine izin vermemeliydi.

Hayatı boyunca sıkı sıkı sarıldığı kuralların bir kısmını Iphiginia'nın altüst etmesine izin vermişti ama bu bilimsel araştırmanın mantıklı ve sağlam kurallarını toptan reddetmesi anlamına gelmiyordu.

Buna rağmen Marcus son keşfinin heyecan kıpırtılarını içinde hissedebiliyordu. *Oldukça akla yatkın*, diye geçirdi içinden. Çok mantıklıydı. Bu bilgiyle birlikte bütün parçalar yerine oturuyordu.

Bu haberi bir an evvel Iphiginia'ya vermek istiyordu.

"Evet, evet, çok eminim." Barclay kağıtlarını yeniden karıştırıp gözlüğünün ardından tekrar gözden geçirdi. "Dr. Hardstaff, ki asıl ismi William Burn'müş, binayı Reeding Mezarlığı'ndaki o mezarı yaptıran kişiye satmış. Adamın ismi H.H. Eaton."

"Ve adam mezarda yatan Elizabeth Eaton'ın oğlu, öyle mi?"

"Evet." Barclay başını kaldırıp ona baktı. "Adam iki sene önce sosyeteye girdiğinde soyadını kullanmayı bırakmış. Bu yüzden aradaki bağlantıyı bulmam epey zaman aldı. Aslına bakarsanız benden müzenin kime ait olduğunu öğrenmemi istemeseydiniz bu işin aslını asla öğrenemeyecektim."

Kütüphanenin kapısı vurulduğunda Marcus'un zihni dağıldı, öfkeyle kapıya baktı. "Girin."

Lovelace kapıyı açtı. Iphiginia bembeyaz gündüz elbisesi, çiçekli hasır şapkasıyla adamın arkasında görünüp kayboldu.

"Bayan Bright sizi görmek istiyor efendim," dedi Lovelace. Iphiginia, Marcus'un dikkatini çekmek için adamın arkasında çılgın gibi el sallıyordu.

Marcus sırıttı. "Onu içeri al lütfen, Lovelace."

Lovelace kenara çekildi. Iphiginia adamın yanından telaşla geçip kütüphaneye daldı. Elinde kocaman, ciltli bir kitap vardı.

"Marcus neler olduğunu anlatınca bana inanmayacaksın. Sanırım şantajcının kim olduğunu buldum. Kitabın sayfalarının arasında minicik bir siyah balmumu lekesi buldum. Kitabı ödünç vermiştim."

"Herbert Hoyt'a mı?" diye sordu Marcus kibarca.

"Yüce Tanrım." Iphiginia aniden durup hayretle Marcus'a baktı. "Nasıl bildin?"

"Ben tahminlerde bulunmam, hayatım. Bilimsel hipotezler üzerinden hareket ederim."

Daracık sokak epey karanlıktı. Ayışığı, Thurley Caddesi, 2 Numara'nın kapısını hafifçe aydınlatıyordu. Marcus elindeki upuzun demiri iyice kavrayıp dikkatlice pencereyle çerçevenin arasına kaydırdı.

"Dikkat et," diye fısıldadı Iphiginia. Etrafta hala kimse olmadığından emin olmak için sokağa yeniden göz attı.

"Ediyorum, merak etme."

"Marcus, sinirli misin?"

"Garip gelebilir ama düğün gecemi Hoyt'un evine girmeye çalışarak geçirmeyi planlamıyordum." Marcus elindeki demir çubuğun hafifçe kıvrıldığını, ardından pencerenin açılıverdiğini farketti. Çerçeve kolayca yerinden oynadı. "Daha eğlenceli bir şeyler hayal etmiştim."

"Çabuk ol." Iphiginia pelerininin başlığını geriye itti. Elindeki yanmayan pirinç lamba ayışığında pırıldadı. "Eminim odalarından birinde aradığımız siyah balmumuyla Anka kuşu mührünü bulacağız."

"Boşa vakit harcıyoruz." Marcus bacağının birini pencerenin çerçevesinden içeri savurdu. "Şantajcının o olduğunu zaten biliyoruz."

"Ama delil lazım. Balmumu ve mührle elimizde sağlam deliller olacak."

Marcus diğer bacağını da pencerenin kenarından aşırıp karanlık odaya daldı. "Bunu delil bulmak için yapmıyoruz. Bu işe girişmemizin tek sebebi senin yönteminin de benimki kadar sağlam olduğunu kanıtlamak istemen."

"Evet, gayet mantıklıydı. Ve kendi başıma da şantajcıyı er geç bulacaktım." Iphiginia bir eliyle pelerinin ucunu, diğeriyle elbisesinin eteklerini toplayıp jartiyerli bacağını pencerenin çerçevesinin üzerinden aşırdı.

Marcus hülyalı hülyalı bu narin bedeni gözlerinin önüne getirip kendi kocaman yatağında bu bedeni çarşaflara dolanmış görmenin nasıl bir duygu olacağını hayal etti.

Daha sonra, diye söz verdi kendine. Iphiginia artık onundu, önemli olan buydu. Rahat olabilirdi. O gece papazın önünde karşılıklı yeminler ettikleri andan beri Iphiginia onundu.

Artık onun karısıydı.

Kızı belinden yakalayıp pencereden içeri çekerken içini bir tatmin duygusu kapladı. Düğün gecesini bir şantajcının evini

arayarak geçirmek isteyecek başka bir kadın aklına gelmiyordu ama Iphiginia olağanüstü ve sıradışı bir kadındı.

Marcus onu biraz şımartmak istiyorsa bu gecenin bu iş için biçilmiş kaftan olduğunun farkındaydı.

Aslında Hoyt'un evini aramaya hiç de hevesli değildi ama planın çok da riskli olmadığına kanaat getirmişti. Hoyt sonuçta sosyete adamıydı. Her gece şafak sökene dek sokaklardaydı. Marcus ayrıca adamın hizmetçilerinin de gecelerini tavernada geçirdiğini öğrenmişti.

"Perdeleri kapat," diye buyurdu Iphiginia elindeki lambayı yakarken.

Marcus emri yerine getirdi. Iphiginia'nın lambasının ışığında dönüp odaya göz gezdirdi. Burası tek başına yaşayan ve lükse pek düşkün olmayan bir beyefendiye oldukça uygun, rahat bir odaydı. Köşede bir çalışma masası vardı, arkasındaki duvar boyunca uzanan raflar kitaplarla doluydu. Sönmüş şöminenin önünde bir berjer duruyordu. Berjerin yanındaki sehpaya yarım şişe konyak ve bir kadeh bırakılmıştı.

"Hoyt görünüşe bakılırsa dalavereyle edindiği geliri yaşam alanına yatırım yapmakta kullanmamış," dedi Marcus.

"Haklısın, ama paltolarını Weston'dan alıyor, ayrıca geçenlerde kendine bir fayton aldı. Faytonların ne kadar pahalı olduğunu biliyorsun." Iphiginia çabucak adamın masasına göz gezdirdi. "Üstelik Dr. Hardstaff'tan aldığı o binayı da unutmamak gerek. Dünyanın parasını vermiş olmalı."

"Bir de Reeding Mezarlığı'nda yaptırdığı o anıt mezar var tabii." Marcus adamın çekmecelerinden birini açtı, çekmeceye özenle dizilmiş tertemiz, ütülü boyunbağları gözüne çarptı.

"Cinayet işleyecek, insanlara şantaj yapacak kadar kötü yürekli bir adama annesine öyle bir mezar yaptırdığı için saygı duymak zor." Iphiginia nefesini tuttu. "*A-ha.*"

"*A-ha* da ne demek?"

"Çekmece kilitli değil demek." Iphiginia en üstteki çekmeceyi karıştırmaya başladı.

Marcus odanın diğer tarafına ilerledi. "Bildiğimiz bir gerçeği tekrarlamak istemiyorum ama çekmece kilitli değilse içinde önemli bir şey yok demektir."

"Saçmalama. Böyle bir sonuç çıkaramayız. Sadece Herbert'in balmumunu ve mührü o kadar önemsemediğini düşünebiliriz."

"O zaman sandığım kadar akıllı biri değil demektir." Iphiginia balmumu kavanozunu açarken Marcus kaşlarını çatıp bekledi. "Eee?"

"Kırmızı balmumu," dedi Iphiginia hayalkırıklığıyla. "Ama belki buralarda bir yerde bir de siyah balmumu vardır. Mühür de yanında duruyordur."

Yirmi dakika boyunca odayı didik didik aramalarına rağmen ne siyah balmumunu ne de Anka kuşu mührünü bulabildiler.

"Anlamıyorum." Iphiginia odanın ortasında dikilip belirgin bir hüsranla ayağını yere vurdu. "Burada olmaları gerekirdi."

"Hiç de değil." Marcus'un sabrı artık tükenmek üzereydi. *Bir erkek gelinini elbette şımartabilir*, diye geçirdi içinden. *Ama bu kadar şımartmak yeter.* "Üzerinde taşıyabilir, varlığından bile haberimizin olmadığı bir kasaya koymuş olabilir. Balmumuyla mühür gibi minik eşyaları bir dolu yere gizleyebilir."

"Bu tür eşyaları nereye sakladığını buldum." Iphiginia'nın gözleri heyecanla büyüdü. "Dr. Hardstaff'ın Erkeksi Zindelik Tanrıları Müzesi'ne."

Marcus homurdandı. "Müzeyi aramanın işe yarayacağını hiç sanmıyorum. Ayrıca ya birileri şu anda orada tedavi görüyorsa?"

"Bence denemeye değer." Iphiginia lambayı söndürüp pencereye yürüdü. "Oyalanma, Marcus. Bütün geceyi böyle geçiremeyiz."

"Ve umarım geçirmeyiz." Marcus eve girdiklerini gösteren bir delil bırakmadıklarından emin olmak için karanlık odaya şöyle bir göz gezdirdi. "Bu gecenin hiç olmazsa bir kısmını yatakta geçirmek istiyorum mümkünse."

Iphiginia peleriniyle elbisesinin eteklerini toplayıp bacağını pencerenin çerçevesinden aşırdı. "Sızlanmak zorunda mısın? Eğer istersek bundan sonra hayatımızın tümünü yatakta geçirebiliriz."

Bu fikir Marcus'un keyfini yerine getirdi. Hayatının tümünü Iphiginia'yla birlikte geçirmek...

Lamb Lane, 19 Numara'nın arkasındaki dar sokak, geçen geceki kadar bomboş ve kapkaranlıktı. Arka kapıya çıkan

basamaklar Marcus'un ağırlığının altında gıcırdayıp isyan etti. Adam dikkatli adımlarla ağır ağır Iphiginia'nın önünden yukarı çıktı.

Nedense şimdi içinde, Thurley Caddesi'ndeki eve girerken hissetmediği bir sıkıntı vardı.

Basamakların tepesine varıp kapıyı yokladı. Kapı tıpkı geçen gece olduğu gibi zorlanmadan açıldı. Marcus'un ensesindeki tüyler diken diken oldu.

"Marcus?" Iphiginia basamakların tepesinde duraklayıp ona baktı. "Bir şey mi var?"

"Burada dur. Ben önden gireceğim." Marcus paltosunu çıkarıp omzuna attı. Gecenin serinliği gömleğinin arasından doğruca içeri süzüldü ama Marcus aldırmadı. Aniden içeri tek başına girmeye karar vermişti. "Lambayı bana ver."

"Ama Marcus..."

"Burada dur, Iphiginia. Beni dinle."

Marcus nasıl olduysa Iphiginia'nın bu kez onun lafını dinlediğini görünce rahatladı. Lambayı yakıp içeri girdi.

Koridor insanın kanını donduracak kadar sessizdi. Belli ki bu gece Erkeksi Zindelik Tanrıçaları gösteri yapmıyordu. Marcus koridorun sonuna ilerleyip yatakla sahnenin olduğu alana geçti.

Tereddütle kapıyı araladı.

İçerisi kapkaranlıktı. Lambanın ışığı sahnedeki yırtık şeffaf perdeyi aydınlattı. Perde Sands'in kancalarından çekip yere indirdiği halde duruyordu.

"Bir şey görebiliyor musun?" diye sordu Iphiginia alçak sesle kapının arasından.

Marcus hızla arkasına döndü. "Lanet olsun, Iphiginia, sana dışarıda bekle demiştim."

Salonun tahta zemininden gelen ayak sesleriyle birlikte Marcus'un içi buz kesti.

"Iphiginia, *koş*." Marcus lambayı yere koyup kapıya atıldı.

Ama geç kalmıştı.

Karanlıkta Iphiginia'nın arkasından gelen bir erkek kolu kızı boğazından yakaladı. Iphiginia aniden yarıda kesilen hafif bir çığlık attı.

"Bir adım daha atayım deme, Marcus." Herbert, Iphiginia'yı önünde kalkan gibi tutarak odaya ilerledi. Yerdeki lambanın ışığı, adamın elindeki tabancanın üzerinde parladı. "Yoksa seni vururum."

"Kızı bırak gitsin, Hoyt." Marcus olduğu yerde durdu. Gönülsüzce bir adım gerileyip lambanın yanında durdu. "Bu oyun fazla uzadı. Bu gece bitirelim artık."

"Katılıyorum." Herbert acı acı gülümsedi. "Ama oyunun çoğu sahnesi gibi son sahneyi de ben yazacağım. Kibar sürüye şöyle güzel, heyecan verici bir melodram düşünüyorum. Sence dillere destan Leydi Masters'ın düğün gecesi kocasını Dr. Hardstaff'ın Müzesi'nde basıp öldürmesi nasıl olur?"

Yirmi Bir

"PEKİ, BU MİNİK OYUNUNDA IPHIGINIA'YA NE OLACAK?" DİYE sordu Marcus.

"Çok yazık ama eski dostum Bayan Bright, daha doğrusu Devon'un Deepford kasabasından gelen bekar Bayan Bright, arka basamaklarda feci bir kazaya kurban gidecek. Aşk cinayetinin ardından panikle kaçarken düşüp boynunu kıracak."

"Seni bulurlar," dedi Iphiginia kararlı bir şekilde. Çok korktuğu belliydi, yine de yiğitliği elden bırakmamıştı. "Asılırsınız, Bay Hoyt. Beni öldürdüğünüz için olmasa bile Bayan Wycherley'yi öldürdüğünüz için."

"Bunu keşfettiniz demek, öyle mi?" Herbert o sevimli, canayakın gülümsemesiyle gülümsedi ama gözleri birer kristal gibi soğuktu. "Çok akıllısınız, hanımefendi. Zekanıza hep

hayrandım. Sizi bu işe bulaştırmamak için çok uğraştım ama bir türlü dize gelmediniz."

"Reeding Mezarlığı'nda beni mezara kapatan sendin, değil mi?" diye sordu Iphiginia.

"Seni bir güzel korkutursam bu işten uzak durursun sanmıştım ama yanılmışım."

Marcus'un paltosu hala omzundaydı. "Bayan Wycherley'yi neden öldürdün?"

"Ah, Constance Wycherley," dedi Herbert dalgın dalgın. "Her şeyi başlatan oydu. Ufak şantaj oyunlarını senelerce kimseye hissettirmeden ve zarar vermeden sürdürdü. Belirli evlere yerleştirdiği mürebbiyelerle refakatçileri dolgun bir ücret karşılığında ikna edip işverenleri hakkında onlardan bilgi koparıyordu."

"Sonra da bu insanlara şantaj yapıyordu?" diye sordu Iphiginia.

"Evet. Aslında mükemmel işleyen bir plandı fakat ben Bayan Wycherley'nin asıl parçayı kaçırdığını hemen farkettim. Şantajlarına karşılık çok ufak paralar talep ediyor, üstelik sadece sosyetenin belirli üyelerine şantaj yapıyordu. Listedeki güçlü isimlere bulaşmaya çekiniyordu."

"Kim olduğunu keşfetmelerinden ve onu durdurmalarından korktuğu için?" dedi Marcus.

"Kesinlikle. Riske girmek istemiyordu, anlayacağınız. Bu anlamda fazla muhafazakardı. Ama ben işi genişletmekte ısrar ettim. O da tedirgin oldu." Herbert omuz silkti.

"Seni ortak alması için onu nasıl ikna ettin peki?" diye sordu Iphiginia.

"Elbette kimliğini açıklayacağımı söyleyerek. Aslına bakarsanız birlikte bir süre işimizi gayet iyi sürdürdük ama o gittikçe daha da tedirgin olmaya başladı. Ne yazık ki Iphiginia'nın muhasebecisi gelip de Bayan Todd'la ilgili sorular sorunca iyice panikledi, işi toptan bırakmayı önerdi. Mecburen onu öldürdüm çünkü her şeyi mahvetmek üzereydi."

"Sonra da kurbanlarından biri öldürmüş gibi görünsün diye etrafı darmadağın ettin?" diye sordu Iphiginia.

"Ya da bir hırsız. Kimin bundan ne sonuç çıkacağı çok umrumda değildi. Sonuçta kimse kadının ölümünün benimle bağlantılı olduğunu düşünmeyecekti."

"Kadının şantaj yaptığını nasıl öğrendin?" diye sordu Iphiginia.

"Annem mürebbiyeydi. Senelerce Bayan Wycherley'ye, iyi evlerde çalışma avantajına karşılık işverenleriyle ilgili bilgi satt." Herbert'in dudakları acıyla kıvrıldı. "İşverenlerinden biri annemi kullanana kadar. Sosyetenin *zarif* beyefendilerinden biri onu hamile bıraktı. Tabii hemen annemin işine son verildi."

"Ve Bayan Wycherley sonrasından annene başka bir iş bulmayı reddetti," diye fısıldadı Iphiginia.

"Nereden bildin?" Herbert'in o ana dek neredeyse hoş diye tarif edilebilecek sesi bir anda müthiş bir öfkeyle yükseldi.

Kolu Iphiginia'nın gırtlağına sıkı sıkı yapıştı. "Lanet olsun. Sen nereden biliyorsun?"

"Sadece bir tahmindi," diye fısıldadı Iphiginia.

Marcus gerildi. "Kızın canını acıtıyorsun, Hoyt."

"Kımıldama." Herbert silahı Marcus'a doğru tutmaya devam etti. "Haklısın, Iphiginia. Bayan Wycherley işverenlerinden birinden hamile kalacak kadar salak bir mürebbiyeyle uğraşmak istemedi. Annem başının çaresine bakmak zorunda kaldı."

"Karnındaki bebek de sendin, değil mi?" diye sordu Iphiginia şaşırtıcı derecede şefkatli bir ses tonuyla.

"Evet. Piçi bendim. Bir vikontun oğlu ama sonuçta bir piç. Bayan Wycherley'nin senelerce verdiği bilgiler karşılığında ona ödediği maaşlar sağ olsun, annemin biraz birikmiş parası vardı. Ve kafası çalışıyordu. Kuzeyde bir kasabaya yerleşip dul kaldığını söyledi. Kimse gerçeği bilmedi."

"Sen nasıl öğrendin peki?" diye sordu Marcus.

"İki sene önce ölüm döşeğindeyken annem bütün hikayeyi anlattı. Londra'ya Constance Wycherley'yi bulmaya geldim."

"Ve babanı?" dedi Iphiginia yine yumuşacık bir sesle.

Hoyt'un suratı yeniden öfkeyle kabardı. "Ölmüştü. Mezarında ters dönsün. Beş sene önce faytonunda geçirdiği bir kazada boynu kırılmış. Onunla hiç tanışma fırsatım..." Herbert aniden durup derin derin nefes aldı. "Ajans Wycherley'ye gidip yaşlı cadıya kendimi tanıttım."

"Anladığım kadarıyla şantaj işini büyütüp dolandırıcılığa başlamışsın," dedi Marcus.

"Evet." Herbert tabancasının namlusuyla etrafı işaret etti. "Sosyete beyefendileri erkeksi zindelik için ne paralar döküyor, duysanız inanamazsınız. Hele de henüz bir varis üretmeyi başaramamış olanlar."

"Bence iş seçimin biraz ironi kokuyor," dedi Marcus. "Unvan sahibi bir beyefendinin gayrimeşru oğlu sosyetenin beylerini dolandırıyor."

"Kafayı meşru varis üretmeye takmışlar, değil mi?" diye sordu Herbert. "Öte yanda piçleri gebersin, ne olacak. Önemli olan meşru varisler."

Iphiginia kendini kurtarmak ister gibi kımıldandı. "Bay Hoyt, beni dinleyin, lütfen."

"*Sus.*" Herbert'ın kolu Iphiginia'nın gırtlağını bir kez daha sımsıkı sardı. "Bir vakitler seninle dost olabileceğimizi sanmıştım, sevgili Iphiginia. Çok fazla ortak yönümüz vardı. Bunu anlamanı dilerdim ama asla anlamadın."

"Ne demek istiyorsun, Tanrı aşkına?" diye sordu Iphiginia.

"Seninle ben bir elmanın iki yarısıyız. Evet, öyle. Kesinlikle, öyle. Bunu seninle tanışır tanışmaz farketmiştim. Sıradışıydın. Çok akıllıydın. Hakkında daha fazla şey bilmem gerektiğini anladım. Yakın arkadaşın Leydi Guthrie'den yola çıktım elbette."

"Bayan Wycherley'nin dosyalarına şöyle bir göz atman yeterli oldu tabii. Leydi Guthrie'nin iki yeğeni vardı, biri Iphiginia Bright, diğeri de Amelia Farley," dedi Marcus.

"Bayan Wycherley'nin harika bir dosya tutma alışkanlığı vardı," dedi Herbert. "Iphiginia'nın Leydi Guthrie'nin yeğeni olduğunu keşfettiğimde onun da hayat hikayesinin yalan olduğunu hemen anladım. İpuçları birbirini kovaladı ve kısa sürede bir dolu bilgi edindim."

"Peki, çok ortak yönümüz olduğunu nereden çıkardın?" diye sordu Iphiginia.

"Bu ortada zaten, değil mi? İkimiz de zekamız ve azmimizle kendimize sosyetenin en tepesinde güzel bir yer edindik. Kibar dünyayı kandırdık, bizi onlardan biriymişiz gibi kabullenmelerini sağladık. Bizim birbirimiz için yaratıldığımızı sanmıştım, hayatım. Ama sen Masters Kontu'na göz koydun."

"Sence Iphiginia sosyeteye bana ulaşabilmek için mi girdi?" diye sordu Marcus.

"Reeding Mezarlığı'nda onu görene dek halasının şantajcısını bulmaya çalıştığını farketmemiştim. O ana kadar peşinde olduğu kişinin sen olduğunu sanıyordum. Yükseklere göz diktiği için onu suçlayamazdım. Hatta cesaretine hayran kalmıştım. Ama işlerin onun açısından iyi sonuçlanmamasından korkuyordum."

"Planları çöktüğünde sen onun yanı başında olacaktın, değil mi?" diye sordu Marcus.

"Evet. Seni lanet herif. Masters'ın metresiyle evlenmek için bütün kurallarını bozacağı kimin aklına gelirdi?"

"O gece de beni Leydi Sands'le birlikte görsün diye Iphiginia'yı buraya gönderdin? Aramızdaki ilişkiyi bozmak

için?" Marcus, Iphiginia'nın kendini hazırlaması için işaret vermek ister gibi gözlerini ona dikti.

"Herkes, Lord Sands de bunlara dahil, senelerdir Leydi Sands'le aranızda bir ilişki olduğunu sanıyordu. Iphiginia'yı da buna inandırabileceğimi sanmıştım."

"Peki, o gece Lord Sands'i neden buraya gönderdin?" diye sordu Iphiginia.

Marcus sinirli bir biçimde kaşlarını çattı. "Hoyt herhalde beni karısıyla yakaladığında Lord Sands'in beni öldüreceğini umuyordu."

Herbert onaylar gibi ona baktı. "Çok doğru. Sands karısına çok düşkün bir adam. Tebrik ederim, bayım. Herkesin dediği kadar akıllı bir adammışsınız."

Marcus paltosunu lambanın üzerine fırlattı, oda bir anda karanlığa gömüldü.

"Orospu çocuğu," diye haykırdı Hoyt. "Kımıldama." Acıyla hafifçe inledi. "Isırma beni, seni küçük orospu."

İtiş kakış sesleri geldi.

Marcus olası bir kurşundan paçayı sıyırmak umuduyla sağa kaçtı. Eğilip hızla avına ilerledi. Hiçbir şey göremiyordu. Mecburen seslerin geldiği yöne doğru gitti.

Herbert'in tabancasının sesi odada gürledi. Patlamayla birlikte saçılan kıvılcımların ışığında adamın yüzü bir an görünüp kayboldu. O tombul, sevimli yüzü şeytanımsı bir ifadeye bürünmüştü.

Bir saniye sonra Marcus onun üstüne atladı.

İkisi birlikte yere devrildi, tabanca gümbürtüyle yere yuvarlandı. Marcus, Iphiginia'nın lambaya doğru ilerleyen ayak seslerini duydu. İçinden paltosu yanmaya başlamadan kızın lambaya ulaşmasını diledi.

Herbert haykırarak Marcus'un üzerine atıldı, öfkeyle birlikte adama deli kuvveti gelmişti. Bir an debelenip kendini kurtardı, Marcus onun ayağa kalktığını duydu.

Tam o sırada Iphiginia paltoyu lambanın üzerinden çekti. Oda aniden aydınlandı.

Marcus tek bir hareketle yerden yükseldi. Görüş netliğinin aniden yok olması teorisinden faydalanarak Herbert'in karnına bir yumruk indirdi. Adam yalpaladı ama devrilmedi. Aksine lambaya doğru atıldı.

Titreyen alevlere doğru sağlam bir tekme savurdu.

Cam şangırdadı. Yağ yere saçıldı. Alevler yağın yayıldığı çizgiyi izledi.

"Yüce Tanrım," diye bağırdı Iphiginia. "Yatak."

Marcus, kızın, onun paltosunu kapıp alevlerin üzerine örtmeye çalıştığını gördü.

"Dışarı çık Iphiginia," diye haykırdı.

"Alevler yatağa ya da tavandan sarkan kumaşlara sıçrarsa bütün bina cehenneme döner."

Marcus kızın haklı olduğunu biliyordu. Alevler binayı sararsa ne kadar hasar olacağını, kaç canın gideceğini kim bilebilirdi? Lamb Lane'in dükkanlarının üst katlarında oturan bir dolu aile olmalıydı.

Herbert kargaşayla birlikte onların dikkatinin dağılmasından yararlandı. Kapıya koşmaya başladı. Marcus refleks olarak adamın peşinden gitti.

Kapıya vardığında avının karanlık koridordan yükselen ayak seslerini duydu. Bir saniye sonra dış kapı açıldı. Dışarıdan gelen loş ışık Herbert'in tombul bedenini aydınlattı.

"Elimden kurtulamayacaksın, pislik herif." Marcus tırabzana yapışıp diğer eliyle Herbert'in yakasına atıldı.

"Cehenneme kadar yolun var, Marcus." Hoyt kendini Marcus'un elinden kurtarmak için çılgın gibi öne fırladı.

Bu ani hareket, panikleyen adamın dengesini yitirmesine neden oldu. Önce tırabzana doğru kaykıldı, yalpaladı, ardından basamaklardan sırtüstü aşağı yuvarlandı.

Kısa çığlığı bedeni kaldırıma yapıştığında aniden kesildi.

Marcus aşağıdaki hareketsiz bedene baktı. Gecenin ışığında Hoyt'un boynunun garip bir açıyla döndüğünü görebiliyordu. Adam ölmüştü.

"Marcus," diye seslendi Iphiginia. "Bana yardım et."

Marcus hızla döndü, koşarak koridoru geçti. Odaya daldığında Iphiginia'nın alevleri neredeyse söndürmek üzere olduğunu gördü. Köşede bir yerde tek bir alev topu kalmıştı. Top halının üzerinde ilerliyordu.

"Geri çekil." Marcus halının köşesini tutup katladı, alevlerin çoğu bir anda yok oldu.

Iphiginia geri kalan alevleri de çabucak elindeki paltoyla söndürüverdi. Bir kez daha oda karanlığa gömüldü.

"Tanrıya şükür. Marcus, iyi misin?"

"Evet. Hoyt öldü. Basamaklardan aşağı yuvarlandı."

"Yüce Tanrım."

Marcus duvardaki apliği yakıp etrafa göz gezdirdi. Alevler şaşırtacak kadar az hasar vermiş gibiydi. Iphiginia'ya döndü.

Kız elinde hala adamın tüten paltosuyla ona döndü.

Marcus onun isle kaplı suratına baktı. "Bir yerin yandı mı?"

"Hayır."

Marcus yanık yün kokusunu duydu. Aniden aklına bir şey geldi. "Şunu ver bakayım."

Paltoyu kızın elinden kaptığı gibi ceplerini eşelemeye başladı. Parmaklarının arasında yeni dolmakalemini hissetti. Eli büzüşen metale değdiğinde yüzünü buruşturdu. Parmakları yandı. "Lanet olsun."

"Ne oldu?"

"Yok bir şey. Sadece acilen çalışma masamın başına dönmem gerekiyor."

Marcus kapıyı açıp çalışma odasının yanındaki yatakodasına girdiğinde şafak sökmek üzereydi. Açık duran yatağın yanındaki sehpada tek bir mum yanıyordu.

Yatak boştu.

Iphiginia pencerenin yanında onu bekliyordu. Marcus'un içeri girdiğini duyduğunda döndü. Üzerinde yumuşacık kumaştan beyaz bir gecelik vardı. Başına buruşuk kumaştan mi-

nicik bir başlık geçirmişti. Pırıl pırıl gülümsediğinde Marcus nefesini tuttu.

"Iphiginia." Söyleyecek başka bir söz bulamamıştı.

Kollarını açtı, karısı onun kollarına koştu. Marcus kızı kucaklayıp yatağa götürdü, birlikte tertemiz, mis kokulu çarşafın üzerine yuvarlandılar.

Marcus ta içinde bir yerlerde artık dişlilerden ve çarklardan oluşan bir erkek olmadığını hissetti.

"Seni seviyorum, Marcus."

Marcus onu kendine çekti, çılgın gibi, tutkuyla öpmeye başladı. Kızın kalçasını kavrayıp dudaklarını o dipdiri, tatlı göğüs uçlarından birine dayadı. *Ne kadar mükemmel bir kadın*, diye geçirdi içinden hayretle. Sanki özel olarak onun için yaratılmıştı.

Ve Marcus hayatı boyunca onun gelmesini beklemişti.

"Sarıl bana, Iphiginia. Sakın beni bırakma."

"Asla."

Marcus bir süre sonra Iphiginia'nın sıcacık, dapdar vücuduna girdiğinde içine yayılan duygunun aşk olduğunu hemen kavrayamadı.

Bunun sevinçten kaynaklandığını düşündü.

Iphiginia buruş buruş yatakta uyandığında tek başınaydı. Sabah güneşi yatakodasına vuruyor, çarşafa ve örtülere saçılıyordu.

Iphiginia gözlerini kapatıp ağır ağır gerinerek Marcus'la sevişmenin ertesinde bedenine yayılan hazzın keyfini çıkardı. Aklına

bu sevişmeden sahneler geldikçe bedeni yeniden sıcacık oldu. Gözlerini kapatıp kocasının heyecan veren ellerini yeniden göğüslerinde, bacaklarında, bacaklarının arasında hayal etti.

Tuhaf, ritmik bir ses hayallerinden sıyrılmasına sebep oldu. Sese garip bir dişli ve yay sesi eşlik ediyordu.

Cırrk cırrk cırrk...

Iphiginia gözlerini açtı ve yatakodasının kapısının aralık olduğunu farketti. Marcus tek omzunu pervaza yaslamış kapıda duruyordu.

Üzerinde siyah bir robdöşambr vardı. Siyah saçları yataktan kalktığı gibi darmadağındı. Kollarını kavuşturup güzeller güzeli kehribar rengi gözleriyle kızı süzdü.

"Günaydın, Iphiginia."

"Günaydın. Ben de nereye gittiğini merak ediyordum." Iphiginia doğrulup yastıklara yaslandı. "Bu tuhaf ses ne Tanrı aşkına?"

O sırada halıda ona doğru ilerleyen mekanik adamı farketti. Alet bacaklarını ileri geri oynatarak yatağa ilerlerken kız hayretle onu izledi. Adamın bir eli öne uzanmıştı. Elinde gümüş bir tepsi vardı.

Tepsinin üzerinde katlanmış minik bir kağıt parçası duruyordu.

Iphiginia büyülenmiş halde adamın yatağa varışını ve daha fazla ilerleyemeyişini seyretti. Mekanizma işlemeye devam ediyor, dişliler dönüyor, alet hala çaresizlik içinde yatağın kenarında bacaklarını oynatmaya çalışıyordu.

Iphiginia uzanıp tepsinin üzerindeki notu aldı. Kağıdı özenle açıp notu okudu.

Seni seviyorum.

"Ah, Marcus." Üzerindeki örtüleri fırlatıp yataktan çıktı.

Mekanik adama aldırmadan koştu, çıplak ayaklarıyla Marcus'un kapının kenarında beklediği yere vardı. Onun tam önünde durdu.

Marcus gülümsedi.

"Gerçekten mi?" diye sordu Iphiginia.

"Bütün kalbimle."

Iphiginia şelaleden boşalırcasına coşkun bir sevincin tüm bedenini kapladığını hissetti. "Birbirimiz için yaratıldığımızı biliyordum."

Marcus güldü, kızı kollarına alıp yeniden yatağa taşıdı. "Haklıydın."

"Her zamanki gibi," dedi Iphiginia.